

АРТЪР КЛАРК, МАЙК МАККУЕЙ 10-ТА ПО РИХТЕР

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1997

chitanka.info

*Геният е като живота.
Ние не знаем нищо и за двете, виждаме
само техните резултати.*

Чарлс Кейлъб
Колтън

*Светът винаги е готов да посрещне
таланта с отворени обятия.*

*Много често обаче не знае какво да прави с
гения.*

Оливър Уендъл
Холмс

*В памет на Майк Маккуей, който не доживя да види
колко добре се е справил.*

А. К.

ПРОЛОГ

Нортридж, Калифорния, 17 януари 1994 г., 04:31 ч.

Люис Крейн рязко се събуди. Пръстите на ръцете и краката му бяха изтръпнали, пижамата му беше подгизнала от пот. Всичките му най-страшни нощни кошмари бяха действителност! И в този ужасен момент той разбра, че през цялото време е бил прав, че грешат възрастните: Дивите неща наистина живееха в дъното на гардероба му — когато слънцето залезеше, под леглото му наистина се промъкваше дракон. На пепелявата лунна светлина не се виждаше как страшилищата се просмукват през летвичките на щорите, но Люис знаеше, че са там. Те ужасно ревяха, тропаха из стаята и караха леглото му да се извива като трамплин, върху който се мъчеше да се покатери. Той стисна очи и запуши ушите си с длани. Но чудовищата не изчезваха. Ставаха все по-диви и издаваха още по-силни звуци.

Изведнъж оказал се изхвърлен от леглото, Люис закрещя, опитвайки се да повика родителите си.

Гласчето му бе толкова слабо, а шумът толкова силен, че мама и татко изобщо нямаше да го чуят. Трябваше да отиде при тях. С разтуптяно сърце той се насили да се изправи, но страхът не позволяваше на краката му да се откъснат от пода, а стените се заизвиваха като огромните питони, които беше видял в голямата зоологическа градина в Сан Диего. Книжните лавици трепереха, столовете се тресяха, а натрупаните върху компютъра му видеоигри се изсипаха на земята. Нещо изсвистя над рамото му — картината, която доскоро висеше над малката масичка до леглото му — и се стовари до коляното му. Стъклото в рамката се пръсна и обсипа крака му с парченца.

— Мамо — извика Люис. — Мамо, татко, помогнете ми!

Всичко се тресеше. Всичко. От лавиците летяха книги и камиончета, космическите му войничета и костенурките нинджа танцуваха като живи по пътя си към килима, из въздуха се носеха

колички и цветни моливи. Огледалото над шкафчето и аквариумът до бюрото се разбиха върху пода и го обляха с дъжд от стъкла и вода.

— Татко — отново изхълца той, точно когато чекмеджетата му се стовариха на сантиметри от него. Люис скочи на крака, но подът се залюля и той загуби равновесие, като болезнено падна на колене.

И потъна в края на света.

Тялото му силно се разтърсваше, цялата стая се тресеше и се разнасяше най-страшният шум, който бе чувал през всичките си седем години. Звучеше така, сякаш земята на километри наоколо се разтваряше, къщата се разцепваше на части, а може би даже небето се разкъсваше на парчета. По лицето му започнаха да се стичат сълзи. Запълзя към изкривената и смешна врата, сякаш усукана от някой великан. Стори му се, че чува майка му да го вика, но не беше сигурен. Сега вече наистина плачеше. Искеше да е при нея, а също и при баща си. Трябваше да отиде при тях.

Коридорът беше пълнен с опасни неща и Люис спря за секунда. Върху пода се валяха парчета мазилка и метални пръти, наред с изпотрошени трески от мебелите и грозни стъкла от картините, преди толкова красиво подредени по стените. Купчината боклуци се издигаше над коленете му и той се страхуваше, че ще се нарани, ако продължи да пълзи през нея, но къщата се люлееше толкова силно, че изобщо не смееше да се изправи и да изтича. Дълбоко си пое дъх и запълзя колкото можеше по-бързо, като удряше и порязваше ръцете си, бодеше и одираше и краката си.

Стигна до трапезарията и хълцането заседна в гърлото му. Чу родителите си. Мама викаше името му — но татко крещеше от болка. Тук бе много по-светло, ала това не му хареса, защото светлината беше синкава и някак си призрачна. Той потръпна, после се обърна, опря длани на стената, изпъна крака и се заиздига длан след длан, докато не се изправи съвсем. Цялата стая наоколо се люлееше и изведнъж Люис си спомни за миналото лято, когато бяха излезли в открито море с рибарска лодка. Носът ѝ потъваше и се издигаше, тя се клатеше настрани и ако не седеше в скута на татко, и ако татко не го бе привързал към завинтения за палубата голям стол, и те, и столът, и всичко останало щеше да се плъзга от единия борд до другия. Да не би къщата да се носеше върху някаква гигантска вълна? Глупаво. Домът им не можеше да се премести от Нортридж чак до морето. Но онзи

друг шум, онзи грохот... определено звучеше като силен вятър по време на ужасна буря.

— Люис! — чу да вика майка му. — Люис, бягай. Тичай навън!

Тя се появи в стаята и с усилие се насочи към него. Нощницата ѝ беше раздрана на гърдите и висеше от кръста ѝ на парцали, които се оплитаха в коленете ѝ. Изпълни го радост и облекчение. Пусна се от стената и залитна напред, после замръзна на място. Мама се опитваше да се хване за ръба на масата, която се носеше към нея, но Люис видя как зад гърба ѝ огромният шкаф, купен ѝ от татко за годишнината от сватбата им, бавно се накланя от стената...

Избухна стъкло, парченца от което го обсипаха и разкъсаха пижамата му. Тогава чу трясъка и вика на мама и видя звездите през внезапно появилата се в тавана на трапезарията дупка. Сякаш за миг всичко спря. После Люис започна да се катери върху останките, като се мъчеше да стигне до майка си, чието лице и дясна ръка се виждаха отгоре.

— Ще те измъкна, мамо — извика той. Сълзите образуваха вадички в праха, който покриваше лицето му.

— Бягай, миличък — прошепна тя, когато стигна при нея. — Бягай на улицата.

Люис напразно задърпа страничната табла на шкафа.

— Моля те, Люис — със странно спокоен глас рече майка му. — Направи това, което ти казва мама.

— Но ти... ти си...

— П-подчини ми се. Веднага направи това, което ти казах.

Мислите на Люис бясно препускаха. Не можеше да премести таблата. Не и сам. Трябваше му помощ.

— Ще намеря някой да ми помогне да те измъкнем оттук — обеща той и отстъпи назад, когато люлеенето на пода поотслабна. Сега грохотът се отдалечаваше и момчето осъзна, че вече не чува виковете на татко откъм спалнята. — Веднага се връщам, мамо. Разбираш ли? Веднага се връщам за теб и татко.

— Да, скъпи — тихо отвърна тя. — Побързай... по-скоро излез навън.

Той закуцука покрай отломките, стигна до дневната и тъкмо минаваше през отворената предна врата, когато със страшен трясък падна друга част от покрива. Стъпил на тротоара, Люис усети мириса

на газ и видя лъчи от фенерчетата, които се шураха по предните морави из квартала. Улицата бе изровена и разбита, а фасадите на къщите от срещната ѝ страна бяха съборени. Обзе го паника, но сега нямаше време за това. Трябваше бързо да намери помощ.

Той чу някакви хора и се затича към гласовете и светлината от фенерчетата, като викаше:

— Помощ! Помогнете ми! Моля... някой!

После се спъна в една от новопоявилите се неравности на моравата и се стовари по очи. Заболя го навсякъде... и Люис закрещя. Но не остана там. Щом се изправи на крака, внезапно го заслепи лъч от фенерче.

— Това е момчето на Крейн — извика наведеният над него мъж.
— Бързо ела тук!

Бяха го наобиколили хора, които го накараха да легне по гръб на земята. Той се опита да ги разблъска.

— Моля ви, помогнете. Мама и татко още са вътре. Мама не може да се измъкне. Вие...

— Спокойно, синко — чу се гласът на мъжа, който го натискаше към земята. — Аз съм... г-н Хаусман от другата страна на улицата. Не се тревожи, ще извадим родителите ти.

— Господи, погледнете го! — възкликна една жена, когато осветиха с фенерчетата изпокъсаната му пижама. — Кърви отвсякъде. Ще... О, Боже мой! Вижте ръката му!

Люис се претърколи на една страна, за да види мястото, към което сочеше тя. От горната част на лявата му ръка стърчеше парче стъкло, голямо колкото програма за бейзболен мач. Дори не го усещаше. Изобщо не чувстваше ръката си.

— Мама не може да се измъкне — повтори той, когато някаква сянка се наведе и с рязко дръпване извади парчето от ръката му. — Моля ви, помогнете ѝ.

Жената ахна и се извърна, а Люис погледна към силно шурналата от раната кръв.

— По дяволите — измърмори г-н Хаусман. Той доразкъса остатъците от горницето на пижамата на Люис и с нея здраво завърза мястото над течащата кръв. — Трябва да го откараме в болница.

— С моя пикап — предложи г-н Корнел, другият им съсед. — Можем да го сложим отзад.

— Докарай го — отвърна г-н Хаусман и г-н Корнел се отдалечи.

— Родителите ми... — обади се Люис и направи опит да стане, само за да бъде натиснат обратно от господин Хаусман.

— Ще ги измъкнем — каза мъжът и се обърна към другите, прилични на призраци зад лъчите на фенерчетата си. — Някой ще влезе ли в къщата, за да потърси семейство Крейн?

Земята отново се разтреса и всички реагираха с викове. Една от жените дори простена, сякаш от болка.

Неколцина мъже се затичаха към къщата му, с облекчение забеляза Люис.

— Какво става? — попита той, като дръпна г-н Хаусман за ръкава на ризата.

— Земетресение, синко — отвърна мъжът, докато затягаше възела на импровизирания турникет. — Много силно.

— 3-замириса ми на газ — сети се Люис и за пореден път се опита да се изправи.

— Газ ли? — Хаусман изглеждаше разтревожен. — О, не!

После бутна момчето обратно на земята и се изправи, като насочи лъча на фенерчето си към господин Корнел, седнал в пикапа пред съседната къща.

— Джордж! — извика той. — Не включвай двига...

Чудовищна експлозия превърна мастиленочерната нощ в ясен ден. Приповдигнал се на лакти, Люис видя гигантско огнено кълбо, което погълна дома му, къщата на г-н Корнел и самия пикап.

Писъци на агония раздраха въздуха. От пламъците тичешком заизлизаха горящи мъже. Господин Корнел беше огнена, гърчеща се клонка в кабината на колата си. Люис лежеше слисан, докато навсякъде около него падаха тлеещи останки. Умът му бе замръзнал от болка и ужас.

Той беше дете, но разбираше, че току-що е загубил всичко... че обичта и закрилата на дома и семейството му завинаги са изчезнали. Само на петнайсетина метра от него бушуваше пожар, който караше потта му да се излива от всички пори и правеше подгизналата от кръвта му трева хлъзгава като лед. Лактите му се изплъзнаха изпод него. Паднал по гръб, той погледна нагоре към звездното небе — страховито блестящо, студено и далечно.

Люис Крейн беше сам.

КНИГА ПЪРВА
ТРИЙСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

1. НАМАЗУ

Остров Садо, Япония, 14 юни 2024 г., на разсъмване

През отвора на палатката се просмукваха първите проблясъци светлина. Изпънал се върху походното си легло, гол, с изключение на обувките и маншета на китката си, Дан Нюкоум с всички сили се опитваше да спре цифрите. Вихреха се в мозъка му вече четирийсет и осем часа, не му даваха да заспи и с всеки изминал миг го нервираха все повече.

Наблизо някой започна да пробива дупка в земята. Цифрите в главата на Нюкоум се пръскаха от рязкото металическо чукане, отново се събираха преди следващия удар на чука, пак се разпиляваха... докато той вече не можеше да търпи и рязко се изправи в седнало положение, запушил с показалци ушите си. Никаква полза — не можеше да заглуши звука и цифрите продължаваха да се носят из главата му. Още по-лошо, към чукането се присъедини втори човек, който не удряше в такт с първия.

Нюкоум се изправи, отиде до работното си място и включи фенера, който едва освети двете чертожни маси, покрити с електронна апаратура. Той погледна фасетната, напомняща скъпоценен камък топка отгоре. Мътнозелена. Проклетият фенер се нуждаеше от презареждане. А на него му трябваше светлина, много светлина, и то веднага. В този лъжовен свят бе готов да заложи живота си за истината. А истината имаше нужда от светлина. Мразеше лъжата, а това означаваше, че мразеше начина, по който си вършеше работата Люис Крейн. Но на някакво равнище, даже Крейн сигурно оценяваше истината, защото също залагаше живота си, наред с живота на поне още стотина, а може би и хиляди други, според изчисленията на Нюкоум. Крейн винаги мислеше в широк мащаб.

Нюкоум взе фенера, отнесе го до отвора на палатката и го показа навън. После незабавно го дръпна обратно и премигна от ослепителната светлина, която излъчваше. Настрой яркостта му, отново го постави върху чертожната маса и със задоволство забеляза, че сега всички ъгълчета и гънки на палатката бяха напълно осветени,

особено непостоянните линии на сеизмограмите. За него те бяха език, който можеше да обяснява като никой друг на земята. Той им вярваше. За разлика от хората, на тях винаги можеше да се разчита. Те се отнасяха с всеки мъж, жена и дете по един същи начин и никога не променяха данните си заради цвета на кожата, пола или възрастта на онзи, който ги разчиташе.

Настрои компютрите на холоизображения, представляващи седемнайсет сеизмограми, увиснали във въздуха пред него в редуващи се сини и червени ивици; малките им бели курсори записваха ритъма на пулсиращото сърце на планетата.

Всичките седемнайсет графики показваха силна сеизмична активност, което означаваше, че цялата тази част от Тихия океан е в движение. Можеше да го усети по носещите се линии. Знаеше, че и Крейн, където и да се намираше, можеше да го почувства — само че Крейн не се нуждаеше от каквито и да е уреди, а просто от тайнствения си инстинкт... и от онази негова увиснала лява ръка.

Можеше да се случи днес.

Със съвсем леко докосване на клавиша Нюкоум задейства паметта и графиките показаха активността от последните осемнайсет часа. Очите му се разшириха при вида на свършено подредените сеизмични пикове на пет места от всичките седемнайсет екрана. Предземетръсно раздвижване.

Натисна образа на Крейн върху маншета на китката си високо попита:

— Къде си, по дяволите?

— Добро утро, докторе — разнесе се топлият глас на Крейн, през слуховия имплант на Нюкоум. — Чудесен ден земетресение. Навярно би трябвало да дойдеш при нас, за да го наблюдаваме заедно. Долу в мината съм.

— Идвам след малко — отвърна Нюкоум и изключи маншета, отвратен, че Крейн може да е толкова сърдечен, дори щастлив, в такъв момент.

Той погледна към графиките, които отново показваха текущото състояние и все още предупреждаваха за раздвижване.

— Пък аз си мислех, че луната е залязла.

Удивен, Нюкоум се завъртя към източника на насмешливия, сексапилен глас — единствената жена, която някога бе отправяла

предизвикателство едновременно към ума, сърцето и тялото му.

— Лейни! — възкликна той.

— От плът и кръв, любими — широко усмихната отвърна Елена Кинг. Покритите ѝ с гланц за слънце устни блестяха.

Макар и увита от глава до пети, за да се защити от слънцето, тя изглеждаше привлекателна и предизвикателна. И въпреки тъмните очила, които скриваха очите ѝ, Ньюкоум можеше да види, че наблюдава голото му тяло със смесица от желание и ирония. Едва не му се зави свят и се втурна към нея.

— О, Лейни — каза той и я привлече към себе си за продължителна, силна прегръдка. После нежно я отблъсна на една ръка разстояние, за да я погледне, свали широкополата ѝ шапка и я хвърли през рамо, вдигна очилата и все едно бяха лента за коса, зад която гъстите ѝ къдрици се спускаха като водопад към гърба ѝ. Загледан в кафявите ѝ очи, омаяли го от години насам, той бавно я придърпа отново към себе си и наведе глава за продължителна целувка.

Щом вкуси устните ѝ, Ньюкоум осъзна, че не иска нищо друго, освен да се изгуби в тази жена. Ами сеизмограмите? Ами цифрите? Пък и можеше да е днес. Той неохотно се откъсна от целувката и измърмори:

— Отде тоз късмет? Какво те води насам?

— Не знаеш ли? — недоверчиво попита Лейни, освободи се от прегръдката му и отстъпи две крачки назад. — Твоето приятелче Крейн не ти ли каза, че снощи ме нае на работа?

Сега бе ред на Ньюкоум да е недоверчив.

— Наел те е?

— Да! Нае ме! И ми нареди незабавно да си сядам на задника.

Стомахът му се сви от страх за Лейни и от гняв към Крейн, заради това, че я излагаше на опасност. Той изръмжа:

— Онова, с което си пристигнала, на острова ли е все още?

— Откъде да знам? — намръщи се тя. — Какво ти стана изведнъж?

Ньюкоум се наведе към походното легло и грабна широките си китайски панталони.

— Какво ми е станало ли? — Нахлузи панталоните и здраво затегна шнура на кръста си, после намери работната си риза в цвят

каки. — Какво ми е станало? — по-високо повтори той, докато провираше ръката си през ръкава. — С мен не е станало нищо. — После посочи към холосите. — Ето това е станало. Този остров скоро ще се пропука... ще се раздроби на малки парченца!

— Не е тайна, приятел. Навсякъде всички говорят за това. — Тя се засмя. — Опитваш се да ми кажеш, че не ме искаш ли? — Нямах време да премигне, когато отново се озова в прегръдките му, обсипвана от силни и бързи целувки.

— Това би трябвало да отговори на въпроса ти. Искам те навсякъде, където мога да те имам, Лейни... освен тук. — Нюкоум свали очилата над очите ѝ и леко отпусна ръце върху раменете ѝ. — Бързо ще те измъкнем от това проклето място! — Обърна се към лагерната си маса и затършува в хаоса за собствените си очила.

— Изглежда не си чул какво казах. — Лейни улови шапката, която той бе намерил на масата и ѝ бе подхвърлил. — От снощи работя на това забравено от Бога място, точно като теб. Аз съм член на екипа, който се занимава с полеви проучвания, докато не стане време да се върнем във Фондацията и там ще работя заедно с теб, любими. — Тя поклати глава. — Не разбирам. Крейн ми каза, че ти си ме препоръчал за виртуализаторската работа.

— Преди две седмици той ме попита дали познавам някакви добри синоетични виртуализатори. Разбира се, споменах за теб, но Крейн не обели нито дума за това, че ще те наема, още по-малко, че ще те води тук. Ако знаех, че...

— Веднага замълчи. Аз съм професионалист и съм възрастен човек, Дан, в случай че си забравил. Говорим за моите решения, работа, живот...

Нюкоум ѝ се нахвърли:

— Нямах ни най-малка представа в какво си се забъркала, като си дошла на Садо! Крейн нарича тази операция „Подвижен Едно“. Всички останали ѝ викат „Град на смъртта“. Ръководителят ни е съвсем шантав, ако не знаеш, и се е заобиколил с други откачалки... фанатици, изхвърлени от университетите, всякакви ексцентрици.

— Някои биха казали, че имат творчески дух и че са еkleктични и блестящи. Криворазбрани, навярно, но иначе талантиливи и умни — като самия Крейн.

Той изсумтя и отново се обърна към масата.

— Да, естествено. — Намери очилата и си ги сложи, после взе шапката от ръцете ѝ и я нахлупи на главата ѝ. Хвана я под ръка и се провря през отвора на палатката. Двамата излязоха сред неподвижния, влажен въздух на лагера с неговата вездесъща студена кал, или, както я наричаха членовете на екипа, „мръсотията на Крейн“.

В самата атмосфера на лагера се носеше възбуда. Беше пълно с хора от екипа за борба с природните бедствия, докторанти, журналисти с каски на глава, височайши гости и местни работници. Всички бяха увити като мумии, за да се предпазят от слънцето. Африканското наследство на Нюкоум му осигуряваше достатъчно меланин, защитаващ го от убийствените ултравиолетови лъчи — доколкото му бе известно, това може би беше единственото преимущество на негъра в този свят.

Като разплискваше кал, покрай тях мина количка, разносяща кафе и оризови питки. Нюкоум даде знак на водача да спре, взе си една чаша и си сложи пълна лъжица дорф. После жадно отпи и силата на гнева му към Крейн незабавно се притъпи. Той въздъхна, доволен, че е успял да се справи с опасните си емоции. Сега вече бе в състояние да разсъждава, да се помъчи да разбере защо Крейн е решил да доведе Лейни на Садо. Може би по свой собствен начин Крейн се опитваше да повдигне духа му, сериозно пострадал през тази последна година, в която работеха заедно. Тъкмо безпощадно карнавалната атмосфера, която Крейн беше установил в своята Фондация в планините зад Лос Анджелис и по време на работа на терена, безпокояха най-силно Нюкоум, но едва ли можеше да очаква Големия мъж да проумее това. Крейн не разбираше човешката природа и сигурно вярваше, че като докарва любовницата му на най-опасното място на планетата Земя, върши добро на Нюкоум.

— Толкова е... толкова е колоритно — обади се Лейни. — Наистина е жизнерадостно. Тези чисти сини и червени цветове на палатките... — Тя погледна към лазурното небе и добави: — И багрите на всички онези балони с горещ въздух и хелоси там горе.

— Така ли стигна дотук, с хелос? — попита той, като си пробиваше път през група доброволци от Червения кръст, за да види източника на чукането, което го бе раздразнило по-рано — специализанти забиваха дълбоко в земята свързани помежду си титаниеви колчета.

— Репортерски хелос — поправи го тя. Тонът ѝ вече бе толкова рязък, колкото и на Нюкоум. Лагерните кучета започнаха боязливо да лаят и Лейни повиши глас, за да я чува. — Крейн събира хора отвсякъде заради „петте признака“. Какво представляват те?

Нюкоум едва чу въпроса ѝ. Вниманието му беше съсредоточено върху специализантите, които започваха да монтират дълги, подобни на антени устройства върху забитите в земята колчета.

— Твои ли са онези неща?

— Да. Четките представляват електронни ресни, които измерват най-слабите електромагнитни трептения и в най-малките частици. Крейн иска да разбере как се чувства разложената материя на пръстта, водата и скалите.

— Да... Чувал съм всичко това и преди — отбеляза той и се обърна да я погледне, скрита под шапката и очилата. — Виж, Лейни, вече ти казах, че Крейн е работохолик. Има безумната идея да се превърне в част от „житетския опит“ на планетата, каквото и да означава това, по дяволите. — Той махна с ръка към дългата редица от колчета, която водеше към колибата, служеща за компютърен център, изградена върху дебели, поставени на пружини греди. — Всичко това само допълва безумието.

— На подобно „безумие“ се гради кариерата ми, докторе — студено отвърна тя. — Фондация „Крейн“ финансира мечтите ти. Може да финансира и моите.

— Но моите мечти са реалистични!

— Я върви по дяволите. — Тя се обърна и понечи да се отдалечи.

— Добре... добре — каза Нюкоум, като зашляпа в калта, за да я настигне. Хвана я за ръката и я обърна към себе си. — Извинявам се. Можем ли да започнем отначало?

— Навярно — измърмори Лейни. На устните ѝ играеше едва доловима усмивка. — Не отговори на въпроса ми. Какви са тези пет признака, които толкова са възбудили всички?

— Ще ти покажа — заяви той, — а после ще те измъкна оттук.

Лейни не си направи труда да възрази. Щеше да остане и толкова. Точно в този момент малък електрически камион безшумно спря в хаоса до компютърния център и спирачките му вдигнаха пръски кал. Върху откритата платформа на каросерията му се виждаше кафез, пълен с пилета. Бърт Хил, един от членовете на екипа на Крейн,

според малката табелка, която носеше високо на рамото на ярката си риза, показва обраслото си с гъста брада лице през прозореца.

— Хей, доктор Дан! — извика той и посочи с палец към каросерията. — Ела да си получиш стоката.

Наоколо незабавно се събра тълпа. Камерите започнаха да снимат, напрежението ясно се долавяше. Нюкоум си проби път до Бърт, който беше слязъл от камиона. Кремът срещу слънце блестеше по бузите му — единственото място по тялото му, нескрито от косми или дрехи. Пилетата се блъскаха в кафеза и отчаяно се опитваха да избягат. Пляскаха криле и сред яростното крякане хвърчеше перушина.

— Животните знаят, нали? — попита Лейни, застанала до Нюкоум.

— Да, знаят. — Той отново погледна към Бърт. — Трябва ми твоя камион.

— Имаш го. Нещо друго?

— Пусни пилетата — отвърна Нюкоум и се качи на шофьорската седалка. Лейни побърза да заобиколи машината, за да седне до него.

Хил се приближи до кафеза и го отвори. С взрив от перушина и крякане птиците налетяха на сепнатите зяпачи, които бързо се пръснаха.

— А, Бърт — извика през прозореца Нюкоум, — вземи нещата тук под контрол. Не позволявай на никого да излиза от обозначените безопасни зони. Само да изгубим някой репортер и целият ни труд отива по дяволите.

— Ясно, докторе — каза Хил, когато Нюкоум включи двигателя и обърна камиона. — Бъди спокоен!

— Какво прави тук Бърт Хил? — поинтересува се Лейни, ядосана, че Дан не ги запозна.

— Отговаря за дисциплината, сигурността, снабдяването... за всичко. Крейн и Фондацията не са в състояние да се справят без него.

— И къде е намерил тази скъпоценност Крейн?

Нюкоум се засмя.

— Няма да повярваш. Крейн открил Бърт в една психиатрична болница. Казал на главния лекар, че за организацията му трябва истински параноичен шизофреник. Нали знаеш, те са много педантични и изключително стриктни по отношение на безопасността.

— Измисляш си.

Нюкоум се усмихна.

— Питай Крейн. Повтарям ти онова, което ми разказа той. Каквато и да е истината, Крейн е по-близък с Бърт, отколкото с всеки друг от екипа си.

Нюкоум пренастрои програмирането по посока на мините и като пръскаше кал, камионът бързо излезе от „Подвижен Едно“. Въпреки дорфа, ученият беше пренапрегнат — и се мразеше заради това, че се вълнува от предстоящото природно бедствие. По дяволите, та той не бе ни на йота по-добър от Крейн, от възхитителния стар Крейн. Камионът излезе на черен път, прорязващ покритото със златник огромно поле, чиято красота накара Нюкоум да изпита още по-силно отвращение от себе си. Ако изчисленията му бяха верни, а той беше дяволски сигурен, че е така, всичко това — шумолящата зелена растителност и трепкащите жълти цветя, старите полюшващи се дървета в далечината, хората на този остров — след часове щеше да се превърне в първична материя. Той се отпусна на седалката, сведе брадичка на гърдите си и му се прииска да бе сложил в кафето си още една препълнена лъжица дорф.

— Предполага ли се, че трябва да си държа устата затворена — внезапно се обади Лейни, — или ми е позволено да попитам как я караш през последните шест месеца?

Той се изправи и стеснително я погледна.

— Извинявай, че не ти се обаждах. Положението в Лос Анджелис беше... толкова напрегнато.

— Предполагам, това означава, че си се опитвал да ме изхвърлиш от системата си.

— Обичам те прекалено силно — призна той. — Не мога да понасям у себе си такива слабости.

— Добре. Струва ми се, това означава също, че си ме избягвал, защото не си в състояние да ме контролираш.

Нюкоум се намръщи. Това бе самата истина.

— Ти не би дошла с мен в планината. И недей пак да ми се оправдаваш с „кариерата си“.

— Прав си — въздъхна тя, отпусна се на седалката и се загледа навън. — Как е на този остров? Изглежда ми необитаем.

— В никакъв случай — бавно отвърна Нюкоум, — макар че хората тук не са чак толкова много. — Той посочи към един далечен

връх. — Това е връх Кимпоку, където е била колибата на будисткия свещеник Ничирен, предсказал „Камикадзе“ „божественият вятър“, унищожил флотата на хан Кубла. Там някъде има и изгнанически дворец, но не съм го виждал. Бях прекалено зает. По-голямата част от населението на острова живее в едно рибарско село на изток от палатковия ни град. Казва се Айкауа и до него има туристическо селище с театрална трупа, оркестър с барабани за танца на демоните, обичайните неща. Отначало жителите на Айкауа ни харесваха, главно защото откривахме работни места. Сега ни мразят.

— Мразят ли ви?

Камионът излезе на друг черен път, който водеше отгатак равнината към гора от кипариси и бамбук. Разминаха се със стар модел джип, чийто шофьор натискаше клаксона и махаше с ръка, докато пътниците, всички репортери, ги зяпаха.

— По-добре да започнеш да осмисляш онова, което вече знаеш — каза Ньюкоум. — Крейн е пророк на унищожението, любов моя. В продължение на четири седмици той непрекъснато съобщава на света, че остров Садо ще бъде погубен от земетресение. След известно време хората, които живеят тук, започнаха да смятат, че им носи лош късмет и че съсипва и малкото туристически бизнес, който имат. Вече от дни ни молят да си тръгнем. Започва да става гадно.

Лейни се замисли над думите му и поклати глава.

— Не разбирам. Защо не се радват, че ги предупреждава?

— Можеш ли наистина да очакваш хората да се вдигнат и да оставят домовете и работата си? И къде се предполага, че трябва да отидат, за да изчакат — ако след като всичко свърши, е останало нещо, което да си заслужава чакането? — Той насочи камиона към обширен открит участък, пълен с хелоси и наземни коли. — Проклетото правителство не е убедено, че такова природно бедствие наистина ще има, тъй че няма да ги евакуира. Тези прости хорица не могат да направят кой знае какво... освен да намразят вестителя. След като предвиждането на земетръси не е точна наука...

— Но Крейн се опитва да го превърне в такава.

Ньюкоум отново докосна контролния пулт. Колата спря до японски репортерски хелос и изключи двигателя си. Небето над тях беше пълно с хеликоптери, които търсеха по-удобно място за кацане.

— Крейн е маниак... алчен за пари, за власт...

— Дан — извика Лейни, — какво е станало с теб? Не можеш да си отвориш устата, без да нападнеш Крейн. — Тя се намръщи, спомни си съобщенията, които ѝ бе оставял, продължителните диалози по електронната поща, които бяха водили, когато Дан отначало беше постъпил на работа при Крейн. Тогава го уважаваше и се възхищаваше от него, ценеше дадената му от Крейн пълна свобода за научни проучвания. Да не би близостта помежду им да бе довела до презрение? Или двамата бяха започнали толкова да се конкурират...

— Това е мината, в която можем да открием Крейн. — Нюкоум посочи към голяма пещера на петнайсетина метра от тях. Тълпата хора наоколо почти скриваше входа ѝ.

Развълнувана, Лейни бързо слезе от камиона и припряно се насочи нататък.

Нямам търпение да видя новината на деня — през рамо подхвърли тя към Нюкоум, който мрачно се влачеше след нея. После спря и го погледна право в очите. — Трябва да ти задам още един въпрос. Защо всъщност толкова силно мразиш Крейн?

По всяко друго време или на друго място, помисли си Нюкоум, навярно не би бил склонен да даде искрен отговор на Лейни. Но днес, като имаше предвид какво знаеше, че предстои, не можеше да ѝ отвърне иначе, освен искрено.

— Когато в последно време хвърля поглед в огледалото — каза той, — оттам ме гледа лицето на Крейн.

Люис Крейн беше сам. Той стоеше с ръце зад гърба си и разглеждаше релефите по каменните стени на изчерпаната златна мина. Създадени преди век от осъдени да работят тук каторжници, те изобразяваха мъките на затворническия живот в мините на Айкауа — мъже, които се бяхтеха, бореха и страдаха, без друг избор, освен да продължат или да умрат. Не бе много по-различно от собствения му живот, помисли си Крейн, само дето той сам си беше наложил това наказание.

— Прощавай, че те прекъсвам — разнесе се в слушалката му ниският, силен глас на Съми Чан, — но наистина трябва да престанеш да съзерцаваш нещата от миналото.

— О, време ли е? — сепна се Крейн. — Вече си организирай пъстрата сбирщина, нали?

— Съвсем не, но успях да ги събера и вече горят от нетърпение да те чуят.

— Да ме чуят... или да ме съдвчат?

— Крейн, говоря сериозно. Днес ще се случи, нали? — тревожно попита Съми.

— Не е моментът да си изпускаш нервите. Не сега. Това е шоу, нали така каза, шоу; целящо да съберем пари за Фондацията, за работата. — Съми Чан бе един от най-големите съюзници на Крейн. Като директор на американския клон на Световния съвет за геологични проучвания, дребният мъж защитаваше предложенията му и събираше средства за Фондацията, често с изненадваща бързина и при възможно най-неблагоприятни условия. — Това е шоу, което ще срути къщата.

Съми простена.

— Но дали ще стане днес?

— Имай вяра и се успокой. Вече сме само на стъпка от осъществяването на една мечта. Скоро никой няма да е в състояние да мисли за земетресенията, без да се сети за мен.

— Не като ирония на историята, надявам се.

— Всички ние сме ирония на историята — измърмори Крейн. — От земята ли ще гледаш?

— Ще остана в собствения си хелос — отвърна Съми, като прочисти гърло.

Крейн се засмя.

— Ти ме обичаш. Смяташ ме за гений, но не ми вярваш. — Той се обърна и пое по тясната шахта на мината към дневната светлина. — Някой ден ще ти се наложи докрай да се ангажираш с нещо.

— Посъветвах се с предците си, д-р Крейн, и те ми препоръчаха обратното. Ще наблюдавам от въздуха. — На Крейн му се стори, че чува Съми да се подсмива. — Освен това съм те застраховал за голяма сума.

Когато стигна до изхода на пещерата, Крейн спря в скриващия го мрак и погледна навън към морето от увити с дрехи тела.

— Готов ли си да станеш известен?

— Аз ще съм първият, възхитил се на успеха ти. — Този път Съми наистина се засмя на глас и спря точно преди ученият да излезе

навън.

Крейн зае обичайната си за пред журналисти поза на великодушен диктатор, излезе на утринната светлина, сложи си очилата и си вдигна качулката. После пъхна лявата си ръка в джоба на белия си гащеризон — бяха запазени едва трийсет процента от двигателната ѝ способност и ако я оставеше да виси отстриани, можеше да придаде на вида му нотка на слабост.

Навън го очакваше огромен брой репортери — бяха представени навярно четирийсет различни информационни агенции. Четирийсет достъпа до света... и светът щеше да се удиви и смае още преди края на този ден. Готвеше се да застане пред тях, когато забеляза Нюкоум с някаква непозната му жена — навярно виртуализаторката, която бе назначил — да си пробиват път през тълпата. Жената първа стигна при него.

— Госпожица Кинг, нали? — попита Крейн и протегна ръка, за да стисне скритата ѝ в ръкавица длан.

— Наистина ли ще се случи днес? — отвърна с въпрос тя, като прескочи обичайните любезности и с това показа силното си възмущение.

Той вдигна очилата си и намигна.

— Ако не се случи, ще си имаме много неприятности. Радвам се да ви посрещна на борда.

Нюкоум застана помежду им, лице в лице с шефа си.

— Защо си я довел тук?

— За да работи за мен — отвърна Крейн. — Виж...

— Намери ѝ място в някой репортерски хелос. Не искам да е долу, когато земята се раздвижи.

Отново свалил очилата си, Крейн заяви:

— Тя е член на екипа и споделя неговия живот.

Лейни дръпна Нюкоум за ръката.

— Дан...

— В такъв случай тя напуска. Вече не е член на екипа.

Крейн се усмихна.

— Не вярваш ли на собствените си изчисления, Дан? — Без да изчака отговора на Нюкоум, той попита: — Напускате ли, госпожице Кинг?

— Решително не.

— Браво — одобри Крейн. — Край на обсъждането. — Обърна се към Нюкоум. — Знаеш, че нямаме време да спорим. Усещаш ли го?

Нюкоум кимна със стиснати челюсти.

— Това е възможно най-лошото място — измърмори той.

— Точно така — каза Крейн с тон, показващ, че разговорът е завършил, после бързо пристъпи напред и застана с лице към тълпата. — Древните японци — без предисловие заговори на многобройните репортери той, — наричали земетресенията намазу. Намазу... гигантска морска котка. С помощта на божествени сили бог Кашима я държал под огромна скала, наречена ключов камък. Когато богът си почивал за миг или поради някаква друга причина, отпуснал хватката си и намазу започвала яростно да удря наоколо. Земетресение. — Той замълча, грабнал вниманието на смълчалата се публика. — Разбира се, имало много хора, които нямали намерение да останат бездейни в лицето на бедствието, затова започнали да се бият с рибата. За съжаление, намазу не само била могъща сама за себе си, но имала и съюзници. Много добри съюзници, както се оказва, които се втурвали в нейна защита. Ще се изненадате ли да узнаете, че съюзниците на намазу били местните дърводелци и занаятчии — всички онези, които имали изгода от земетръсите? — Крейн вдигна изразителните си вежди над тесните си очила. — А това само доказва, че през последните няколко хиляди години не се е променило много нещо.

Смехът на репортерите се смеси с бръмченето на десетките камери. Крейн просто се усмихваше, докато публиката му отново не се успокои и не запази съсредоточено мълчание.

— Предполагам, че опити за предвиждане на земетресенията са правени още откакто човек за първи път е почувствал разтърсване на земята под краката си. Някога във властта на шамана и оракула, в наше време предвиждането на земетръсите беше второстепенен приоритет на научните умове... до този съдбовен, до този преломен момент в историята ни.

Още преди Крейн да успее да назове името на това ужасно събитие, тълпата даде вече ритуалния отклик при споменаването му: продължителен, нисък стон, страстна мантра с преглътнати думи. Ех, хора.

— Да — осмели се да продължи Крейн, — решението „Масада“^[1] направи проучванията по предвиждането на земетръси,

както и толкова много други неща, жизненоважни и отчаяно неотложни. И все пак досега точното предвиждане не беше възможно. Говоря за това вече от четири дълги седмици: преди да изтече днешният ден, земетресение между седма и осма степен по скалата на Рихтер ще разруши значителна част от този остров и цялото село Айкауа.

Репортерите закряха като пуйки. Крейн ги остави да реагират няколко секунди, после им махна да запазят тишина.

— Въпросът как успях да направя това точно предвиждане е дълга и сложна история, от която сега имам време да споделя с вас само няколко момента. Моят главен асистент и ценен колега доктор Даниъл Нюкоум ми напомня да ви кажа, че не сме на безопасно място... — Отново последва смях, но сега той бе нервен, а при някои от присъстващите граничеше с истерия. — Разполагаме обаче с няколко минути, преди на всички нас да ни се наложи да се насочим към безопасната позиция, определена от д-р Нюкоум. Ще използваме това време, за да обърнем внимание на някои неща. — Крейн можеше да усети едва доловимите потрепервания, но знаеше, че тази способност притежава единствено той. — Първо нека погледнем към кладенеца, от който преди повече от век са черпили водата си затворниците, разработвали тази златна мина. Докато се приближаваме към него, доктор Нюкоум ще ви даде някои разяснения за това какво ни предстои днес.

— Науката се състои в проучване — заговори Нюкоум и Крейн забеляза винаги промъквания се в тона му авторитет, когато установяваше контрол над някоя тълпа. — Като изучаваме миналото, ние узнаваме бъдещето. С познанията си за геологията на дадена област и изследванията на някогашни земетресения в подобни зони, аз съм разработил система, която наричам сеизмична екология или ЗТ-еко — начинът, по който земетръсът променя която и да е екосистема. Математически съм изчислил резултатите от земетресение от седма степен по скалата на Рихтер с епицентър Курилския разлом на двайсет километра от този остров и съм определил участък от равнината над нас, който според мен няма да бъде поразен от природното бедствие. Когато всичко започне, всички ние трябва да сме там, а не тук, в долината.

— Някои от методите ни могат да ви приличат на магия — намеси се Крейн; опростяваше нещата, винаги ги опростяваше, — но много от тях са стари колкото самата цивилизация. Съществуват пет предсказуеми признака за земетресение, които се проявяват във всеки кладенец. Един по един погледнете вътре, докато ви ги описвам.

Хората се подредиха на опашка, за да погледнат в кладенеца. Слънцето тъкмо се бе издигнало достатъчно високо, за да освети водата. Ньюкоум се приближи до Крейн.

— Трябва веднага да разкараме тези хора оттук — дрезгаво каза той и сграбчи здравата ръка на шефа си. — Струва ми се, че току-що усетих още един предварителен трус.

— Наистина си усетил — усмихнат отвърна Крейн. — Но нашата голяма риба все още чака, все още се напъва. Още няколко минути тук и ще ги отведем. — Опита се да надвика заобикалящия го ропот. — Признак първи... по-голяма замъгленост на водата. После вълнение... след това клокочене...

— Виждам го! — с дрезгав, висок от тревога глас каза някаква жена.

Добре. Вече бяха негови, помисли си Крейн. Продължи:

— Промени във водното равнище. А сега равнището е с 4 сантиметра по-ниско от вчера. Накрая — завърши той и вдигна дебелото въже, за което бе завързана чаша, — горчив вкус на водата.

Ученият подаде чашата на един от мъжете, който носеше шлем с вградена триизмерна камера, и му даде знак да отпие. Човекът колебливо се подчини, после се задави и изплю водата.

— Горчивина. — Крейн снижи глас и добави: — Има една поговорка за живота и земетресенията: колелото мели бавно, но изключително фино. Днес гигантското колело на Майката Земя и неговите силни движения ще смелят този остров. И с цялата си мощ, Човек не е в състояние да му попречи.

— Крейн! — рязко извика Ньюкоум. — Небето!

Всички погледнаха нагоре. Утринното небе придобиваш червено-оранжев оттенък и електрическата активност на земята беше повишена. Започваше се. Крейн можеше да усети пулсирането му в себе си, чувстваше го да свири на него като на музикален инструмент. Целият свят се променяш за тях.

— Приятели — каза той, — трябва бързо да ни последвате в базовия лагер. Това е единственото място, където ще сте безопасност. Онези от вас, които имат хелоси, може би ще искат да наблюдават от въздуха. Ще бъде... зрелищно. Да вървим!

Заедно с Нюкоум и Кинг той се затича към камиона. Лейни се тръшна на малката седалка между двамата мъже.

— Господи, движим се на ръба — изпъшка Нюкоум. После докосна контролното табло и камионът бързо потегли. Зад тях хаотично се щураха други машини и навсякъде хвърчеше кал. Той погледна към Лейни. — Все още можем да те качим на някой хелос.

— Не се притеснявай, докторе — без да се обръща към него отвърна тя. — Имам пълно доверие в изчисленията ти.

— Наистина е драматично — отбеляза Крейн. — Хората бягат, за да си спасят кожата, бягат към единственото безопасно място, което съществува за тях и което сме им осигурили ние. Ще бъде страхотно.

— Ами селяните? — попита Лейни. — Не можем ли да предупредим и тях?

— Непрекъснато ги предупреждавам — обърна лице към нея Крейн и се усмихна, когато видя, че жената се е зачервила от вълнение. — Преди три дни те ме изхвърлиха от Айкауа и ме заплашиха, че ще ме арестуват, ако се върна. Никой не е в състояние да предотврати участта им.

— Сигурно можем да направим нещо.

Крейн погледна часовника си.

— Разполагаме с около сто и двайсет секунди — отвърна той. — Готов съм да приема предложения. Да имаш някаква идея?

Мислите й препускаха, но не можеше да намери нито едно практично решение. Лейни постави длан върху рамото на Нюкоум.

— Дан?

Камионът буксуваше нагоре по склона и поглъщаше вниманието на Нюкоум. Накрая обаче той успя да отвърне:

— Ние сме тук, за да наблюдаваме как загиват хора — отбеляза студено, — за да може фондация „Крейн“ да събере още пари за проучвания.

Лейни ахна, сякаш я бяха ударили и хвърли бърз поглед към Крейн, за да види реакцията му. Изглеждаше напълно спокоен и незасегнат от забележката.

— Той е прав — каза Крейн. Но онова, което не каза, макар в този миг да го съзнаваше, бе силата на фатализма в характера му, разкрита от липсата на фатализъм у Ньюкоум. И все пак Крейн знаеше, че помежду им съществуват огромни сходства. Макар и двамата да изпитваха ужас, те бяха изпълнени с ликуване от предстоящото. А това беше колкото парадоксално, толкова и грозно.

Камионът бързо пресече лагера и се насочи към Японско море. Лявата ръка на Крейн пулсираше като живо сърце — в мислите му се вихреха образи на рухващи сгради, хванати в капан хора, пожари. Болката и вълнението заплашваха да го погълнат и той призова на помощ цялата си енергия, за да се пребори с демоните си, да ги успокои и да преглътне острието на самосъмненията.

Ньюкоум спря колата на около шест метра от отвесното спускане на равнината към морето под тях. Крейн можеше да чуе далечния тътен и знаеше, че не остава много време. Излезе навън. Когато другите машини с поднасяне спряха близо до тях, мислите му вече бяха напълно съсредоточени и овладени. Равнината се изпълни с хора.

Тримата с Ньюкоум и Кинг отидоха до ръба на скалата и погледнаха надолу. На стотина метра под тях, разположено между скалата и морето, се намираше селото Айкауа. Неколкостотин дървени къщи с яркочервени покриви в живописно спокойствие обточваха подковообразния бряг. Малката флотилия от рибарски лодки вече беше излязла в морето и моряците несъмнено се дивяха на оранжевото небе. Селяните изживяваха последния ден от живота си така, както бяха изживявали всеки изтекъл ден досега. До тях долетя детски смях, може би истински, а може би и въображаем.

— Крейн-сан.

Крейн се обърна към източника на гневния глас. Матсу Мотиба, кметът на Айкауа, безупречно облечен в черен костюм и солидна сребриста вратовръзка, стоеше между двама униформени мъже.

— Добро утро, кмете Мотиба — поздрави Крейн, като гледаше към стотината или повече души, насъбрани зад него. Той натисна иконката за усиляне на гласа на интерфейса си и се обърна към множеството: — Дами и господа! Както виждате, върху равнината са нарисувани жълти линии. За ваша сигурност, моля ви, не излизайте извън тях. В противен случай не мога да гарантирам безопасността ви.

— Време е да сложим край на тази игра — каза Мотиба.

— Напълно съм съгласен с вас, сър. Време е.

— Какво? — с нетипичен за него сарказъм продължи кметът. — Никакви отчаяни молби за евакуация, никакви ужасни истории, с които да ни плашите?

— Прекалено късно е — тържествено отвърна Крейн. — Вече не мога да направя нищо за вас, освен да помогна за спасяване на оцелелите.

Кметът дълбоко въздъхна и пое лист хартия от ръката на лейтенант в бяла парадна униформа, на чиито рамене имаше пагони с надпис „Лиян Инт“.

— Това е спешно официално комюнике от правителството на континента. — Той го подаде на Крейн. — Трябва да разтурите лагера си и незабавно да напуснете този остров. Акредитивите и разрешенията ви са анулирани.

Крейн поклати глава и вдигна поглед. Балони с горещ въздух изпълваха небето. Хелосите жужаха покрай тях и се спускаха надолу като птици към плячка, за да заснемат по-отблизо селото. Той определено разбираше чувствата на кмета.

— Чувате ли ме, Крейн-сан? Трябва веднага да си тръгнете.

Листът изхвърча от безчувствените пръсти на Крейн, чиито очи бяха отправени към морето. Летящите риби, една от най-големите забележителности на Садо, скачаха като обезумели и се хвърляха на брега.

Той отново насочи вниманието си към кмета.

— Съжалявам, сър — промърмори ученият. — Гомен асай. Съдбата е повелила днес вие да оцелеете. Повярвайте ми, това не е милост. — После погледна зад Мотиба и заговори към тълпата: — Може би сте в състояние вече да чуete тътена. Съберете се колкото можете по-близо един до друг, за да останете в границите, очертани от жълтите линии.

След това върна очи към Айкауа. Тялото му се напрегна и остана неподвижно, сякаш беше изпаднал в транс. Шумът и вълнението около него отстъпиха място на пустота от мрачно мълчание. Той отново и отново стигаше до ръба на собствената си нормалност, предизвикваше страховете и гнева си и се чудеше кога ще го погълне чудовището на Земята. Мразеше онова, което ставаше, мразеше го със страст, която би разкъсала повечето хора на парчета.

На стотици метри от брега се появи водни циклони, океанът се надигна и изхвърли двайсетина гейзера на петнайсет метра в небето. Стиснал Крейн за ръкава, Мотиба замръзна и впери поглед като парализиран. Циклоните се приближаваха към брега и избухваха от морето, докато жителите на Айкауа най-после осъзнаваха, че Люис Крейн не е безумец, не е зложелателен измамник, а пророк съвременен оракул, на чиито предупреждения глупаво, сляпо и трагично са отказали да обърнат внимание.

Корабите в пристанището се мятаха и се откъсваха от стълбовете си, преобръщаха се и вълните ги пращаха по селските улици. Още една ръка се вкопчи в Крейн и той бързо хвърли поглед наляво. Елена Кинг стискаше болната му ръка със замръзнало в шокирана изненада лице. Не можеше да усети докосването ѝ, макар пръстите ѝ да се бяха впили в плата и кокалчетата ѝ да бяха побелели от напрежението. Циклоните стигнаха до брега, а тътенът се усилваше все повече, докато не се превърна в кънтящо земно бучене. Морето представляваше въртоп, който пращаше пясък високо в оранжевото небе. И тогава земетресението започна.

Морското легло се всмука в зоната на субдукция^[2] под Евразийската плоча, после разтърси с нея земната повърхност и откъсна парче от Тихоокеанската плоча, което потъна в пещта на земното ядро. Смляна на прах, основната скала се срути сама в себе си. Огромните пукнатини и цепнатини в повърхността на земята се разшириха и се превърнаха в паст, която поглъщаше камъни, хора, дървета, сгради и лодки.

Равнината под краката им яростно се разтърсваше и Крейн се надяваше, че не е допуснал грешка, като е поверил на Нюкоум да определи пътеките на разрушението — а следователно и малкия безопасен участък, в който се намираха. Долу селяните, които не бяха смазани и хванати в капан в домовете си, бяха избягали на улицата и писъците им се надигаха, за да се слоят с тези на хората, наблюдаващи ужасени заедно с Крейн. Кметът крещеше. А отзад връх Кимпоку бързо се издигаше с още двасет метра в небето, докато старата мина, която Крейн току-що бе посетил, се срина и завинаги изличи изображенията в камъка, оставени от някога страдали там хора. Листове вулканична скала се плъзгаха в морето, грохот изпълваше утрото. Остров Садо се разпадаше навсякъде около тях.

Движението на пластове се превърна в бясно въртене и запрати хората около Крейн на земята, а селото долу изчезна в отломки и фина мъгла от океански пръски. Разцепването на острова, шести по големина в Япония, ставаше с гръм и трясък, като умиращо животно, ревящо от ярост и мъка, които накараха Крейн да се просълзи. Той си спомняше... спомняше си. И знаеше, че най-лошото все още предстои.

До него продължаваше да е права само Лейни и стискането на ръката ѝ беше единственият признак за ужасния страх, който идва с разбирането за истинското безсилие на човечеството.

— Смелост — прошепна ѝ той.

И тогава гибелното разрушение спря. Деветдесет секунди след началото на всичко това Земята завърши с преподреждането си и се възцари смъртна тишина. Хората бавно започнаха да се отърсват, да се изправят, да се оглеждат наоколо с благоговение и ужас. Сега островът бе станал два пъти по-малък от онова, което представляваше само допреди минута и половина. Синорите бяха изчезнали или се бяха изместили. Нищо не беше същото. Нищо нямаше да е същото.

Като по чудо, долу имаше оцелели. Те също се отърсваха и се изправяха. Започна организиране на спасителни групи, които да се спуснат до онова, което някога беше Айкауа, с прясна вода и медицински средства. С изражение на тъп ужас Мотиба наблюдаваше останките от живота си. Очилата му бяха застанали накриво, нефокусираният му поглед се рееше някъде далеч.

— Трябва... да отида — тихо рече той. — При моите хора... Трябва...

— Не — каза Крейн. — Все още не можете да слезете долу.

Мъжът не му обърна внимание и се затича назад през тълпата.

— Спрете го! — извика ученият. — Върнете го! Всички стойте по местата си. Погледнете към брега!

Хората се подчиниха. Японско море се беше отдръпнало на стотици метри от острова, оставяйки го сух и нависоко. Морското легло бе пълно с гърчеща се риба и затънали в тиня лодки.

Двама служители от Червения кръст довякоха съпротивляващия се Мотиба обратно при Крейн.

— Пуснете ме! — вече изпаднал в истерия извика той. — Защо ме държите?

Крейн леко го потупа по тресящото се рамо, после посочи към морето.

— Държим ви, защото ако слезете долу, ще загинете. Вижте!

От няколко километра разстояние към острова се носеше планина от вода... втурнала се да запълни празнотата, която се бе получила, когато надигането на земята я бе отблъснало назад.

— Цунами, дами и господа — спокойно съобщи Крейн. Ясно съзнаваше, че камерите го снимат и извънредно внимаваше да не издаде сграбчилия душата му ужас. Сега беше време — навярно оставаха само още няколко минути — да говори така, сякаш всичко е нормално. — След като водата се успокои, ще се спуснем долу и ще потърсим оцелелите. Вярвам, че вие, представителите на медиите, също ще се включите и ще подадете ръка за помощ.

Той се обърна и видя Нюкоум, който прегръщаше Елена Кинг. Крейн свали дланта ѝ от безчувствената си ръка и я предаде изцяло на асистента си.

— Свърши добра работа с определянето на безопасната зона, Дан. Сега ни остава само да се надяваме, че сме достатъчно нависоко.

— Как можеш да си толкова спокоен? — Нюкоум беше изпуснал нервите си и гласът му напомняше ръмжене на ранен звяр. — Там долу има хора... които загиват.

— Все някой трябва да запази разсъдък.

— Що за проклети оракули сме ние?

— Трябва да свикваш, докторе — отвърна Крейн. — Това е само началото.

— Но защо?

Крейн остави въпроса без отговор и се обърна към Мотиба, който бе напълно смазан и беззвучно плачеше. Той прегърна кмета и силно го притисна към себе си.

— Трябва да бъдете силен, Мотиба-сан — прошепна ученият.

— Оставете ме да умра заедно с тях — умолително каза кметът, докато ревящите води ги заливаха.

— Не — просто отвърна Крейн. — Някой трябва да оцелее... за да запомни.

Заглушавайки писъците на оцелелите в равнината, първо ги достигна цунамито... а после и водата, която напредваше отвсякъде със съкрушителна сила. Тя се стовари върху о-в Садо и започна да се

покачва. Водната стена удари брега като чудовищната ръка на някой бог. Хората в равнината се обърнаха и затичаха, подобно на стадо, колкото могат по-назад, а водата стигна до върха и до тях и ги събори на земята. Вълните носеха парчета от разрушени къщи и трупове, смачкани коли и изкоренени дървета. Кипнала, изпълнена с останки от живот, водата заля Крейн и блъсна в него някакви дъски. След първия пристъп, тя се оказа плитка. Крейн се сви върху калната, осеяна с локви пръст, покрил главата си с ръце, точно както бе направил на седемгодишна възраст.

Разтреперан от страх, той остана там, докато водата не се отдръпна съвсем и после се изправи на крака, за да погледне ужасен към мъртвите, осеяли равнината. Мнозина от собствената му група бяха ранени от връхлетелия острова въртоп. И забеляза, че служителите от Червения кръст първо се грижат за самите себе си.

Докато повечето хора все още лежаха замаяни, мнозина от телевизионните репортери вече бяха станали и бясно снимаха. И тогава го осени, че всичко се дължи на него. Той беше дал на света това шоу. Всичко, което Съми Чан го бе посъветвал, че им трябва, за да получи гласността, средствата и аурата на авторитет, за да е в състояние да върши работата на своя живот. И в този момент на огромна трагедия той позна огромен триумф. О, да, цинично си помисли Крейн, ужасът само правеше сензацията още по-голяма. А какво по-хубаво от това?

После забеляза Бърт Хил и се провикна към него:

— Погрижи се спасителните групи да слязат долу при онова, което е останало от селото — нареди той. — Организирай всичко.

— Да, сър.

Крейн се обърна и погледна към ръба на скалата. Там стоеше Мотиба и ученият отиде при него. Морето беше гладко като огледало, необичайно красиво в тъмозеленикавите си сини багри. Но на мястото, където се бе намирала Айкауа, сега се виждаше само пуст бряг. Нито една лодка или колиба не скриваха девствения пясък, който блестеше под убийствените слънчеви лъчи.

— Съжалявам — тихо и дрезгаво отрони Крейн.

Мотиба вдигна поглед към него. По бузите му се стичаха сълзи.

— Зная, че не би трябвало да обвинявам вас за това — отвърна той, — но въпреки всичко го правя.

С тези думи кметът се обърна и се отдалечи, като остави Крейн съвсем сам с демоните му. Никой не се приближаваше към него. Никой не му протегна ръка, нито го попита дали самият той е добре. За хората, останали в равнината, ученият беше толкова далечен и недосегаем, колкото мъртвите, които ги заобикаляха. Но грешаха, Мъртвите поне бяха намерили покой.

[1] Древна крепост в Израел на югозападния бряг на Мъртво море. — Б.пр. ↑

[2] Мястото, където се срещат две континентални плочи и едната се приплъзва под другата. — Б.пр. ↑

2. ИЗРИГВАНИЯ

Вашингтон, 15 юни 2024 г., 18:16 ч.

Слънцето се спускаше зад паметника на Вашингтон и шефът на „Лиян Интернешънъл“ за това полукълбо, господин Ли Чун, знаеше, че през последните два часа работещите за него — макар и навярно без да го разбират — дребни американски бюрократи бързат към домовете си. По-важно за него беше това, че северноамериканската централа на „Лиян Интернешънъл“ затваря за тази вечер. „Лиян Инт.“, китайската господстваща звезда в света на бизнеса, притежаваше Америка. Преди десет години „Лиян Инт.“ бе успял да намери малка пазарна ниша в страната, като откъсна част от бизнеса на германците. Решението „Масада“ се оказало по-ефикасно от който и да е бизнес план или безпощадна тактика, която можеха да измислят китайците, защото получилият се радиоактивен облак и падането на горещи частици от експлозиите бяха обхванали Южна, Централна и Източна Европа. Когато Родината беше опустошена и загуби почти половината от населението си, „Лиян Инт.“ успя да направи бърз ход и да превърне малката си ниша в смъртна хватка, не само върху Америка, но и върху германските бизнес операции из целия свят.

И сега, застанал в обезопасената заседателна зала, затъмнена заради виртуалната карта на Земята, която го заобикаляше, Ли съзерцаваше империята си. Диорамата беше прозрачна и той можеше да гледа през нея към Луната, винаги пълна, внушаваща измамното, но силно бленувано желание копачите на „Лиян Инт.“ там горе постоянно да работят.

В залата нямаше прозорци, а следователно — дни и нощи. Само смени. Всички решения, важни за продължаването на бизнеса (повечето биха казали даже „за продължаването на съществуването“) на канадските, американските, мексиканските и централноамериканските монополи, се вземаха тук. Останалата част от Вашингтон — търговската улица навън, свързваща Капитолия с мемориала на Линкълн, Белият дом и неговите обитатели, десетките министерства, бюра и агенции, простиращи се до околоръстните

магистрала и отвъд тях — всичко това беше шоу за туристите. „Лиан Инт.“ го притежаваше и управляваше... включително и така нареченото правителство на Съединените американски щати. Президентът Гидиън, вицепрезидентът Габлър, кабинетът, членовете на Конгреса и Върховния съд не бяха нищо повече от обикновени служители, марионетки и лакеи. Разбира се, те поддържаха прекрасната илюзия за правителство, но това бе всичко — просто илюзия.

Тази вечер Ли беше разсеян, мислите му постоянно се връщаха към видеоматериала, който хората му бяха подготвили снощи и му бяха показали, още когато бе дошъл на работа сутринта, за някой си Люис Крейн и за събитията на японския остров Садо. Японците. Всички бяха парвенюта, при това повечето бяха тъпаци. Те наистина бяха притежавали Америка, заедно с онези от Средния изток, когато Средният изток още съществуваше. Но властта им се беше оказала краткотрайна. И все пак, от време на време някоя японска компания се опитваше да откъсне парче от бизнеса. Той изсумтя, доволен, че в отговор на точно такова оскърбление неговият предшественик в северноамериканската централа на „Лиан Инт.“ бе наредил отсичането на двете хиляди черешови дървета около язовира — дървета, които японците бяха подарили на американците в началото на този век.

— Дъжд в Средния запад — обади се Миу Цао от сумрака на контролния си пулт. — Това ще забави жътвата на пшеницата. Предлагам да се свържем с Буенос Айрес и да приберем полагащото ни се, докато жътвата не се възобнови.

Двамата мъже разговаряха на английски почти изключително като проява на благоволение към местните, макар че от американските бизнесмени и официални лица се очакваше свободно да владеят китайски.

— Добре — отвърна Ли. — Получих доклад за голяма епидемия от антракс в южноамериканския клон. Виж дали можеш да размениш с тях говеда за пшеницата. Прекарай ги през Хюстън.

— Къде ще складираме?

— Можем да използваме складовете, в които държим таблетките против главобол.

— А какво ще правим с таблетките?

— Ще ги дадем на южните монополи, като част от разплащането за пшеницата. Докато се усетят, вече ще са разпространили таблетките и ще са принудени да проведат рекламна кампания.

Ли чу Муи тихо да се подхилва, докато натискаше копчетата на таблото, и сам се усмихна. „Таблетката за главоболие“, както я наричаха, предизвикваше прилив на ендорфини — тя долавяше напрежение в шийните мускули и незабавно изпълваше мозъчната кора с възбуда, която освобождаваше ендорфините и те преустановяваха главоболието още преди да се е появило. Единственият проблем беше, че мозъкът се пристрастяваше към ендорфиновия прилив толкова силно, че развиваше главоболие след главоболие, само за да получи дозата си, а след като използваше веществото, оставяше човек, потънал в най-ужасната болка през живота му. Веднага щом това стана ясно, „Лиян Инт.“ се оказа със седем склада, пълни с безполезни таблетки.

— Готово — обяви Муи, като натискаше бясно клавишите.

— Добре.

Ли отговаряше за северноамериканския клон, а Муи го контролираше и играеше ролята на негова Харпия. Втори по ред във взимането на решения, той отговаряше за постоянната проверка на шефа си и на неговите преценки. Това можеше да дразни началника му, но оказваше положителен ефект върху бизнес решенията, а именно бизнесът управляваше целия свят, целия живот. В случай че Ли не успееше да вземе съответния процент правилни решения, Муи щеше да го замени на поста му — със своя собствена мъничка Харпия, която да го контролира. Тази система причиняваше много безсънни нощи, но беше най-добрият вариант за „Лиян Инт.“.

А това бе главното. Без компанията, Ли не представляваше нищо.

Картата плуваше около него, континентите се издигаха от искрящи океани, световните търговски пътища пулсираха в розово, а богатите на зърно райони и зоните на глад светеха в небесносиньо. Храната представляваше постоянен проблем, откакто единствено защитените с филтър полета бяха в състояние в пълна степен да издържат на слънчевия гняв и да дават реколта.

Зоните за складиране на ядрен материал блестяха без ад мигат в тъмночервено на трийсет различни места, а изтичането му в подпочвените води преминаваше като капиляри на хиляди километри

от източника си. Движения на благородни метали и валута осейваха столичните райони, а потреблението беше представено с групи от мънички хора, по един на милион, струпани около участъците за покупки като пращинки, танцуващи на слънчева светлина. Проследяваше се производството в целия свят и се правеха непосредствени сравнения с други подобни операции. Вътрешността на залата бе изпълнена с летящи йероглифи, които можеше да разчете само шепа от върховните ръководители на „Лиан“ Ако някой от членовете на екипа напуснеше поради каквато и да е друга причина, освен смърт, целият шифър се променяше.

Облакът „Масада“ пулсираше в плътно черно и грамадата му покриваше днешна Европа, като се придвижваше още по на изток. И това за пореден път върна мислите на Ли към Люис Крейн.

Преди три години Крейн бе спечелил Нобелова награда за работа, произтекла от проучванията му върху резултатите от решението „Масада“ и свързана конкретно с въздействието му върху земетресенията. А това пряко беше довело до забраната на всички ядрени опити на Земята, тъй като Крейн убедително бе доказал, че ядрените взривове могат да предизвикат земетръси на стотици и даже хиляди километри от центъра на експлозията. Както бяха отбелязали хората на Ли по време на доклада, Крейн твърдял, че земетресението на Садо всъщност е пряк резултат от унищожаването на Средния изток през '14 г.

Възможно ли е, зачуди се Ли, някой, въоръжен с информацията и програмите на Крейн, да е в състояние да предизвика земетресения в определени отдалечени райони? Той се отърси от мисълта. Въпросът беше свързан с онова, поради което всъщност в момента се интересуваше от Крейн: политика и печалба. Както и защо ученият толкова силно желаше да се свърже с него чрез Съми Чан. И наистина, само преди няколко часа Чан бе оставил съобщение, според което Крейн искал да си определи среща с него.

О, тези американци бяха дръзки. Но Ли ги харесваше, харесваше и страната им. Тя беше от Третия свят, както и Европа, места с истинска история. Собствените й корпоративни богове отдавна бяха мъртви и Америка представляваше източник на евтини черноработници, които не мислеха за нищо друго, освен да реинвестират надниците си в компанията чрез потребление.

Американците бяха най-добрите потребители в света. Освен, разбира се, по отношение на таблетките за главоболие.

През целия си живот Ли беше постигал единствено успехи и тъкмо затова сега му бе толкова трудно с предстоящите избори. В миналото понасяше американската илюзия за представително управление, защото винаги печелеха кандидатите на „Лиян Инт.“. Но поради някаква причина сега нейният главен съперник в мултинационализма, синдикатът „Йо-Ю“, излизаше със свои собствени кандидати. Последните избори бяха коствали на „Лиян Инт.“ седем представители. Това беше отвратителна тенденция, която Ли смяташе да отреже още в зародиш. Но имаше проблеми, защото непостоянните гласоподаватели се инатяха в разбирането си, че се нуждаят от „промяна“ на управлението и че тази промяна е от голямо значение. Тъй като американските илюзии започваха да пречат на корпоративната хармония, Ли трябваше да действа. Тук идваше ред на Крейн и неговите земетресения. Ли можеше да покаже на гражданите колко ги обича, като свърже „Лиян Инт.“ и правителството с предвиждането на земетръси. Това би трябвало да спре „Йо-Ю“ на изборите.

Диорамата му бибипкаше и писукаше с хиляди различни интервали и тонове и всеки от тях беше познат на Ли. Така че, когато долови деликатното алтово цвъртене на телефона, той реши да направи хода си. Обърна се по посока на Муи, махна с ръка, за да спре сигнала и каза:

— Свържи ме със Съми Чан по безопасната линия.

Докато чакаше, Ли се усмихна. Знаеше, че Муи го наблюдава и слуша извънредно внимателно.

Дванадесетсантиметровото лишено от тяло лице на Съми Чан увисна във въздуха някъде над планината Сиера Невада. Ли обаче нямаше да застане пред него лице в лице. Заместваше го компютърно изображение, така че никога да не издаде каквото и да е с невнимателен жест или изражение.

— Здравейте, господин Ли — каза Съми Чан.

В очите му имаше нещо, което Ли не разбираше.

— Здравейте, Съми — отвърна той. Компютърът съгласуваше гласа с движенията на образа му. — Добре ли сте?

— Да, освен това съм изключително благодарен и развълнуван — официално отвърна Съми. — Вие ме почетохте с вниманието си.

— Както и вие ме почетохте с поканата си да се срещна д-р Крейн. — Ли замълча и даде възможност на събеседник си да му изложи информацията за срещата. След като другият не реагира незабавно, той прибави: — Предполагам, няма да се срещна с него насаме.

— Не, освен ако не го желаете. Доктор Крейн иска да запознае вас и други изтъкнати лидери с някои свои идеи и предложения.

Ли кимна.

— Срещата е много навременна. Съобщиха ми, че подвизите му на Садо се коментират непрекъснато и навсякъде!

— Да, Садо. Страшна трагедия, но последствията ѝ по отношение на хората до голяма степен можеха да се предотвратят.

— Икономическите последствия също, разбира се.

— Разбира се — повтори Съми. — Можем ли да разчитаме на присъствието ви?

— Ако програмата ми го позволи, определено бих искал да участвам в тази среща. Ще ви помоля обаче, да координирате с господин Муи Цао списъка на гостите, времето мястото и прочее.

— Това се разбира от само себе си, сър. Трябва да кажа, че доктор Крейн ще е изключително доволен.

Ли изсумтя и махна с ръка. Всичко това му беше дотегнало и с усмихнато кимване, той завърши:

— Стойте на сянка.

— Вие също, сър.

Лицето на Съми мигновено се стопи и Ли направи няколко стъпки напред покрай Северния полюс. Можеше да се движи свободно в своя виртуален свят и буквално да чувства потока от капитали и стоки, които изпомпваше пулсиращото сърце на потреблението. Светът представляваше жива мрежа от корпоративни божества и той беше полубог. Нещата бяха такива, каквито се предполагаше, че трябва да бъдат.

Като официален председател на Световни проучвания, Съми Чан всъщност работеше за него. От разговора им негласно се подразбираше фактът, че той, Ли Чун, ще определя правилата за срещата с Крейн. Щеше да събщи на Муи онова, което искаше да

постигне. Да, нещата бяха такива, каквито се предполагаше, че трябва да бъдат.

ИЗМИСЛИЦИ НА ЯХТАТА „ДИАТРИБ“ В ТИХИЯ ОКЕАН, 15 ЮНИ 2024 Г., 21:35 Ч.

— От списъка господин Ли Чун, разбира се, е този, който има значение. Той е човекът, когото трябва да убедиш, ако искаш да успееш, Крейн — леко усмихнат каза Съми, — и аз вярвам, че ще го омаеш. Страхувам се, че ще ми се наложи да хвърля всичките си козове за него. — Онова, което не спомена, беше, че вече е хвърлил всичките си козове... за Муи Цао, с когото бе разговарял само допреди десет минути. Не можеше да има съмнение, че Ли Чун определено възнамерява да използва Люис Крейн.

— О, ще го омая, няма проблем, ще му изнеса истинско представление — отвърна Крейн, като дръпна назад стола си и отпи направо от бутилката с много старо шотландско уиски.

— Имаш копия от статията ми за всеки от съгласилите се да присъстват, нали? — попита Нюкоум, който се опитваше да върне разговора към вълнуващата го тема.

Съми кимна.

— Когато се качат на борда, в каютата на всеки от тях ще го очаква по един екземпляр.

Нюкоум поклати глава. Въпросът защо Крейн бе решил да ги отвлече от Садо на тази яхта, за да се срещнат със Съми на сред океана, оставаше непонятен за него. Същото се отнасяше за причината, поради която шефът му искаше да проведе тази среща на високо ниво на кораб. И все пак „Диатриб“ беше страхотна яхта, луксозна и догоре натъпкана с техника. Това на кого принадлежи и как Крейн е дошъл с нея бяха мистерии, които Нюкоум беше съвсем сигурен, че няма да успее да разгадае.

— Хайде отново да повторим политиките — обърна се към Съми Крейн. — Имаме Кейт...

Смехът на Съми го прекъсна.

— Всички те са политици, до последния човек. От цялата група вицепрезидентът на Съединените щати е най-малко политик.

— Габлър — презрително подхвърли Нюкоум, — глупак... шут.

— И важен елемент от шоуто, Дан — твърдо отсече Крейн.

— Просто остави всичко това на Съми и мен.

— С удоволствие — съгласи се Нюкоум. — Затова нека се върна към областта, в която съм специалист. Защо обмисляте такива сложни маневри? Доколкото мога да разбера, положението е съвсем ясно. Данните за земетръсната екология са записани — и доказани. Садо до такава степен се приближи до проекциите ми, че трябва да проследите пет цифри след десетичния знак, за да откриете отклонение от действителното събитие. Това е конкретна стока, която можеш да продадеш, Крейн. Така че я продай.

— Ще използвам това — отвърна Крейн, като поглаждаше със свободната си ръка яркожълтата риза над банските си, — но не възнамерявам да се венчавам за него.

Нюкоум силно се намръщи и Съми бързо допълни чашата му със синтшампанско, към което прибави две капки от малка зелена бутилка, пълна със специално приготвен лично от него дорф. Нюкоум знаеше, че Съми иска от него незабавно да погълне дорфа, но нямаше нищо против. Познанията на китаеца по химия на жлезите с вътрешна секреция бяха легендарни.

— Ще ти кажа защо не продавам твоята ЗТ-еко, момчето ми — каза Крейн, като леко провлачваше думите. Той не беше много добър в срещите си с хора. Когато Съми се опита да приближи капкомера с дорфа, ученият запуши гърлото на бутилката с длан. — На първо място, ти нямаш думата.

— Наел си ме заради таланта ми — рече Нюкоум. — Заедно с него върви и устата ми.

— Това си е моята фондация — възрази Крейн, — тъй че решението също си е мое. Изчисленията ти наистина свършиха чудесна работа... защото, доктор Нюкоум, предварително знаеше къде ще е епицентърът. Знаеше го, тъй като аз ти го казах. Работата ти е само малка част от онова, което представлява фондацията „Крейн“. Да се съсредоточиш единствено върху ЗТ-еко означава да ограничиш количеството на даренията, което ни е налично. За да съм съвсем честен обаче, откривам и принципен недостатък в разбиранията ти. Очакваш хората да постъпват както трябва. А това не е така. Всички в Лос Анджелис знаят, че живеят върху купчина грешки, поддържани заедно от изключително тънки нишки, и все пак продължават да си стоят там. В състояние ли си да убедиш правителството да обезлюди

Лос Анджелис, за да поправи тринайсет милиона души? И къде ще ги оставиш?

— Моята система спасява животи!

Крейн въздъхна и отпи голяма глътка от бутилката си.

— Малцина биха приели довода ти за убедителен, докторе. Спестяването на пари е повече по вкуса на хората.

— Но системата ми наистина постигна успех.

— Тъкмо затова искам да я използвам, но в същото време не поставям акцент върху нея. Не искам никой да разсъждава само от тази гледна точка. Търсим нещо много по-голямо.

— Какво например?

Крейн се наведе към Ньюкоум и Съми машинално също се приближи към тях. Ученият бавно и драматично заговори:

— Идвало ли ви е някога наум, господа, какво ще стане, ако всички научни проучвания в дадена област се обединят под един флаг, в една обща сграда и помежду им се установи необходимата координация?

— Ти искаш всичко! — засмя се Ньюкоум. Не можеше да повярва в нахалството на шефа си.

Крейн се ухили.

— „Лиян Инт.“ е всесилна. Установяването на пълен контрол над тектониката е реална възможност. Просто някой трябва да им продаде идеята както трябва. Аз мога да движа цялото шоу от Фондацията, стига да имам достъп до всички съществуващи данни. И изведнъж действителното предвиждане — наред с много повече неща — се превръща в реалност.

Ньюкоум започваше да разбира.

— Значи затова си наел Лейни. Искаш тя да подрежда и анализира цялата информация, ако успееш да постигнеш това.

— И затова всички подкрепящи ни организации, които имат законни интереси, са поканени да присъстват на предстоящата среща — обади се Съми, като се отпусна назад и поклати глава. — Дръзко! И така, когато преди малко говорех за значението на Ли, ти ми се присмя, нали, Крейн? Ли Чун през цялото време е бил твоя цел.

— Не ми се ядосвай, Съми, моля те — по момчешки очарователно отвърна Крейн. После почти веднага стана сериозен. — Геологичните проучвания обхващат цялата Земя, но нямат очевидна

връзка с живота. А явно би трябвало. Явно е също, че „Лиан Инт.“ може да ни осигури достатъчно средства за работа, да получи много от нея и изобщо да не усети нищо, все едно че бълха я ухапала. Участието им ще им донесе единствено печалба.

Нюкоум се изправи — дорфът на Съми действаше. Като летен ветрец го облъхна чувство за благоденствие, придружено и от сексуална нотка — окситоксини? — което го направи много доволен от факта, че двамата с Лейни отново са заедно. Корабът леко се люлееше насам-натам.

— Неподвижни сме — озадачен отбеляза Нюкоум. — Трябва да са спуснали спирачната котва.

— Наистина е така — потвърди Крейн и очите му палаво проблеснаха. — Това е само част от малката изненада, която готвя за гостите ни... благодарение на теб, разбира се. — Той намигна на Нюкоум, който неволно потръпна, съвсем внезапно изпитал странен хлад.

— Защо ти е толкова голяма власт? — промълви Нюкоум.

— С огромна власт се постигат огромни неща — отвърна Крейн. От очите му струеше неземна светлина. Че човекът е луд, Нюкоум не се и съмняваше, но онова, което не можеше да проумее, беше силата на въображението му. Чудатостите на Крейн винаги им осигуряваха средства, поне до този момент. Но точно докога Дан Нюкоум щеше да е в състояние да се вози на дяволския му влак? Знаеше отговора: щеше да пътува със самия дявол, стига да вярваше, че това ще превърне неговата ЗТ-еко в реалност.

МАРТИНИКА, 17 юни 2024 г., 09:45 ч.

Раймон Хсю, началник-смяна в захарния завод „Лиан Юсин Герин“ във Форт-де-Франс^[1] на карибския остров Мартиника, се опитваше да се свърже по спешност с районния контролор на остров Гранд Кайман, за да докладва за преустановяване на работата поради нашествие на хиляди fourmisfous, мънички жълтеникави и осеяни с петънца мравки, както и на betes-a-mille-pattes, трийсетсантиметрови черни стоножки — в големи количества и двата вида бяха достатъчно отровни, за да убият възрастен човек.

Бяха се опитали да спрат нашествието, като заляха земята около завода с варели нерафинирано масло. Работниците размахваха стъбла

от захарна тръстика и размазваха кръвта на насекомите навсякъде по сградата. Домашните прислужници в намиращия се наблизо дом на самия началник-смяна убиваха мравките и стоножките с ютии, инсектициди и горещо масло, докато жена му и трите му деца пищяха. Но не помагаше.

Нашествието на насекомите представляваше просто последното от дълга поредица странни събития, която водеше към Маунт Пели^[2] на двайсет километра на север. В края на март въздухът се бе изпълнил с мирис на серен газ. Две седмици по-късно от кратера на Пели бяха видели да струи дим. През следващата седмица слаби трусове разлюляха Форт-де-Франс, последвани от пепелен дъжд.

Пепелта се бе сгъстила и се стелеше постоянно, а мирисът на сярата се усилваше с всеки следващ ден. През втората седмица на юни започнаха дъждовете и многобройните реки, които се спускаха от Пели и съседната планина Питон дю Карпе, преляха и повлякоха скали и огромни дървета надолу по склоновете към морето, наред с трупите на удавен добитък и умрели птици. Планинските клисури се напълниха с пепел и от обилните дъждове се образуваха езера.

Докато Хсю се опитваше да се свърже с районния контролор в ранните часове на 17-и юни, самият Форт-де-Франс беше обсаден от хиляди *fer-de-lance*, пепелянки с жълто-кафяв гръб и розов корем, дълги над метър и осемдесет, чието ухапване носеше мигновена смърт. Населението изпадна в паника и излезе по улиците с брадви и лопати в ръце, за да посрещне нашествието, без изобщо да разбира, че змиите бягат от страх от тътнещата планина. Щяха да загинат стотици, предимно деца.

Контролорът, мъж на име Юен Рен Чао, щеше да каже на Раймон Хсю да наеме още работници и да възобнови производството, въпреки че Пели тътнеше силно и че върхът ѝ беше покрит с облаци от пепел. Онези, които бяха в състояние да видят нещо от дълго дремалия вулкан, се смириха пред величието на Природата — два огнени кратера до върха, тлеещи като пещи, а над тях мълниеносен облак.

Днес заводът нямаше да изпълни квотата си. Господин Юен щеше да се принуди да увеличи квотите в Куба, докато жителите на Мартиника се бореха със змиите, вместо да бягат самите те.

Два дни след обаждането на Раймон Хсю едно от пепелните езера се отприщи и прати надолу по планинския склон към острова

чудовищна стена от загрята лавина вода. Тя унищожи захарния завод и удави в кипящия порой всички, включително Раймон Хсю и семейството му.

СРЕД ТИХИЯ ОКЕАН, 18 ЮНИ 2024 Г., 22:13 Ч.

Нюкоум се качи по стълбата на предната наблюдателна палуба. Южният вятър и хладната нощ му доставяха удоволствие. Над него премигнаха светлинните на редица от товарни космически кораби, пренасящи руда и навярно принадлежащи на организацията „Юниън карбид“. Те се носеха към Луната като някакви звездни танцьори на конга. Емблемата на „Лиян“, вписана в кръг обикновена синя буква „Л“, беше изобразена във величествен течен кристал на повърхността на намиращата се в третата си четвъртина Луна.

— Да пукнете там дано — каза той и се насочи към Лейни, която правеше лунни бани гола. Нюкоум се отпусна на стола до нея. Когато му се усмихна, очите ѝ проблеснаха като звезди.

— Могъщите започнаха да се събират — каза той, изпълнен със съжаление, че не може да прекара вечерта тук горе с тази прелестна жена, — затова Крейн иска да се присъединим към тях.

— Изглеждаш разтревожен.

— Нищо, което да не може да оправи едно дребно убийство — или светкавично бягство от кораба — сбърчи лице Нюкоум. — Океанът е отлично място за среща с хората долу на кърмата, Лейни. Всички те са баракуди. Така че ние какво сме, стръвта ли?

Тя замислено го погледна.

— Крейн ли те вбесява?

Той кимна.

Лейни се изправи и се намъкна в официална рокля, която лежеше върху палубата до нея. Беше бяла, по-бяла от кожата ѝ, и блестеше на украсената с емблема Луна.

— Изглеждам ли облечена подходящо за коктейл с вицепрезидента на Съединените щати? — попита тя и се завъртя пред него.

— Даже да не беше идиот, ти щеше да го засенчиш — отвърна Нюкоум. — Всичко това ти харесва, нали?

Тя навири глава и го погледна.

— Кое, властта ли? Разбира се, че ми харесва. До миналата седмица бях просто още един полубезработен доктор във вселена, пълна с такива. Днес съм член на Екипа на Крейн и променям света. В случай че не си гледал телевизия, в момента ние сме най-горещата новина. И ми казваш, че не го намираш за вълнуващо? Не мога да спя нощем, толкова съм възбудена.

— Забелязах — изправи се той. — Само да не се изгубиш във всичко това. Сега, след като най-после успях да те накарам да дойдеш на планината, искам да те виждам от време на време.

— Просто трябваше да ме вземеш на работа — заяви Лейни, бързо се намести в ръцете му и го прегърна. Косата ѝ миришеше на пачули^[3]. — О, Дан. Може би този път ще ни провърви.

— Винаги съм се надявал — въздъхна той. Жалко, че двамата се бяха уморили от петте години, прекарани в опити да укротят амбициозното си его. — Хайде да слизаме долу. Искам да се запознаеш с един специален човек.

— С кого?

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа.

Те се спуснаха по стълбата, после взеха асансьора до главната палуба и минаха по мостика към кърмата, където откриха Крейн. Полупиян, той стоеше в центъра на вниманието до масата за ордьоври и разказваше някаква история за земетресението в Аляска през 2016-а, което довело до плъзването на Анкърдж^[4] в залива Кук.

Кърмата на яхтата бе заобиколена с телевизионни екрани, които излъчваха непрекъснати репортажи за трагедията на Садо и често показваха как Крейн, застанал на ръба на скалата, контролира кървавата баня.

Всички присъстващи носеха дрехи от най-тънка коприна, отделяйки се от нощта с колкото могат по-малко плат. Опасната дневна светлина превръщаше нощта в идея фикс. Вицепрезидентът Габлър представляваше празен костюм, церемониално усмихнато лице, а съпругата му Рита се кикотеше до него, докато самият той получаваше наставления от господин Ли, придружаван, както винаги, от господин Муи.

— Кейт Мастърс е тук — прошепна Лейни, докато Съми заставаше до нея и пяхаше в ръката ѝ чаша шампанско.

Нюкоум вече бе забелязал. Мастърс беше нещо съвсем друго. Председателка на ПАЖ, Политическата асоциация на жените, тя притежаваше изключителна власт. В разпокъсаната Америка, Мастърс можеше да осигури четирийсет милиона гласа по който и да е въпрос и по което и да е време. ПАЖ отстъпваше по могъщество единствено на Асоциацията на пенсионерите, която също имаше свой представител на борда, мъж на име Арън Блум. Доста безличен човек. Мастърс носеше тънка, зеленикавожълта рокля, която сякаш се носеше покрай нея като извънземна мъгла. Когато жената се движеше, части от тялото ѝ се появяваха за миг пред погледа, само за да изчезнат в зеленикав облак. Тя злобно се усмихна към тях и Лейни ѝ отвърна със същото.

— Обзалагам се, че яде малки момиченца за закуска — подхвърли Нюкоум. Съми кръжеше наоколо, вдигнал капкомера си над чашата с шампанско.

— Нещо специално за прекрасната дама? — попита той.

Лейни се усмихна и вдигна три пръста.

— Собствено производство?

Съми кимна.

— За да си направите свои собствени земетресения, а? — каза той, а после присви очи и я огледа с хирургическа прецизност. — Не ме харесвате, нали?

— Не зная — отвърна Лейни. — Не познавам истинското ви „аз“.

— Съми е най-добрият приятел на Фондацията — поясни Нюкоум, изненадан от реакцията на Лейни към човека.

— Така съм чувала и аз — кимна тя, отпи от синтшампанското и се усмихна на Чан, докато Нюкоум наблюдаваше как Крейн изчезва в каютното отделение. — Какво мислите за успеха на ЗТ-еко?

— Мисля, че фондацията „Крейн“ има голям късмет, че доктор Нюкоум е член на екипа — заяви Съми, като погледна към него. — Той помага за напредъка на науката в много критичен момент.

— „Критичен“ определено е най-употребяваната дума тази вечер — отбеляза Нюкоум. Съжаляваше, че изобщо е оставил Крейн да го уговори за нещо много специално.

Съми Чан се усмихна, после се приближи към Кейт Мастърс, която получи в чашата си пълнен капкомер дорф. Естествено дестилиран от човешки жлези, дорфът беше чист и нямаше начин да се предозира.

Лейни се облегна на Нюкоум и се сгуши в него. Ръцете му незабавно я обгърнаха. Стимулантът започваше да действа. Той притисна лице в шията ѝ, точно когато Крейн се насочи към центъра на палубата.

— Приятели — заговори той, — благодаря ви, че удовлетворихте желанието ми тайно да пътувате до Гуам и там да се качите на борда. Скоро ще разберете причината. Но първо трябва да помоля за среща при нови условия, като изключим всякакви предавателни устройства. — Крейн се изправи в целия си ръст. Моментът беше изпълнен с драматизъм, както го бе замислил.

Лейни се откъсна от Нюкоум. Беше омаяна и цялото ѝ внимание бе насочено към сцената, която пресъздаваше Крейн.

Той натисна интерфейса си.

— По мой знак, капитан Флорио — изкънтя гласът му по корабните високоговорители и всички слушалки. — Сега!

„Диатриб“ потъна в мрак. Бяха изключили всички форми на енергия — петдесетте телевизионни екрана, лампите и музиката изгаснаха едновременно. Хората на палубата започнаха да бъркат в джобовете си и да натискат устройствата на китките си, за да изключат собствените си устройства за непрекъснато предаване и приемане. В един свят, в който комуникациите бяха всичко, те се бяха върнали направо в каменната ера.

Лейни изключи слушалката си. Изведнъж изпита тъга, почти страх, и осъзна, че е започнала да диша ненормално бързо и дълбоко. Тя изгълта почти цялото си подсилено с дорф синтетично шампанско и се зачуди дали другите на борда, окъпани в лунна светлина и потънали в тишина, също изпитват дълбоко безпокойство от факта, че са откъснати от света. Ако беше така, те не го проявяваха.

— Това е... толкова вълнуващо — прошепна Лейни на Нюкоум, който се засмя в отговор и само допълнително ѝ опъна нервите.

— Още нищо не си видяла — заяви шепнешком той.

Острият ѝ поглед, отправен към Нюкоум, бе привлечен от внезапното движение на Крейн. Беше извадил малкия скенер от джоба на ризата си, включи го и започна да обикаля наоколо в кръг.

— Нищо — съобщи той, спря и се усмихна. — Сами сме. А сега, отново моля за вашето снизхождение. На борда има още един гост,

участник в срещата, с когото не сте имали възможност да се запознаете.

Вратата на мостика, зад която се намираха кабините, се отвори и всички на палубата бяха завладени от ослепителен взрив на магнетичен чар, когато оттам излезе висок африкан.

— Дами и господа — каза Крейн, — представям ви Мохамед Ишмаил.

Дрезгава колективна въздишка поздрави лидера на войнствения Ислямски щат, изгнаник, беглец, а някои го наричаха архипрестъпник и терорист. Мохамед беше висок доста над метър и осемдесет и изглеждаше още по-висок заради черния фес на главата си и черното дашики^[5], което издължаваше тялото му на блестящата лунна светлина. Фигурата му бе царствена, а погледът, който плъзна по присъстващите, величествен.

Замръзнали по местата си, хората на палубата просто зяпаха в изумено мълчание. Но това не продължи дълго. Надигна се смут.

— Боже мой! — възкликна Лейни наскре гневното и изненадано мърморене на другите. — Това е той!

Двама снажни телохранители се хвърлиха пред господата Ли, който изглежда се смееше. Дали се дължеше на шока, зачуди се Лейни, или се радваше на изненадата, в чиято подготовка може да е участвал? Вицепрезидентът Габлър размахваше ръце и пелтечеше, докато други присъстващи се въртяха и мърмореха. Гърленият, нервен смях на Кейт Мастърс се носеше над гласовете на всички останали. Съми Чан беше очевидно удивен и от всички на палубата единствено Муи Цао изглежда бе запазил пълно самообладание.

Муи пристъпи напред.

— Предлагам да се оттеглим... за кратко. Навярно всички могат да отидат в каютите си?

Това не беше предложение, а заповед, разбра Лейни и хвърли бърз поглед към Нюкоум. Щом видя изражението на лицето му, тя рязко си пое дъх. В очите му блестеше тристагодишната омраза на окован африкан.

— Не го вярвам. Ти участваш във всичко това — рече тя.

Той сведе поглед към нея и лицето му се смекчи.

— Помогнах при уреждането на присъствието на добрия брат, да, помогнах и за докарването му на борда, точно след като прибрахме

всички останали изтъкнати гости от Гуам. Онова изключване на двигателите и спускането на спирачната котва, спомняш ли си?

Лейни преглътна.

— В края на краищата... след всичко... искам да кажа аз...

— Заради някогашната ми подкрепа за Ислямския щат, която едва не унищожил кариерата ми? — Той мрачно кимна. — Сега получих поддръжката на Крейн. Важно е, Лейни, много е важно — за Фондацията и за всички живи африкани. — Той я хвана за ръката.

Гостите напуснаха палубата и Нюкоум я теглеше назад към мястото, където видяха Съми, притиснал Крейн до перилата. Малкият юмрук на Съми удряше по гърдите на учения.

— Това е катастрофа — извика, Съми. — Този човек е издирван престъпник, истински разбойник. Такава обида към господин Ли... Той ще ме съсипе. Ще ме съсипе, казвам ти. Защо не ми съобщи? — попита китаецът Крейн, очевидно извън себе си от ярост и страх.

— Щеше ли да доведеш тук другите, ако знаеше? — отвърна с въпрос Крейн.

— Определено не! — Ученият само сви рамене. — Подмолна дейност, съучастничество и подстрекателство...

— Дипломация — прекъсна го Крейн. — Миротворчество. И добра политика. Ще видиш, Съми, ще видиш.

— Страхувам се, че няма да видя нищо друго, освен главата ми, поднесена на тепсия на господин Ли Чун.

— Твоята глава ли? Малко вероятно — изрева от смях Крейн, после бързо стана сериозен. Погледна към Съми и го потупа по слабите рамене, за да го успокои. — Готова ли е другата ни малка изненада? — Съми кимна. — Много добре, тогава предлагам да започнеш с посещенията при обитателите на всички каюти със синтшампанското ти в едната ръка и с малкото ти зелено шишенце в другата, става ли? Кажим им, че отново ще се съберем тук след десет минути. — Той погледна към интерфейса на китката си. — Съвършено разчитане на времето.

— Да — отвърна през зъби Съми, рязко се обърна и се втурна през палубата. По средата на пътя си подметна през рамо: — Може да имаме късмет и да потънем.

Лейни премести поглед от Крейн към Нюкоум. Дълбоко в душата си се чувстваше някак изгубена. Имаше нужда да остане десет минути

сама... за да помисли. Бързо се извини и се насочи обратно към наблюдателната палуба. Всъщност избяга, затича се към убежището на най-високата точка на кораба. Там, под звездите, тя се опита да смели събитията от вечерта. Беше болезнено. Откри, че както винаги не желае да се изправи срещу объркания свят, в който живееше. Справяше се с „реалностите“ като се опитваше да ги избягва, като потъваше в работата си и в личните си проблеми... или просто не им обръщаше внимание. Но Крейн я бе вкарал в нова орбита с много висок връх и тя знаеше, че трябва да се изправи пред някои изключително неприятни факти, на първо място от които, разбира се, цялата тази работа с Мохамед Ишмаил.

Ислямският щат, ИЩ, всяваше ужас и страх... и го отнасяха към Военните зони. Лейни си спомняше, че когато отначало създадоха зоните, баща ѝ ги наричаше „гета“, дума, която смразяваше дъщерята на един евреин, открито дискриминирана по време на юношеството си след решението „Масада“. Но тя беше подготвена за дискриминацията. Бе израснала със страха, излъчван от баща ѝ, независимо от усилията му да го скрие. От най-ранната ѝ възраст почти до юношеството ѝ страната се управляваше от германци и макар да правеха всичко възможно, за да се дистанцират от някогашното си нацистко минало, те все пак проявяваха онзи вид авторитаризъм, който караше баща ѝ да се страхува, че ще построят концлагери на всеки ъгъл.

Лейни потръпна и продължи да стиска очи. Беше грозно. Толкова бе грозно — човешките предразсъдъци, омраза и насилие. Хората бяха разделяни и насъсквани един срещу друг от расови, религиозни или етнически различия още откакто се помнеше. Рядко си позволяваше да мисли за всичко онова, което бяха изстрадали тя, Дан и другите, защото болеше прекалено силно. В ъгълчетата на все още затворените ѝ очи се насъбраха сълзи.

Дан ѝ беше разказал най-лошата част от страданията си, започнали с „Акта за безопасни улици“ от 2005-а, когато да си тъмнокож бе станало едва ли не незаконно. Актът освободи невежите, изпълнени с предразсъдъци бели американци от лицемерието на политическата коректност и им позволи открито да проявяват омразата си. Полицейският час, фиксираното местожителство и другите наложени от закона унижения затваряха африканите в определени райони на градовете из цялата страна и ограничаваха свободата им до

няколко часа през деня. Наред с последователно издаваните все потиснически закони, „Актът за безопасни улици“ стана причина за създаването на Зоните, а надигането на войнствения африкански ислямски фундаментализъм стана причина за поставеното отпред прилагателно — „военни“. Никой не знаеше какво точно се случваше във Военните зони. Предполагаше се, че ИЩ обединява африканите, въоръжава ги и ги обучава. И наистина, жестоките схватки с Федералните полицейски сили ФПС, които обкръжаваха зоните, даваха храна на всички слухове за това какво става вътре.

Най-търсеният „престъпник“ от всички тях? Мохамед Ишмаил. Неговото минало на яростна съпротива срещу ФПС, ораторското му майсторство — е, всичко в него, помисли си Лейни — го правеше един от най-търсените, омразни и извънредно опасни хора на планетата. Защо го бе довел на тази среща Крейн? Би трябвало да е предвидил разрушителните последици от това. И което беше по-важно, защо Дан се бе свързал с Мохамед Ишмаил, за когото беше известно, че не разговаря с никой бял човек, и му бе помогнал да дойде тук? Някога в Китайския университет в Сан Диего Дан подкрепяше идеите на ИЩ, заради което го изключиха и това едва не го лиши от всякакви перспективи. Нямаше смисъл. За Дан.

Изведнъж Лейни прозря стратегията на Крейн. Също както бе постъпил с Мохамед Ишмаил, той бе представил и на всички присъстващи и Кейт Мастърс, лидер на Политическата асоциация на жените, и Арън Блум, лидер на Асоциацията на пенсионерите. Ишмаил, Мастърс и Блум представляваха блоковете на гласоподавателите в Съединените американски щати. Те бяха връзката на Крейн с „Лиан Инт.“, реалната власт. А проектът за предвиждане на земетресенията беше морковът, който Крейн предлагаше на всички тях, възможността да спасят живота, имуществото и да спестят душевните страдания на избирателите си или поне да се престорят, че го правят... да се престорят, че ги е грижа. А „Лиан Инт.“ естествено се интересуваше от спестените човекочасове, сгради и съоръжения... от защитата на печалбата си. Лейни тъжно поклати глава. Печалбата мотивираше почти всички, навсякъде по света. Всички, освен Крейн и шепата хора като него, нея и Дан.

Прозвуча гонг.

Лейни се надигна от стола. Чувстваше се по-неуверена от всякога досега. Част от нея искаше да избяга от събралите се долу политици, но другата ѝ половина копнееше да се втурне към вълнението, което предизвикваше Крейн, и към възможностите, които ученият разиграваше тази вечер.

[1] Столицата на Мартиника. — Б.пр. ↑

[2] Вулкан на остров Мартиника, изригнал за последен път през 1902 г. — Б.пр. ↑

[3] Азиатско тропично растение от рода на ментата. — Б.пр. ↑

[4] Пристанище на Южна Аляска. — Б.пр. ↑

[5] Свободна, често пъстро украсена африканска национална дреха. — Б.пр. ↑

3. ГОЛЯМАТА ПУКНАТИНА В ТИХИЯ ОКЕАН

18 юни 2024 г., часът на вещиците

Огромна подводница с изпъкнала навън като гигантско вперено око предна част стоеше отдясно на „Диатриб“ и караше яхтата да изглежда като джудже. От коничната кула се измъкваха вахтени матроси, които започнаха да хвърлят въжета на колегите си от яхтата, върху чиято палуба вече се бяха събрали гостите. На корпуса на подводницата се виждаше надпис „ВЕМА II“.

— Подгответе се да прекарате останалата част от нощта под повърхността на океана — предупреди Крейн. — Обещавам ви преживяване, което никога няма да забравите.

— Навлизане в пукнатината — прошепна Нюкоум.

— Навлизане в пукнатината ли? — попита Лейни.

— Да. Ще видим майка, която ражда дете.

— Майка... каква майка?

— Майката Земя — отвърна той.

След няколко минути всички се намираха в наблюдателния корпус на „ВЕМА II“. Крейн стоеше начело на дълга маса и се усмихваше на събралите се мошеници и копелета, които седяха пред него. Беше решил, че именно те са хората, притежаващи най-добрата възможност на света да му дадат онова, което трябваше да има. Никога не бе виждал по-егоистична тълпа от разбойници. Камю беше казал, че политиката и съдбата на човечеството са в ръцете на хора без идеали и величие. Така да бъде. Щом не можеше говори разумно, щеше да им изнесе шоу. В края на краищата, тъкмо по този начин бе оцелял през трийсетте години след гибелта на родителите му.

— Трябва да помоля всеки от вас да протегне ръка и да докосне хората до себе си — започна той. — Необходимо е да се уверим, че всичко това е действителност. — Присъстващите протегнаха ръце и изпълниха ритуала, за да са сигурни, че телата от двете им страни са реални. Законните, обвързващи преговори не можеха да се водят от холоизображения.

Наблюдателните прозорци бяха затворени и капаците им бяха здраво заключени. Съми бавно се провираше сред тълпата и доливаше напитките с дорф. Ньюкоум седеше до Ишмаил и доближили глави един до друг, двамата тихо разговаряха помежду си, докато всички останали ги гледаха.

— Цивилизацията съществува — продължи Крейн, — със съгласието на геологията и е обект на незабележими промени. Въпреки всички чудеса, които сме създали за самите себе си, ние продължаваме да сме тероризирани от света, в който живеем. Въпросът е защо?

Помещението беше просторно, навярно петнайсет на девет метра, най-голямото затворено пространство, правено някога на подводница. Бе голо и утилитарно, но отговаряше на потребностите на учените и моряците, които работеха в този кораб на ръба на пукнатината. Разсеяна светлина заместваше ярките лампи. От време на време подводницата леко се разтърсваше от звука на тихо думкане, което публиката възприемаше като шум от двигателя. Крейн знаеше, че не е така, Ньюкоум също.

Крейн бавно заобиколи масата.

— Нашата планета е почти на пет милиарда години и все още като че ли е първично самооформяща се, сякаш всяка минута се разкъсва на парчета.

— Природата на живота е битка, докторе — намеси се брат Ишмаил.

Крейн спря на място и се обърна към него.

— А природата на човека е да се опитва да надмогне тази битка.

— Да отрече Господ! — упорстваше Ишмаил.

— Да направи света по-добър. — Крейн се върна на мястото си и със здравата си ръка стисна болната зад гърба си. Лявата му ръка пулсираше. Той отново се обърна към множеството. — Всяка година стават над милион земетресения, средно по едно на всеки трийсет секунди. Повечето са недоловими, но около три хиляди на година се усещат на повърхността. Трийсет от тях нанасят ужасни щети. Обикновено се казва, че винаги е било и ще бъде така. — Той погледна към Мохамед Ишмаил. — Не съм съгласен. Колко от вас наистина знаят какви сили причиняват тези земетресения?

— Моля ви, просто продължете с разяснението — обади се Муи, помощникът на Ли.

— Това е нещо много повече от разяснение — заяви Крейн. — Земята, на която живеем, е изградена от огромни тектонични плочи, всичко двайсет и шест на брой, шест от които са основни. Плочите бавно се движат върху възглавница от горещца, почти течна мантия. Деветдесет и пет процента от всички земетресения стават на онези места, които наричаме зони на субдукция — местата, където движещите се плочи се сблъскват помежду си. Плочите, които държат земните океани, буквално изпълзват под континенталните.

Подводницата отново се разтърси, този път по-забележимо.

— Има ли някакъв... проблем с кораба? — притиснала ръка до шията си попита Рита Габлър.

— Не, абсолютно никакъв. Нека се върна на въпроса. Когато се плъзнат под континентите, океанските плочи се връщат обратно в ядрото — вече по-високо продължи той, за да надвика почти постоянния шум и разтърсване на „ВЕМА II“. Чувстваше сгъстилото се във въздуха напрежение и се усмихна на капчиците пот, избили по лицата на присъстващите. — Тогава плочата започва продължителен процес на трансформиране, който води до... това.

Крейн натисна един от бутоните на пулта върху масата и металните капаци незабавно се дръпнаха встрани. Между върховете на подводните планини, заобиколили ги от всички страни, чак докъдето им стигаше погледът, се издигаха потоци от лава. Публиката се смълча пред тази величествена стихия от планетарен мащаб. Ето такава искаше публиката си Крейн — изпълнена със смирение.

— Прераждане! — високо обяви той, приближи се до прозореца и посочи навън със здравата си ръка. — Това, което виждате, е самовъзстановяващата се Земя. От астеносферата се надига базалтова магма и се намества между онези невероятни върхове и долини под вас, само за да изстине в океанските води, да оформи нови върхове, а после да тласне плочата на хиляди километри разстояние към ново сливане.

„ВЕМА II“ силно се разтърси, защото прераждането на планетата се придружаваше от постоянни земетресения.

— Мислите ли, че тук е... опасно за нас? — попита господин Ли. Безизразният му глас не издаваше никакво вълнение.

— Само ако излезем навън — със смях отвърна Крейн. Той се обърна и погледна пулсиращото сърце на Майката Земя, което непряко

беше убило собствената му майка. Намираха се на петстотин метра от плазмената пукнатина, от Тихоокеанската пукнатина. Гледката на оранжево-червения течен огън го изпълни със страхопочитание и гняв и той остави емоциите си да се уталожат, преди отново да обърне лице към хората, които му трябваша, ако изобщо възнамеряваше да укроти този огън.

— Приближете се до прозореца — каза им той. — Приближете се и погледнете откритата рана, която дава много, но и причинява на човечеството такава болка и страдание.

Хората колебливо започнаха да се надигат. Крейн искаше от тях да се доверят на подводницата, да се доверят на способността на човека да контролира собствената си околна среда. Това ги привличаше, ученият можеше да го почувства. Температурата в помещението се повишаваше, яркочервените отблясъци от изригванията танцуваха по лицата им. Около тях бе първичната мощ на цяла една развихрила се планета.

— Невероятно — приглушено възкликна Лейни и заобиколи отстрани, за да застане срещу Крейн. Очите ѝ отразяваха огъня отвътре и отвън. Той се усмихна — знаеше какво изпитва жената, знаеше, че ще стане съвършено оръдие в изковаването на неговата мечта. Тя беше двигател, който щеше да спомогне за успеха му.

Същото се отнасяше и за Кейт Мастърс, която се приближи и впери поглед в него. Най-накрая тя заговори:

— Какво общо имам аз с всичко това?

— Вие сте моят чук, госпожо. — Отвърна той. — С който ще накараме тези прекрасни хора да постъпят както трябва. — Крейн се обърна и посочи към брат Ишмаил, после към сивокосия Арън Блум от АП. — Вие също сте... мои чукове.

— Не съм сигурен — каза Габлър, — но ми се струва, че току-що ни нанесох обида.

— Оставете аз да се оправям с бизнес обсъждането, господин вицепрезидент — намеси се Ли, без да прави усилие да крие презрението си към марионетката, действаща по негова заповед.

Крейн заобиколи масата и застана пред Ньюкоум и Кинг.

— С помощта на тези двама способни учени, плюс вашата подкрепа, аз ви гарантирам, че след няколко години мога да създам компютърна програма, която ще предвижда с абсолютна точност всяко

земетресение на Земята. Програмата ще съобщава не само къде ще стане земетресението, но и степента му, неговите силови и ентропични вълни, районите на първични, вторични и третични щети. Ще бъдем в състояние да ви казваме къде ще се намирате в безопасност и кога е време да отидете там.

— И каква е печалбата? — попита Ли. Муи кимна в знак на съгласие.

Откъм края на масата се разнесе смях.

— Извинете ме — обади се плешив мъж с черна брада, представител на застрахователната промишленост, който седеше до брѳнет от империята „Круп“. — Такава програма ще е от полза за застрахователните компании, способни да издават полици в разумни размери за нанесени от земетресения щети. Проучваме изчисленията още откакто напуснахме Гуам. С информацията, която можете да осигурите, ще сме в състояние да отказваме застраховки в най-застрашените зони и навярно даже да прокараме закони, забраняващи строителната дейност там. В не толкова опасните райони можем да въведем ограничения за строителство. За вече съществуващия бизнес предварителната информация позволява навреме да се предпазят чупливите стоки. Това ще спести милиарди на година — бих добавил, милиарди, които ще можем да заемаме на вас, промишлените производители, за да разширявате собствения си бизнес, а това ще донесе още милиарди. Съвършен кръг.

— Внушително — отбеляза Ли.

— Ще знаете къде да не строите фабрики, язовири и електроцентрали — каза Крейн. — Въроръжени с моята програма, няма да изгубите нищо по време на природни бедствия — нито един човекочас поради нещастни случаи, никакви прекъсвания на производството за строежи и ремонти.

— В такъв случай това накърнява интересите на строителната промишленост — обади се представителят на „Уанг Интернешънъл“ и Крейн се сети за намазу.

— Почакайте малко — рече Ньюкоум и се изправи. — Вие поставяте строителната промишленост срещу ежегодната загуба на десет-петнайсет хиляди живота. Как можете да...

— Не се безпокой, Дан — прекъсна го Крейн, като му кимна да си седне на мястото. — Всички ние ценим човешки живот, прав ли

съм?

Около масата се разнесе тихо полусъгласно мърморене.

— Ето... виждате ли? — продължи Крейн. — Всички имаме сърца. — Той погледна към Ли и Муи. — Мислили ли сте за цената на изключителните права върху програмата ми?

— Изключителни — усмихна се Ли. — Интересна мисъл.

— Това ще се отнася за света — с гневна нотка в гласа отбеляза Нюкоум.

— Определено е така — отвърна Ли, — но на каква цена? Ако козовете са в нас, бихме могли да продаваме информация за по-големи природни бедствия на конкурентните държави. Или пък да не го правим.

Муи се засмя и отпи от чашата си.

— Бихме могли да накараме Земята да плаща сама за себе си.

— На яхтата споменахте за преизбиране — неспокойно се размърда на стола си Габлър.

— Помислете, господин вицепрезидент — погледна го Крейн. — Това ще изглежда като израз на върховна хуманност. Народът на Съединените щати ще разбере, че правителството му — правителството, за което са смятали, че не го е грижа за тях в този материален свят — е готово да направи всичко, за да получи информацията, необходима за закрила на гражданите.

— А какво ще получите вие от сделката? — попита Мастърс.

— Онова, което ми е необходимо, за да си свърша работата както трябва — отвърна той. — Подводницата, на която се намираме, принадлежи на Световния съвет за геологични проучвания. Искам я. Трябва ми всяко късче информация, до което съм в състояние да се добера. Искам контрол над хилядите сеизмографи, които сме разположили по цялата планета, и пълен достъп до всички останали. Искам централата на Съвета в Колорадо и тяхната база данни. Няма да уволня никого. Те просто ще работят за мен. Искам цялата Глобална позиционна система, чиито сателити да работят през следващите пет години единствено за мен. Освен това искам неограничена чекова книжка, за да финансирам операциите си. Без никакъв надзор.

— Дързък сте — отбеляза Ишмаил. — Какво ви кара да смятате, че тези могъщи момчета ще ви дадат каквото и да е?

— Тъкмо тук идва вашият ред, братко — заяви Крейн. — Вашият, на г-жа Мастърс и на господин Блум. Вие тримата контролирате милиони гласове в основните градски райони. С ваша подкрепа бихме могли...

— Нямате моята подкрепа — просто каза Ишмаил и се изправи. — Ние не приемаме подаяния от белите. Не гласуваме за бели. Ние сме независими.

— Не говоря за подаяния — спокойно обясни Крейн. — Говоря за предварителна подготовка за природните бедствия. Можете ли да си представите какво би станало с Военната зона в Лос Анджелис, ако разломът „Сан Андреас“...

— Не ме разбирате — тихо го прекъсна Ишмаил. — Ние не взимаме нищо от белия звяр, нищо не му и даваме. Тъпите ви приказки за земетресения ме карат да се смея. — Той посочи към прозореца, през който се виждаше изригващата лава. — Такава е волята на Аллах.

— Не постъпвате разумно, брат Ишмаил — поклати глава Крейн. — Ако това ви помага да спасите живота на хората, защо да не се възползвате от него?

— Има и по-лоши неща от смъртта, докторе. Едно от тях е покорството. Покорството води до робство и деградация, до живот по-лош от този на което и да е животно.

Крейн тъжно сведе очи към пода.

— Смъртта е достатъчно лоша — каза той. — Тя слага край на всичко.

— Ние ще живеем вечно в царството на Аллах — отвърна Ишмаил. — Но вие не можете да го разберете.

— Опитвам се. — Болка задави гласа на Крейн. — Наистина се опитвам.

— Защо сте тук? — вицепрезидентът Габлър попита Ишмаил.

— Дойдох тук, защото... — започна негърът.

Откъм служителите от охраната се разнесоха високи алармени сигнали.

— Господа — каза един от тях и откачи от колана си малък скенер, — регистрираме някакво излъчване... микровълново предаване.

— Изолирайте го — нареди Ли. Всички замърмориха и залата се изпълни със смут, когато облечените в гащеризони мъже започнаха да

обикалят наоколо в опит да засекаат сигнала.

— Нали сканирахме — обади се Крейн. — Нямахте нищо. Прозвуча изсвирване, последвано от гласа на капитан Лонг по интеркома:

— Доктор Крейн, регистрираме микровълново излъчване някъде от предния отсек... във вашия участък.

— Трябва да е било включено през последните няколко секунди — отвърна Крейн, като натисна копчето на интеркома върху масата. — Благодаря ви, капитане. Долу остава ме изолирани.

— Както казвах — прекъсна го Ишмаил, — дойдох тук, за да мога да проникна през тъпите ви правителствени мрежи и лично да ви изложа списъка с нашите искания. Макар че правителството ви не ни признава, ние съществуваме. И възнамеряваме да бъдем чути.

— За какво говорите? — попита Габлър. Ръцете му трепереха, докато неговите хора припряно сканираха помещението.

— За автономия — отвърна Ишмаил. — За самоуправление... за ислямска държава в Северна Америка, която да обхваща района, включващ днес щатите Флорида, Южна Каролина, Северна Каролина, Джорджия, Алабама, Луизиана и Мисисипи.

— Наблизо е! — извика един от сканиращите, когато той и колегата му се срещнаха до вратата.

Запазил самообладание в надигащата се буря, Ишмаил извади голям колкото длан диск от дашикито си и го плъзна по полираната маса към Габлър. Пътят му пресече Ли.

— Нашият план за самоуправление е очертан на този диск — каза негърът, — който точно в този момент се излъчва пред милиарди зрители по целия свят. Искаме независимост, господин вицепрезидент. И я искаме незабавно!

— Това не е правилният начин — отвърна Габлър. — Не приемам нито думите, нито диска ви.

— Тук! — извика един от техниците, извади нещо от стената с дълга пинсета и изтича обратно до масата. Той остави пред Габлър миниатюрна камера, не по-голяма от глава на топлийка. Вицепрезидентът бързо я вдигна и я глътна.

— Тази... тази сцена е била излъчвана.

— Определено беше — потвърди Ишмаил. — Сега светът чу мен и моите искания... и ви видя в действие, господин вицепрезидент.

— Силно се съмнявам, че жителите на щатите, които споменахте, ще намерят претенциите ви за напълно законни — заяви Габлър.

— Навярно вашите предци е трябвало да помислят за това, преди да отвлекат народа ми от родината му с робските си кораби и да го докарат тук — усмихна се Ишмаил, а после се приближи до безмълвния Крейн. — Не ме интересувате нито вие, нито вашите земетресения, но ви благодаря, че ми дадохте възможност да се срещна с господин Габлър и неговите... хм... помощници. А сега, струва ми се, ще отида отдъхна в каютата си.

— Вие сте жесток човек — каза Крейн.

— Не — възрази Ишмаил и поклати глава. — Аз съм мечтател като вас. Но мечтите ни са различни.

— Това не е мечта, сър, а кошмар, изпълнен с кръвопролития, страдания и несигурност. Запомнете само едно: вашият проблем е важен за известно време, а моят — завинаги.

— Онова, което искате да продадете на тези тъпаци, изобщо не е играта ви. Вие искате повече, много повече.

Крейн студено го изгледа.

— Лека нощ, брат Ишмаил!

Негърът напусна палубата и Съми Чан се втурна след него.

— Е, прекрасно се получи, нали? — сприхаво попита Габлър. Той взе диска от Ли и се втрени в него така, сякаш бе умрял плъх. — Можехме да проведем тази среща във Вашингтон, под закрилата на моята служба за сигурност.

— В този момент — отвърна Крейн, — трябва да приемете предложенията ми, ако искате да оцелеете. Ишмаил току-що ви направи на глупак пред целия свят, господин вицепрезидент. Можете или да напуснете, или да премислите положението. Всички последни допитвания, които съм виждал, показват, че голяма и все по-нарастваща част от населението на Съединените щати иска някакво отваряне на Военната зона. Представителите на бялата раса в момента са само трийсет процента от целия електорат. Можете да използвате плана ми и да направите да изглежда така, сякаш сте протегнали ръка за приятелство на Ислямския щат, само за да бъде отблъсната. Ако се съгласите с плана ми, ще излезе, че взимате интересите на гражданите присърце, независимо как се отнасят към вас. В противен случай ще се

обърна към опозицията. Те няма да имат нищо против да се представят за хуманисти.

Габлър беше навирил глава като куче и очевидно разсъждаваше или, помисли си Крейн, поне се опитваше.

— Обзалагам се, че вие, господин Ли, разбирате — прибави ученият и китаецът му се усмихна в отговор.

— Ние взехме решение, доктор Крейн — заяви той.

Крейн дълбоко си пое дъх, за да се успокои и да не прояви външно чувствата си.

— Да?

— Бих помолил всички да напуснат залата.

Крейн кимна и погледна към Ньюкоум, чието лице изразяваше едновременно раздразнение — той успя да го преодолее — и вълнение.

След трийсет секунди Ли и Крейн седяха сами един срещу друг на масата.

— Вие сте интересен човек, доктор Крейн.

— Вие също, сър.

— Знаете, разбира се, че никога не бихме могли да ви дадем картбланш с правителствената чекова книжка.

— Но аз...

Ли вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— До този момент следвах играта ви. Сега е мой ред. Ако — и подчертавам думата „ако“ — сме в състояние да работим заедно, ще ви трябва човек, който да контролира проекта. Не съм срещу някой, с когото можем да се спогаждаме, да речем Съми Чан например.

— Съми?

— С нас двамата не е трудно да се сработиш. — Той отпи от поставената пред него чаша. — Обичаме американците. Вие сте изключително сърчни. Правите най-удивителни изобретения. Абсолютно необичайни.

— Казахте „ако работим заедно“?

— Ами, да. Точно така. — Китаецът вдигна чашата си и я изпи, после си наля остатъка от питието на Муи и също го изгълта. — Всички са извънредно възбудени от идеята ви, но вие искате частната промишленост и правителството да ви прехвърлят огромна отговорност и то на основата на една-единствена демонстрация.

— Какво се опитвате да кажете?

— Съвсем просто е, доктор Крейн — лукаво се усмихна Ли.

— Можете да получите всичко, което искате. Но трябва да знаем, да сме сигурни, че сте този, за когото се представяте.

— И как да ви убедя?

— Повтарям — съвсем просто е. Предскажете още едно голямо земетресение, нещо наистина мащабно. Направете го преди изборите. Сега е май. Това означава, че имате шест месеца. Ако наистина ежегодно стават по трийсет силни земетресения, разполагате с достатъчно време.

— И това е всичко?

— Не — отвърна Ли. — Дайте ни нещо по-близо до нас. Нещо, което гласоподавателите действително ще разберат. И тогава, доктор Крейн, светът ще е ваш.

НА БОРДА НА „ДИАТРИБ“ КРАЙ КАЛИФОРНИЙСКИЯ БРЯГ, 19 ЮНИ 2024 Г., 10:12 Ч.

— Разбира се, че ни контролират — каза на Крейн брат Ишмаил.

Нюкоум седеше между двамата им и напрегнато слушаше. Намираха се в шестметровата трапезария на яхтата. Стените на помещението бяха покрити с ламперия и навсякъде имаше месингови предмети. Ишмаил бе останал след като си тръгнаха всички, включително и собствените му телохранители. Нюкоум се чудеше защо.

— Всеки непрекъснато се намира под някаква форма на контрол. Такава е природата и основната работа на света на белите. Хората наблюдават, а други хора наблюдават тях. Машините наблюдават други машини. Защо?

— Защото сме непоносимо любопитни, предполагам — любезно отвърна Крейн. — Пък и онова, което се изобретява, първо се подлага на усъвършенстване и чак след това се вкарва в употреба. Такава е човешката природа. И не всички са подложени на наблюдение. Онези, които могат да си го позволят, наемат хора, способни да... надхитрят техниката.

Ишмаил се усмихна и вдигна дългия си пръст.

— Значи този човек наблюдава вас. Но не забравяйте онзи, който наблюдава него.

— Във Военната зона нямате ли наблюдателни части? — обърна се Нюкоум към Ишмаил, който се отнасяше към него с топлота и

уважение.

— Имаме — отвърна той. — И ги използваме срещу белите, точно както те се опитват да ги използват срещу нас. Подобно на доктор Крейн, ние прекарваме много време в опити да надхитрим техниката. Моите хора ми съобщават, че в момента разговорът ни се записва от устройство, наречено „Подслушвателен пост №528“, чиято ниска космическа орбита го е вкарала в нашия обхват до... — той погледна часовника си, — два и четирийсет и пет следобед.

Лейни седеше точно срещу Нюкоум. Очите ѝ блестяха.

— Щом ни подслушват, защо разговаряме?

— Това е част от политическия ни план. Готови сме да изложим на бялото население причините, поради които не можем да живеем в едно и също общество с тях. Заедно с целия свят, вие слушате моето обяснение. Ако имам да ви кажа нещо частно, ще ви го кажа частно.

— Вие безсрамно ме използвате — отбеляза Крейн. Той тежко отпусна ръка върху чаша, пълна с чист бърбън. — Вижте, брат Ишмаил. Изпитвам към вас огромно уважение. Даже нямам нищо против, че в момента ме използвате за каузата си, но, по дяволите, човече, дайте ми нещо в замяна, окажете ми мъничко подкрепа. Аз искам само онова, което е най-добре за всички.

— Не — отвърна Ишмаил. — Вие не искате да помогнете на хората, а да убиете звяра. Виждам го в очите ви, когато приказвате за земетресения. Вие мразите земетресенията, Господ е изковал тяхното величие, но вие имате за цел да мразите Неговото творение. Изпитвам съжаление към вас и вашите вятърни мелници и се моля на Аллах никога да не получите властта, която ще ви позволи да дадете отдушник на омразата си.

— Труден човек сте — поклати глава Крейн. — Естествено, че мразя звяра. Мразя го така, както критяните са мразели Минотавъра. Грешно ли е да мразиш едно чудовище? Струва ми се, Малкъм Екс^[1] беше казал: „Когато кучета хапят народа ни, той е в правото си да ги убие“. Мразя го заради животите и мечтите, които разбива, и ще намеря начин да притъпя меча му със или без вашата помощ. Ето, аз също говоря пред света. — Той презрително изсумтя. — Наистина ли смятате, че ще получите вашата държава?

Ишмаил бавно кимна.

— Ние ще имаме ислямска държава — заяви той. — В този разпокъсан свят ние сме господстващата сила.

— В Средния изток не стана така — отбеляза Лейни.

— Еврейската общност избра по-скоро да унищожи самата себе си, отколкото да се сблъска с реалността на исляма — отвърна Ишмаил. — Облакът „Масада“ напомня за властта на Аллах над неверниците. В Палестина вече няма евреи.

— В Палестина няма никой — изръмжа Крейн. — И няма да има. Как е възможно да предполагате, че знаете кой трябва да живее и кой да умре? — Той се изправи. — Аз искам да живеят всички.

— Законът на джунглата не е такъв — отвърна Ишмаил, — нито пък на земетресенията. Не можете да върнете обратно родителите си, докторе.

— Моля ви, не се опитвайте да ме анализирате. — Крейн надигна чашата си и намръщено я довърши. — Качвам се на палубата. За вас безопасно ли е да останете на борда, брат Ишмаил?

— Не зная. Вие как смятате?

— Не съм достатъчно могъщ, за да ви закрилям. Някой иска ли да дойде с мен?

— Естествено — отвърна Лейни, като взе чашата си с кафе и сложи в него още една лъжичка дорф.

Когато Нюкоум понечи да се надигне, Ишмаил протегна ръка.

— Остани с мен, братко Даниъл. Искам да разговарям с теб.

Нюкоум кимна.

— Пази се от слънцето там горе — каза на Лейни той. — Скоро ще дойда при вас.

Нюкоум гледаше как Лейни и Крейн се насочват към вратата на трапезарията, където си сложиха връхни дрехи, ръкавици, очила и шапки. Крейн извади от джоба си тубичка масло против слънце и двамата намазаха незащитените си лица. После ученият отвори вратата и в стаята проникна ярка слънчева светлина. Лейни му махна и излезе навън.

Двамата прекарваха заедно много време и той предпазливо си позволяваше отново да мечтае за дом и семейство, за нещо друго — каквото и да е, — освен безпощадното преследване на чудовищата на Крейн. Дори беше уговорил Лейни да се премести при него, когато се върнеха във Фондацията.

— Защо си с бялата жена, братко?

— Обичам я.

— Тя е твой потисник. При това е не само бяла жена, а и еврейка. Нюкоум стисна зъби.

— Тя е космик.

— Юдейството е раса, а не религия.

— Не приемам философията на Ислямския щат. Аз съм африкан в Америка и се справям отлично, благодаря. Никой не ме потиска — сам съм господар на съдбата си. Добре образован, интелигентен, изкачил съм се до върха в областта си... и съм избрал жената, с която искам да прекарам живота си.

— Тогава защо работиш за човек като Крейн? Защо нямаш свои собствени лаборатории, свои собствени средства?

Гневът се надигна като живак в тялото на Нюкоум.

— С кого си мислиш, че разговаряш?

Ишмаил се наведе към него и зашепна толкова тихо, че Нюкоум трябваше почти да допре глава до неговата, за да го чува.

— Останах на борда, за да разговарям с теб. Ти си нужен на ИЩ. Братята ти те зоват.

— Не мисля така — неспокойно отвърна Нюкоум.

— Ислямският щат ще има нужда от образовани и интелигентни хора, които разбират бялото общество, за да изградим нашия нов свят. Общностите ни са разпокъсани, отдалечени една от друга и затворени в трийсет различни града. Отчаяно се нуждаем от пространство и физическо единство. Буквално се намираме в състояние на война. Ще си вземем онова, което трябва да притежаваме — Божият шириат и мъдрият халифат ще се превърнат в реалност. Всеки ще трябва да избере на коя страна да застане.

— Някога едва не разруших кариерата си заради явната си подкрепа за създаването на ислямска държава. След излъчената ни по телевизията среща на „ВЕМА II“ направих голяма крачка към повторното ѝ унищожаване. Каузата за наша родина е справедлива, но ти вече източи кръвта ми.

— За теб няма друго място в света на белия човек, освен като негов лакей — прошепна Ишмаил. — Стремиш се към по-добър свят. Аз също. Казвам ти, че мога да ти помогна да постигнеш тази цел повече, отколкото злия човек, за когото работиш.

— Зъл ли? Крейн?

— Той е от силите на Мрака, Даниъл. Аз съм от силите на Светлината.

— Грещиш. Крейн е като мен.

— Ни най-малко не вярваш в думите си. Знаеш колко луд.

Потресен, Нюкоум не отговори.

— Крейн е белязан човек, без истински мощна опора — продължи Ишмаил. — Нашият джихад започна. Политическото присъединяване към ИЩ ще ти донесе власт, признание, уважение. Можеш да постигнеш това. Можеш да командваш парада. Ще направя от теб ислямски герой.

— Това ми звучи като осъждане на затвор.

— Чуй ме, братко. — Величествен в лъщящото си на лунната светлина дашики, Ишмаил се изправи на крака. — Нашият свят ще дойде. В него има място за теб сред хора, които те обичат. Повярвай ми, когато ти казвам, че в света на белия дявол няма място за прекалено образования африкан. Те ще те превърнат в прочут ваксаджия. Крейн вече го прави.

— Грещиш.

— Не и за Крейн, не и за жената. Братко, аз съм единственият човек, на когото можеш да вярваш. Във вените ми бушува справедливият гняв на почитаемия Илайджа Мухамад, на Малкъм Екс, на Луис Фаракан и на пророк Саладин. Твоите „приятели“ те мразят и винаги ще те мразят. Ще реализираш целия си потенциал единствено с Ислямския щат. — Той се наведе и започна да пише нещо на тефтерче с хартиени листове: „Запомни наизуст този телефонен номер. Това е безопасна връзка с мен“.

Нюкоум запомни номера, без изобщо да смята, че някога ще го използва, после скъса листа, на който беше написан. Ишмаил се приближи до затъмнения илюминатор и погледна навън. Днес океанът бе спокоен и отразяваше слънчевите лъчи с ослепителни остриета. После се обърна към Нюкоум.

— Мислиш си, че не те познавам — прошепна негърът. — Но грещиш. Познавал съм те и в джунглата, и на робските кораби, и когато заедно сме теглили волския ярем по нивята. Познавал съм те, когато са те измъквали от дома ти и са те бесили по дърветата или са те погребвали в затворите си, за да те отстранят от своите улици.

Познавал съм те, когато са ти обещавали свобода и са ти давали само правото да гладуваш. Познавал съм те, братко, когато са те тъпкали с отровните си опиати и алкохол и са ти давали оръжие, за да се самоубиеш. Познавах те и когато накрая се умориха от теб и съвсем ти обърнаха гръб, като се надяваха, че ще загинеш в построената от тях бетонна джунгла. Никога недей да казваш, че не те познавам. Познавам те така, както ти би познал самия себе си, ако отвориш очи.

— Те ще те арестуват, нали знаеш — със задавен от вълнение глас каза Ньюкум. — Ще можеш ли да се измъкнеш оттук?

Брат Ишмаил само се усмихна.

Върху екрана на Ли Чун светна лицето на Съми Чан.

— Обаждам се — заговори той, — за да ви докладвам, както ме помолихте, за доктор Крейн. Корабът му ще пристигне днес следобед и той ще се върне във Фондацията.

— Отлично. Погрижихте ли се за инсталирането на подслушвателната апаратура в жилището и лабораториите му?

— Да, господин Ли.

Ли забеляза, че очите на Съми почти недоловимо се присвиват.

— Притеснява ли ви нещо в тази задача?

— Не, сър — бързо отвърна Съми. — Просто от години съм основен поддръжник на доктор Крейн и лично го познавам...

— Нека сме наясно по този въпрос, Съми — каза Ли и със задоволство видя как по плуващото на трийсетина сантиметра от него лице плъзва страх. — Мога да ви издигна или да ви унищожа. Щом работите за Съвета за геологични проучвания, значи работите за мен. Когато плащате за нещо, всъщност плащам аз. Ако не искате тази работа...

— Сър, проклети да са моментните ми помисли. Изцяло съм предан на вас и на „Лиян Интернешънъл“.

— Крейн е вашата задача, а не брат ви.

— Да, сър. Извинете ме, сър.

— Няма нищо. Вършите чудесна работа. Моля ви, изчакайте така.

Ли погледна към Муи, който замрази лицето на Съми Чан наред с гримасата му.

— Разкажи ми за Ишмаил — нареди Ли.

— Масов страх и отрицателна реакция към исканията за ислямска държава — отвърна Муи, като четеше направо от екрана си. — Изключително отрицателна реакция от южните щати, които той спомена като място за установяване на новата ислямска нация. Предварителният анализ сочи, че кандидатите на „Йо-Ю“ разиграват страховия фактор и го използват, за да получат преимущество за следващите избори.

— Разбирам — кимна Ли. В главата му се оформяше идея. — Свържи ме пак с господин Чан.

Лицето на Съми се раздвижи. Сега изглеждаше по-спокоен. Докато чакаше, бе погълнал голяма доза дорф.

— Сър — каза Ли, — имам огромно доверие във вас. Брат Ишмаил още ли е на борда на „Диатриб“?

— Когато преди няколко минути разговарях с Крейн, беше.

Ли изключи сигнала на интерфейса си и погледна към Муи.

— Съобщи на Федералните полицейски сили за това. Погрижи се да го арестуват, докато все още е на кораба. Да го обвинят в подмолна дейност. Трябва ни жив... кажи им го.

Муи зачука по клавиатурата, после отбеляза от мрака към Ли:

— Лосанджелиските части на ФПС са уведомени и са на път.

Ли кратко кимна, след това отново се свърза с Чан.

— А сега искам да вземете някой хелос, да качите доктор Крейн и да го откарате във Фондацията, като му предадете нашите благопожелания. Ще ви отпуснем достатъчно пари, за да може Фондацията да продължи да работи за изпълнение на целта си. Ще дадем на Крейн всичко, каквото иска... засега. Отделяйте много време на Фондацията. В момента тя е основното ви задължение и ние ще намерим някой друг да върши ежедневната ви работа в Съвета. Разбирате ли?

— Да, сър. Благодаря ви, сър.

— Стойте на сянка, господин Чан.

— Вие също, господин Ли.

Муи изключи образа на Чан, а Ли впери поглед в Калифорния. Крейн си беше пробил път до арената и бе успял да се включи в играта, помисли си китаецът. Чудесно. Сега на учения щеше да му се наложи да живее според правилата ѝ.

Застанал до Лейни на наблюдателната палуба, Крейн се въртеше насам-натам, но не заради това, че дрехите му бяха прекалено топли или заради ярките слънчеви лъчи, които удвояваха силата си като се отразяваха във водата. Тясното пространство на кораба го подлудяваше. А и ръката му тъпо пулсираше. Някъде ставаше нещо. Не много близо, иначе ръката щеше да го боли. И все пак, изпитваше усиливащо се чувство на болка. Той разтри ръката си.

Очите на Лейни се разшириха.

— Какво има?

— Току-що... нещо стана — вътрешно напрегнат отвърна Крейн.
— А аз съм с вързани ръце тук, наред проклетия океан.

— Наблизо ли е? — попита Лейни. — Дълбоко субдуктивно земетресение, навярно под нас?

Крейн поклати глава. Цялото му внимание беше съсредоточено върху ято птици на стотина метра от носа на кораба. Бяха прекалено големи и бързо приближаваха.

— В тази част на океана няма зона на субдукция. Калифорния лежи върху трансформиращ се разлом — Тихоокеанската плоча се трие в Северноамериканската, когато двете се движат в различни посоки. Щяхме да разберем, ако там ставаше нещо. Все пак, благодаря.

— За какво?

— Че не подлагаш на съмнение интуицията ми.

Птиците бяха привлекли вниманието и на Лейни. Тя намръщено се загледа към тях.

— Дан казва, че го чувстваш в ръката си.

— И какво друго?

Тя се обърна и му се усмихна.

— Той знае, че наистина действа, защото усеща чувствата ти като остра болка.

— Отзад ли?

— Да. Онези птици хей там... не са ли ужасно големи за чайки?

— Прекалено големи и прекалено шумни. Чуваш ли бръмченето?

— Не.

Той наблюдаваше приближаването им, съпътствано от жуженето на малките им двигатели — маскирани като чайки радиоуправляеми

камери, които търсеха тях.

— Струва ми се, че пресата ни откри.

Камерите се спуснаха ниско над палубата — по страните им бяха изписани символите на информационните агенции, — грациозно се извиха към морето, направиха широк кръг около „Диатриб“ и после още един, по-тесен.

— Сигурно вече приближаваме — предложи Лейни. — Забелязали ли необозначените птици?

Крейн кимна.

— ФПС. Следят брат Ишмаил. Обзалагам се, че ще се опитат да го отведат, още преди да сме стигнали до пристанището.

— Нищо ли не можеш да направиш?

— Трябваше да си тръгне заедно с телохранителите си веднага след края на срещата. Не мога да повярвам, че остана.

Една от необозначените птици избръмча над палубата Крейн замахна към нея, когато мина на трийсетина сантиметра от него.

— Благодаря, че ни посрещате отново в Америка! — извика той към останалите летящи камери, като допря шепи към устата си. — С нетърпение ще чакаме да се срещнем с много от вас, когато се върнем. — После прошепна: — Копелета.

Размаха здравата си ръка и накара Лейни да се усмихне и също да помахва.

— Погледни към облаците — каза му тя. Крейн вдигна очи и видя усмихнатото си лице, прожектирано върху кълбестите облаци на петнайсетина хиляди метра височина.

— Онези закръглениости ме правят да изглеждам дебел — отбеляза той, после вдигна показалец. — Хайде да се позабавляваме с тях. Стой тук.

Като се смееше, Крейн забързано се спусна надолу по стълбата към завързаната на главната палуба спасителна лодки и взе куфарчето с вещи от първа необходимост, след което се върна горе.

— Какво правиш? — попита Лейни, когато ученият отвори алуминиевата кутия и започна да рови вътре.

— Трябва да е тук някъде — бавно отвърна той. — А! Крейн извади сигнален пистолет и триумфално го вдигна във въздуха. — Щом светът ни гледа, нека му изнесем представление, което да запомни.

— Не говориш сериозно! — възкликна Лейни и отстъпи няколко крачки от него.

— Винаги говоря сериозно — възрази той и пъкна голям патрон в единствения патронник. После затвори пистолета, вдигна го със здравата си ръка и стреля точно наред петнайсетте чайки. Последва пукот, след това бледочервената ракета се насочи нагоре към ятото и при сблъсъка избухна с яркочервен взрив.

— Право в десетката! — отбеляза Лейни и запляска с ръце, когато останките от две чайки паднаха в океана, а трета се отдалечи, като с всяка секунда губеше височина. Ранената птица беше необозначена, навярно на ФПС. Тя изчезна сред вълните на петстотин метра от „Диатриб“ и всички други камери се обърнаха натам, за да я проследят.

Крейн презареди оръжието и го подаде на Лейни.

— Искаш ли и ти да опиташ?

— Няма ли да си навлека неприятности?

— На кого му пука?

Тя натисна спусъка и свали една от камерите в нажежен до бяло дъжд от блестящ магнезий. Останалите чайки се пръснаха и застанаха по-далеч от ловците.

Крейн можеше да види осеялите океана лодки — любопитни или репортери бяха излезли да видят човека със земетресенията. Зад тях далечните очертания на брега изпъдеха хоризонта. Бяха си у дома.

— Добро попадение! — извика Крейн. Сега небето бе покрито с облаци и всички те излъчваха телевизионни картини, а по слушалките им различни хора се опитваха да се вържат с тях.

— Може да си прав за това, че ФПС пристигат за Мохамед Ишмаил — посочи към няколко безвредни наглед катери Лейни.

— Ще слеза при тях и ще се опитам да ги спра. — Крейн остави куфарчето и стъпи на стълбата.

Катерите заплаваха успоредно с тях. Палубите им бяха пълни с хора в бели гащеризони с бели качулки и със стандартните спасителни маски с вградени очила. Бяха въоръжени.

Лейни настигна Крейн, когато ученият се готвеше да влезе в трапезарията.

— Знаеш ли какво правиш? — попита тя, като го хвана за болната ръка.

— Не — отвърна той. Жената имаше красиви, любознателни очи и те излъчваха искреност. — Импровизирам още от момента, в който Ишмаил пусна бомбата си на „ВЕМА“. Поех риск и беше важно да разиграя картите си както трябва. Ишмаил прецака всичко достатъчно, че да провали работата.

— Но ти успя да получиш сделката.

— Не съм получил нищо.

Отвсякъде около тях закряха високоговорители.

— Говорят Федералните полицейски сили — прошепна като гръм приятен женски глас. — Упълномощени сме да задържим Ленард Дантийн, също известен като Мохамед Ишмаил, в съответствие с „Акта за безопасни улици“ от 2005 г. — Струва ми се, че това няма да се хареса особено на избирателите — измърмори Крейн, като наблюдаваше изкачващите се по главната палуба на „Диатриб“ белолики призраци.

Вратата на трапезарията рязко се отвори и навън се подаде главата на Нюкоум.

— Не можем ли да направим нещо, за да ги спрем?

— А мислиш ли, че ще е правилно? — изгледа го Крейн, после махна с ръка в отговор на гневното намръщване на асистента му. — Ще опитам.

Мостикът беше пълен с мъже в бяло, които идваха към тях от всички страни. Лейни вървеше точно зад Крейн.

— Наистина ли смяташ, че не си сключил сделката? — попита тя. — Мислех си, че Ли...

— Ли ми каза, че трябва отново да го направя. — Той приближи и се обърна към униформения човек пред него. Полицаят бе анонимен — източникът на тяхната сила и способност да предизвикват страх.

— Този кораб е извън териториалните води на Съединените щати — заяви Крейн. — Следователно вие сте извън юрисдикцията си и нямате право да сте на борда му. Любезно ви моля незабавно да напуснете.

Полицаят каза нещо в интерфейса си, после кимна.

— Четири километра и шестстотин метра — любезно уточни той и посочи към вратата. — Това единственият изход от стаята ли е?

— Не — отвърна Лейни, а разгневеният Нюкоум препречи входа. — Откъм десния борд също има врата.

— Той няма да бяга от вас — обяви Нюкоум и се отдръпна настрана. — Сам ми го каза.

Полицаят нахълта в стаята. Брат Мохамед Ишмаил си седеше на масата и блажено се усмихваше.

— Имате ли резервация, господа? — попита той.

— Станете — нареди първият полицай. — Арестуван сте.

Ишмаил се изправи.

— Аз не съм гражданин на вашата страна. Въпреки това не съм нарушил нито един от законите ви. Нямам право да ме арестувате.

— Можете да направите официално заявление пред записващия робот — формално учтиво отвърна полицаят. — Тези господа ще ви придружат. От вас зависи дали ще е трудно.

Шестима мъже пристъпиха напред. Наглед невъоръжени, ръкавите им бяха покрити с електронни и микровълнови ленти, смъртоносни защитни оръжия. Те се подредиха в хлабав кордон около Ишмаил и после бързо понечиха да го хванат.

И хванаха празния въздух. Когато се опитаха да го заловят, Ишмаил стана прозрачен и безполезно размахващите им се ръце минаха през тялото му.

— Проекция — разсмя се Нюкоум. — Това всъщност не е той.

— Едва от сутринта — извика Ишмаил и мина направо през масата, за да се приближи до него. После прошепна в ухото му: — Свържи се с мен.

Полицайте се изнизаха навън, без да обелят нито дума. Последният подаде на Крейн сметката за свалената чайка. Смеещото се изображение на Ишмаил направи един кръг за останалите камери, които бяха накацали по перилата и наблюдаваха сцената през илюминаторите.

— Хора по целия свят — извика той, — ето какъв е белият звяр. Варварин. Изпълнен с омраза. Искан да видите защо трябва да имаме своя собствена родина. Нищо няма да ни възпре. Такава е волята на Аллах.

Привидението изчезна. Крейн отново излезе навън, защото знаеше, че полицайте ще се опитат да му подготвят някаква клопка, за да отклонят гнева, който щеше да се излее върху тях. Трябваше да се справи с положението. Качи се на палубата и след като чайките се разлетяха, се облегна на перилата, наблюдавайки полицайте, които се

върщаха на лодките си. Появиха се професионални репортери и обикновени екраномани. Той усети докосването на Лейни до ръката му и се обърна. Ньюкоум не беше с нея.

— Ли и другите, те сключиха сделка с теб — каза тя. — Трябва да я спазят.

— Ако мога да предизвикам още едно земетресение — прошепна той и ѝ намигна.

Докато се приближаваха към Лос Анджелис, ги заобиколи цяла флотилия от десетки лодки от всякакви видове големина. Хората им махаха и викаха.

Двамата с Лейни се опиваха от вниманието, смееха се и размахваха ръце в отговор.

Крейн се наведе над парапета и се провикна към най-близкия плавателен съд:

— Хей! Някакви новини за земетресения? Почувствах, че току-що стана нещо.

От една от репортерските лодки изпраща високоговорител.

— Преди малко получихме съобщение. Мартиника е била изравнена от изригване на Маунт Пели.

— Не си разопаковай багажа — обърна се Крейн към Лейни, после прехвърли перилата и слезе на главната палуба, забравил за всичко друго, освен за преследването, за ужасното, вечно преследване.

[1] Малкъм Екс (1923–1965) — американски борец за граждански права и религиозен водач. — Б.пр. ↑

4. ГЕОМОРФОЛОГИЧНИ ПРОЦЕСИ

Лос Анджелис, Калифорния, 20 юни 2024 г., 20:47 ч.

Никой не знаеше, че Съми Чан е жена. Никой. Йи-шенгът, който я бе довел тук в пълна тайна, беше умрял преди пет години. Родителите ѝ, организирали измамата след амниоцентезата^[1], която показва, че наследникът им ще е от женски пол, бяха починали през '22-а, жертви на грипа „Сейнт Луис“. Донесен от американски моряци, грипният вирус нанесе далеч повече опустошения, отколкото онзи от 1918 г., убивайки стотици хиляди хора в градовете из целия Далечен изток. Северноамериканският континент се размина със сравнително слаба епидемия.

Така че през последните две години Съми бе останала сама с лъжата на своя живот. Й трябваше да кара сама занапред... въпреки че продължилият двайсет и осем години маскарад изцяло се бе провалил в постигането на целта си: да наследи родовата си земя, нещо, забранено за жени. Но рожденото ѝ право вече не съществуваше — земята беше конфискувана заради фалит и родителите ѝ бяха починали в мизерия.

Да попада в капани вече ѝ бе станало навик. Според обичая, тя пристигна в Америка да учи естествени науки в странство. Работата в американския Съвет за геологични проучвания беше надзорническа и се изразяваше в това да гледа добре в дългосрочния корпоративен портфейл. Сега това единственото, което ѝ оставаше, и тя отчаяно се страхуваше, че могат да разкрият измамата и да загуби работата си. Опозорена, нямаше да има нищо. Целият живот беше лъжа. Единствената истина, която Съми Чан действително разбираше, бе постоянно глождещият я страх от изобличаване.

Сега седеше в напомнящата хралупа кабина на служебния хелос на „Лиян“ и се опитваше да събере мислите си. Крейн се отнасяше добре с нея, беше ѝ осигурил положение и щедри суми за приноса ѝ в неговите проекти. Тя също го харесваше въпреки ексцентричността му, а понякога тъкмо заради нея. Не заслужаваше онова, което щеше да му се получи.

Съми гледаше тълпата от навярно не по-малко от двеста души, която се приближаваше към площадката за приземяване на пристанището Лонг Бийч. Слънцето бе залязло и най-големият град в западното полукълбо тъкмо потъваше в ясна, звездна нощ. Здравостиснали чадърите подмишница, хората изтриваха предпазния крем от лицата си и сваляха палтата и ръкавиците си. Настъпваше свободата на нощта.

Заобиколен от репортери като от облак комари, Крейн водеше дългата колона от хора по добре осветените докове към мястото, където се намиреше Съми. Повечето от спътниците му бяха екраномани, безработни или отегчени граждани, които живееха, за да ги показват по телевизията, за да гледат образите си, прожектирани върху сгради и облаци. Правеха го толкова много хора, че вече не се смяташе за мания — беше просто масово явление.

От двете страни на Крейн вървяха Нюкоум и новата жена. Защо ли я беше довел? Съми не знаеше какво да прави с Лейни Кинг. Изглежда тя притежаваше енергията на Крейн и емоциите на Нюкоум, потенциално опасна комбинация, но по-важното бе, че Съми се страхуваше Лейни да не прозре измамата ѝ, също както се страхуваше и от всички други жени.

Тълпата пристигна и Съми отвори докрай вратата на хелоса, за да пусне Крейн и екипа му.

— Хей, доктор Крейн — извика един от репортерите, облечен в елегантно златисто яке, — кога ще има силно земетресение в Лос Анджелис?

— Ако ви кажа, че ще стане утре — отвърна Крейн и се хвана за плъзгащата се врата, докато Нюкоум и Кинг влизаха, — какво ще направите? Това е въпросът, който трябва сами да си зададете.

Ученият затвори вратата и тежко се стовари на въртящия се стол. Простена и се отпусна само за миг, като вдигна здравата си ръка, за да изтрие с бавно движение лицето си. После мигът свърши и Крейн седна на ръба на стола с лице към Съми.

— Какво чакаш, дявол да го вземе?

Съми докосна малката решетка, монтирана върху страничната облегалка на стола.

— Напред — каза тя и след секунди хелосът започна да се издига. Китайката се усмихна на Крейн. — Следваща спирка —

джамията.

— Джамията ли? — изненада се Лейни, докато изтриваше с кърпичка остатъка от крема от лицето си.

— Така Съми нарича Фондацията — поясни Нюкоум и се протегна. — Ще разбереш, когато стигнем там.

— Имаш ли нова информация за Пели? — попита Крейн.

— Не я нося — отвърна Съми.

— Каж ми каквото знаеш. Мартиника е от Антилските острови, нали?

— Да.

Преди да успее да продължи, Нюкоум се обади:

— Може да има още изригвания.

— Вече имаше — потвърди. Съми. — Още две... по-слаби. В момента действителният проблем е времето. От Пели извира двайсет реки и всичките са препълнени. Планината се разпада... разтича се надолу като кал и отнася цели села. — Без пауза, Съми попита: — Някой да иска нещо за пиене? Малко дорф?

— Не — отвърна Крейн и чукна интерфейса си, за да включи слушалката. — Съми, свържи се с пресата. Искан да взема със себе си неколцина репортери там долу, иначе до утре ще забравят кой съм. Обади се и на Бърт Хил във Фондацията. Каж му, че искам дванайсет души за спешна медицинска помощ и още дванайсет едри мъже.

— Силни мъже... мъже, които да могат да копаят. Между другото, радвам се, че те виждам, Съми.

— Да, сър — отвърна тя и използва вградената в стола и финансирана от Фондацията комуникационна връзка, за да прати четирийсет съобщения за пресконференция до основните информационни агенции.

Крейн натисна една нишка на интерфейса си, за да се свърже с Хари Уетстоун. Докато чакаше разговора, той се завъртя и погледна през панорамния прозорец нощния Лос Анджелис. Обичаше своя благодетел, стария Стоуни. Страхотен тип. Адски жалко, че парите му, всички онези милиарди, бяха поставени под заповед от съда. Убийте адвокатите, както е казал Шекспир. И все пак, Стоуни разполагаше с достатъчно вещи и хора, така че можеше да си осигури всичко, от което имаше нужда.

— Уетстоун — разнесе се твърд, но добродушен глас.

— Стоуни, обажда се Крейн.

— Хей, страшно се радвам да те чуя. Какво, по дяволите, стана с Големия...

— Сега не е време за това, приятел. Необходим ми е самолета ти и се нуждая от оборудване.

— Пели ли?

— Трябва да тръгна след час. Можеш ли да пратиш самолета на моята писта през следващите трийсет минути?

— Съжалявам, мога да ти дам само един голям хелос. Старият реактивен самолет няма гориво. Ще трябва да проверя дали са го заредили. Ако е така, ще ти го пратя навреме. В противен случай, само зареждането ще отнеме половин час. Имам достъп до тежко оборудване, което мога да ти пратя, ако искаш.

— За Бога, не — отвърна Крейн. — Трябват ми просто кирки и лопати. Можеш ли да ми намериш?

— Сигурен ли си, че...

— Кирки и лопати, Стоуни. Обади ми се пак по Q-нишката, щом разбереш кога ще пристигне самолетът. Побързай.

Градът под него беше жив и телевизионните образи като че ли се изливаха в течен кристал от всяка плоска повърхност — сгради, рекламни табла, стени и превозни средства. Най-високите постройки напомняха на огромни видеоекрани, по които се движеха двайсетина-трийсет различни картини. Хелосът се насочи на север към парка „Мендънхол“ в планината Сан Гейбриъл.

— Защо полицаите дойдоха на борда на кораба ми днес? — високо попита Крейн.

Съми му даде очевидния отговор. Покрай Крейн тя винаги трябваше да внимава с истината.

— Исканията на Ишмаил предизвикаха силна отрицателна реакция. Хората искат да се предприемат някакви действия. Страхуват се от натрупаните във Военните зони резерви.

— Какво е въздействието на всичко това върху нас?

— Прекалено рано е да се каже. Има щети... още не знаем в какъв мащаб.

— Но Ли не поема никакви рискове, нали?

— Господин Ли е бизнесмен — незабавно отвърна Съми. — Ти какво очакваш?

— Очаквам да закриля мен и сделката, която сключихме — изръмжа Крейн, после махна с ръка. — Не съм изненадан.

— Мислите му се насочиха към овладяването на щетите. — Просто трябва да проведе тази акция сам. Мога да се оправя с последиците от Ишмаил.

Той въздъхна и се отърси от умората си. Щеше да поспи по време на полета до Мартиника. В душата му се събираше ужас. Можеше да почувства страданията. Познаваше бясно пулсиращата паника на хората, хванати в капан в собствените си домове под тонове кал и скала. От очите му бликнаха сълзи и той ги избърса. Със съзнателно усилие на волята си Крейн възстанови емоционалното си равновесие, жизненоважно за преминаването му през природни бедствия като онова на Садо, а сега и това с Пели.

Той се опита да се съсредоточи върху нощната гледка отдолу и видя, че хелосът му се излъчва по много от телевизионните екрани. За съществуването на градските екрани си имаше причини. Те бяха предназначени предимно за занимание на хората, които чакаха на огромните опашки за продуктите от първа необходимост. Електрониката беше евтина и развлекателна — тя не даваше на човешкия ум да се добере до факта, че инфраструктурата на страната в най-добрия случай е нестабилна. Мръсните апартаменти, хроничния недостиг на храни и ниските заплати правеха електронната утеха най-търсеното нещо след дорфа.

Един от хелосите, които ги следваха, се бе спуснал прекалено ниско и закачи стената на някаква сграда. Машината първо заби нос в плоския покрив, после започна да се премята. От всички страни взеха да се стичат хора със своите камери. След секунди вече бяха прелетели над мястото и Крейн проследи катастрофата по екраните, които изпълваха нощта.

Неколцина мъже с лостове се покатериха върху корпуса на хелоса, за да откраднат двигателя. Двама от тях повдигнаха двайсет и петсантиметровия диск от три страни, докато друг се промуши в димящата кабина, за да види дали няма оцелели.

— Случва ли се изобщо нещо хубаво? — попита Крейн, все още обърнал стола си към залива.

— Кейт Мастърс — обади се Съми, — осигури безусловна подкрепа за проекта ти в замяна на правителствено разрешение

Вогелмановата процедура да се включи в здравната осигуровка.

— Страхотно — отвърна Крейн и поклати глава при мисълта за контрацептивния имплантант. — Вече сме в бизнеса с контрол на раждаемостта.

Половината от стотиците екрани под тях все още излъчваха катастрофата на хелоса. Докато вандалите измъкваха двигателя на развалината, другият мъж се появи навън, носейки дезориентиращия пилот. Двамата видяха бандитите и ги нападнаха. Само една от мощните течни електрически клетки на двигателя стигаше на една къща за цяла година. Мнозина биха убили човек, за да се доберат до клетката.

Интерфейсът на Крейн просветна и той включи слушалката си.

— Да?

— Стоуни е — разнесе се отговорът. — Самолетът е зареден и е готов за отлитане. Працам също две хиляди кирки и лопати с камион, който пътува към теб от един склад в северната част на Лос Анджелис.

Светлините под тях започнаха да избледняват, когато стигнаха чернотата на Военната зона, окопаният и силно укрепен район, дълъг шест и половина и широк три километра, който някога се наричаше Източен Лос Анджелис. Територията на брат Ишмаил.

— Свършил си добра работа, Стоуни — похвали го Крейн.

— Поздрави на Катрин.

— Крейн... относно самолета...

— Няма да го оставя като предишния. Обещавам.

— Благодаря.

Докато преминаваха над граничните светлини на войските, заобиколили Военната зона, лицето на Крейн остана безизразно. Самата Зона беше изцяло покрита с гъста мрежа, която обхващаше покривите и стените на сградите. В продължение на години никой не бе виждал какво има вътре. Никой нямаше ни най-бегла представа колко африкано-испанци живеят там или с какво се препитават. Войниците пропускаха вътре камиони, натоварени с неконтрабандни стоки — броят им бе толкова малък, че навеждаше мнозина на заключението за малкия брой действителни последователи на Ишмаил. Това беше обект на спор, тъй като за петнайсет години можеха да се родят страшно много деца, деца, които имаха достъп единствено до

антиобществена реторика. Млади войници. Щом стигнаха до Военната зона, пилотът незабавно набра височина.

— Ще тръгнем трийсет минути след като се приземим там — събщи на Лейни Крейн. — Най-добре се обади и им кажи да ти приготвят оборудването, от което ще имаш нужда. — Той бързо направи някои изчисления на интерфейса си. — Давам ти петнайсет квадратни метра площ с лимит на теглото два тона.

— Ще се погрижа да прехвърлят багажа ни оттук направо в самолета — каза Ньюкоум. — После ще заведе Бърт...

— Няма да ходиш никъде — прекъсна го Крейн. — Трябваш ми във Фондацията, за да търсиш друго земетресение... каквото и да е земетресение. Централноамериканските монополи винаги са сигурен залог.

— Взимаш Лейни, а мен не, така ли?

Крейн не можеше да проумее удивлението, изписало се върху лицето на асистента му.

— Тя трябва да изкара курс по природни бедствия, докторе — строго отвърна Крейн. — А ти трябва да спасяваш задниците ни. Край на дискусиата.

Той завъртя стола си с гръб към тях. Не искаше да има нищо общо с емоционалния живот на Ньюкоум. Негърът му трябваше щастлив, разбира се, но още повече му трябваше съсредоточен.

Хелосът леко зави на запад и се насочи към Долината. Сега минаваха над стотици приплъзвания. Самият Лос Анджелис се движеше върху системата „Елисейски полета“, състояща се от взаимносвързани разломи с достатъчна мощ, за да унищожат целия град. Той поклати глава. Колцина от хората на брат Ишмаил щяха да загинат в едно такова земетресение?

След излизането им от Военната зона пилотът малко беше намалил височината.

Пресичаха и други разломи. По-големите от тях — Санта Сузана, Оук Ридж, Сан Гейбриъл, Сиера Мадре — бяха в състояние да предизвикат силни земетресения. После идваше ред на известния разлом Сан Андреас, намиращ се на четирийсет и осем километра на изток и представляващ хиляда двеста и осемдесет километрова пукнатина. Той обозначаваше границата между Тихоокеанската и Северноамериканската плочи и мястото, където повишаването на

натиска от двете, движещи се в различни посоки огромни плочи в крайна сметка щеше да откъсне и отнесе западна Калифорния на север. Разломът Нортридж, който беше предначертал живота му, всъщност се бе разтърсил слабо. След като получи Нобеловата награда, го бяха прекръстили на „разлома Крейн“.

Никога не можеше да разбере хората, които питаха за „голямото“. Земетресението, което щеше да унищожи Лос Анджелис, можеше да дойде от което и да е от хиляди различни разломни разпуквания, било то тектонични или натиск от тектониката. Хиляди начини за разкъсването на земята на парчета, хиляди начини за умиране. Най-интересното в Калифорния не беше, че можеше да загине толкова лесно, а че все още не бе загинала. Тъкмо затова Крейн беше решил да построи Фондацията си в планината Сан Геймриъл, планина, създадена се от разломна активност. Искаше да е неподвижен център наред с кипящо движение. Да убиеш звяра, трябва да отидеш в леговището му.

Хелосът стигна до Долината и бързо ги понесе към Мендънхол.

— Лейни — повика я Крейн и посочи през прозореца, — ела да видиш за първи път своя нов дом.

Тя застана до него и той се усмихна, когато жената ахна от изненада. До Фондацията можеше да се стигне единствено по въздуха. Построена върху гола скала по средата на високия хиляда и четиристотин метра връх, тя се намирайте в центъра на шестоъгълници от рубиненочервени лазерни линии — лъчи, обозначаващи конкретните цели, които можеха да засекаат и най-малките земни движения. Това бе науката в най-прекрасната си проява. Яркочервени линии на фона на звездна нощ.

Докато бавно се приземяваха, можеха да видят свръхзвуковия самолет на Уетстоун, който направи кръг над планината и се спусна към дългата писта, излизаща извън работената територия на Фондацията.

— Боже мой — възкликна Лейни. — Наистина прилича на джамия.

— Нали ти казах — рече Съми и погледна към Крейн. — В момента петима репортери пътуват за насам.

— Кога ще пристигнат?

— Точно зад нас са. Единствените хора, които незабавно могат да дойдат тук, са същите, които ни последваха от пристанището. Доволен ли си?

— Ще трябва да се задоволя с тях. Погрижи се да получат — разрешение за кацане.

— Защо централната сграда прилича на джамия? — попива Лейни.

— Архитектурен дарвинизъм — отвърна Нюкоум.

— Не разбирам.

Пресякоха мрежата от лазерни линии и се спуснаха към площадката до централната каменна сграда, масивна и квадратна, с огромен купол отгоре.

— Построих я като джамия — поясни Крейн, — защото не ми е известно някога джамия да е била разрушавана от земетресение. Някои от джамиите в Средния изток са оцелели в продължение на хиляда години. Бяха унищожени едва след решението „Масада“. Османският архитект от шестнайсети век Синан^[2] използвал система от верижно подсилване срещу земетресения при всички обществени сгради от онова време. И това е подействало.

Пилотът приземи хелоса до джамията. Крейн незабавно отвори вратата и изскочи навън. Районът беше добре осветен. Покритата с купол лаборатория се извисяваше на три етажа и се намираше в центъра на широко открито пространство. Сгушена в планината на стотина метра от нея, бе административната сграда, дълга и ниска като влак. Над нея, всечен в планинския склон, се виждаше низ от алпийски къщички, жилища на служителите на Фондацията, изградени върху амортизиращи платформи. Издигащи се вярно на трийсетина метра над равнището на Фондацията, те бяха десет на брой и се свързваха помежду си със стоманени стълби. Самолетната писта, дълга, светеща ивица, която изчезваше нататък в мрака, се намираше от другата страна на лабораторията. Реактивният самолет на Уетстоун се бе приземил в центъра ѝ. Задният му отсек вече зееше отворен и работници припряно товареха оборудване и медицински средства.

Когато слязоха от хелоса, към тях тичешком се приближи Бърт Хил.

— Докторе — извика той. Разчорлената му брада висеше до гърдите. — Успяхме да се оправим с всичко, освен с медицинския

екип. Хората, които взехте на Садо, още не са готови да се върнат на работа.

— Мога да се обзаложа — промърмори Крейн, който вече вървеше към масивните предни врати на лабораторията. — Ето какво ще направиш... обади се на Ричард Бранч от калифорнийското медицинско училище и му кажи незабавно да прати дванайсет от най-способните си студенти. Обясни му, че ще им осигурим най-доброто обучение, което изобщо са имали. Разбра ли?

— Разбрах — отвърна Хил.

Още от Садо Лейни изпитваше топли чувства към Бърт — неговото поведение след трагедията дълбоко я бе впечатлило. Той можеше да е на всякаква възраст между трийсет и шейсет години, но големите му, изразителни сини очи изглеждаха стари.

— А, Бърт — каза Крейн, — в момента насам пътува камион, пълен с кирки и лопати. Трябва да сме готови да разтоварим.

— Веднага ще изкараме Бетси от хангара. Кога възнамерявате да тръгнете?

— Сега приближава десет — отговори Крейн. — Най-късно в десет и трийсет. Действай.

— Искате ли да дойда с вас? — попита Хил.

— Този път не, Бърт. Оставаш тук с доктор Нюкоум. Ще му помагаш. В първия момент, в който ти се отвори възможност, искам да направиш проверка за подслушвателна апаратура. Проверка клас „А“.

— Няма ли да вземеш Бърт? — ядосано попита Нюкоум. Що за пътуване ще е това, по дяволите?

— Не съм свикнал да оспорват решенията ми — отсече Крейн и изпепели асистента си с поглед.

— Тогава трябва да се подготвиш — продължи Нюкоум. — Защото нямам намерение да позволя на Лейни да...

— Какво? — прекъсна го тя, като го хвана за ръката. Крейн с усмивка отстъпи назад и се загледа как огънят плъзва по лицето ѝ и възпламенява очите ѝ. — Нямах намерение да ми позволиш да тръгна ли? Откога си мой баща, шеф или Господ?

— Ти не разбираш — отвърна Нюкоум. — Това е много опасно от Садо. Последния път...

— Стига! — каза Крейн и отвори голямата двойна врата, от дясната страна на която висеше бронзовата табела на фондация

„Крейн“. Нямаше никаква механика, нищо, което да може да блокира по време на спешност. — Ще разговаряме в контролната стаичка.

Изпълнена с огромно удивление, Лейни последва двамата мъже в лабораториите. Фондация „Крейн“ беше най-невероятната частна собственост, която изобщо бе виждала. Беше кацнала като орел над опасна пропаст и отправяше предизвикателство към Природата — Крейн размахваше юмрук пред лицето на Бога. Но дори видът на самата Фондация не я бе подготвил за лабораторията.

Лабораторията представляваше огромно, широко отворено пространство, чийто център и купол бяха доминирани от земен глобус с височина на триетажна сграда. Но това не беше просто карта. В ореол от сипеци се искри, работници на подежни машини и високи стълби запояваха горната част жа кълбото. Повърхността на сферата бе релефна, допълнела с очертанията на земните масиви и океани. Беше довършена само частично и във вътрешността ѝ се виждаха милиони тънки жици, както и в момента празни вакуумни тръби и колби, очевидно поставени там за по-нататъшна употреба. Ядрото на глобуса приличаше на малка ядрена пещ. Лейни веднага разбра.

— Ти правиш света! — възкликна тя и с изненада откри, че гласът ѝ е предрезгавял.

— Всичко това е твое — спокойно отвърна Крейн. — Тъкмо затова и те наех.

— Мое ли?

— Ще трябва да повториш историческото развитие на планетата ни, госпожице Кинг, днешното му състояние...

— И ще свържеш способността си да предвиждаш с това?

Очите на Крейн бяха твърди и в същото време игриви, очи на комарджия, помисли си Лейни.

— Не — поклати глава той, — ще го свържем с теб. Глобусът ще е твоя инструмент, но ще ти помагаме да го вкарваш в действие. Боя се, че понякога тази помощ ще ти се струва прекалена. — В погледа му играеше дяволитост и енергия. Лейни се задъха. — Ах, тези помощници. Сега ще разполагаш с ботаници, биолози, физици...

— Можем да поговорим за това някой друг път — прекъсна го Ньюкоум. — В момента трябва да изясним нещо друго — Гласът му беше груб.

— Определено — съгласи се Крейн, обърна се и се отдалечи. Нюкоум го последва така, сякаш дебнеше дивеч. Лейни тръгна след двамата, като изоставаше назад и не можеше да откъсне поглед от чудовищната сфера, която щеше да бъде нейна... — и какво щеше да прави с нея? После се обърна и забеляза, че никъде из сградата не е видяла стъкло. По стените нямаше нищо такова, което да може да падне и да нанесе щети. От горе на долу всичко бе от камък — пълните със сеизмографска и компютърна апаратура малки работни лаборатории бяха отворени към централното помещение и нямаха прозорци. Всичко изглеждаше завинтено за пода, а осветлението осигуряваха малки, блестящи точки, вградени в каменните блокове на стените.

От другата страна на откритото пространство цяла една стена, дълга трийсет метра и висока колкото два етажа, беше облицована с миниатюрни сеизмографи, които отчитаха пиковете и спадовете си и по скалата на Рихтер и по поразпространената скала на моментен магнитуд. Трябва да бяха няколко хиляди — някои от тях писукаха, други звъняха като камбани. Лейни разбра, че онези, които писука регистрират постоянните земетресения, а по-силният камбанен звън сигнализира за трусове, проявяващи се на земната повърхност. Един от апаратите в далечния край на стената виеше без прекъсване, почти като бебе. Това я накара да почувства хлад — Мартиника.

В стената до сеизмографите бе вградена метална стълба с надпис „Забранено за всички“. Крейн и Нюкоум вече се качваха по нея към малка будка, която стърчеше от камъка почти до тавана. Лейни побърза да ги настигне, като гледаше само нагоре — винаги ѝ се завиваше свят от високо.

Тя се промуши през малкия отвор и влезе в контролната стаичка. Подобно на военен бункер, помещението бе съвсем малко и тясно. Стените бяха покрити с контролни табла, които, предположи Лейни, управляваха по-голямата част от апаратурата в лабораториите. В дебелината трийсетина сантиметра каменна стена беше изсечен прорез, който по-скоро приличаше на голям прозорец и гледаше към глобуса.

Нюкоум ѝ подаде чифт заглушителни слушалки — двамата мъже вече бяха с такива — и ѝ даде знак, че трябва да си ги сложи. Тя се подчини. Крейн, който изобщо не изглеждаше радостен, натисна някакъв бутон и се разнесе кратък и пронизителен тръбен сигнал,

болезнен въпреки заглушителите. Ако някой го слушаше, той вече нямаше тъпанчета.

Свалиха слушалките си и Крейн натисна друго копче на таблото, което изпълни стаята със статично електричество, за да попречи на всякакви опити за подслушване. Въздухът около тях запращя с мънички сини припламвания, които от време на време гъделичкаха кожата на Лейни и накараха косата ѝ да се изправи.

Крейн тежко се отпусна върху единствения стол в помещението, после размисли и се изправи. Погледна безизразно към Нюкоум.

— И какво? — попита ученият. — Изплюй камъчето, Дан.

— Ти няма да вземеш Лейни на Мартиника — спокойно заяви асистентът му, после се обърна към нея и вдигна ръка, за да запазят тишина. — Изслушай ме. Ти си нова в тази работа. Не си обучена и нямаш опит в спасителни операции, нито пък можеш да се погрижиш за собственото си оцеляване. — Той рязко се завъртя и отново погледна Крейн.

— Тя повече ще ти се пречка, отколкото ще ти е от полза.

— Не се дръж толкова покровителствено, по дяволите. — Лейни едва успяваше да овладее гнева си, който заплашваше да я погълне. — Как иначе ще събера опит, ако не участвам в действителни операции?

— Просто послушай малко, става ли? — решително отвърна Нюкоум. — Последния път, когато Крейн наблюдава вулканично изригване, загубихме седем души.

— Искаш да кажеш...

— Да. Мъртви. Половината от екипа не се върна обратно. Тогава не се стремяхме към гласност и въпросът изобщо не се разду.

Тя погледна към Крейн.

— Вярно ли е?

— Вярно е — без колебание потвърди той. — Беше на Суматра, нов вулкан, който се издигна на острова само за месец. Евакуирахме се от другата страна на кратера, надалеч от изтичащата лава, защото се страхувах от появата на вторичен кратер, след спадането на основната изтичаща маса. — Той отвърна на погледа ѝ и жената не успя да открие в очите му съжаление или тъга. — Не бяхме достатъчно бързи. Новият кратер отнесе половината планина. Изобщо не успяхме да открием труповете. Все още ли искаш да дойдеш с мен?

Лейни се разтърси от мощен прилив на предизвикателност.

— Наистина ли ще мога да помогна?

— Работата по действащ вулкан ще ти даде повече познания за тектониката, колкото четенето на всички книги на света по този въпрос — просто отвърна той — Ако можеш да превързваш рани, ще си в състояние да помогнеш.

— Тогава идвам — без колебание заяви тя.

— Щом Лейни се качва на самолета, аз съм с нея — твърдо каза Нюкоум.

— Не — отсече Крейн. — През цялото време ще се опитваш да я пазиш и това ще направи и двама ви безполезни. Пък и вече ти казах, че ми трябваш тук.

— Не ми причинявай това — тихо помоли Нюкоум, като се приближи към Крейн.

— Защо всичко се свежда само до теб? — попита Лейни.

— Просто използвам най-добрите способности на хората си — вдигна рамене Крейн. — Навярно би трябвало повече да мислиш за програмата, отколкото за любовния си живот, Дан.

— Това не е честно — възропта Нюкоум. — Не съм те молил да я водиш тук. Не съм...

— Стига! — отсече Лейни. Синьо проблясване последва ръката ѝ, когато я протегна, за да посочи към негъра. Тя кимна на Крейн. — Можем ли да останем за малко сами, моля?

Крейн премести поглед от единия към другия и тя долови в очите му страх, че е допуснал огромна грешка, като я е назначил. Ако щеше да върши тази работа, трябваше да се заеме с оправянето на нещата веднага.

— Естествено — най-после отвърна Крейн. — Ще слеза долу и ще се погрижа за товаренето. — Той понечи да излезе, после се обърна и каза: — Решете този проблем веднъж завинаги.

След излизането му последваха няколко мига мълчание. Лейни и Нюкоум се гледаха от един метър разстояние.

— Недей да пречиш на работата ми — проговори накрая тя.

Лицето му придоби болезнено изражение.

— Не искам да ти се случи нещо... може би даже да загинеш — изрече с мъка той. — Ти нямаш опит. На Крейн не му пука. Готов е на всичко, когато се изправи пред някой от проклетите си демони. Да те изгубя така... Не бих могъл да го понеса.

Тя се приближи до него и го остави да я вземе в прегръдките си.

— Искам тази работа, отчаяно я искам — пламенно каза Лейни. — Това е най-голямото предизвикателство, най-големия шанс, за който изобщо може да се надява един виртуализатор. Не желая да го изпусна.

Нюкоум нежно погали косата ѝ.

— Не си струва да умреш заради това — прошепна той. На местата, където телата им се докосваха, леко проблясваше електричество.

— Познаваш ме. Знаеш стремежите ми.

— Да.

— Тогава слушай, за мен е по-добре да умра в блясъка на откритието, отколкото да живея с мисълта, че съм пропуснала шанса на своя живот.

— Не говори така.

— Вярно е, Дан, и ти го знаеш. Ако ми попречиш сега, ще ме загубиш завинаги.

Той се откъсна от нея, обърна се с гръб и отиде в отсрещния край на малкото помещение. Нямаше къде да върви, нямаше къде да избяга от истината. Когато отново застана с лице към Лейни, в очите му се четеше смут.

— Н-не искам да те загубя... това е всичко.

— Няма да ме загубиш — нежно отвърна тя и разбра, че го манипулира по същия начин, по който би го направил Крейн. — Ще се върна още преди да се усетиш. Направи така... премести багажа ми и всичките ми неща в твоето бунгало. Увери се, че наистина съм се пренесла при теб. Когато се върна, ще започнем съвместния си живот.

— Наистина ли го мислиш?

Тя кимна.

— Цялата съм твоя, любими. — Протегна ръка. — Съгласен?

Той силно разтърси дланта ѝ, после грабна Лейни, завъртя я и я целуна. Когато я пусна, погледът му отново стана твърд.

— Гледай добре да се пазиш там — заръча Нюкоум. — Никакви глупости. Обещавах ли?

— Обещавам — кимна тя и се насочи към вратата. — Трябва да кажа на Крейн. Ще се видим пак при самолета.

Лейни излезе от стаята. Тя буквално летеше надолу по стълбите, впила очи в глобуса, в нейния глобус. Изпълни я вълнение —

опасността само доливаше масло в огъня на порива ѝ.

Откри го навън. Машини и хора се въртяха около него, докато той издаваше заповеди и сочеше като диригент, който дирижира симфонията на истинския живот. Жената се приближи и застана до него.

— Кога тръгваме? — попита тя.

— След около пет минути — отвърна Крейн и леко повдигна едната си вежда. После погледна над билото на планината. Лейни дочу тих вой и видя огромен хелос, който прехвърли пропастта на по-малко от шест метра от тях. Под него висеше тежък два и половина тона камион, пълен с кирки и лопати. Ученият му посочи да се приземи до самолета. В света на Люис Крейн нямаше нищо невъзможно.

[1] Хирургическа процедура, изразяваща се във вкарване на куха игла през стомаха в матката и изтегляне на амниотична течност за генетично диагностициране на плода. — Б.пр. ↑

[2] Хаджи Мимар Синан — турски архитект, създател на прочутата Султанселимова джамия в Одрин, както и на централната джамия в София Баня Баши. — Б.пр. ↑

5. ПРЕДЕЛНО ВРЕМЕ

Фондацията, 21 юни 2024 г., 01:00 ч.

— Предполагам, че по веднъж на седмица не е достатъчно — не за първи път каза Бърт Хил. — Сега трябва да правим специални проверки всяка петък вечер. Няма значение, че съм тук от седем сутринта вчера, никакво значение. Негово величество каза да правим проверка клас „А“ в петък вечер.

— Сега е събота сутрин — отбеляза Съми.

Намираха се в разтърсващ се кран и Бърт бавно го насочваше покрай върха на глобуса. Държеше пред себе си апарат с големината на длан, от който излизаше намотка с жица. Детекторът писукаше на всеки десет секунди.

— Казваш, че вършиш това всяка седмица? — попита тя.

— Можеш да се обзаложиш — отвърна Бърт и челото му се набразди, докато наблюдаваше екрана на детектора. — В седем часа всеки понеделник всяка седмица. — Той обърна детектора настрани от глобуса и го насочи назад към лабораториите.

— Всеки понеделник?

Мъжът вдигна очи и я погледна през гъсталака на обраслото си лице, реагирайки предпазливо на въпроса. Съми мило му се усмихна, за да успокои подозренията му.

— Вече ми е станало навик — най-последно отговори Бърт, — да започвам нещата отначало. Обичам Фондацията да върви гладко като машина, равномерно и предвидимо. Предполагам, че доктор Крейн цени у мен тъкмо това.

— Струва ми се, че той те цени поради много причини, особено заради това, че на теб може да се разчита. — Съми мразеше онова, което щеше да ѝ се наложи да прави всяка неделя вечер — да сваля апаратурата, която сега поставяше. Ръцете ѝ свободно висяха отстрани. За тях бяха залепени десет предавателя, по един на върха на всеки пръст.

— Как така? — Те завършиха обиколката. Хил натисна бутона за спускане и кабината безшумно се залюля надолу.

— Крейн не е тук. Можеше да отложиш проверката до понеделник. Никой нямаше да разбере. — Кабината леко се разтърси, когато се опря в пода. Двамата слязоха и Съми възхитено се загледа в Патагония, отпуснала ръка върху Малвинските острови. Можеше да усети забития в тила ѝ поглед на Хил.

— Не можех да направя такова нещо. Не бих го направил. Да си надзирател при доктор Крейн е най-хубавата работа... най-хубавото време през целия ми живот. Направо ме е срам да ти кажа, Съми, колко ми плаща. По дяволите, дори ми дава безплатно бунгало в планината... и е също толкова хубаво, колкото неговото. Казвам ти, Съми, когато Крейн помогне на някой човек, той завинаги остава при него. Това означава нещо за мен. Доктор Крейн стори същото и за теб. Как мислиш, че си се издигнал до старши съветник по финансирането? Нобеловата награда отваря много врати. Крейн е ходил да разговаря с ръководството за теб.

Думите му накараха ръцете на Съми неволно да се напрегнат. По дяволите! Тя небрежно постави три предавателя върху глобуса, два върху Гран Малвина и един върху Исла Соледад. Големи колкото пращинки, те изобщо не можеха да се забележат, но се активираха от самото прехвърляне. Надяваше се, че Хил няма пак да включи детектора на това място. Съми се изкашля и се обърна към него.

— Това не е ли от полза и за доктор Крейн? — тихо попита тя. — Новият ми пост определено му дава възможност да получава средства, при това бързо.

— И какво, по дяволите, лошо има в това, господин Чан? — поинтересува се Хил, като използва официалното обръщение, защото се почувства обиден.

Съми сведе поглед към пода и въпреки рационализма си, изпита срам.

— Ето — каза Хил и ѝ подаде дорфиран лимонов бонбон. — Успокой се.

— Благодаря — отвърна Съми и го постави в устата си. Мъжът се обърна и тръгна към западното крило, заето от лаборатории и складове. Сега трябваше внимателно да избира къде да поставя предавателите. Необходими ѝ бяха местата, които Крейн посещаваше най-често.

Дорфът бързо ѝ подежда и настроението ѝ се оправи, докато настигаше Хил, но имаше неща, които не можеше да излекува дори дорфът. Едно от тях беше отровното жило на чувството за вина.

— Искаш ли да пийнеш нещо, докато свърша тук? — попита Хил, както вървяха и тя разбра, че е заподозрял нещо — Гледката от моята веранда е адски зрелищна. През действително ясни нощи можеш да гледаш късните новини върху лицето на Луната.

— Добра идея, Бърт. Но какво ще кажеш да пийнем заедно от една специална бутилка, която нося в куфара си?

— Така те харесвам — отвърна Хил и Съми се зачуди докъде ли щяха да стигнат във взаимното изпомпване на информация.

Хил докосна интерфейса си.

— РАЗМЪРДАЙТЕ СИ ДЕБЕЛИТЕ ЗАДНИЦИ И СЕ ВРЪЩАЙТЕ НА РАБОТА! — изкънтя гласът му. Заварчиците, програмистите и общите работници от нощната смяна наскачаха и забързаха към работните си места.

— Обикновено Крейн те води със себе си, нали? — попита Съми.

Хил се намръщи и на лицето му се изписа искрена загриженост.

— Да. Не обича да пътува сам. — Той поклати глава. — Надявам се, че ще има кой да му напомня да се храни.

Съми погледна часовника си.

— Предполагам, че вече е стигнал.

Бърт Хил се засмя.

— Вече е стигнал и командва цялото проклето шоу.

Точно в този момент Люис Крейн беше затънал до колене в кошмарната тиня от пепел и кал на онова, което някога представляваше крайбрежният град Ле Прешо на Мартиника и крещеше на отвратителен френски: „Silence, s’il vous plait... silence!”^[1] към местните жители, които се опитваха да изровят семействата си от калта.

Планината продължаваше да тътне и в небето проблясваха светкавици, докато Лейни монтираше сензорите си в склона на Пели, като сама забиваше колчетата с помощта на чук с полусферичен работен край.

Намираха се на източния склон на Пели — по южния все още клокочеха потоците лава. През плътната завеса от пепел, която висеше

над всичко, проникваха светлина и горещина. Още не бе настъпило утрото, но тук нямаше значение дали е ден или нощ. Щеше да остане вечна нощ, докато следващият силен дъжд не измиеше пепелта от небесата. Още по на юг Форт де Франс догаряше в пламъци. Хората от „Лиан Инт.“ взривяваха сградите с динамит, за да се опитат да разчистят свободни участъци, които да спрат огъня.

Макар Крейн да извличаше информация чрез мрежата СИСМА, той знаеше, че ще минат дни, преди международната общност да мобилизира и прати помощ, преди гражданите на Ле Прешо да могат да разчитат на каквото и да е друго, освен на собствените си оскъдни ресурси. Но знаеше също, че местните ресурси са в основата на борбата с природните бедствия — хората трябваше сами да се погрижат за себе си. Пределното време, степента на смъртност при хора, попаднали в капана на разрушените си домове под тонове кал, беше петдесет процента за шест часа. Всяка следваща минута увеличаваше процентите. Ле Прешо бе погребан вече почти осем часа. Напътствията на Крейн бяха изключително важни, ако имаха намерение да измъкнат някоя от жертвите от търбуха на звяра.

— *Escoutez donc!* — извика той. Районът приличаше на бунище, пълно с дървени останки, които стърчаха от кално море. — *S'il vous plait!*^[2]

Цялата верига на Антилските острови имаше вулканичен произход, появила се на бял свят от огъня на земетресение. Някога бяха наричали архипелага Западна Индия, после Европейската общност отне Мартиника от французите и я обяви за продан. „Лиан“ веднага я купи за определен брой години, заедно с населението ѝ.

Оцелелите хаотично се щураха навсякъде покрай него — някои ровеха в калта с голи ръце, други използваша земекопни машини. Те крещяха и викаха, докато погребаните им любими същества се бореха за въздух.

Някакъв обезумял мъж си говореше сам и с накуцване мина покрай Крейн, като влачеше останките от легло през покритата с пемза тиня. Беше омърлян със сажди и спечена кал — като всички тях.

Крейн се приближи към човека и го отблъсна настрани от леглото. Мъжът разсеяно продължи нататък без него. Крейн извади от джоба си запалка, щракна я и я хвърли върху леглото, от което незабавно се издигнаха пламъци. Той се обърна и даде знак на

камионите с оборудване, които бе докарал от летището на по-северния о-в Доминика.

Пет огромни камиона буквално оряха онова, което някога представляваше градският площад. Крейн извика на шофьорите да надуют работещите с въздух под налягане клаксони. Те се подчиниха и се разнесе пронизителен звук, който накара всички да се обърнат към мъжа, изправил се до горящото легло.

— *Escoutez donc!* — повторно извика той. Този път зашеметените и обезумели хора го гледаха. — Аз съм тук, за да ви спася — продължи да крещи на френски Крейн, — но вие трябва да ме слушате. Вдигате прекалено много шум. Не можете да чуete виковете на оцелелите. Престанете да говорите и изключете булдозерите — те само заравят още повече вашите близки. Моите камиони са пълни с кирки и лопати. Вземете ги. Копайте там, където чувате гласове — всички трябва да пазим тишина и да се вслушваме. Щом чуete глас, потвърдете го с някой друг, уверете се в точното място и после внимателно започнете да копаете. Жертвите, заклещени под отломките, ще загинат, ако не направите каквото ви казвам. Мъжете трябва да копаят. Жените и децата да помагат в отнасянето на останките. Използвайте ръчни колички, дъски, врати, всичко, което успеете да натоварите с кал и камъни. Действайте бързо, но тихо. Довел съм медицински екип, който ще помага на ранените. Ако откриете някой ранен, не го издърпвайте от останките, докато не го прегледа лекар. Вие сте добри хора и ще разберете разумността на думите ми.

Той повтори речта си на английски, после и на китайски. Когато свърши, гласът му беше толкова прегракнал, че едва говореше.

От камионите наизлязоха американци. Очите им бяха разширени. Крейн и обичаше, и мразеше тези хора. Те бяха способни да проявяват едновременно храброст и низост.

— На самолета получихте инструкции — дрезгаво каза той. — Знаете какво да правите. Хващайте се на работа!

Когато шофьорите на камионите включиха дългите светлини, за да осветят района, всичко потъна в зловеща тишина. Лейни застана до Крейн в центъра на тази пантомима.

— Сензорите са по местата си — прошепна тя. — И ти се оказа прав. Информацията, която извличаме от земята, ще е най-добрата

подготовка, която аз или твоите компютри можем да получим. Намираме се върху живо, пулсиращо сеизмично сърце.

Той кимна и погледна нагоре.

— Увери се, че данните се прехвърлят в компютрите — прошепна в отговор Крейн, — а после се погрижи за сателитното им излъчване до Фондацията.

— А ти продължавай да се държиш — поръча тя.

Ученият поклати глава.

— Ръката ми — промълви той. — Това копеле още не свършило с нас. Хората ще трябва да бъдат евакуирани оттук колкото е възможно по-скоро. Ще натоварим ранените на камионите и ще ги откараме направо на пристанището.

— J'ai entendu quelqu'un — възбудено извика някой от отсрещния край на площада. После се обади още един:

— J'ai entendu!^[3]

— Копайте! — долепил шепи до устата си, кресна Крейн. — *Becher!*^[4]

Хората работеха усърдно и тихо. Всички се бяха стегнали. Крейн се движеше пред лицето на катаклизма и се опитваше да спаси животите, които чудовището искаше за себе си. Докато вървеше, той разговаряше с работниците си, обясняваше за колко време ще стигне въздухът в разрушените сгради и къде е най-вероятно да открийт оцелели. Помагаше при разтоварването и разполагането на съоръжения за усиляне звуците от жертвите, на термозасичащи камери и фиброоптични видеосонди, които забиваха направо в развалините и които помагаша за откриването на повече хора, живи или мъртви. От цялата подслушвателна апаратура понякога действително имаше полза. Това, което вършеше, не му въздействаше емоционално, само му внушаваше чувство за неотложност. Тук го бе довела манията; гневът го подтикваше да бърза.

Скоро от отломките започнаха да изравят хора, мнозина от които — чудо на чудесата — живи. След като свърши компютърната си работа, Лейни се присъедини към другите и започна да помага в определянето на най-тежко пострадалите, в бинтоването на раните, а после и при натоварването на жертвите на камионите. Умората се натрупваше с изтичането на часовете. Веднъж тя вдигна поглед и видя в хаоса Крейн, който издаваше заповеди като генерал. Някаква жена,

вървяща след двама мъже с носилка, се откъсна и се затича към него, прегърна го и го целуна от благодарност. По лицето му плъзна ужасено изражение и той се вцепени, след което я отблъсна, сякаш се боеше от докосването до нея.

Лейни работеше, тласкана от най-силния страх, който някога бе изпитвала. Прекалено наивно от нейна страна — да се бои на Садо. Тук тя осъзна срещу какво са се изправили. Чувстваше се така, сякаш балансираше върху острието на нож. Искаше ѝ се да вярва в пророческите сетива на Крейн, но беше започнала да разбира, че той не притежава такива заложби, а само умение. Постоянните му погледи към небето не ѝ помагаша да се почувства по-добре.

После Лейни ги видя и цялото ѝ тяло се напрегна от шока. Светкавици, бледорозови светкавици, проблясваха от монолита на планинския склон към облаците и после се връщаха обратно. Изведнъж те като че ли започнаха да отскачат отвсякъде с висок пукот, напомнящ топовни гърмежи.

Жената се затича през бъркотията от все по-отчаяни и уморени работници и откри Крейн наред частично разчистените останки на голяма къща, чийто горен етаж просто бе изчезнал и стълбището ѝ водеше нагоре към нищото. В основата му лежеше юноша, чиито крака бяха заклещени под дървена греда. Неколцина работници импровизираха крик, с който да я повдигнат, докато Крейн и един студент от Калифорнийското медицинско училище бяха коленичили до момчето.

— Крейн — извика тя. — Небето...

— Не сега — прекъсна я ученият, после се обърна към работниците, които бяха започнали да повдигат гредата с друго дърво. — Не я махайте!

— Защо? — попита студентът. — Нараняванията му не изглеждат сериозни. Можем да го качим на камиона и...

— Това е добър урок за теб, докторе — отвърна Крейн. Чувал ли си изобщо за синдрома на премазване?

Омазаният с кал и сажди младеж просто го погледна.

— В такива случаи — продължи Крейн, — трябва да обработим пациента на място, преди да рискуваме да го преместим. Прекарал е под тази греда почти десет часа и на мястото, където кръвообращението е било прекъснато, са се образували токсини. Сега

можеш да го измъкнеш оттук, той ще си тръгне в превъзходно здраве и след час ще умре от инфаркт.

— Какво да правим тогава?

— Ще му влеем интравенозно течности и антитоксини, ще го напомним догоре. Когато отместим гредата, тялото му ще е готово да се справи с прилива на токсини в кръвоносната система.

— Ще отида да донеса необходимото — скочи младежът и бързо се отдалечи.

— Добре, сега вече можеш да ми кажеш — обърна се към Лейни Крейн, който бе коленичил до момчето и отместваше кичурите коса от лицето му.

— J'ai peur^[5] — промълви то.

— Moi aussi, mais pas trop^[6] — отвърна ученият, после погледна към Лейни.

— Светкавиците — рече тя. — От острова. Излитат светкавици.

С безизразно лице и без да отрони дума, Крейн се изправи, излезе от останките и погледна нагоре, докато студентът се връщаше в разрушената къща, за да започне интравенозното вливане.

Навсякъде около тях пращяха светкавици и обсипваха тътнещата планина като огнен дъжд.

— Всички трябва да се евакуират — заяви той.

— Какво е това? — попита Лейни, докато ученият се отдалечаваше.

— Огнъве на св. Елм — подхвърли през рамо Крейн. После започна да вика на хората си да съберат всички останали и да ги отведат до пристанището.

Лейни се затича и го настигна.

— Цялата атмосфера е заредена със статично електричество — отбеляза той. — Нещо ще се случи.

Изведнъж Ле Прешо се изпълни с движение — хората се качваха по камионите или просто панически бягаха. Тътнежите станаха по-силни и по-мощни, а от небето заваля дъжд от пепел. Лейни съсредоточи вниманието си върху Крейн, за да не мисли за опасността, и се затича да го настигне. Той бързо се връщаше към къщата, от която току-що бяха дошли.

Двамата навлязоха сред развалините.

— Изчезвай оттук, докторе — каза Крейн и взе системата от ръката му.

— Но пациентът ми...

— Разкарай се веднага! — Когато студентът си тръгна, той се обърна към работниците. Хората поставяха лоста върху камък, за да му осигурят опора.

— *Sauvte qui peut!*^[7] — извика Крейн и вече уплашени, те побързаха да се измъкнат навън.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита той Лейни, впил очи в пластмасовата торбичка за течности, която държеше. — Бягай... бягай!

— Не и без теб.

— Заповядвам ти, жено.

— Сигурно вече си разбрал как реагирам на заповеди — отвърна тя. — Виж, спокойно можеш да си спестиш думите.

Мускулите на челюстите му се напрегнаха.

— Хвани онзи лост. Когато ти кажа, натисни с всички сили и аз ще издърпам момчето, разбираш ли?

Лейни отиде при лоста и зачака, заслушана в шума на камионите, които отпрашваха към пристанището, и в ръмженето на планината.

— И защо остана тук? — попита Крейн, като хвана ръката на момчето.

— Не зная — честно отвърна Лейни. — Може би ми се е искало да видиш колко сериозно подхождам към работата.

Той се засмя силно и искрено.

— Убеди ме. Но ми се струва, че не съм аз човека във фондация „Крейн“, когото трябва да убеждаваш.

Тя не обърна внимание на намек за Нюкоум.

— Имаш намерение да умреш ли? — вместо това попита Лейни.

— Да... навярно. Става ли?

— Ти си шефът.

Двамата загледаха бавния процес на интравенозното вливане. Крейн тихо заговори на момчето, когато земята под тях заплашително затътна, и веднага щом торбичката изпразни, извади иглата и я захвърли настрани.

— Давай! Давай! — извика ученият.

Лейни натисна гредата. Силно миришеше на сярра. Тя не изпитваше паника, само професионално без пристрастие. Имаше работа. Тъкмо затова беше дошла тук. Хладнокръвието ѝ изненада самата нея. Направо я удиви.

Докато напрягаше мишци на лоста, задушена от пепелта, от която ѝ се повдигаше, тя чуваше пъшкането на Крейн.

— Измъкнах го — обяви той и със здравата си ръка вдигна слабичкото момче на рамо, а после с препъване се заизмъкна от развалините. Лейни пусна лоста и го последва. Площадът бе пуст и те заджапаха през лепкавата, дълбока до коленете кал.

— Сега какво? — попита тя.

— Сега... о, Господи. — Крейн отново гледаше към небе с широко отворени от почуда очи.

Над тях върхът на Пели се бе обагрил в мътночервен блясък, който ставаше все по-ярък. Пълният мрак се превръщаше в силна дневна светлина. Без каквото и да е предупреждение, блясъкът се откъсна от върха и потече надолу по склона на стотици метри от тях. Това не беше лава, а нажежена до червено каменна лавина с развълнувана повърхност. Сред нея с пулсираща разрушителност се мятаха канари и останки от дървета, огромни скали, които изпъкваха като червени петна и се търкаляха надолу, хвърляйки порой от искри.

Скоростта на лавината бе ужасяваща и тя профуча надолу по целия склон, за да се влее в морето само след секунди като едва не мина през тях.

— Чувал съм за това, но никога не го бях виждал — тихо каза Крейн. Гласът му се бе снижил от благоговение, а навярно и от умора, защото продължаваше да носи момчето на рамо.

— Свърши ли всичко?

— Не.

Точно когато тъмночервеният блясък на лавината избледня, на негово място се появи чудовищен облак, оформил се на фона на вече виждащото се небе над мястото на свличането. Облакът се издигна от пътя на лавината и тръгна по нейните следи, като набираше инерция, сякаш по-леките частици вулканичен материал постепенно бяха започнали да се надигат и да продължават напред, а по-тежките бяха останали на земята.

Облакът имаше сферична форма. Повърхността му се издуваше от маси, които се разширяваха и увеличаваха с ужасна енергия. Лейни бе хипнотизирана от гледката и едва усещаше болната ръка на Крейн, която я буташе. Облакът се носеше напред, право към тях, като кипеше и всеки миг променяше формата си. Притиснал се към земята, той устремно напредваше и изхвърляше мълнии.

— Назад към развалините! — изкрещя към нея Крейн, като надвика ужасния горещ вихър, който тласкаше облака. — Хайде! Бягай!

Тя се подчини.

Двамата бяха обсипани с дъжд от камъни с големината на орех. Горещият рев идваше все по-близо и по-близо. Крейн знаеше, че има двайсетина секунди, за да измисли как да ги предпази от две хиляди градусовата температура, която щеше да изсмуче кислорода от дробовете им.

Работниците бяха разчистили триметрова дупка, за да спасят момчето, но сега тя се затваряше сама в себе си. Някаква греда силно проскърца, изпука и после изхрущя.

Крейн видя като в ужасяващ забавен кадър как гредата се завърта към тях, удря с пълна сила Лейни отстрани по главата и я поваля на колене. Застанала в това положение, тя започна шумно да повръща.

— Хайде! — Той я хвана, но болната му ръка не притежаваше достатъчно сила да я повдигне. Ученият остави товара си на земята; момчето с мъка се закрепил на четири крака и запълзя в срутилия се мрак на собствения си дом.

Крейн прегърна Лейни през кръста и я повлече до бедрото си, като пое по-голямата част от тежестта ѝ. Зад тях, навън, площадът потъна в пламъци. Ученият едва успяваше да диша.

— Salle de bain^[8] — извика на момчето той. — Ваната! Ваната!

— Ici^[9] — слабо се провикна то и продължи да пълзи.

— Добре — каза Крейн, като влачеше стенещата Лейни през руините и непоносимата топлина. — Още ли си с мен?

Момчето бе изпълзяло зад стълбите, които водеха към нищото, и с мъка натискаше разцепена врата, смачкана от собствената си каса. Крейн с усилие си пое въздух, остави Лейни и натисна останките от вратата. Тя поддаде и мъжът се претърколи в банята, наполовина

хлътнала откъм страната на планината, но иначе забележително непокътната.

Той се върна и издърпа юношата вътре. По средата на покрития с пепел под величествено чакаше подвижна вана. Крейн изпълзя обратно през треските и хвана Лейни за яката, за да я изтегли в помещението.

— Стой будна! — извика ѝ той, когато жената се препъна в парчетата хоросан и дърво. — Чуваш ли ме? Недей да заспиваш!

— Да, да, капитане — дрезгаво отвърна тя. По шията ѝ потече кръв, която се просмука в косата и ризата ѝ.

Ученият я домъкна до ваната и я пусна до нея.

— Не мърдай — нареди той и издърпа момчето до Лейни. После легна върху двамата и преобърна ваната отгоре. Надяваше се, че в нея ще остане достатъчно въздух, за да не се задушат, и че е достатъчно здрава, за да ги предпази от сипеците се останки.

Тътенът се усилваше и обгърна всичко в душния мрак под ваната.

— Retenir votre respiration^[10] — каза на момчето Крейн, после се обърна към Лейни: — Поеми си дълбоко дъх и го задръж.

Така и направиха. Ревът на облака ги обгърна, останките от къщата поддадоха под натиска на топлината и калта и се стовариха отгоре им. Докато загиваше, къщата надаваше писък, същия, както някога бащиният му дом.

Тялото му изсъхна от горещината, не можеше да диша да преглъща. Чуваше Лейни и момчето, които се бореха за въздух. По дяволите, Пели нямаше да отнеме живота му, нито пък живота на двамата с него! За Бога, чудовището вече беше взело достатъчно жертви.

— Спокойно — прошепна през изсъхналите си устни той и откри, че гали косата на Лейни в мрака, след като ужасният рев вече се бе отдалечил. Крейн усети, че тя се отпуска под дланта му. — Всичко свърши.

Лейни силно простена.

— Значи... м-можеш да... свалиш... коляното си от гърба ми. Направо ме... уб-биваш.

— Извинявай — отвърна той, най-последно в състояние дълбоко да си поеме дъх, когато през пролуката под ваната нахлу свеж въздух и

запълни създадения от облака вакуум. Въздухът означаваше някакъв изход към външния свят. Начало.

Крейн замахна със здравата си ръка и ваната помръдна, но не се обърна. Беше затисната под нещо тежко. Момчето протегна ръце за помощ и двамата повдигнаха ваната достатъчно, така че мъжът успя да се претърколи навън, да я освободи и да я преобърне.

Бе тъмно като в рог. Крейн докосна наклонената долна страна на стълбата. Беше паднала над тях под формата на буквата „Л“ и това навярно бе спасило живота им. За съжаление, сега се беше превърнала в техен затвор.

Бяха в капан.

Момчето простена. Когато го чу да се строполява на осеяния с останки под, ученият се хвърли към него и потърси сънната му артерия. Нямаше пулс.

— Не! — изкрещя Крейн. Мракът погълна вика му. — Ти не можеш да го отнемеш!

Започна да му прави сърдечен масаж — инстинктивно знаеше, че момчето се е обезводнило прекалено скоро и че напрежението на страха е пренатоварило сърцето му.

— Хайде — умолително каза той, после продължи да натиска гърдите на момчето. — Хайде!

Не знаеше колко време е минало. Знаеше само, че в определен момент дори Люис Крейн ще трябва да се предаде. Когато се отпусна назад върху купчината мазилка, откри, не се е задъхал. Миришеше му на газ, но не беше сигурен дали е наистина или мракът го връщаше към спомена. Чувстваше горещината на пламъци, но не можеше да ги види. После тихо заплака и както през всеки ден от живота си след нортриджското земетресение, му се прииска да бе останал в къщата, заедно с родителите си. Покоят на смъртта му беше убегнал, но агонията ѝ бе негов постоянен спътник.

— Мъртъв е, Лейни — най-последно промълви в мрака Крейн. Не получи отговор. Той се вцепени. — Лейни... Лейни!

Ученият допълзя до нея. Жената лежеше отпусната. Той я притисна до гърдите си и нежно я залюля в този мавзолей от кал и камък. И докато умът му се носеше във вцепенен въртоп от падащи сгради и яркооранжеви пламъци, всяка частица от него, рационална или ирационална, копнееше да вдъхне живот в тялото на Елена Кинг.

-
- [1] Тишина, моля ви... тишина! (фр.). — Б.пр. ↑
 - [2] Чуйте ме! Моля ви! (фр.). — Б.пр. ↑
 - [3] Чух някого. И аз чух (фр.). — Б.пр. ↑
 - [4] Копайте! — (фр.). — Б.пр. ↑
 - [5] Страх ме е (фр.). — Б.пр. ↑
 - [6] И мен, но не чак толкова (фр.). — Б.пр. ↑
 - [7] Бягайте! (фр.). — Б.пр. ↑
 - [8] Банята (фр.). — Б.пр. ↑
 - [9] Насам (фр.). — Б.пр. ↑
 - [10] Задръж си дъха (фр.). — Б.пр. ↑

6. ПАНГЕЯ^[1]

Фондацията, 21 юни 20124 г., 11:15 ч.

Нюкоум седеше пред екранната стена с размери девет на дванайсет метра в тъмната лекционна зала, в която се провеждаха инструктажите за мисиите на Фондацията. Хелосът, който кръжеше над Ле Прешо, излъчваше образи от града. Негърът видя океан от кал, пустиня от тиня с бледи следи от цивилизация, които стърчаха от вътрешността ѝ. Някъде там, погребани под тинята, покрила унищожения град, бяха двамата най-важни за него хора на света. Той отказваше да приеме смъртта им. Отказваше.

На мястото работеха много хора — служителите от Фондацията бяха там по задължение, а местните жители — от благодарност към демона светец, спасил живота на любимите им същества. Нюкоум можеше да види покритите с кал работници, които отнасяха останките на трийсет различни места. По дяволите, усилията бяха прекалено недостатъчни, прекалено разхвърляни, за да постигнат действителни резултати. Тези спасители изобщо нямаше да стигнат до Лейни и Крейн навреме, ако се придържаха към същата стратегия.

— Ал-ло?

— Да, кой е? — отвърна Нюкоум, като забеляза напрежението в гласа на човека.

— К-казвам се доктор Бен Кроуел и всъщност бих предпочел да се върна към копаенето, но...

— Докторе — прекъсна го Нюкоум. — Нямаме много време, сър. Вие ли сте последният, видял доктор Крейн и доктор Кинг преди изригването?

— Да... аз...

— Накарайте някой да насочи камерата към вас, Бен. Искам да видя... а, добре.

На огромния екран се появи мрачното лице на измъчен, омърлян мъж.

— Знаете ли къде са, Бен?

— Знам къде бяха, докторе — отвърна Кроуел, — но всичко се е променило. Нищо не е, както беше. Не мога да се... ориентирам. Съжалявам.

— Успокойте се — твърд в убеждението си каза Нюкоум. — Крейн е жив. Ние сме във връзка с него. Остава им още малко въздух. Само трябва да ги открием. На градския площад ли се намирате?

— Така ми се струва.

— Близо до площада ли се случи всичко?

— Да! — Лицето на мъжа просветна.

Нюкоум вкара подробна сателитна фотокарта в долния десен ъгъл на екрана, която показваше Ле Прешо, както бе изглеждал само допреди дни. — Накарайте някой да ви даде монитор... в момента предаваме оттук.

— Един момент... така... да, виждам картата.

— Разгледайте я внимателно и си направете изводи.

Той увеличи улицата, която водеше към площада, и фокусира образа върху къщите с червени сламени покриви — влияние на френския колониален стил.

— Онази, онази — извика Кроуел. — Петата къща от площада откъм западната страна на улицата.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Нагоре се издигаше стълбище, но нямаше втори етаж. Картата ви показва само една двуетажна къща в квартала от онази страна на улицата. Там трябва да е.

Нюкоум наложи върху картата образа на разграфена измерителна линия.

— По средата на площада е имало стълб със знаме.

— Още е на мястото си.

— На трийсет и четири метра и петдесет и четири сантиметра на изток от него е предната врата на онази къща. Премемерете разстоянието точно — нали? — и накарайте всички да копаят там... но бавно, внимателно, много внимателно.

Кроуел се хвърли да изпълни заповедта и отсъства от екрана в продължение на минута или повече, но през цялото време остана в аудиовръзка.

— Имате достатъчно копачи — рязко каза Нюкоум. — Необходимо ми е цялото ви внимание, Кроуел, трябва да получа от вас

още информация. — Умореното лице на човеко отново се появи. — Добре. Кажете ми сега, какво точно стана? Как така двамата най-старши членове на експедицията са били оставени там по време на изригването?

— Спешно евакуирахме града заради огъня на св. Елм. Правех интравенозно вливане на пациент със синдром на премазване, когато Крейн пристигна с доктор Кинг и заповяда на мен и на хората, които работеха с лоста, да слезем на пристанището. Крейн взе системата от мен и ние избягахме. Беше истински кошмар, опитвахме се да тичаме през дълбоката кал, затъвахме...

— Поемете си дълбоко дъх, Бен. Сега по-добре ли сте? — Кроуел уморено поклати глава. — Продължавайте — насърчи го Ньюкоум.

Изражението на мъжа помрачня, докато отново преживяваше времето, прекарано в ада.

— Ние... ние някак си се спуснахме на пристанището. Светкавиците — розови светкавици — бяха навсякъде. Имаше пламъци... обсипаха ни камъни. — Той изтри очите си. — Бъркотия на фериботите, пълен хаос с камионите и щураците се хора. Някак си всички успяхме да се качим на борда, но не можахме да се отдалечим и на километър и половина-два от брега, когато върхът се откъсна от планината и се появи дяволският облак. Спусна се право към нас, настигна ни и всичко се изпълни със светкавици. Той ревеше и мятеше камъни. Разбрах, че всички сме мъртви. После започна да се успокоява. Облакът поизбледня, след това просто заплува над нас, като сипеше пепел. Но все да се... разширява... докато изпълни небето... освен сребристия хоризонт. Никога не съм виждал нищо, което даже далечно да напомня за това.

— Почакайте, Бен — прекъсна го Ньюкоум. Бе видял, че копачите са постигнали известен напредък. — Кажете им да поставят там оптични сензори. — За няколко секунди Кроуел изчезна от екрана. Върна се намръщен.

— Пратиха ме обратно. Всички се страхуват да разговарят с вас. По-голямата част от засичащата апаратура беше загубена по време на... как го нарекохте, изригването? Не изглежда много вероятно...

— Моля ви, Бен.

Кроуел извинително кимна.

— В момента се опитват да приспособят нещо.

— Ако могат да ме чуват, те разбират. И най-добре да побързат! Върнете се с хората ми живи или изобщо не се връщайте. Кажете ми сега, колко време е минало между момента, в който оставихте Крейн и Кинг, и изригването?

Човекът широко отвори очи.

— Може би десет минути, само колкото да довършат с интравенозното вливане.

— А по кое време на деня е било това?

Кроуел бръкна в джоба си, извади часовник и го обърна така, че Ньюкоум да може да го види. Стъклото му бе напукано и стрелките бяха замръзнали на 7:26.

— Смачках го, когато камионът се качваше на ферибота. Мога ли вече да вървя?

Четири часа. Кислородът беше проблем — ако бяха оцелели от калта и огъня.

— Още нещо, Бен. Казвате, че в къщата е имало стълбище?

— Да.

— Добре. Благодаря. Свободен сте. — Той изключи Кроуел от екрана и го замени с общ преглед на новините. После отпусна глава назад и затвори очи. Вече трябваше да ги намерят. Надяваше се това да стане преди въздухът им да свърши. Мястото под стълбището изглеждаше възможно най-подходящото за запазване на кислород. Двамата бяха там. Не си позволяваше да мисли за каквото и да е друго, освен за перспективата да ги открият живи и здрави.

— Предпочиташ да стоиш сам ли?

Ньюкоум отвори очи, за да види една дващест и петсантиметрова холограма на брат Ишмаил да се носи във въздуха пред него. Ангелска светлина заобикаляше образа му.

— Дори няма да те попитам как направи това — каза той.

Ишмаил като че ли се засрами.

— Когато бяхме на кораба, поставих на ръката ти приемник. Онова нещо на левия ти палец, което прилича на пъпка. Извади го и аз ще изчезна.

Ньюкоум погледна към палеца си, забеляза устройството и го остави, където си беше.

— Видя ли какво става? — попита той.

Другият кимна.

— Помислих си, че може би ще ти трябва подкрепа, братко. Глупостта на Крейн изложи твоята жена на опасност.

— Глупост? — повтори Нюкоум. — Те изровиха от калта четирийсет и двама оцелели. Бих нарекъл това храброст, брат Ишмаил.

— Храброст е нужна дори само, за да живееш — отвърна Ишмаил. — Не съм тук да спорим, а просто да почакам заедно с теб... да скърбя заедно с теб, ако се стигне дотам.

— Хайде още да не говорим за скръб.

— Наистина. Участваш ли в мисиите „С“ и „Р“?

— Участието ми е съвсем ограничено — каза Нюкоум, като гледаше покрай холоизображението към копачите.

— Какво е станало на Мартиника? По новините не успяха да обяснят онзи облак или каквото там друго е било...

— Накрая ще разберат — прекъсна го Нюкоум, ядосан, че никой от спасителите не се е погрижил за засичащата апаратура. Един добър оптичен сензор можеше да им спести часове. Бърт Хил щеше да се погрижи за апаратурата. Проклет да бе Крейн, че не го взе. Той отново погледна брат Ишмаил. — Този вид изригвания се случват от време на време. Французите го наричат „nuée ardente“, „светещ облак“. В продължение на сто и двайсетте си години развитие терминът се е променил в „светеща лавина“. Случвало се е на Пели и преди.

— Какво представлява?

— Вид странично изригване с точно толкова сила, че да свлече горния пласт на кратера надолу по планината. Действа като тежка течност, смес от газ, пара и твърди частици. Когато по-тежките частици се слегнат, газът и парата свободно продължават напред и само по-малките частици задържат облака до земята. Щом се разпръснат, облакът се издига.

— Какво е онова нещо, което в момента носят към мястото на разкопките? — попита Ишмаил.

Нюкоум погледна екрана. Стомахът му се сви. Оптичен сензор. Сега щяха да видят.

Крейн и Лейни седяха един до друг в калната си гробница, облегли гърбове на ваната, която им бе спасила живота. Момчето,

чието име не бяха научили, лежеше в мрака до тях.

Беше съвсем тъмно. Крейн нямаше представа какво количество кал ги отделя от външния свят. Въздухът, с който разполагаха, опасяваше се ученият, бързо се изчерпваше. Беше мръсен и влажен.

Мъжът докосна интерфейса си.

— Дан... там ли си?

— Тук съм, Крейн. — В гласа му се долавяше облекчение и радост. — Струва ми се, че открихме къде сте. Идваме с оптичен сензор.

— Вкарайте ни въздушна тръба.

— Добре. Дай да поговоря с Лейни.

— Не е във форма — отвърна Крейн, изключи връзката и се облегна на ваната. До него Лейни се свестяваше и отново изпадаше в безсъзнание. Бе получила опасна рана на слепоочието. Ученият беше спрял кръвта, като наложи мястото с кал. После разкъса ръкава на ризата си и ѝ направи стегната превръзка, която на всеки няколко минути се охлаждаше и отново стягаше. Бе получил познанията си за спешна помощ в медицинско училище, но не ги беше задълбочил. Лейни се нуждаеше от истински лекар.

Тя простена и се върна в съзнание, както бе ставало вече петнайсетина пъти. Имаше най-опасния вид контузия с травма в дълбоката част на предните лобове, където се съхраняваха последните спомени. Умът ѝ не можеше да се залови за нищо и продължаваше към нова мисъл. Всеки път, когато дойдеше в съзнание, преживяването беше съвсем ново за нея. Крейн се приготви пак да започне от нулата. Той я чу рязко да си поема дъх. Знаеше, че Лейни реагира на мрака и болката, и бързо постави длан на рамото ѝ.

— Не изпадай в паника — тихо и успокоително каза той.

— Крейн?

— Спокойно. Получи удар по главата. Опитай да се отпуснеш.

— Къде, по дяволите, се намираме?

— Затрупани сме — отвърна той, — сред развалините на една къща... под лавина от кал. На Мартиника. Скоро ще ни спасят.

— Шегуваш ли се? На Мартиника? Добре ли е Дан?

— Добре е... само е малко разтревожен. Той е в Калифорния.

— Наистина ли? Защо не си спомням?

— Нормално е — спокойно отвърна Крейн и отново я потупа по рамото. — Не се тревожи за това.

— Какво е станало с мен?

— Удар в главата.

— Наистина ли? А Дан?

— Добре е. Не е тук.

— Не сме в Калифорния, нали?

— Не. — Ако обстоятелствата не бяха толкова зловещи, той знаеше, че щеше да му е трудно да не се разсмее.

— Вече съм добре.

— Зная.

— Къде сме?

— На Мартиника.

— Наистина ли? А Дан не е тук, нали?

— Не е.

— Затрупани сме, но ще ни спасят.

— Това, мила моя, е най-съкровената ми надежда.

Тя изсумтя.

— Добре съм. Вече наистина съм добре. Обаче главата страшно ме боли. Струва ми се, че тук трябва да има малко дорф... никога не пътувам без...

— Аз го взех — прекъсна я той. — Вече пи, но ако искаш още...

— Само една таблетка — протегна ръка Лейни. Крейн извади дорфа от джоба на работната си риза и ѝ подаде хапчето. Повтаряха същия сценарий вече за шести път.

— Изпий и ти едно — предложи тя, като преглътна дорфа.

— Знаеш, че не взимам дорф.

— Как така! Ох! Толкова боли.

— Не се пипай по главата. — Той протегна крака. — Знаещ ли, току-що ми хрумна, че мога да ти разкажа нещо, защото няма да го запомниш.

— Ще го запомня — засмя се Лейни. — Казах ти, че съм добре. Просто трябва да разбере... добре ли е Дан?

— Добре е. Сега е в Калифорния.

— Взех ли таблетка дорф?

— Да — отвърна той и усети, че го изпълва чувство за ужасяваща свобода: никаква подслушвателна апаратура и навярно един

тон кал за звукоизолация, както и слушател, който веднага забравяше какво е казал. Ако това щеше да е последният му разговор, той щеше да бъде най-добрият. — Готвех се да ти обясня защо не взимам дорф.

— Защо?

— Веднъж опитах. Той прекрати болката.

— Точно такава се предполага, че трябва да е действието му.

Крейн усети, че Лейни се размърдва до него и погледна в нейната посока, като си представи лицето ѝ в мрака, нейните големи, любопитни очи.

— Разбрах — каза тя. — Имаш намерение да бъдеш откровен.

— А ти ще забравиш всичко, което ти кажа. Между другото, какво е последното, което си спомняш?

— Ами, разговаряхме... това си спомням. Помня, че бях на кораб. Защо е толкова тъмно?

— Затрупани сме под кална лавина, но скоро ще ни измъкнат.

— Дан, обаче, е добре. Нали?

— Да. Знаеш ли, че ме привличаш?

— Опа... чакай малко. Не търся бързи флиртове сред развалините.

— Никога не съм срещал жена като теб. Страстна... интелигентна. Когато се вгледам в очите ти, мога да видя, че умът ти работи. — Връхчетата на пръстите му погалиха лицето ѝ. Тя леко се отдръпна, но съвсем мъничко, забележа той.

— Добре — въздъхна Лейни. — Колко пъти си престъпвал чертата?

— Каква черта?

— Онази... ти знаеш, каквото и да каза преди това.

Крейн се усмихна.

— Ще ти разкажа историята на живота си. Ти си най-добрата ми публика. Живеех при сестрата на майка ми, Рут. Леля и съпругът ѝ нямаха много пари и той не ме обичаше. На първо място бяха собствените му деца, затова трябваше да се държа така, че да ме забележат. От десетгодишна възраст започнах да чета всички книги по сеизмология и тектоника. Получих първата си научна степен на петнайсет и бързо продължих напред.

— Ами емоционалният ти живот... приятели... гаджета?

— Бях аутсайдер — отвърна Крейн. Отломките се помръднаха и на пода до тях паднаха дъски. Лейни се примъкна към него и стисна ръката му. — Израснах покрай хора, много по-възрастни от мен. Това помогна за напредъка ми, но не ми донесе приятели. В емоционално отношение от мен никога не се е очаквало нищо.

— Жени?

— Нито една. Не съм правил и опит. Никога не съм се целувал. Сега съм на трийсет и седем и дори не съм държал за ръката момиче, което харесвам.

— Ами, знаеш ли какво ще ти кажа? — рече тя, като облегна глава на рамото му. — Ако изобщо някога се измъкнем оттук, ще ти дам една първокласна целувка, която да ти послужи за начало.

— Обещавах ли?

— Можеш да се обзаложиш, аз... толкова е тъмно. Защо сме тук?

— Опитвахме се да спасим едно момче, заклещено от вулкана...

— Вулкан ли?

— ... и самите ние бяхме затрупани. И да, Дан е добре. Той не е тук. Ние сме на Мартиника.

— Задавала ли съм ти тези въпроси преди?

— Един-два пъти.

— Предполагам, че съм забравила. Но вече няма да забравя. Какво стана с момчето, което сме се опитвали да спасим?

— Опирай с лявата си ръка до теб.

— Добре... о, Господи! — Лейни едва не се хвърли в скута му. — Това ли е?...

— Момчето. Не оцеля.

Тя се отпусна, после се облегна на ваната.

— Ние също ще умрем, нали? Ще умрем в мрака.

— Има такава вероятност. Съжалявам. В момента ни издирват. Но пък успяхме навреме да евакуираме града.

— Градът... евакуиран? — Той я чу дълбоко да си поема въздух. — Можем ли да направим нещо оттук?

— Нищо — отвърна Крейн. — Страх ме е да дърпам каквото и да е в мрака, за да не би къщата да се срути отгоре ни.

— Може да намерим запалка или...

— Вече търсихме... даже в джоба на момчето. Освен това започвам да се притеснявам за кислорода.

— Недей да ме плашиш така.

— Няма проблем, веднага ще го забравиш.

— Не си прав, няма. Дан тук ли е?

— Не... и е добре.

— Чудесно — рече тя, после дълбоко си пое дъх. — Предсказахме ли това бедствие? — попита Лейни.

— Аз не мога да предсказвам каквото и да е — отвърна той и погледна в нейната посока. — Искаш ли да чуеш цялата ми история?

— Каква история?

Крейн вдиша зловонния въздух.

— Следях Садо — тихо започна той, — от деня, в който израелците видяха над главите си иранския хелос и взривиха всичките си ядрени запаси — трийсет мултимегатонни бомби. Петдесет милиона души мигновено се превърнаха на пара, други десет милиона ги последваха след секунди. — По страните му се стичаха сълзи, а Лейни потръпваше. — Експлозиите не само облъчиха целия Близък изток и неговия петрол, но имаха и сериозни последствия под земната повърхност — първо за Арабската плоча, която на свой ред оказва въздействие върху Турско-егейската и Иранската плочи. Беше все едно да гледаш как падат наредени една до друга фигурки за домино. Когато започнаха да се огъват Индо-австралийската и Евразийската плочи, аз вече предвиждах земетресенията сравнително точно, да речем в рамките на месец-два. Накрая, години след това, Индо-австралийската, Филипинската, Северноамериканската и Тихоокеанската плочи силно се сблъскаха, което оказва ограничено, но унищожително въздействие върху субдуктивната зона до Садо. — Крейн сви рамене. — Всичко беше ясно като пътна карта.

— Кое?

— Земетресенията, свързани с решението „Масада“.

— Защо не си предвидил и други земетресения преди Садо?

— Поради две причини. Първо, така или иначе никой не ме слушаше. Второ, ако изобщо трябваше да поема риска да сгреша и завинаги да ме обявят за луд, трябваше да заложа на сигурно. Садо бе точно това, което ми бе необходимо, за да чуят за мен по целия свят.

— Сега... не сме на Садо, нали?

— На Мартиника сме. Дан не е тук. Той е добре. Направо мини на следващия въпрос. Ако си ме слушала, сигурно се чудиш какво се

опитвам да продам, след като вече знаеш, че всъщност не мога да предвиждам земетресения.

— Да. Кажи ми. Това си го спомням.

— Продавам мечтата за един съвършен свят — отвърна той. — Това страдание е излишно, разточително.

— Съжалявам... забравих нещо... — Изведнъж Лейни размаха ръце и запищя: — Пълзи, нещо пълзи по мен. Махни го! Махни го!

Ръката му напипа бедрото ѝ и се плъзна по него. После стигна до нещото — студено и метално.

— Ха! — Крейн хвана намъкналия се в бърлогата им оптичен сензор и го вдигна пред лицето си. — Крайно време беше да дойдете. Изровете ни бавно. Тук сме във въздушен джоб, но още малко и всичко ще се разпадне. Копайте внимателно. Първо се опитайте да ни вкарате въздушна тръба. И за Бога, донесете ми нещо за пиене! На острова имаше захарни фабрики, сигурно ще намерите ром. Ако успеете да напъхате тръбата, пуснете през нея една бутилка.

Сензорът се измъкна навън. Крейн се отпусна от шума на спасителите, които вкарваха тръба със свеж въздух във влажната им гробница.

— Дан там навън ли е? — попита Лейни.

— По-добре да не е — отвърна той. — Предполага се, че трябва да е в лабораториите и да търси земетресения.

— Щом всъщност не можеш да предвиждаш — подхвана пак тя, — какъв смисъл има това?

Крейн намери ръката ѝ в мрака и я целуна.

— Скъпа госпожо, човек не се отказва от мечтата на живота си, само защото не е реалистична.

Изведнъж в пещерата им проблесна съвсем слаба светлинна и я изпълни с блед сумрак. Последва прилив на свеж въздух, а заедно с него дойде и надеждата.

— Доктор Крейн — извика през двайсетсантиметровата тръба някакъв глас.

— Тук съм! Къде е ромът, който поисках?

— Пристига!

Бутилката полетя през тръбата, последвана и от шише с вода. Крейн подаде водата на Лейни и развъртя капачката на рома, след което отпи продължителна глътка.

— На какво разстояние сте от нас?

— Между един и три метра — отвърна гласът. — Бързо ще ви измъкнем.

— Ние единствени ли сме?

— Всички живи са извадени... освен вас тримата.

— Двама — поправи го Крейн и отпи още една голяма глътка. — Тук сме само двама.

Той се отпусна назад и тъжно погледна трупа. Лейни бе вперила поглед в мъртвото момче от мига, в който беше проникнала светлината.

— Какво е станало? — попита тя и протегна ръка към бутилката с ром, след като бе изпила водата.

— Опитвахме се да го спасим. Той умря. Край на историята.

— Земетресение ли беше това?

— Вулкан... ние сме на Мартиника.

— Шегуваш се. Къде е Дан?

— У дома. — Лейни му харесваше в това състояние. Можеше да говори съвсем искрено, съвсем откровено. — Помниш ли обещанието си? — попита той.

— Обещанието...

— Няма значение. — Крейн се отпусна до нея и допря устни до ухото ѝ. — Обичам те, знаеш ли? — промълви той.

— Не говори така — строго отвърна тя. — В живота ни и без това има достатъчно проблеми.

— А как да говоря?

Лейни отново отпи и му подаде бутилката. Двамата приличаха на хора, направени от глина.

— Знаеш ли — обади се тя, — има нещо, което не разбирам.

— Да?

— Ти искаш всички онези средства... цялата тази... власт, за да предвиждаш земетресения. Не разговаряхме ли преди малко за това?

— Да, разговаряхме. Навярно се чудиш какво всъщност искам.

— Да. Предвиждането, което цели спасяването на човешки животи, е благородна кауза, но Дан е човекът, който работи в тази област. Защо да не тръгнем по неговия път? Да определим районите, които са застрашени, и да внесем изменения в правилата за

строителство или изобщо да го забраним на тези места. Ако искаш да направиш това, няма да ти трябва подробната информация.

Тогава Крейн ѝ каза онова, което никога не бе имал смелост да изрече пред което и да е друго човешко същество.

— Не давам и пукната пара за предвиждането на земетресения — промълви той. — Просто го използвам като средство за слагане на край.

— Какъв край?

— Не мога да съществувам в света такъв, какъвто е сега — отвърна ученият. — Затова възнамерявам да го променя. Възнамерявам да сложа край на земетресенията.

Тя се засмя и отново протегна ръка към бутилката. Преди да ѝ я подаде, Крейн отпи още една голяма глътка.

— И как смяташ да го направиш?

— Като слея плочите — страстно и тихо отвърна той. — Някога този свят е представлявал един-единствен континент, наречен Пангея. Нямало е земетресения, нямало е вулкани. Отново ще го направя такъв.

Лейни продължително отпи. Крейн грабна бутилката от ръцете ѝ и я довърши. Жената се изкикоти.

— Каза, че искаш да слееш плочите, нали?

— Да.

— Как?

Той ѝ намигна и после прошепна направо в ухото ѝ:

— Като взривя огромни термоядрени бомби точно по разломните линии.

— Какво?

Нахлу светлина и навсякъде около тях закънтяха развълнувани гласове.

— Хайде, Елена Кинг — извика Крейн и я прегърна през кръста със здравата си ръка. — Ще оцелеем и ще продължим борбата!

— Тук ли е Дан? — попита тя, когато към тях се протегнаха ръце, за да ги измъкнат в безопасност.

— Не.

— Ами момчето?

— Оставете го. Нищо не може да развали едно триумфално спасяване така, както безвременната смърт. Това е цената, Лейни. Ние

живеем и умираме от нея.

Впил поглед в екрана и стиснал юмруци, Дан Нюкоум държеше мислите си ясни и под контрол, докато седеше и наблюдаваше как екипът на САР внимателно разкопава от сиво-зелената кал онова, което някога е било двуетажна къща. Образът на Ишмаил беззвучно плуваше точно до него. Той можеше да вижда картината, но не и обратното.

— Разкопаването ли гледаш? — със задавен глас попита ученият.

— Да — отвърна Ишмаил. — Чувствам, че всичко ще свърши благополучно.

— Какво те кара да мислиш така?

— Крейн е безумец. Може да преживее невредим всяка трагедия. Това е неговата благословия, братко, но също и неговото проклятие.

— За първи път те чувам да говориш добре за него.

— Не говоря добре за него. Той не е човек в обикновения смисъл на думата. Той е сила, която пресича живота ми, а аз съм сила, която пресича неговия. Ние сме глетчери, двамата с Крейн — бавно пълзим и помитаме всичко по пътя си. Крейн не подлежи на определение. Виждаш ли мъжа в яркосиньото палто до камиона?

Нюкоум се вгледа в екрана. Това беше техникът, който се занимаваше с монитора на оптичната сонда. Човекът изглеждаше развълнуван, докато настройваше апаратурата си.

— Струва ми се, че ги е открил — каза Нюкоум, кога видя, че мъжът започва да танцува в калта. — Виж го как подскача! Те са живи!

Вратата на лекционната зала се отвори и вътре с радостни викове влетяха Бърт Хил и неколцина програмисти. Подобна сцена сред екипа на Мартиника се виждаше и огромния екран.

— Бягай — прошепна Нюкоум и при влизането на Хил. Ишмаил изчезна. Дан мислено си отбеляза да му се обади и да благодари за дружеската подкрепа, оказана му в тежък миг.

— Никога повече няма да му позволя да се измъкне без мен! — извика Хил. Той радостно се втурна по пътеката между редовете, за да проследи разкопаването заедно с Нюкоум. Другите се пръснаха из амфитеатралната зала. — Трябва да са загубили цялата засичаща апаратура. Онова нещо, което използват сега, е самоделка, скалъпена от резервни части.

Нюкоум кимна.

— Повярвай ми, следващия път, когато Крейн тръгне някоя мисия, лично ще го окова в една верига с теб.

— Глупак — поклати глава Хил, когато работниците пуснаха бутилката ром през въздушната тръба. — Иска пие още преди да се е измъкнал. Такъв си е Крейн.

Нюкоум продължи да гледа разкопаването. Работниците подаваха кофи с кал по жива верига и с напредването укрепваха развалините. Двата бяха живи. Сега оставаше да видят дали са ранени.

След няколко минути спасителите бяха вътре. Зрителите в залата и на Мартиника запляскаха с ръце, когато Крейн без чужда помощ се измъкна изпод останките, широко усмихнат за пред камерите. Носеше Лейни — здравата му ръка поемаше по-голямата част от тежестта, а почти правната бутилка ром висеше от другата.

Вътрешностите на Нюкоум се преобърнаха. Главата на Лейни беше превързана и цялата ѝ лява страна бе в кръв, косата ѝ също. Жената изглежда не беше в пълно съзнание. Крейн сякаш изобщо не се вълнуваше заради товара си.

— Ранена е — отбеляза Хил.

Нюкоум изсумтя.

— Дано да намерят някой по-опитен от онези студенти там долу. — Той натисна интерфейса си и отново се свърза със спасителния екип. На екрана се появи окаляна фигура, която едва можеше да се разпознае като човек. — Доведете ми Крейн — заповяда му негърът.

В същия миг той видя на главния екран, че докато я прехвърляха върху носилка, Лейни прегърна Крейн и продължително го целуна. Стомахът му се сви на топка и той стисна зъби, за да не изругае гласно. Крейн изглеждаше по-скоро стреснат, отколкото изненадан от целувката. Какво ставаше?

Крейн енергично махаше към камерите, като се смееше и държеше високо бутилката ром — поредният лукс на масата на неговия вълнуващ живот. Дяволите да го вземат. Брат Ишмаил се оказа прав — той не беше човек.

Погълнат от спасителния екип, Крейн изчезна за половин минута от екрана, само за да се появи в допълнителния прозорец. Ученият допиваше рома си.

— Крейн — тихо каза Нюкоум.

— Дани, миличък! — Крейн остави бутилката, за да избърше лицето си с кърпа. — Липсвахме ли ти?

— Къде е тя? — попита Нюкоум. — Надявам се, че не си я убил.

— Това е общ канал, Дани.

— Къде е тя?

Крейн бе надянал маската си за пред публика и вече нямаше да я свали. Той се усмихна.

— Готвим се да я евакуираме на Доминика за лечение. Според мен е получила само контузия. Ще се оправи. Между другото, непрекъснато пита за теб.

— Свържи ме с нея.

— Не мога, Дан. — Той погледна за миг встрани от камерата. — Приготвят я за пътуването. Освен това... не е нужно да си правиш любовни срещи по общия канал. Остави го за после.

— За Бога, Крейн, свържи ме с нея. Трябва да се уверя, че е добре.

Без да престава да се усмихва, Крейн поклати глава.

— Не и по небезопасен канал — отсече той. — Няма нужда да издаваме търговски тайни.

— Крейн...

— Трябва да вървя, Дани, миличък. Публиката ме чака. — Крейн се отдалечи от екрана и изчезна.

Нюкоум тежко се отпусна на стола си, загледан към работниците, които се канеха да напуснат мястото.

— Трябва да подготвя нещата за завръщането им — заяви Бърт и се изправи, а после бързо се отдалечи, като подбра със себе си всички други.

Нюкоум остана сам. Чувстваше се глупаво, сякаш го бяха използвали. В този момент мразеше Крейн и би го наранил, ако можеше. Ишмаил бе съвсем прав за толкова много неща, ясно осъзнаваше сега негърът.

Нишката „Q“ беше обезопасената линия. Той я натисна на интерфейса си и набра номера, който бе запомнил в трапезарията на „Диатриб“.

Съми Чан седеше пред подслушвателния терминал, вграден в стенния екран на дома ѝ във Фондацията.

— Приемате ли сигнала, господин Ли? — попита тя. Стенният екран повторно показваше разговора на Нюкоум с малкия образ на Мохамед Ишмаил.

— Да, съвсем ясно, Съми. Благодаря ви.

— Реших, че това може да ви интересува.

— Определено. Следете всички контакти между доктор Нюкоум и престъпника. Ние също ще го правим. Провокативното поведение на Мохамед Ишмаил и лошият му обществен рейтинг ни принудиха да осъдим действията му и съществуването на Ислямския щат.

— Разбирам — отвърна Съми, но всъщност не разбираше нищо. — Има ли друго засега?

— Продължавайте да се справяте все така добре. Имаме големи планове за вас. Зайджиан, Съми Чан. Стойте на сянка.

— Зайджиан, господин Ли.

Той прекъсна връзката — компютрите му бяха записали в паметта си целия разговор между Ишмаил и Нюкоум. Съми също затвори и извади зелената бутилка дорф от бюрото си под триизмерния стенен екран.

Тя се насочи към предната врата. Алпийската ѝ къща бе огромна и просторна — представляваше едно голямо помещение със спалня на втория етаж и с двускатен покрив. Цялата фасада се отваряше към великолепна гледка. При други обстоятелства тук Съми би могла да живее в пълен покой.

Излезе на балкона. На тази височина вятърът бе топъл и игрив. Долу под нея летеше самотен кондор. Тя разбираше, че господин Ли допуска грешка, като осъжда Ислямския щат, чиито членове поне в някаква степен бяха потребители и по свой собствен начин елемент от типичния начин на живот в Америка. Осъждането ги отделяше и привличаше вниманието към тях. Това определено можеше да доведе до осмиване. Но можеше да им донесе и поддръжка. Американците бяха свикнали да приемат различен от техния начин на мислене. Ако не ги предизвикваха, те щяха да погълнат ИЩ. Принудени да избират обаче, най-вероятно щяха да предпочетат свободата, концепция, непозната на господин Ли.

Изведнъж почувствала меланхолия, Съми отпуши зелената бутилка и отпи направо от нея. Гърдите я боляха под бандажа, проблем, с който се сблъскваше ежемесечно. Специалният ѝ дорф, съдържащ висока концентрация на окситоцин и еуфорична ендокринна течност, изглежда ѝ помагаше, въпреки че я обременяваше с определен сексуален копнеж, който нямаше как да бъде задоволен. Не можеше и да се довери на никой сексуален партньор. Не можеше да се довери на самия секс.

Тя остави чувствата си да я погълнат. Това я стопли и я успокои. Небето се покри с тъжни облаци, които показваха картини от арестуването на поддръжници на Ислямския щат точно пред подсилените полицейски пунктове в източната част на Лос Анджелис. Долу Бърт Хил надзираваше подвеждането на маса под огромен навес в чест на завръщания се екип. Имаше и бар, малък медицински пункт и сцена за пресконференция.

Този път Съми щеше да пропусне пресконференцията. Единственото, което искаше, беше да свали бандажа и да се скрие под завивките в леглото си. Тя отпи още една глътка дорф. Навярно днес по изключение би могла да се отпусне в блаженство.

[1] Хипотетичният материк, съществувал преди 300 млн. години, когато всички континенти са били слети в един. — Б.пр. ↑

7. ГОЛЕМИТЕ ВЗРИВОВЕ

Фондацията, 3 септември 2024 г., 15:45 ч.

Високо над защитения периметър на фондация „Крейн“ летеше кондор. Застанала на самотна стража над предупредителните аларми и електромагнитни заглушители, над сградите и техните обитатели, птицата безкрайно кръжеше и се спускаше, кацаше и отново политаше. Бляскавата красота на кондора се превъзхождаше единствено от неговата сложност, защото беше изцяло електронен и нервните му клетки се свързваха директно с мозъка на Мохамед Ишмаил. Подхожда, помисли си той, огромният черен американски лешояд да е негов шпионин в небето. Ако всичко вървеше според неговите планове, скоро щеше да има още един шпионин, почти също толкова надежден, в самата Фондация.

Брат Ишмаил смяташе, че Люис Крейн се нуждае от внимателно наблюдение, защото бе единственият човек на планетата, който представляваше сериозна заплаха за него. Крейн предизвикваше апокалиптичното виждане на брат Ишмаил за света. Още в първия миг, в който видя учения, той разбра, че съдбите им някак си са свързани и затова не се безпокоеше особено, че дълбокият му интерес към този човек и работата на неговата фондация може да е напълно ирационален, съвсем личен... и отнемащ прекалено много време. Налагаше се, макар изобщо да не бе сигурен защо или как.

Очите на кондора увеличиха хелоса, който се приземяваше близо до централната сграда в комплекса на Фондацията. Крейн я наричаше „джамията“ и това изобщо не забавляваше брат Ишмаил. Забавляваше го обаче фактът, че гостите, които пристигаха в този момент, бяха същите като на срещата им в океана през юни. Бяха поканени всички, освен него. Той отметна назад глава и се разсмя.

Лейни Кинг беше прекрасна във всяко едно отношение, помисли си Крейн, докато оглеждаше централната лаборатория, или, както вече насърчаваше всички да я наричат, залата с глобуса. През последните

три месеца Лейни постоянно бе доказвала това. Тя одухотворяваше компютрите, вдъхваше им живот... и с цялото си сърце споделяше идеята му за глобуса. Бе запалила и програмистите, измъкна ги от усойните задни стаи и ги премести в централното помещение, за да са близо до обекта на работата си и през цялото време да осъзнават мащабите на проекта. Отлично управление, помисли си Крейн.

Единственото, от което оставаше неудовлетворен, беше обществената му роля. Хвърляше се от едно изпълнение на друго... певец, танцьор и комик, Ф. Т. Барнъм^[1] и Сесил Б. де Мил^[2]. Затворен по природа, това го изтощаваше, макар да се съмняваше, че някой се досеща до каква степен е изчерпан. Малкото шоу днес беше едно от най-важните в кариерата му. Политиците и богатите искаха да видят постигнатия напредък и най-важното, Ли настояваше за земетресение, а по Божия милост, Крейн бе съвсем сигурен, че може да му го достави.

Работата на Ньюкоум и Лейни показваше, че земните равнища на радон са се повишили почти с трийсет процента из цялата долина на Мисисипи. В района се наблюдаваха и електромагнитни заряди. И двете явления навярно се дължаха на натиска на разломната линия върху скалите: когато скалите се пропукваха, се отделяше радон; когато се разпадаха, те позволяваха на електричеството да изтича по-свободно в подпочвените води. Предзнаменования. Навярно.

През юли компютрите на Лейни бяха приложили сеизмично-проходната теория за скоростта на завръщане, за да предвидят голямо земетресение по Нюмадридската разломна линия в Мисури. Последното голямо земетресение там бе станало през 1812 г. Крейн щеше да разкаже на всичките си гости за него, като подготовка за предстоящата атракция. Разполовената му душа изпитваше едновременно радост и униние. Нуждаеше се от земетресение, за да продължи работата си и в крайна сметка да спаси милиони животи. Но чувстваше пълно обезсърчение и дълбока мъка при мисълта за земетресение по дългата сто деветдесет и два километра Нюмадридска разломна линия, което можеше да разруши всичко от Литъл Рок до Чикаго — включително Мемфис, Сейнт Луис, Начиз. Отчаяно копнееше да е прав и в същото време се надяваше да греши... поне по отношение на мащабите на разрушенията.

Той огледа театрално осветеното помещение. До предните врати беше построена малка трибуна с плюшени седалки за високопоставените гости. Те бяха там, разговаряха и пиеха подсиленото шампанско на Съми. Дори господин Ли изглеждаше в добро настроение, както и вицепрезидентът Габлър, дошъл днес без жена си, и президентът Гидиън. Крейн не проумяваше как тези хора можеха да са толкова весели. През последните два месеца във Военните зони бяха избухнали бунтове в подкрепа на искането на ИЩ за отделяне. Засилената охрана и ограничаването на снабдяването с хранителни стоки не бяха оказали никакво въздействие върху окупираните територии. Ислямските фундаменталисти в Париж, Лисабон, Алжир и Лондон поддържаха американските си братя със свои бунтове. Бойкотирането на продукцията на „Лиян Инт.“ принуждаваше Ли да капитулира в много райони, особено по отношение на снабдяването с храни.

Нова сексуална епидемия обхващаше Индийския субконтинент и за пореден път опровергаваше ужасните предвиждания за свръхнаселеност. Генетичните израждания и устойчивостта на вирусите и бактериите срещу антибиотиците — както и древната човешка напаст, гладът — ежедневно доказваха неправотата на малтусианците. Храната не достигаше. Под открито небе вече почти нищо не вирееше както трябва — ултравиолетовото облъчване на посевите унищожаваше всичко, което не растеше под евтините противослънчеви покрития, произвеждани с изключителния патент на основния съперник на „Лиян“ „Йо-Ю“.

През юли президентът обяви, че правителството — тоест „Лиян Инт.“ — финансира мащабно проучване на възможността за възстановяване на озона, което накара представителите на „Йо-Ю“ да обвинят администрацията в опит да унищожи конкуренцията, като я атакува директно на базата на производството на противослънчеви кремове и покрития. Нареккоха правителствения проект „политически тероризъм“. Крейн можеше само да поклати глава на странностите на Човека. В противовес на странностите на Природата обаче, той беше готов да действа... дори сега. Ученият се качи на платформата. Там вече беше Лейни, застанала пред компютърния си пулт, а Ньюкоум седеше до дългата маса е вградени микрофони, способни да разнесат дори шепот из цялата огромна зала.

— Дами и господа — заговори Крейн. Богоподобният му глас театрално отекна от монтираните в стените десетки високоговорители.

Осветлението отслабна. Крейн изчака публиката да утихне, после обяви просто:

— Вселената.

Ярка светлина заблестя в продължение на десет секунди.

— Вселената — каза Крейн, — се е появила с взрив от водород и хелий, разпръсквайки огнена материя с фантастична скорост във всички посоки.

Глобусът избухна в холопрожектирани жълто-червени пламъци.

— Нашата планета се е родила в огън преди около 4,5 милиарда години. В резултат на въртенето ѝ, свиващите се облаци от прах и газове постепенно са се втвърдили. — Докато Крейн говореше, глобусът се променяше и холографски показваше формирането на планетата от газ към твърда материя. Големината на сферата и промените, които демонстрираше, поразяваха седящите в мрака хора. Крейн можеше да чуе одобрителния им шепот.

— Отначало планетата е представлявала стопена скала. По-тежките елементи — никел и желязо — бавно са се слегнали в плътно вътрешно ядро. Някои от по-леките скални материали, като базалт и гранит, са изплували нагоре и са застинали в тънка кора. Около ядрото се е оформила мантия.

Пръстите на Лейни пробягаха по клавиатурата на компютъра ѝ и глобусът се превърна в гола скалиста сфера.

— Тогава започнало да вали...

В залата отекна гръм. От гъстите облаци, пълни със светкавици, заваля холодъжд.

— Валяло в продължение на хиляди години, докато планетата не се покрила изцяло с вода. Накрая небето се прояснило.

Глобусът стана въртяща се топка вода.

— Като изстивала изключително бавно, водата се изпарявала и на планетата се появила суша, плаваща суша.

Върху глобуса на Лейни се появиха парчета земя, които бавно се носеха по водния свят. Всички присъстващи унесено гледаха как континенталните масиви се насочват към екватора и накрая се сливат в един огромен, все още гол свръхконтинент.

— Пангея — поясни Крейн, — древногръцка дума, която означава „всички земи“, отправната точка на света, какъвто го познаваме днес. Разкъсването на Пангея от неизвестни сили, навярно поради конвекция, предизвикало появата на вулкани — а газовете от вулканите поставили началото на биологичния живот. — Той направи пауза. — Разкъсването на Пангея предизвикало и появата на земетресенията.

Крейн погледна надолу към Лейни.

— Програмирай последното Нюмадридско земетресение на глобуса — тихо нареди той. Нюкоум надраска нещо върху лист хартия, а Лейни побърза да отиде при своите програмисти. За да изпълни тази задача ѝ трябваша повече данни, отколкото можеше да събере сама. Нюкоум му подаде листа. На него пишеше: „Не си поставяй главата в торбата!“. Крейн само вдигна рамене и кисело се усмихна.

Когато Лейни даде знак, че тя и екипът ѝ са готови, той продължи:

— Моля ви, съсредоточете вниманието си върху Съединените щати и река Мисисипи.

Всички светлини угаснаха, освен една, разположена в Средна Америка.

— Тече месец май 1811 г. — заразказва Крейн. — Тази пролет вали непрекъснато и реките се разливат. Макар хората да чуват много гръмотевици, странно нещо, те забелязват, че няма светкавици. През есента жителите на Ню Мадрид, в най-южната част на Мисури, близо до границата с Кентъки и Тенеси, с изненада откриват, че десетки хиляди катерици напускат горските си домове и масово се хвърлят в р. Охайо, за да се удавят в нея. През септември над страната минава Голямата комета от 1811-а, хвърлила ярък и зловещ отблясък над горите — за мнозина това е зла поличба.

Крейн бавно се спусна по стълбите. Глобусът вече не се въртеше — бе спрял пред публиката и показваше долината на Мисисипи.

— Америка е гранична земя без закони. Вожд на индианските племена близо до Ню Мадрид е Текумзе^[3] и през цялата есен той води много битки срещу войската на генерал Уилям Хенри Харисън. Пирати и крадци обират превозваните по реката стоки и принуждават капитаните на товарни кораби да организират конвои за защита. Но в

ранните утринни часове на 16 декември, понеделник, всичко това отива на заден план.

Крейн Застина в центъра на осветеното място.

— В два през нощта настъпва истински ад.

В залата отекна трясък и на глобуса се появи огромна пукнатина.

— Земята яростно се разтърсва и събаря дървените къщи. От разтварящата се бездна излизат ужасен рев и пронизително свистене. Убийствени серни пари обгръщат оцелелите заселници. Взривове светлина избухват от трясящата се земя. Тя изригва като вулкан и издига вода, камъни, пясък и въглища чак над върхарите на дърветата. През тази нощ същото се повтаря два пъти и шест пъти. Ужасяващо. Но това са само предварителните трусове. Двадесет и седмият е същинското земетресение и силата му е усетена в трийсет щата. Изравнени са цели гори. Земята потъва и се преоформя. В нея се отварят огромни пукнатини, които поглъщат всичко. Река Мисисипи променя курса си стотици пъти — ловена в страхотните земни движения, тя се превръща в кошмарни въртопи и водопади, унищожават всичко живо във водата. В един момент даже обръща течението си. Когато бреговете се срутват, реката се надига и наводнява цялата долина, удавяйки всички, които все още не са загинали.

В Джаксън, Мисисипи, на осемдесет километра от епицентъра, се трошат дървета и се събарят сгради. В Сейнт Луис, далеч нагоре по реката, от земята изригват мълнии, падат комини, къщи се разцепват по средата. Гъста мъгла обгръща града в продължение на дни. Арканзас е разрушен. Мемфис е опустошен от свличания на земни маси. Сградите се тресат и тътнат чак до Нашвил. Езерото на север от Детройт клопочи като кипящо гърне. Трусовете се усещат силно в Ричмънд и Вашингтон. Сградата на щатския парламент в Роли, Северна Каролина, се разлива по време на късно вечерно заседание. В Чарлстън започват да бият черковните камбани и жителите получават гадене от разтърсването.

Осветените райони на глобуса излязоха извън субдуктивната зона и обхванаха по-голяма част от Съединените щати.

— Какво общо има това с нас, докторе? — обади се Ли.

— Много, господин Ли, защото нашите изчисления показват, че вече от години се готви ново голямо земетресение по Нюмадридската

разломна линия. Вече се появиха много от индикациите за такова събитие и ние се опитваме да определим точното време на катастрофата. Доктор Ньюкоум, имате ли какво да добавите?

Известно време Ньюкоум остана неподвижен. Не беше сигурен, че е време да вдига паника, но след изложението на Крейн не можеше да запази мълчание.

— Обикновено Скалистите планини поглъщат западните земетресения — най-после каза той. — Всяко земетресение от източната им страна обаче ще бъде унищожително. Предварителната ни преценка определя жертвите на повече от три милиона души, а щетите — на близо двеста и петдесет милиарда долара. Естественият хаос ще понижи способността на страната да осигурява стоки и услуги далеч извън района на земетресението и ще има международно отражение. Ударът върху икономиката може да я съсипе и страната никога да не успее да се възстанови, както Великобритания не беше в състояние да се съвземе след войните от XX в.

Цялата зала потъна в дълбоко мълчание. Ньюкоум бавно си пое въздух.

— Това отговаря ли на въпроса ви, господин Ли? — без злоба попита той.

Крейн харесваше различните изражения на президента Гидиън. Загрижеността му изглеждаше искрена и той гледаше човек в очите, когато разговаряше. В него имаше някаква властност, която вицепрезидентът не притежаваше. Разбира се, това не го правеше по-независим от Габлър, просто с него се работеше по-лесно.

— Надявам се, че само се опитвате да сплашите всички ни, доктор Крейн — здраво стиснал чашата си в ръка, каза Гидиън. — Аз, естествено, не съм сигурен дали бих искала съм президент по време на толкова всеобхватно бедствие колкото онова, което описвате.

Застанал до Гидиън, господин Ли се наведе към президента.

— Уважаемият доктор не се шегува с такива неща — отбеляза той. — Струва ми се, че искрено вярва в предвиждането, което направи днес.

— Изобщо не ви баламосвам, господа — отвърна Крейн, ако това имате предвид. Просто градим логична научна хипотеза.

Президентът изправи глава.

— Но не сте сигурни, че ще стане така?

Крейн вдигна чашата си и Бърт Хил побърза да я допълни с бърбън.

— О, ще стане, господин президент. Земята ще си вземе своето.

— Но кога, Крейн? — усмихна се Ли. — Това е основният въпрос.

— Работим по него — заяви Крейн, като внимателно наблюдаваше и двамата мъже. — Признаците са налице. В момента се опитваме да определим датата. Ако глобусът беше завършен...

— Но той не е — прекъсна го Габлър. — И предвижданията ви са просто приказки.

— Да не би Садо да е бил „просто приказки“, господин вицепрезидент? — каза Крейн, като изгледа мъжа. — Екипът ми е попълнен с висококвалифицирани професионалисти, прекарвали целия си живот в натрупване на знания за този момент. А какви са вашите акредитиви, сър?

Лицето на Габлър почервения, когато Гидиън вдигна ръка пред устата си, за да скрие усмивката си.

— Наистина трябва да решим този проблем — каза господин Ли. — Изборите са само след два месеца.

— Правя всичко възможно — отвърна Крейн. — Избързването с грешно предвиждане няма да е от полза за никого.

— Абсолютно вярно — съгласи се Ли. Приблужи се Съми и доля чашата му с подсилено шампанско. — Запомнете, че е във ваш интерес да сте готови с нещо преди изборите.

— Можете ли да проумеете това? — каза Гидиън и протегна чашата си към Съми. — В състояние сме предварително да съобщим за голямо природно бедствие... да спасим милиони животи и милиарди долари. Хората на „Йо-Ю“ няма да имат никакъв шанс.

— За съжаление, господин президент, страхувам се, че може да стане точно обратното — възрази Ли, като хвана Съми под ръка. — Представете си: съобщаваме за голямо природно бедствие, извършваме евакуация, затваряме фабрики, пренасяме на сигурно място инвентар и нищо не се случва.

— Пепел ви на езика — отвърна Гидиън.

— Има такава опасност — настоя Ли. Той се извърна от президента към Крейн и сериозното му изражение като на хамелеон се превърна в топло дружелюбие. — Доволен ли сте от работата на Съми, доктор Крейн?

Ученият и Съми размениха усмивки.

— Съми Чан е най-добрият надзирател, който може да иска един проект — отвърна Крейн. — През повечето време е на мисии заедно с нас, разбира приоритетите и в съответствие с това подписва чековете. Първокласен сътрудник.

— Отлично — широко усмихнат каза Ли. Той прегърна Съми. — „Лиан Инт.“ би могъл да използва повече хора като него. Знаете ли, докторе, очарован съм от вашия глобус. И аз имам един такъв.

— Чувал съм — отвърна Крейн. — Някой път трябва да ми го покажете.

Ли се засмя.

— Страхувам се, че не е възможно. Правила, нали знаете?

— Разбира се. Съми, струва ми се, че чашата на президента Гидиън е празна.

— Не можем да допуснем това — рече Съми и наля шампанско на Гидиън. — Във Фондацията не е позволено да има празни чаши.

Гидиън весело кимна. Изглеждаше отпуснат и спокоен, същото се отнасяше за телохранителите му. Той вдигна чаша.

— За вас, докторе.

Всички пиха, после президентът продължи:

— Възможно ли е да пообиколим сградата ви? Намирам я за удивителна. Ако има някой свободен, аз...

— Никой не познава това място по-добре от мен — каза Крейн. — Елате. Някой друг да проявява интерес?

— Разходете се вие двамата — отвърна Ли. — Аз трябва да поговоря с господин Чан по работа.

— Разбира се — съгласи се Крейн и отведе Гидиън.

Ли се обърна към Съми.

— Колко близо до истината са всъщност за онова нещо с Ню Мадрид? — рязко попита той. Лисичата усмивка, която отправяше на другите, бе напълно изчезнала.

Съми поклати глава.

— Не съм сигурен. Непрекъснато се получава много нова информация. Знам, че работят по въпроса, но все още уточняват подробностите. В крайна сметка могат да открият, че няма да има земетресение още дълги години.

Ли се намръщи.

— Искам да открият земетресение, което да стане преди изборите.

— Могат да направят само онова, което им е по силите.

— Не, Съми. Могат да открият земетресение — ако в теориите на Крейн изобщо има нещо вярно. Но за да го постигнат, тези хора трябва да се насочат към онова, което искам аз — а не да се глежат със своите данни и играчки — презрително изсумтя той. — Трябва да се съсредоточат върху основните си проучвания. Като говорим за проучвания, как върви наблюдението ви върху доктор Нюкоум? Все още ли е в сила малкото му пътуване за тази вечер?

Съми кимна и почувства, че мрежата, паднала върху всички във Фондацията, се е затегнала.

— Ще пътува под името Енос Ман. Заминава по смрачаване.

— Х-м, тогава няма да го има цяла нощ. Облакът „Масада“ трябва да се появи към полунощ.

— Вашите хора по местата си ли са?

— Не се тревожете за моите хора — отсече Ли. Той се намръщи, когато видя, че към тях се приближава Муи. — Погрижете се да накарате тези учени да ми дадат това предвиждане. А сега ви предлагам да се поразходите наоколо, за да не караме хората да ни подозират.

Съми леко се поклони, като сдържаше напрежението и гнева си. Тя се насочи към Нюкоум. Искеше ѝ се да измисли какво да каже, да открие някакъв фин начин, по който да покаже на негъра, че тази вечер трябва да си остане вкъщи. Действията му можеха да погубят Крейн и Фондацията. Той разговаряше с Кейт Мастърс, облечена в яркочервено трико и влачеща се зад гърба ѝ пелерина, когато с шампанско в ръка се появи Съми.

— А, Съми — каза Мастърс. Червената ѝ коса падаше до раменете на ситни къдрици. — Някой път просто трябва да ни издадете тайната на тази напитка — протегна чашата си тя.

— Стара семейна рецепта — отвърна Съми и отправи на Мастърс похотлив поглед, както бе виждала да правят мъжете. — Добра е за сексуалния ви живот.

— Миличък, в това отношение нямам проблеми, но така или иначе можеш да напълниш чашата ми. — Съми го направи. Изпитваше усещането, че в много отношения Мастърс играе на криеница като самата нея, игра, предназначена за мъжкия свят. В жената имаше повече, много повече от онова, което разкриваше.

— Хей, остави малко и за мен — обади се Нюкоум, като протегна собствената си чаша.

— Искам всички вие да знаете — обяви Мастърс и отпи голяма глътка, — че онова, което вършите тук, е важно. Известно ми е, че Крейн трябва да го продаде на управляващите сили и че именно поради тази причина цената му пада. Но не и за мен.

— Оценяваме това — отвърна Лейни и ѝ се усмихна. — Ние действително искаме само да помогнем на хората тук, но като че ли винаги трябва да имаме своя гледна точка.

— Такава си е играта — намръщи се Нюкоум. — Мразя тази игра, но друга не съществува.

— Уплашихте ме до смърт с онази ваша реч, знаете ли? — каза Мастърс.

— Надявам се да е така — въздъхна Нюкоум. — Аз също съм уплашен до смърт.

— В крайна сметка — продължи жената, като отпи още една голяма глътка, — разменихме Вогелмановата процедура срещу подкрепата на фондация „Крейн“, но даже правителството да беше отклонило предложението ни, пак щяхме да ви подкрепим. Някои неща са по-важни от политиката. Вие сте хора от класа.

— Скрепяване на дружбата, а? — отбеляза Съми. — Добре. Сега трябва да отида за нова бутилка. Стойте на сянка.

Съми бързо излезе и Лейни го проследи с поглед. В Съми Чан имаше нещо ужасно самотно, ужасно тъжно. Не му вярваше, но това не ѝ пречеше да го съжалява. Тя погледна към Мастърс.

— Какво представлява Вогелмановата процедура?

— Интересува ли те това, скъпа?

— Не — вместо нея отвърна Нюкоум. — Ние просто ще...

— Да, интересува ме — прекъсна го Лейни и твърдо го погледна.
— През следващите две години ще имам много работа и не искам да възникват проблеми с деца.

— Обикновен имплант — поясни Мастърс. — Не е необходимо да се лежи в болница, работата е само за петнайсетина минути. Имплантът е вечен и предотвратява овулирането — никакви пречки, никакви цикли. — Тя хвърли поглед към Нюкоум. — Използват го много жени.

— Толкова за световното население — каза той.

— Ако поискаш да забременееш, взимаш хапче. Никаква усилия. Майките го правят с дъщерите си по време на пубертета. Едно главоболие по-малко.

— Това е неестествено — възрази Нюкоум.

Зъбите на Мастърс пробляснаха в усмивка.

— Лесно ти е да го кажеш, приятел. Естествено е онова, което прави Природата. В Лос Анджелис има един-два наистина добри лекари, които извършват процедурата, Лейни. Искаш ли да ти уредя нещо?

— Да — кимна Лейни.

— Не — отсече Нюкоум.

Мастърс дълбоко си пое дъх и довърши чашата си с подсилено шампанско.

— И така... може би двамата трябва хубавичко да си поприказвате по въпроса, а?

— Ще ти се обадя — упорито повтори Лейни, като хвърли поглед към негъра. Защо трябваше да се държи толкова властно?

— Мисля да се поразходя и да поговоря с хората — рече Мастърс и театрално отхвърли назад дългата си коса. — Не ми плащат, за да стоя тук и да пия.

— Точно така — потвърди Нюкоум.

Жената сви рамене.

— Знам кога да си тръгна, нали? Отново ви благодаря за днешното шоу. Цяла седмица ще сънувам кошмари. — Тя се ръкува с Нюкоум и продължително прегърна Лейни.

— Ще ти се обадя утре — прошепна ѝ Лейни. Когато Мастърс се отдалечи, тя гневно се обърна към Дан. — Не си спомням някога да съм била по-засрамена. Как можа да го направиш?

— Как можах ли? Нима не трябва да вземем това решение заедно?

— Не мисля така. Това си е моето тяло, моят живот. И възнамерявам следващата седмица да се подложя на процедурата, независимо дали ти харесва.

— Вече не сме деца — каза той. — Детеродната ти възраст няма да продължи още дълго...

— Детеродната ми възраст — възникна Лейни и дълбоко си пое дъх, за да се успокои. — Аз не съм някаква си майка земя, която само чака да я осеменят, Дан. Защо винаги трябва да разваляш...

— Страхотен ден! — прекъсна ги Крейн. — Ще ги накараме да си седнат на задниците, нали?

— Обещахме им нещо, което не сме в състояние да осигурим — грубо отвърна Нюкоум. — Какво страхотно има в това? Поне трябваше да изчакаш да получим данните за натиска, преди да съобщаваш на света за земетресението.

Крейн погледна към Лейни.

— Какъв е проблемът му?

— Бебета — отвърна тя.

— Бебета — повтори Крейн, после потръпна. — Каква ужасна мисъл. Няма значение. Ще трябва веднага да разкараме оттук всички неточни оръдия. Искам да поканя двама ви за вечеря вкъщи на малко празненство.

Лейни светна.

— Това звучи...

— Аз не мога — прекъсна я Нюкоум.

— Какво? Да не са те поканили другаде? — попита Крейн.

Лейни видя, че Дан извърща очи.

— Трябва да сляза от планината — обясни той. — Отдавна отлагам да проверя калибрирането на уредите ни по Сан Андреас. Работата трябва да се свърши.

— Точно тази вечер ли? — изненада се Крейн. — Настъпва нощта „Масада“.

— Ще си взема противорадиационен костюм.

— Вземи два — каза Лейни, — защото ще дойда с теб.

Нюкоум поклати глава.

— Ти остани тук. Приятно прекарване на вечерята. Аз ще върна рано сутринта.

— Наистина нямам нищо против да...

— Искам да свърша това сам — отсече Дан и Лейни удивено откри колко се беше вбесил. — Нищо лично... трябва ми малко време, за да помисля.

— За какво да помислиш? — попита тя. Подозираше, че поведението му няма нищо общо с намерението ѝ да се подложи на Вогелмановата процедура и че той крие от нея нещо друго.

— Доктор Дан! — извика затичалият се към тях Бърт Хил. — Стъмва се. Изкарах хелоса ви, ако все още го искате.

— Идвам! — отвърна Ньюкоум. — Ще се върна на сутринта, приятно прекарване на вечерята.

С тези думи той се обърна без да хвърля поглед назад, пресече залата на глобуса.

— За какво, по дяволите е всичко това? — попита Крейн.

Лейни поклати глава.

— Не зная, но няма нищо общо с разлома Сан Андреас.

— Какво искаш да кажеш?

— Той прати един от техниците да калибрира апаратура още миналата седмица.

21:10 ч.

— Готова ли си вече? — извика от подечника Крейн, докато обикаляше с пълна скорост глобуса на десет метра над земята.

— Слизай оттам! — отвърна му Лейни. — Ще се убиеш. — Ученият увисна от кабината и размаха към тях бутилка ром.

— Прекалено голям инат съм, за да умра! — допрял шепи до устата си изкреця Крейн. — Размърдайте си задници и да започваме.

— Нали вече работим по въпроса!

До Лейни беше застанала Съми.

— Тази вечер Крейн изглежда... темпераментен.

— Предполагам, че това е точната дума. — Лейни умираше от глад. Поканата на Крейн за вечеря изобщо не се материализира, щом ученият се вкопчи в идеята наистина да изпита глобуса. Разполовена

между отсъствието на Дан и детинщините на Крейн, тя започваше да се чувства повече като майка, отколкото като сътрудник.

Лейни се обърна към програмистите си, после погледна към Съми.

— Хайде, хора. Чухте какво ви каза той. Да започваме.

От редицата се разнесоха стонове и мърморене. Лейни въпросително вдигна вежди към Съми.

— Ти можеш ли да го смъкнеш долу? — попита тя.

— Даже не бих се опитал.

— Точно това си помислих и аз.

Лейни се отдалечи от монтираните на стената терминали и отиде при глобуса, който величествено се извисяваше към тавана. Изглеждаха толкова дребни на фона на такава огромна мечта.

— Слизай долу! — извика на Крейн тя, докато подемника правеше нова обиколка. — Или ще те смъкна аз!

Той натисна няколко бутона на пулта, подемникът спря и кабината силно се залюля. Бутилката му се разби на пода до Лейни.

— Опа — въздъхна Крейн.

— Слизай, Крейн... веднага!

Той спусна кабината долу и излезе от нея. Лицето му беше по момчешки замислено.

— Бутилката ми падна — рече ученият.

— Ще ти донеса нова — каза Съми и забързано се отдалечи.

— Страхотно — отбеляза Лейни, като погледна към Крейн. —
Още колко ром имаш?

— Цели каси — отвърна Крейн и сбърчи вежди. — Каси ром от признателните жители на Ле Прешо. На какво се дължи забавянето на изпитанието?

— Както може би знаете, докторе — строго заговори тя, — ние вкарваме в компютрите си данни, а не програми. Задача, бих добавила, която още не сме приключили. Трябва да отворим всички пътеки за малкото ти изпитание тази вечер. Хората работят вече цял ден и са уморени. Дай им минута почивка, а?

— Ти ми се сърдиш — нацупено заяви той.

— Сърдя се на Дан — призна Лейни. — Ти си тук. Един твърдоглав геолог не се отличава по нищо от друг.

— Дан е голямо момче. Сигурно си има някаква работа, това е всичко.

— Неговият живот е тук. Няма работа долу.

— Една бутилка ром от Мартиника — съобщи Съми, като се приближи до тях и подаде на Крейн шишето. — Неподсилен.

Крейн отвъртя капачката и отпи голяма глътка, обръщайки се на пети, за да погледне към величествения глобус.

— Скоро ще полудея, ако не свършим с това изпитание.

— Вече си полудял — отвърна Лейни. — Виж, не можеш да очакваш много още от първия път. Нематериалните неща са...

— Нематериалните неща са причината да те взема на работа — прекъсна я той. Усмивката му беше изчезнала. — Затова е тук виртуализаторът, да разговаря с моя глобус, да общува с него по синоетичен път, да си взаимодейства с него.

— Никак не е лесно, както знаеш. Проучваме всички исторически данни, но в случая става дума за живота на самата планета. Някой изкопава басейн в Рим и засяга неизвестен разлом: две години по-късно в Аляска става силно земетресение. Не можем да програмираме хаотично и не знаем колко голяма, колко значима е ролята му.

Крейн погледна към Съми.

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че трябва да предвидиш нещо преди изборите иначе ще изгубиш средствата си. Ако така ще подкрепя тази кауза, аз съм за продължаване напред с пълна скорост.

Лейни не обърна внимание на Крейн и погледна към Съми.

— По дяволите, каква полза ще има за който и да е от нас, ако сгрешим в предвиждането? Не те разбирам. Ти си същият като господин Ли. Не можем да накараме земята да се държи така, както ни се иска на нас.

— Не можем да оцелеем и без постъпление на средства — вдигна рамене Съми и отново се обърна към Крейн: — Предвиждаш земетресение в Средна Америка през следващите няколко месеца. Не го казвам аз, ти го каза.

— Бяхме на мястото — отвърна Крейн. — Трябваше да излезем с нещо, това е всичко. Признаците са си там, но не са пълни.

— Какво още ти трябва?

Без да разбира защо, Лейни почувства, че от този въпрос я обзема хлад.

— През следващата седмица пак ще отидем там, за да регистрираме данните за натиска. Това донякъде ще попълни празнотите в информацията ни. — Крейн отпи от рома си. — Добре ще е да засечем известна повишена активност след периода на разширяване или пък предварителен трус. Няма да ни е излишна и засилена електрическа активност. Но въпреки процеса на разширяване, ще трябва още наблюдения, за да сме сигурни в засилването на сеизмичната активност. Доста добър признак е това, че дестабилизирането е довело серпентината, хризолита и водата до готовност за силно разломно приплъзване.

— Това достатъчно ли е за обосноваване на предвиждането? — попита Съми.

— Ако има и предварителен трус — отвърна Крейн. После посочи към Лейни със здравата си ръка, с която държеше бутилката. — Искам да ти кажа нещо. Първо, никакъв песимизъм. Сигнали сме дотук с оптимизъм и смелост. Второ, сега осъществяваме мечтата на един живот. Твоите компютри са натъпкани с повече информация за планетата Земя от който и да е друг източник. Отговорите ще открием там. Навярно след като асимилираш цялото това познание ще си в състояние да откриеш дяволски много неща, които досега изобщо не сме разбирали, включително идеята, че в хаоса може да има ред.

— Никога ли не се изтощаваш? — попита тя.

— Никога!

— Струва ми се, че сме готови! — извика един от програмистите. Настроението на всички им малко се бе подобрило.

— Благодаря ви. — Крейн се обърна към Лейни. — Искаш ли да го направиш сама?

Тогава тя я почувства, смесицата от страх и вълнение, която я беше изпълвала още откакто той предложи да изпитат програмата. Неспособна да говори, жената кимна и отиде при главния пулт, върху който се виждаха две редици премигващи лампички, реостати и бутони. Единствената клавиатура се намираще под голям монитор.

Лейни включи монитора и на него се появи мигащ курсор. Искаше ѝ се Дан да бе тук, независимо как щяха да се развият нещата. Тя се поколеба пред клавиатурата.

— Тук нямаме духови оркестри, госпожице Кинг — провикна се Крейн, загледан право към чудовищния глобус.

Пръстите ѝ трепереха, докато пишеше: „Начело — Пангея“. После дълбоко си пое дъх и задейства командата.

Глобусът започна да се върти с тих стон, континентите се сляха в един-единствен, огромен материк с огромно разнообразие на климатични особености. Той безшумно се разцепи на части и по континентите започнаха да пробягват червените жилки на земересения.

— Красота — каза Крейн. Лейни беше прекалено заета да внимава за грешки в процеса, за да може да я оцени. Когато се приближи и застана до него, жената се бе превърнала в топка от нервна енергия.

— Каква е първата ни историческа междинна фаза? — с понижен глас попита той.

— Метеоритът Чиксълъб с диаметър осем километра — отвърна тя, — преди шейсет и пет милиона години.

— Границата К-Т — промърмори Крейн.

Разтреперана, тя се загледа в глобуса.

— Да. В началото на терциера, краят на динозаврите. Търси вулкани на антипода. Там.

През залата прелетя холоизображението на огромен метеорит, който гореше в атмосферата, и се блъсна в полуостров Юкатан. Оттам се надигна огромна прашна покривка и обхвана целия глобус. От мястото на удара излизаха съвсем бледи пулсиращи червени линии, които показваха през праха засилването на вулканичната активност от срещуположната страна на сферата...

Крейн се пресегна и хвана Лейни за ръката. Лицето му бе приковано върху глобуса, докато пред очите му земната история пресъздаваше сама себе си.

— Да — прошепна той.

И тогава Лейни го чу звън на малък звънец от далечен програмен пулт, после втори и трети. Системата се изключваше.

— Не — каза тя, откъсна се от ръката му и застана пред пулта си. Из цялата огромна зала проблясваха съобщения за грешки и се разнасяше звънене. Лейни се обърна и погледна. Глобусът се беше

изключил съвсем. Крейн мятеше глава наляво-надясно и от гърлото му се разнасяше дълбоко ръмжене.

Жената протегна ръце към пулта, готова да включи аварийното управление, но спря, щом забеляза изписалите се на монитора думи, които се бе надявала да не види никога:

Аналог няма — системата несъвместима.

Тя отпусна ръце напълно объркана. Крейн бързо се приближи и застана до нея.

— Продължавай — настоя той. — Изчисти противоречията.

— Не мога — отвърна Лейни и посочи към екрана. — Не знам откъде да започна.

Ученият прочете съобщението, после я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Какво означава това?

Обзе я ужасен смут, докато другите програмисти бавно оформиха около нея и Крейн свободен кръг.

— Това означава, че Мексиканският кратер не може да бъде исторически съгласуван с каквото и да е друго, което сме програмирали в машините. Компютърът ни казва, че е невъзможно.

— Не — каза той, после повтори по-силно: — Не! Не приемам това. Настрой го пак и ще започнем отначало.

— Виж, Крейн — внимателно заговори Лейни. — Има две възможности. Едната е да сме направили грешка при програмирането, което е допустимо, като се има предвид, че не ни даде време да проверим работата си. За да се справим с проблема, ще трябва да прегледаме всичко, което сме свършили тази вечер, стъпка по стъпка. Хората са прекалено уморени за това.

— Каква е другата възможност?

Тя дълбоко си пое дъх.

— Събитията преди Чиксълъб, навярно разцепването на самата Пангея, вече да са били променили света толкова много, че въздействието на метеорита да е различно от онова, което показва нашият глобус.

— Ти ми каза, че машината може да определи и коригира подобни несъответствия, като провери ограничените възможности за пропуснати събития.

Лейни го проследи как надига бутилката към устата си и наведнъж изпива половината от съдържанието ѝ. Както винаги, той беше готова да експлодира бомба с часовников механизъм.

— Между отделните известни ни събития има определена разлика — отвърна тя. — Между, например, Чиксълб и падането на стените на Йерихон. Но Чиксълб е най-ранното, за което знаем. Всичко преди него си е чиста фантазия.

Крейн отново посочи към нея. Пръстът му трепереше от пианска ярост.

— И въпреки това е в ограничен диапазон от възможности — възрази той, извърна се, за да се приближи до глобуса и погледна нагоре, сякаш съсредоточаването можеше да му даде отговорите на живота му. За първи път, откакто бе дошла да работи за Крейн, Лейни се зачуди до каква степен проектът лежи върху неговата енергия. Нямахше да е прецедент един безумец да накара хората да повярват в абсурди.

Ученият отново се обърна към нея.

— Започни отначало — нареди той. — Успоредно с това ще проверим програмата.

— Не — възпротиви се Лейни. — Програмистите ми са уморени. Уморена съм и аз. Хайде да опитаме пак на сутринта.

— Заповядвам ти!

— А аз отказвам да се подчиня.

— Върви по дяволите! — извика той и рязко замахна нагоре. Полупразната бутилка полетя към глобуса и се разби в Сибир. От мястото, където ромът се разля върху проводниците, се надигна лютив дим. — Уволнена си!

— Чудесно — отвърна тя и се обърна към събралата се около нея група програмисти.

— Вървете си вкъщи. За тази вечер свършихме. Утре новият ви шеф ще ви каже какво да правите.

— Струва ми се, че трябва да го отведем у дома му — обади се Съми.

— Да върви по дяволите.

— Лейни...

Тя уморено кимна и хвана Крейн за болната ръка, докато Съми се опитваше да го придума с добро.

— Хайде, ще те отведем у вас. Нуждаеш се от сън.

— Не се нуждая от сън — измърмори Крейн и неохотно се остави да го изведат навън, без да престава да гледа към глобуса. — Трябва да седна и да поработя. — Той се обърна и целуна Лейни по бузата. — А, навярно е въпрос на тегло. Колко прибави към теглото на Земята?

— Хиляда тона на ден заради метеоритите.

— Опитай да добавиш повече. Днес метеоритната активност е далеч по-слаба, отколкото е била преди един милиард години.

— Както кажеш — въздъхна тя. Когато го измъкнаха навън, Крейн се откъсна от тях.

Той вдигна поглед към небето — Луната беше в третата си четвърт и показваше сцени на кървави автомобилни катастрофи.

— Ето къде трябва да живея — каза ученият, като посочи нагоре, а после погледна двете си ръце в търсене на бутилката, която вече не беше в тях. — Там горе бих могъл наблюдавам безумието, което сутрин се събужда и вечер утихва. — Той се изсмя.

Тримата тръгнаха към изсечените в склона стълби.

— На Луната поне няма да се тревожиш за земетресения — подхвърли Лейни.

Крейн и Съми се засмяха.

— На Луната има земетресения — възрази Съми.

— Наистина ли?

— Около три хиляди на година — замислено потвърди Крейн.

— Тя има ли ядро?

— Да — кимна Крейн. — С диаметър хиляда четиристотин и четирийсет километра. Обаче земетресенията там са слаби — втора степен по скалата на Рихтер. Много рядко има отражение на повърхността. Почти като земетръсна памет.

— Памет за какво? — попита Съми.

— Не зная. — Крейн отново погледна към Луната. — Там горе човек би могъл да си построи свят, който да му харесва. Не като минните компании, които само взимат, а свят на истината.

— Започваш да говориш като Дан — поклати глава Съми. — Истина не съществува.

— Науката е истина — не се съгласи Лейни. — Любовта е истина.

— Такова нещо като любов няма — горчиво заяви Съми. Лейни за първи път го чуваше да разкрива нещо от себе си.

— Любовта е просто маска за болката.

— Не е вярно — възкликна Лейни. Съми я погледна. Очите му бяха непроницаеми.

— Тогава къде е приятелят ти тази вечер?

— Измамната свобода — цитира Нюкоум Крейн. — Измамната безопасност. Измамната политика. Измамната религия. — Той се обърна към Лейни. — Не си уволнена.

— Благодаря ти... струва ми се.

— Трябва да накараш глобуса да проработи. Разбираш ли какво казвам? Не можем да спрем дотук, просто не можем. Мечтата... мечтата...

Лейни потръпна, замислила се за мечтите и осъзнала защо полкова я тревожи отсъствието на Дан. Щеше да ѝ се налови да посрещне нощта сама.

— Ще направя всичко по силите си, за да накарам глобуса пак проработи — отвърна тя. — Вярвай ми.

— Вярвам ти. Вярвам ти толкова, колкото вярвам на Дан... или на Съми. — Той потупа дребния човек по гърба, от което Чан изглежда се почувства неудобно. Мисълта, че светът на Крейн е толкова малък, че трябва да вярва на Съми Чан, изпълни Лейни с тъга, макар да не можеше да открие причина за това.

Топлият ветрец по платото разнесе звън, последван от гласа на компютъра на Фондацията, който съобщи:

— Равнището на радиация достигна неприемлива стойност. Моля незабавно да се укриете и да вземете мерки за безопасност.

Мигновеният отговор беше затваряне на врати и тряскане на капаци на прозорци.

— Облакът — каза Крейн и посочи на запад. Облакът „Масада“. — Най-добре да влезем вътре. Хайде да пийнем нещо къщи. Какво ще кажете?

— Крейн — отвърна Лейни, — ако изобщо си отвориш очите, ще разбереш, че не мога да дойда у вас.

Той я погледна с отпуснато лице, после рязко вдигна вежди.

— Вие ти се свят — досети се той. — Сега си спомням, страхуваш се от височината.

— Направо се вкаменявам — призна тя. — Коленете ми престават да ме държат и просто физически блокирам.

Крейн се засмя.

— Винаги съм се чудил защо вие с Дан никога не ми идвате на гости. Просто си пълна с изненади.

Бяха стигнали до стълбите. Лейни се качи на първата площадка, най-ниското равнище, където се намираше общото им бунгало с Дан. С помощта на Съми, Крейн се заклатушка след нея.

— Ако си мислиш, че това е нещо — продължи тя, — почакай да чуеш за кошмарите ми.

— Кошмари ли? — попита той, като стигна на площадката.

— Всяка нощ сънувам Мартиника.

— И какво сънуваш?

— Не помня много — въздъхна Лейни и потръпна. Вятърът, който придружаваше Облака, бе студен. — Отделни моменти. Спомням си как седя в мрака и докосвам трупа на онова клето момче. Спомням си... ром.

— И какво друго?

Тя се намръщи. Крейн изглеждаше разтревожен от сънищата ѝ.

— Сънувам и теб — бавно продължи Лейни. — Носиш голям, неудобен костюм... целият бял като противорадиационен костюм, само че по-голям... по-солиден. Ужасно си развълнуван от нещо, но не мога да те чуя през дрехите ти, аз... не съм сигурна. Навсякъде около мен се разнасят крясъци и експлозии, мъртвото момче също е там... и хората са покрити с кал. П-предполагам, че най-ужасно е чувството, което всичко това ме кара да изпитвам.

— Какво чувство?

— Като че ли чакам да умра. — По страните ѝ започнаха да се стичат сълзи. Тя стисна дръжката на входната врата на дома си.

— Лейни, аз...

— Трябва да се прибирам — рязко го прекъсна жената и бързо влезе вътре, преди Съми и Крейн да могат да я видят как рухва. — Дан

— тихо изплака тя и скри лицето си в шепи. — Къде си, по дяволите, кучи сине?

Лейни си легна и плака, докато не заспа — и отново сънува кошмара, само че този път Крейн протягаше към нея ръце в неудобния си костюм и се опитваше да я накара да го хване. Този път чу думата, която викаше той: „Пангея“.

[1] Финиъс Телър Барнъм (1810–1891) — американски шоумен и цирков импресарио. — Б.пр. ↑

[2] Сесил Блаунт де Мил (1881–1959) — американски кинопродуцент и режисьор. — Б.пр. ↑

[3] Текумзе (1768–1813) — шайнски вожд и военен лидер — Б.пр. ↑

8. ТЕОРИЯТА ЗА ХАОСА

Военна зона, 3 септември 2024 г., 21:20 ч.

Нюкоум бавно вървеше през тълпата по ръба на мрака на две пресечки от заравнения участък, който заобикаляше Зоната. Тротоарите и дори улиците бяха пълни с хора, които бързаха да изпреварят Облака, и с федерални ченгета, които убиваха времето след работа.

Пред магазините за дорф и храна имаше дълги опашки — клиентите нервно гледаха към небето, докато други затваряха къщи и офиси със стоманени капаци и врати, готвейки се за „Масада“. Всички се надяваха да не вали. Както винаги, разбитите улици бяха карнавално маскирани с вихреци се светлини и багри — по голите стени играеха телевизионни картини и през тълпите безцелно се носеха холопрожекции или пък разговаряха със своите собственици и им правеха компания на опашките.

Нюкоум буквално си търсеше белята. Брат Ишмаил най-последно го бе уговорил да слезе от планината. Изпълваше го възбуда. Да е с брат Ишмаил, макар и всъщност само с негово изображение, и то едва два пъти седмично, караше учения да се чувства част от една по-голяма жизнена сила. Но срещите бяха усилили и вътрешния му конфликт. Искаше да постигне успех и признание и в белия, и в азиатския свят, а в същото време копнееше за онази цялост на личността му и за покоя, които произтичаха от солидарността му с неговите африкански братя и сестри.

Той спря пред уличен продавач на дорф и си купи течна доза.

— Знаете ли къде е заведението „Хоризонт“? — попита Нюкоум, докато взимаше малкото шишенце, което продавачът бе поставил в слама.

— Следващата пресечка... право нататък — посочи към пъстрата глъчка от ярки светлини и движение мъжът. — Не ми изглеждате от хората, които посещават това заведение.

— А какви хора ходят там?

— От онези... абе чипита, както и да ги наречете. — Той присви очи и погледна от двете страни главата на Нюкоум, за да види дали има интерфейсни портове. — За първи път ви е?

— Ти да не си ченге? — попита Нюкоум.

Очите на продавача се разшириха.

— Не е нужно да ме обиждате! — Той отмина нататък с количката си и Нюкоум продължи да си пробива път през тълпата. Навсякъде имаше полицейски камери, но той винаги се бе чудил кой следи записите. Камерите в Лос Анджелис бяха десет пъти повече от населението; придружаваха ги униформени полицаи, чиито усмихнати маски ги караха да приличат на добродушни Големи^[1]. Малките им записващи роботи тронаво се клатеха до тях. Но тази вечер нямаше да има проблеми. Тълпата беше любезна и спокойна. Бизнесът вървеше както обикновено.

— Ето го! — извика някой. Нюкоум се напрегна, но веднага след това с облекчение видя, че хората сочат нагоре към нощното небе. Над главите им се носеха първите валма на черен облак. Трябваше да влезе на закрито.

Той ускори крачка и с радост забеляза написаната с кървавочервени готически букви дума „ХОРИЗОНТ“ да се носи във въздуха пред стоманена двуетажна сграда. Негърът забърза към единствената врата, която видя на голата и без прозорци фасада, и влезе вътре.

Никога преди не бе посещавал чип-клуб и нямаше представа какво да очаква. „Лиян“ отдавна беше осъдил използването на мозъчни чипове за пряк достъп, защото пристрастените не консумираха почти нищо друго, освен чипове. Но не можеха да забранят свободната инициатива и „Йо-Ю“ бе запълнил останената от „Лиян“ празнота, като отвори чип-клубове, въпреки забраната за реклама и изключително строгите закони, които определяха позволените за тях места.

Мина през тясно и мрачно фоайе, после през втора врата и се озова на широк бял плаж, който гледаше към безкраен океан. Можеше да усети мириса на морето и да почувства горещия, солен бриз. Едва долавяше шума на външния свят, воя на предупредителните сирени, които нареждаха на хората да се приберат на закрито.

От плажа към него се приближаваше китаец по бански. Нюкоум седна на един брезентов стол и го изчака.

Мъжът се приближи.

— Извинете... сър! — извика Нюкоум.

Човекът спря и се обърна.

— Прекрасен ден, нали?

— Чудя се дали бихте могли да ми помогнете...

— Трябва да вървя. Кучето ми се изгуби — отвърна китаецът.

От небето се спусна чайка и кацна върху рамото на Нюкоум.

— Извинявайте — каза птицата. — Задържах се отзад. Едни хора не искаха да си тръгват, когато времето им изтече. Дълго ли чакахте?

— Имам среща тук — предпазливо отвърна Нюкоум.

Чайката се издигна в небето и започна да кръжи над Нюкоум.

— Ако нямате резервация — заяви тя, — нищо не може да се направи. През нощите „Масада“ при нас винаги е препълнени.

— Казвам се Енос Ман.

Птицата изграчи, после кацна на главата му.

— А, арабско приключение — рече тя. — Очаквахме ви. Последвайте ме.

Чайката се понесе над океана. Нюкоум навлезе във водата, без да се намокри. После усети, че лицето му се допря до завеса и я дръпна, за да види зад нея коридор с врати от двете страни. Към него гледаше някакъв човек.

— Насам, моля — упъти го мъжът с гласа на чайката.

Изад затворените врати се разнасяха стонове и викове. Нюкоум беше виждал по телевизията чипита, но „Лиян“ винаги ги описваше като празни черупки, които живеят единствено, за да поемат мозъчния си наркотик. Нямахше и представа какво е всъщност да се свържеш директно с компютър, макар че мисълта да се слее с машините на Фондацията му се струваше превъзходна идея.

Мъжът отвори предпоследната врата и го въведе в гола стая, в която имаше само легло и стол с подвижна облегалка. Между тях се намираше ниска маса. По средата на червена възглавничка се виждаше два и половина сантиметров квадратен чип. Върху покривката на масата до него лежеше кутия с проблясващи цифри — контролното устройство на чипа.

— Чухте ли сирените? — попита човекът, като бутна леглото настрани и на пода отдолу се показа капак.

— Да.

— Тук сте за цялата нощ. — Той потропа два пъти по капака, след което си тръгна. Стоманената врата се заключи зад него.

С разтуптяно сърце Нюкоум прекоси стаята. Той взе чипа, разгледа го и се замисли за стоновете и смеха, които бе чул. Ако имаше намерение да се откаже, сега бе последният възможен момент да се измъкне. Той хвърли поглед към вратата, после към капака на пода.

Капакът започна да се повдига. Нюкоум отскочи настрани и от мрака отдолу се показа усмихнато лице.

— Брат Даниъл! — извика Мохамед Ишмаил и се засмя, — колко си пребледнял.

— Появата ти наистина е величествена. — Ишмаил излезе от дупката и прегърна Нюкоум. Отдолу се появиха двама младежи със скенери, които се приближиха, за да проверят Нюкоум.

— Разбрах, че днес във Фондацията е имало голяма среща — каза Ишмаил, като оправи дашикито си.

— Как разбра? — попита Нюкоум и вдигна нагоре ръце, за да улесни сканирането.

— Аз непрекъснато следя своя брат — отвърна Ишмаил. — Той се движи във висшите кръгове. Как е президентът Гидиън? Как изглежда?

Нюкоум сви рамене.

— Той е политик.

— Та кой не е? „Лиан“ продължава ли да настоява за бързо предвиждане?

— Съвсем бързо.

Ишмаил се втренчи в него с ясните си очи.

— Това е голяма инвестиция, братко. Спомни си, че вече съм ти го казвал. Внимавай.

Скенерите забръмчаха.

— Два предавателя — докладва единият от младежите. — Първият е на дясната ръка, а вторият — на левия ръкав.

— Онзи на ръката е мой — заяви Ишмаил и се приближи да разгледа ръкава на Нюкоум.

— Не знам нищо за това — рече ученият, внезапно уплашен от положението, в което се бе оказал. — Никога не бих...

— Разбира се, че не би го направил — прекъсна го Ишмаил, като издърпа съвсем малко по-големия от бълха предавател от ръкава му и го стъпка с крака. — Може да е дойдеш от където и да е. Тези неща се носят по въздуха.

— Трябва да вървим — каза единият от телохранителите.

Ишмаил кимна и се приближи до дупката в пода.

— Последвай ме, братко. — Той започна да се спуска надолу.

Сега Нюкоум наистина се уплаши. Предавателят беше развалил всичко. Не само, че общуваше с врага, но и някой знаеше за това. Леко побутван изотзад от телохранителите, докато слизаше през отвора в пода, той осъзна, че вече не контролира собствения си живот, и се зачуди дали Ишмаил не е планирал нещата така.

Към мрака водеше стълба. Нюкоум погледна през рамо към телохранителите — единият го следваше, а другият отключваше капака над тях. Десет метра надолу стълбата свърши и ученият застана до Ишмаил, чието лице слабо блестеше в сумрака на тухления канал под светлината на червената клетъчна лампа.

Понечи да каже нещо, но му попречи заплашителен звън.

— Хо-па — надвика звука Ишмаил. — Полицията е пред вратата. Хайде, ще ти се наложи да разбереш какво е да си революционер.

Тръгнаха по дълъг тунел, изпълнен със същия кървав сумрак. Пътят като че ли продължаваше вечно. Движеха бързо, като телохранителите вървяха отзад.

— Това не ми прилича на канализация — в движение отбеляза Нюкоум.

— И не е. Ние го построихме.

— Как?

— Затворниците копаят. Това им е работата. — Ишмаил рязко сви надясно и стигна, а след това и мина през стената. Нюкоум го последва — стената се оказа прожекция. Озоваха се в друг коридор, облицован с плочки и ярко осветен, който се разклоняваше на разстояние от три метра и в двете посоки. — Ако се наложи ще се бием в тези тунели и ще избягаме през тях.

Ишмаил мина през втора стена и обърканият Нюкоум го последва. Стигнаха до красива вита стълба и започнаха да слизат по

нея. Или пък беше илюзия?

— Нямах предвид как сте ги изкопали — поясни Нюкоум. — Въпросът ми беше как сте си го позволили?

— Парите не са проблем за нас. Проблем е пространството. Имаме много благодетели, хора като теб, които са открили пътя си към нас и симпатизират на идеята за създаване на ислямска държава върху този континент. Има много неща, които не разбираш.

— Очевидно. Между другото, наистина не съм довел тук полицията съзнателно. Нямам представа как...

— Такава е природата на света на белия човек — прекъсна го Ишмаил и махна с ръка, за да приключи въпроса. Стълбата свърши.

Намираха се в огромна кълтяща пещера, от всички страни на която излизаха тунели. Беше осветена от стотици факли. Ишмаил забърза напред.

— Ще ни хванат ли? — извика изотзад Нюкоум и се затича да го настигне, вече без да му напомнят.

— Надявам се, че няма!

Тичаха почти цяла минута, докато стигнаха каменните стени. Ишмаил натисна някакъв камък и скалата се разтвори. Зад нея се показва асансьор.

Когато влязоха вътре, Ишмаил натисна един бутон и вратата зад тях се затвори. Минаха през виртуалната стена на машината и попаднаха в друг коридор, чиито стени, таван и под бяха облицовани с много бледосини и жълти квадратни керамични плочки. Врати нямаше. Ишмаил забави крачка и Нюкоум разбра, че са близо до крайната си цел. Хубавото на асансьора беше, че двигателят му можеше да скрие апаратурата за виртуална прожекция.

— Надолу ли се движи асансьорът? — попита ученият.

— И нагоре — отвърна Ишмаил. — Води към хиляди други проходи, даже към истинската канализация. Ти си този, който е загазил, нали знаеш?

Нюкоум знаеше.

— Онзи, на когото е преподавателят, ме държи изцяло в ръцете си — горчиво каза той. — Не си го направил ти, нали?

Ишмаил го погледна право в очите и поклати глава.

— Ние сме от една и съща страна на барикадата, братко.

— Надявам се — въздъхна Нюкоум. Сега коридорът бе добре осветен и рязко завиваше надясно.

През целия тунел минаваше пукнатина и ръбовете ѝ бяха разместени.

— На каква дълбочина се намираме? — попита ученият.

— На петнайсет... на повече от двайсет метра. Земята малко се изменя, нали?

— Това е част от Елисейската разломна система — поясни Нюкоум, развълнуван, че вижда на живо трансформация се разлом. Той прокара ръка по неравната, назъбена пукнатина. — Откога е така?

— Може би от две години. С всеки ден малко се разширява.

От отсрещната страна на коридора към тях се приближаваха хора.

— И няма да спре — заяви ученият. — В крайна сметка цялата тази част от тунелите ще бъде разрушена.

— Аллах ни закриля — спокойно отвърна Ишмаил. Заобиколи ги група от двайсетина души, предимно мъже. Някои бяха юноши. И всички носеха оръжие. — Губили сме и други тунели.

До него застана млада жена в черен гащеризон. Лицето ѝ беше любопитно, а очите ѝ бяха същите като на Ишмаил.

— Ти трябва да си Хадиджа — предположи Нюкоум.

— Довел си ни истински телепат, братко мой — със засмени очи каза жената.

— Това е Даниъл Нюкоум, човекът, за когото ви говорих.

— О? — възкликна Хадиджа. — Човекът, който няма смелостта да се присъедини към нашия джихад?

— Да — потвърди Нюкоум, като погледна надолу към нея. — Аз съм. — Той се обърна към Ишмаил. — Проверявал ли си някога равнището на радон тук долу?

— Не.

— Ще ти пратя необходимата апаратура. Радонът може да действа смъртоносно. Добре е да знаем, с какво си имаме работа...

— Според мен в Северна Каролина няма никакви Елисейски разломи и радони — прекъсна го Ишмаил.

Нюкоум го зяпна — ученият ревностно вярваше в откритията си. Или просто си фантазираше. Като Крейн.

— Искаш да престана с това... Ще престана.

— Искам да продължиш — широко усмихнат възрази Ишмаил и го потупа по гърба. После посочи към тавана — Но там горе, братко, не тук долу. Там горе.

Отидоха при бледозелена врата, на която бе нарисован ислямският символ — полумесец със звезда. Ишмаил го въведе в помещението, което приличаше на голяма заседателна зала със столове, трибуна, малка кухничка и място за почивка.

— Ще се срещнем с брат ми Мартин — съобщи Ишмаил и го поведе към врата в отсрещната част на залата. Хадиджа тръгна с тях; лицето ѝ се мръщеше, докато преценяваше Нюкоум.

Ученият видя оръжия. И амуниции. Навсякъде. Кутии с амуниции, натрупани високо до стените.

Не бе виждал оръжие от петнайсет години, откакто личната безопасност се беше превърнала в национален приоритет. Всички, които можеха да си позволят телохранители и охранителни системи, го бяха направили. Нападателните оръжия лесно се засичаха с рентгенов радар и автоматично определяха всеки, който носеше такива, като престъпник и следователно обект на законна защитна наказателна реакция. Не бе за чудене, че нападателните оръжия бяха изпаднали в забвение.

Ишмаил го отведе в помещение, в което ги чакаше мъж на средна възраст, облечен в бяла роба и с малък бял фес на главата. Човекът се усмихваше през прошарената си брада. Беше слаб и извит като змия.

— Току-що чух съобщението — каза той. — С безкрайната си мъдрост Аллах е решил тази вечер над Военната зона да вали.

— Добра новина — отвърна Ишмаил. — Брат Даниъл, това е брат ми Мартин Азиз. Идеята да се свържем с теб беше негова.

— Ашалааму алейкум — поздрави Азиз и се наведе над бюрото, което ги разделяше, за да прегърне силно Нюкоум и после да го целуне по двете страни. Той посочи към миниатюрните наблюдателни екрани, които покриваха отсрещната стена. — Забелязах, че тази вечер имахте някаква неприятност.

— Страхувам се, по моя вина — обади се Нюкоум и крадешком хвърли поглед към Хадиджа, която въртеше очи във всички посоки.

— Не се тревожи — рече Азиз. — Никога няма да успеят да минат през фалшивата канализация. Намериха друг отвор в пода и са

се спуснали да преследват няколкото холопрожекции, с които ги заблудихме. Седни, брат Ньюкоум. Сега ти си този, за когото трябва да се тревожим, тъй като ФПС знаят, че си с нас.

— Какво ще ми направят? — попита Ньюкоум и седна на стол с твърда облегалка до бюрото. Ишмаил и сестра му се наместиха на кушетката срещу него.

— Не мога да кажа — сви рамене Ишмаил. — Правят, каквото си поискат. Сами си създават законите. Познаваш ли някой, който да е излязъл от затвор на ФПС?

— Не — отвърна Ньюкоум, — но не познавам нито един престъпник... искам да кажа, досега.

Всички, освен Хадиджа, се засмяха.

— Мисля, че си в безопасност — реши Азиз, — докато си свързан с „Лиан“. Но ако престанат да те закрилят, кой знае?

— Възможно ли е Крейн да е поставил преподавателя? — попита Ишмаил. — За да те държи под око?

— Не е много вероятно. Брат Ишмаил, двамата с него сме учени. Единственото, което се опитваме да постигнем, е да направим живота на тази планета малко по-добър. Толкова ли е трудно да...

— Това е единственото, което искаш ти — прекъсна го Хадиджа. — От онова, което съм чувала, Крейн е противоречив и непочтен човек.

— Той е себеотдаден човек.

— Но отдаден на какво? — попита Ишмаил, като стана от кушетката и се приближи към Ньюкоум. — Не ми отговаряй. Просто помисли за това.

— Ако връзката ти с нас стане обществено достояние — намеси се Азиз, — какво ще се случи с теб и фондация „Крейн“?

— Нямам представа... Ти ли си помолил брат Ишмаил да се свърже с мен?

— Точно така — отвърна Азиз. — Виждаш ли, двамата с брат ми гледаме на нещата по съвсем различен начин. Може да си забелязал, че когато отхвърлих робското си име, аз избрах името Мартин, името на ненасилието. Смятам, че светът е готов да чуе справедливите ни искания. Просто се нуждаем от африкани и испаноезични хора с положение в белия свят, които да ги изложат вместо нас. За съжаление, брат ми е единствената обществена фигура, с която разполагаме.

Хората се страхуват от него. Искам да покажа на Америка и другата ни страна.

— Белите никога няма да се откажат от каквото и да е без бой — каза Ишмаил. — Даже да отстъпват по численост на други раси, те въпреки всичко ще владеят страната чрез китайските господари. Единственото, в което ще се вслушат, е джихадът. Причиняваме им достатъчно неприятности и те ще ни дадат онова, което искаме, за да ни накарат да млъкнем.

— Не могат ли да ги свалят от местата им просто с гласуване? — попита Нюкоум. — Ето го екранът. Гласоподавателният му бутон...

— От небето ли падаш? — попита Хадиджа. — Китайците ще допуснат само бели кандидати, защото знаят, че белите ще запазят финансовото статукво. Те контролират правителството с пари и държат белите богати, а всички останали — в зависимост.

— Но защо китайците трябва да се страхуват от вас?

Ишмаил се засмя и се върна на мястото си.

— Ние сме следващата вълна, братко. Те ще трябва да ни направят път. Това ги плаши. Затворили са ни тук, за да сложат край на проблема си с „престъпността“ и все пак нашият брой се увеличава, влиянието ни нараства. Ние не поглъщаме техните отрови. Ние сме силни и неуправляеми. Водим се единствено от Корана. Ние сме светът. Те са история.

— Докато Ленард ораторстваше — обади се Мартин Азиз и с лека усмивка погледна Ишмаил, който очевидно се ядоса от използването на робското му име, — аз си мислех за твоето положение. Ти знаеш, че Крейн те държи в сянката си. Научих за твоята система ЗТ-еко и се чудя защо не я използваш, за да се поиздигнеш малко. Известността позволява много по-лесно да поглъщаш противоречия като това, в което си се оказал.

— Крейн още не иска публичност — отвърна Нюкоум. — Какво мога да направя?

— Ти си свободен човек — заяви Ишмаил. — Постъпи така, както решиш. Каза ми, че това ще помогне на света. Ами, тогава помогни на света. Реализирай възможностите си.

— И така да стана по-добър говорител за каузата ви — отвърна Нюкоум. — Това е спорен въпрос. Аз работя за Фондацията, която

притежава интелектуалната собственост върху всичко, което открива. Ръцете ми са вързани.

Азиз протегна ръка.

— Ето, братко. Дай да те развържа. Робството ти не е вечно.

— И да тръгна срещу Крейн? — възкликна Нюкоум.

— Защо не? — попита Азиз. — Той не би се поколебал да го стори.

— Направил е много за мен и...

— Не! — извика Ишмаил и посочи с показалец. — Ти си направил много за него. Не разбираш ли? Какво друго е вършил Крейн досега, освен да те използва за своя изгода? Мислиш ли, че е прав, като не показва на света твоите открития?

— Не е прав — съгласи се Нюкоум. Този проблем го мъчеше от седмици. — Сигурен съм.

Седнал върху бюрото, Ишмаил се наведе надолу и с предрезгавял от гняв глас каза:

— Ти се унижаваш пред човек като Крейн, защото един африкан не може да оцелее във вътрешния свят на белите без господар. Нима си толкова обсебен от бялата жена или си обвързан от собствените си мрежи, че не разбираш това?

— Върви по дяволите — изправи се Нюкоум и започна да се разхожда напред-назад.

— Но думите ми са логични, нали? — попита Ишмаил.

Нюкоум дълбоко си пое дъх, направи опит да потисне гнева си към Крейн... и не успя.

— Да — отвърна той. — Логични са.

— Значи съм те убедил?

— Не, но предизвика някои съмнения.

Ишмаил отиде при вратата и я заключи. После усмихнат се обърна.

— Не бързам.

ГРАБЕНИ^[2], ДОЛИНАТА НА МИСИСИПИ — БЛИЗО ДО НЮ МАДРИД, 10 СЕПТЕМВРИ 2024 Г., КЪСНИЯТ СЛЕДОБЕД

Гари Панатополус работеше като копач за Съвета за геологични проучвания. Плащаше му се на цяло, а не за дълбочината на дупките, които копаяше в земята. Вече цели три дни се бореше по течението на

Мисисипи с Лейни, Крейн и Ньюкоум относно дълбочината на дупките. Не искаше да копае нито толкова много, нито толкова дълбоко. Днес с него беше петгодишният му син, застанал като баща си с ръце на хълбоците и намръщен срещу хората от Фондацията.

Машината му, която наричаше „Артро“^[3], бе голяма и черна, приклепана на осем крака като паяк над дупка диаметър метър и половина. Сондата ѝ беше по-голяма от няколко човека и спокойно можеше да изхвърля седименти на километър и половина височина. Самата машина, висока колкото два етажа и дълга колкото цяла пресечка, пращаше гейзери от пръст и кал към небето. Когато свършваше всяка част от изкопа, паякообразните ѝ крака вкарвах вътре тръба, за да обезопасят и подсилят дупката. Дълго след тръгването на Крейн и хората му, господин Панатополус отново трябваше да я заравя.

Ньюкоум мина между краката на машината и се присъедини към другите. Сондата се движеше нагоре-надолу и изсмукваше жизнените сокове на Земята.

— Вие сте луди, бе хора! — казваше Панатополус, когато Ньюкоум пристигна. Думите му само потвърдиха мнението на Дан за работника като за искрен човек. — К’во си мислите, че ще намерите толкоз надълбоко, а? Заровено съкровище ли?

— Ако имаме късмет — отвърна Крейн. Беше свалил качулката си, докато стояха на сянка под тръбуха на машината. — Дан, да си се свързвал с Бърт?

— Контролирал е инсталирането на трийсет сеизмографа — надвика той злоещото ръмжене, което се разнасяше от дълбините на изкопа. — Всичко е готово и работи. Сега се нуждаем единствено от сътрудничеството на Природата.

— Природата никога не сътрудничи — поклати глава Крейн.

— Опитоми я или живеј с нея такава, каквата е. Това са единствените възможности.

— Да — каза Лейни, докато почукваше по интерфейса си. — Аз съм. Какво?

— Ще загубя пари с цялата тази работа — изръмжа Панатополус.

— Разбрах — рече Лейни. — Продължавай да вкарваш данни. — Тя огледа присъстващите. — Включете се на канал „Н“ и вижте това.

Нюкоум натисна копчето на интерфейса си и върху вътрешната страна на очилата му незабавно се появи таблица с броя на известните земетресения в долината на Мисисипи и месеците на годината. Цели седемдесет процента от трусовете в района се падаха между ноември и февруари.

— Готови сме с проучването — съобщи Лейни. — Искате ли да питате нещо?

— Виж какво ще можеш да откриеш за връзката между лунните фази и слънчевите изригвания — нареди Крейн. Той се обърна към Панатополус и тихо каза: — Вие направете за мен каквото можете и аз ще направя същото за вас. Договорихме ли се?

— Договорихме се — отвърна работникът и твърдо кимна. В същия момент прозвуча сигнал, който съобщаваше за окончателното изкопаване на тази дупка. — Достигнахме хиляда осемстотин... трийсет и два метра. Ще докарам кабината.

Нюкоум включи слушалката си на канал „Н“ и изслуша отговора на въпроса.

— Не откриваме връзка между лунните фази и земетресенията в басейна на Мисисипи. Изглежда обаче, че съществува тясна връзка между активността на слънчевите петна^[4] и изместването на Рийлфут. Силните земетресения стават през периоди на ниска активност на слънчевите петна. Вижте графиката.

Нюкоум не си направи труда да я включи. Вместо това той се загледа в изкопа. Дебелият кабел на копачката бързо се намотаваше, свистеше и се прибираще във вътрешността на самата машина — паякът прибираще мрежата си.

— Какви са данните за слънчевата активност тази година? — попита Крейн.

— Малко петна — отвърна изследователят, — най-малко от... 1811 г. насам.

Крейн не се изненада, но устата на Нюкоум пресъхна, а Лейни ахна.

— Ето я кабината — посочи Нюкоум.

Прекъснаха разговора и бързо се отпратиха към машината, която хриптеше и изпускаше яркобял дим от отворения си търбух на четири и половина метра над тях.

Нюкоум взе раницата с водната сонда и се качи в голямата колкото асансьор кабина, последван от Крейн и Лейни. Крейн люлееше клина на ръце като бебе.

Бързо се запускаха в свободно падане надолу по тръбата. Вътрешното осветление се включи. Тримата свалиха очилата и качулките си. Когато изминаха около километър и половина, спирачките забавиха скоростта и скоро кабината стигна скалата на грабена.

Лейни застана на колене, за да отвори капака на пода, който толкова приличаше на един друг капак, помисли си Нюкоум и кисело се усмихна. Тримата погледнаха надолу към петстотин милиона годишната скала.

Те седнаха на ръба на отвора и опряха крака в скалата. Беше гладка и равна, излъскана от копачката. Нюкоум извади сондата и прикрепил отпред ограничителната арматура.

— Включи я — каза той на Лейни. Жената натисна бутона на мотора, който задействаше компресора.

От пръскалката излезе тънка колкото молив струйка вода под налягане и спокойно задълба в скалата. После пръскалката се премести надолу по арматурата, докато не достигна дъното на около седем сантиметра.

Нюкоум отпусна спусъка и извади свредела. Крейн развя седемсантиметровия клин и малкото си чукче. Клинът завършваше с влакнест придатък, мозъка на машината. Ученият погледна към Лейни.

— Искаш ли да го направиш ти?

Тя се усмихна и взе уреда, наведе се напред и вкара клина в дупката от свредела, докато навън остана да се подава само около сантиметър. После взе чукчето и леко го заби. Незабавно се разнесе бръмчене, което показва, че уредът е задействал.

— Вече съм се включил към системата на колата — събщи Нюкоум и свърза интерфейса си с горната част на клина. Той задейства веригата и интерфейсът записука, докато измерваше натиска, упражняван върху скалата на грабена.

Докато вкарваше информацията в системата, Дан прегледа част от нея с помощта на очилата си.

— Какво е годишното приплъзване?

— Около пет сантиметра — отвърна Крейн, — които са се натрупвали в продължение на повече от два века.

Покрай очите на Ньюкоум просветваха червени и сини цифри.

— Това прави общо над десет метра. Огромен натиск. В момента наблюдавам данните — надхвърлят всичко, което някога съм виждал. Дяволски близо сме до разцепването.

Цифрите спряха.

— Тук ще има земетресение — прошепна негърът, — при това съвсем скоро.

— Зная — кимна Крейн, като стискаше лявата си ръка и бърчеше лице.

В този момент през скалата се разнесе тътен и в продължение на няколко секунди дупката се разтърсваше. От стените се сипеше пръст, която покри лицата им.

— Наистина скоро — каза Ньюкоум. Лейни стисна рамото му.

Крейн спокойно почука по бутоните на интерфейса си.

— Вдигнете ни горе, господин Панатополус — нареди той. Свършихме.

Съми се заслуша в пиукането на пулта си и разбра, че чува фиоритура от дългата соната, започнала преди няколко месеца на наблюдателната палуба на „ВЕМА“ при тихоокеанското дъно. Нейната лебедова песен.

Навън валеше. Повечето от служителите на Фондацията си бяха взели почивен ден, тъй като и Крейн, и Бърт Хил бяха в Мисури. Всички — от техниците до шефовете на отдели — бяха навън и веселите им гласове достигаха до Съми.

Жената покорно набра канал „Р“, откритата спешна линия на господин Ли. Китаецът незабавно се обади.

— Тук е Съми Чан, сър — каза тя. — Помолихте ме да ви съобщя, когато нюмадридската група започне да праща информация. Използвах секретния достъп, за да я насоча към мен, вместо към компютрите на Фондацията. — Съми изпита срам.

— Чудесна инициатива, Съми — почти иронично отвърна господин Ли, което беше съвсем нетипично за него. Нещо ставаше. —

Имате предвид онези данни за натиска, които според вас Крейн смята за толкова важни, нали?

— Крейн спомена, че ще направи предвиждане въз основа на резултатите от данните за натиска, да. — Тя чувстваше, че ѝ предстои да вземе решението на своя живот. Винаги се бе придържала към етиката и усещаше, че няма вътрешни запаси от сила, за да не вземе това решение.

— Какво препоръчвате? — попита Ли.

Съми дълбоко си пое дъх.

— Нищо — най-последно отвърна тя.

— Откраднали сте им информация и въпреки това няма какво да препоръчате?

— Сър — въздъхна Съми, — каквото и да ви препоръчам, неблагоприятната развръзка няма да позволи реализирането му.

— Изчакайте — каза Ли и се изключи. Секунда по-късно той се материализира до бюрото ѝ в холопрожекция.

— Елате... седнете с мен, Съми. Време е да поговорим.

Тя стана от мястото пред компютъра и последва прожекцията до канапето си. Със злобен блясък в очите, Ли ѝ предложи да седне преди да го направи самият той. После увисна на пет сантиметра над ниската кушетка.

— А сега — продължи Ли, — предлагам ви да ми кажете какво препоръчвате и после да оставите аз да преценя „неблагоприятната развръзка“. Моля ви.

Мозъкът на Съми се топеше. Предавателната апаратура трябва да беше скрита някъде в дома ѝ, за да излъчва неговата прожекция. И той знаеше, че тя знае. Клупът се стягаше около шията ѝ. Кой ли следеше следящия?

Тя си прочисти гърлото.

— Ако искате Крейн да ви даде предвиждането преди изборите, просто променете стойностите на натиска, като ги направите съвсем мъничко по-големи. Така проблемът ще изглежда по-неотложен. Знам достатъчно за ЗТ-еко, за да се оправя с цифрите и да ги докарам до точката на разцепване.

— Чудесно — усмихнат отвърна Ли. — А каква е вероятната отрицателна страна?

— Не разбирате ли? — попита Съми и бръкна в джоба на работните си панталони, за да си извади дорфена дъвка. Тези хора, господин Ли, са на ръба да предвидят най-разрушителното земетресение в историята на американския клон на „Лиан“. Вярвам в преценката им. — Тя пъкна в устата си две дъвки. — Ако нарочно объркаме предвиждането, огромна част от населението ще бъде изложена на страхотен риск в момент, в който земетресението наистина стане.

Ли сви рамене.

— Просто се опитваме да спечелим гласовете на избирателите. От последните избори досега станаха няколко земетресения в различни райони на страната. Хората се страхуват и ще са благодарни за загрижеността ни, независимо дали предвиждането ще се окаже вярно, или не. Ще гласуват за нашите кандидати.

— Не чухте ли какво ви казах?

— Мога да огранича рисковете за „Лиан“ в този регион, ако покъсно земетресението наистина стане. Ще бъда подготвен. — Той погледна към Съми. — Идвало ли ви е някога наум, че ако правителството действително вземе сериозно участие в тази работа с предвижданията, всичко ще свърши в съда? Пълен хаос. Така стоят нещата. Но като средство за постигане на успех на изборите? Превъзходно. Така че можете да промените стойностите.

— Сър — леко се поклони Съми. — Не искам да ви обидя, но не мога да изпълня заповед, която намирам за неморална и опасна за толкова много хора.

Господин Ли се ухили и козметично избелените му зъби лъснаха. Прожекцията постави призрачната си ръка върху рамото на Съми.

— Вижте какво имам тук.

В центъра на дневната се появи холоизображение на банята й. Съми се видя да излиза изпод душа. Нямаше съмнение какъв беше полът й. Тя се изчерви от срам.

— Значи знаете.

— Ти си много красива жена, Съми — каза Ли. Той се опита да прокара ръце по тялото й, но те изчезнаха в него. Някак си това правеше обидата още по-силна. — Знае ли кой някой друг?

— Само вие — отвърна тя, — което, страхувам се, е достатъчно.

Ли се засмя.

— Не искам да те излагам на публично и лично унижение. Искам само да продължавам да те използвам като свое оръжие. Сега притежавам информация, с която те държа в ръцете си. Имам много планове за теб. Пак те питам, ще постъпиш ли така, както те моля?

Тя силно се намръщи.

— Работила съм рамо до рамо с тези хора. Те са добри, аз ги харес...

— В момента се свързвам със Съвета за геологични проучвания. Готвя се да им кажа, че си лъжкиня и измамничка — и да им препоръчам незабавно да те уволнят. Решавай веднага.

Съми се приведе напред и скри лице в шепите си.

— Ще го направя — най-последно приглушено изрече тя.

— Какво?

— Ще го направя — по-високо повтори жената. Изправи се, приближи се до пулта, седна и започна да чука по клавишите. След минута свърши и вкара променените стойности в сървърта. Беше мамила хора през целия си живот. Сега мамеше науката.

— Готово — съобщи тя и се обърна. Проекцията бе изчезнала. Съми влезе в банята и си изми ръцете.

[1] В еврейския фолклор — изкуствено създадено същество с човешка форма надарено с живот. — Б.пр. ↑

[2] Част от земната кора, граничеща поне от две страни с разседи и потънала по-ниско от съседните райони. — Б.пр. ↑

[3] От артропод — безгръбначни от типа Arthropoda, включващ насекоми, паяци и пр. — Б.пр. ↑

[4] Сравнително тъмни петна от слънчевата повърхност, които се появяват периодично и оказват влияние върху земното привличане и други земни явления. — Б.пр. ↑

9. ЗВУКОВИ ВЪЛНИ

Фондацията „Крейн“, 1 октомври 2024 г., 18:00 ч.

Кабинетът на Крейн не беше истински кабинет. Бе коптор — огромен коптор, който му осигуряваше много място да трупа боклуците си. По целия под имаше камари от разпечатки, голяма част от които се клатеха или бяха паднали и бяха оставени в този си вид. Шкафовете бяха пълни с книги, които преливаха върху покрития с хартия под. Бюрото му беше разхвърляно и дървената му повърхност изобщо не се виждаше. Навсякъде се валяха чашки от кафе и обвивки от храна, а компютърните терминали и принтерите бяха наблъскани върху всяка плоскост, която можеше да ги издържи. В кабинета имаше и легло, до което лежаха няколко празни бутилки от алкохол. Крейн знаеше точно къде може да намери всяко нещо, което му трябваше.

На стената висеше повредена от дим снимка на родителите му, а върху един от книжните шкафове бе поставен полустопен детски самолет. Това бяха единствените неща, останали от огнения ад, погълнал дома на детството му, единствените лични вещи, които притежаваше Крейн. Той беше човек, обсебен от миналото си, човешко същество само в биологичния смисъл на думата.

В бетонната стена бе изсечена дупка, така че да може да гледа глобуса винаги, когато поиска.

Стаята беше изпълнена с вълнение. Крейн бе събрал почти всички членове на основния си екип, които покорно бяха домъкнали съгваемите си столове и чашки кафе, докато той се бе излегнал на леглото. Предстоеше му да вземе решението на своя живот и искаше тяхното мнение, не за да му помогне да вземе решението, разбира се, а за да подкрепи онова, което вече бе решил.

Лейни и Дан още не бяха дошли. Нюкоум се опитваше да свърши своята ЗТ-еко карта, а Лейни правеше нов опит да определи с помощта на глобуса състоянието на планетата след разцепването на Пангея. Но Крейн не можеше да я види през отвора в стената и вече беше чул съобщаващия за неуспеха ѝ звън, който придружаваше изключването на системата.

В тяхната концепция за раждането на планетата имаше нещо съвсем погрешно, бе решил той. Ако Пангея наистина беше съществувала, всичко между нея и поставилата началото на терциера Юкатанска комета щеше да е крайна величина — можеше да се изгради някаква относителна форма на света, погрешна или вярна, която да запълни времето между двете събития. Но машината продължаваше да отхвърля истинността на Пангея, което би могло да означава, че техните грешки се крият в невероятно далечното минало.

Този проблем го тревожеше, но в момента не можеше да се справи с него. Беше прекарал трийсет години в очакване на благоприятен момент. Тази вечер щеше да поеме риска. Винаги бе знаел, че ще се стигне до такова решение, но никога не беше мислил за страха, който го съпътстваше. Ако допускаше грешка, като излизаше толкова мащабно пред публика, щеше да бъде унищожен. Това го плашеше, но не го възпираше. А сега трябваше да разбере до каква степен са лоялни хората му.

— Съжалявам, че закъсняхме — каза Лейни, като влезе през отворената врата. Двамата с Нюкоум мъкнеха широка един метър квадратна черна дъска. — Забави ни картата.

Картата, която представляваше графика „торта“ във всички цветове на дъгата, беше поставена върху разпънатата тринога пред една камера. Двамата едновременно се плъснаха на пода и се облегнаха на стената, сякаш залепени за бедрата. Нюкоум внимателно се загледа в Крейн. Ученият изглеждаше по-възбуден от всякога. Наистина плашеца мисъл.

— Предполагам, че пак сме се провалили с глобуса? — мрачно попита Крейн.

— Това е петнайсетият опит — кисело отвърна Лейни. — Започвам да се обезсърчавам.

— Отговорът е там — каза Крейн. — Просто не го виждаме. Продължавай да опитваш. — Докато говореше, той не смееше да я погледне. През четирите месеца на съвместна работа я бе допуснал по-близо до истинския Крейн, отколкото смяташе, че би могъл да допусне когото и да е. Това, че даваше такава власт над себе си на човек, при това жена, го караше да изтръпва. Но нищо не можеше да направи — тя като че ли го разбираше толкова цялостно.

— Както повечето от вас вече знаят — заговори той, като седна изправен; болната му ръка се беше вцепенила, — сериозно обмисляме да съобщим публично за земетресение от Нюмадридския разлом.

В този момент настана всеобщ смут — всички заговориха едновременно. Крейн вдигна здравата си ръка, за да въдвори тишина. Нюкоум го долавяше в очите им — страха. Едно действително предвиждане означаваше действително ангажиране и действителен провал, ако грешаха. За аутсайдери като хората тук това означаваше заплаха влакът с парите им да се преобърне. Те нямаха къде другаде да отидат.

— Ще изслушам всичко, което имате да кажете — заяви Крейн, — но един по един. Доктор Франкс?

Изправи се дребен мъж с къса къдрава коса и измъчено лице, който клатеше глава.

— Чуваме много слухове.

— Какви например?

— Например че тестовете Елзуърт-Бероза не дават основание за такова предвиждане.

— Вярно е — отвърна Крейн, — и моля ви, седнете, докторе. — Крейн огледа стаята. — Докато глобусът не започне наистина да работи, смятам, че всичките ни опити да използваме стандартизирани изпитателни процедури ще водят до неясни, даже противоречиви данни.

Отново избухна обща глъчка и Крейн за пореден път вдигна ръка.

— Нека се изразя така: никой тест не е свършен. Тъкмо затова е толкова трудно предвиждането. Но чуйте с какво разполагаме. Електрическата активност е повишена, същото се отнася за излъчването на хелий и радон, има предварителни трусове, макар да не са точно в центъра на зоната. Има данни за разширяване. И освен това получихме сериозни свидетелства в данните ни за натиска. Доктор Нюкоум?

— Взехме ядрена проба от скалата в този регион — каза Нюкоум — и я поставихме в странична камера под налягане, за да видим какъв натиск може да поеме преди да се разцепи. Скалата се разпадна на части при 714,5104163386 кг на кв.см. Данните от пукнатината

Рийлфут дадоха стойност от 714,5101. Според нашите изчисления, скалата в Залива не може да издържи повече от двацет и девет дни.

— Какъв магнитуд на земетресението предвиждате? — попита Съми, която беше пристигнала само преди няколко секунди.

— Поради разположението на натиска и изчисленията за времето на връщане — отвърна Крейн, — предстои земетресение от XI-та степен по Меркали в непосредствения район, което отговаря на 8.5 по Рихтер и на моментен магнитуд над 9.

Франкс отново бе на крака.

— Значи 8,5. Това е... това е невъобразимо!

Лицето на Крейн беше сериозно.

— Мемфис... разрушен. Сейнт Луис... разрушен. Нашвил... разрушен. Литъл Рок... разрушен. Чикаго... тежко пострадал. Канзас Сити... тежко пострадал. Индианаполис... разрушен. Списъкът е ужасяващ. Цялата обработваема земя в зърнения пояс ще бъде унищожена. Пожари ще откъснат Изтока на САЩ от останалите части на страната. Комуникациите и подаването на енергия в над две трети от страната ще прекъснат за Бог знае колко време. Погледнете картата.

Всички се стълпиха около картата на Ньюкоум, като говореха и сочеха.

— Според нас, хипоцентърът ще е на около четирийсет и осем километра под повърхността — каза негърът, — а епицентърът ще е на двацет и четири километра от Мемфис. Ако изчисленията ни са верни, картата ми ще се окаже толкова точна, колкото онази на Садо.

Лорийн Девлин, една от специалистките по тектоника, се обърна и погледна към Крейн.

— Ще предизвикате паника. Ами ако грешите?

— Ами ако съм прав? — отвърна той. — Не мога с пълно съзнание да задържа тази информация за себе си. През четирите хиляди години писана история на Земята в пряк резултат от земетресения са загинали тринайсет милиона души.

— На Садо чакайте в продължение на седмици — рече жената. — Как ще постъпите с Мемфис?

— Струва ми се, че на Садо научих нещо. Този път ще им дам конкретна дата, не приближение, не няколко опасни дни. Спирам се на 30 октомври, някъде след 17 ч., когато започне да се спуска късният следобеден студ.

— Разбираш ли в какво се забъркваш? — попита Съми. — Кой ще поеме отговорността, след като направиш своето съобщение? Правителството ли? Медите? Как ще трябва да постъпят бизнесмените — да затворят фирмите си и да загубят печалбите си или да продължат да работят и да рискуват съдебни иски от страна на онези, които са остана в сградите по време на рухването им? Ако сгрешиш, ще понесеш ли финансовата отговорност за социоекономическите загуби в пострадалите райони? Няма ли предвиждането ти да предизвика паника, както каза Лорийн, и всичко да свърши с вкарването войските на Националната гвардия и плячкосване?

— Не е ли малко късно да се измъкнем от играта, а, Съми? — със странен глас се поинтересува Крейн.

Съми колебливо приближи към него, като някой покаял се грешник. Тя застана точно до Крейн и зашепна в ухото му. Лейни се напрегна да чуе думите ѝ.

— Просто се тревожа за теб, Крейн.

— Трябва да направя това предвиждане — отвърна той, — и ти го знаеш. Не ме изоставяй точно сега. Вече не става въпрос за спонсорирането. Не мога да запазя тази информация за себе си.

Съми кимна — малко тъжно, помисли си Лейни — и се отдалечи към отсрещния край на кабинета.

— Някой да има предложения или забележки? — огледа ги Крейн.

— Да — обади се Франкс. — Не го правете. Изобщо не ми се иска да съм вестител на такава новина. Освен това, наистина ли смятате, че хората ще ви обърнат внимание?

— Аз мога само да им покажа истината, докторе — поклати глава Крейн. — Не съм в състояние да ги накарам да приемат. Всичко онова на Садо, цялата онази публичност, целеше да затвърди авторитета ми на предсказател, за да накарам хората да се вслушват сериозно в мен. Никога няма да има по-благоприятен момент.

— Чрез държавна агенция ли възнамерявате да направят съобщението си? — попита специалистът вулканолог Мо Грийнбърг.

— Не — отвърна Крейн. — В противен случай ще продължавам да се боря с бюрократичната машина дълго, след като е станало земетресението.

Той се приближи до бюрото си и разхвърля натрупаните боклуци, за да извади компактдиск с големината на голям уплътнител.

— Всичко е записано на този диск — с дрезгав глас и мрачно изражение поясни той. — Ще излъчим съобщението оттук, като непрекъснато редуваме моите обяснения с графиката на Дан. Ще го предаваме на всеки час.

— Бих искала да поставя въпроса пред Съвета за геологични проучвания — каза Лорийн Девлин.

— Не! — изкрещя Крейн. — Искаш да го загровиш там, защото си слаба! Няма да допусна раздвоена лоялност. Имаме мисия, от която няма да се откажем. Искам да сте с мен с цялото си сърце и душа. Започваме вечната битка — Човекът срещу Природата. Няма да позволя колеблива преданост, нито несигурност. Ще ме подкрепите сега или ще си тръгнете. Ясно ли се изразих, дами и господа?

Разнесоха се нерешителни отговори и лицето на Крейн почервения от гняв. Нюкоум усети, че пръстите на Лейни стисват по-силно ръката му.

— Присъединете се към мен сега или си вървете! — извика Крейн. Той грабна оставената до леглото му отворена бутилка ром и започна да я размахва, докато говореше. — Аз ще убия звяра! С мен ли сте?

Той мина покрай всички присъстващи поред, като ги изгаряше с очи и им задаваше същия въпрос. Един по един те заставаха зад него. После стигна до Нюкоум, който отвърна:

— Няма да стана твой роб, като се закълна в такава преданост.

— Ти не си по-различен от който и да е друг тук — дрезгаво прошепна Крейн. — Присъедини се към нашата кауза или се махай веднага.

— Бях с теб в равнината на Садо. Няма какво повече да ти доказвам.

— Върви по дяволите — тихо каза Крейн. Но после млъкна, върна се при бюрото и изрови от бъркотията предавателното устройство. Пъхна компактдиска в отвора и без да се колебае натисна бутона за излъчване.

— Готово — обяви той. — А сега се махайте, всички до един.

До този момент в съня никога не бе имало чукане. Обляна в пот, Лейни лежеше в леглото и умът ѝ гореше от образа на Крейн в белия костюм с издут шлем. Той викаше и се опитваше да стигне до нея, но чукането беше толкова силно, че не можеше да го чуе... не можеше да чуе...

— Какво става, по дяволите? — попита Нюкоум. Лейни се стресна от съня и седна изправена. Чукането продължаваше.

— Откъде да знам, дявол да го вземе? — Негърът стана и слезе гол по стълбите.

— Знам, че си вътре! — изкрещя Крейн. — Отвори вратата!

— Махай се! — извика в отговор Нюкоум. — Върви да спиш!

Докато Лейни прехвърляше крака през ръба на леглото, Крейн се блъсна във вратата, но строителният алуминий не поддаде. Той повтори опита.

— О, за Бога — възкликна тя и включи нощната лампа. После отиде до парапета на стълбите. — Пусни го преди да се е наранил.

— Чудовище! — извика Крейн и отново се хвърли към вратата.

— Ти си луд! — изкрещя му Нюкоум. Лейни, която също беше гола, побърза да слезе долу и да отвори вратата.

Той профуча покрай двамата и дръпна здравата си ръка, когато жената се опита да го хване за ръкава.

Ученият пресече стаята и включи стенния екран.

— Ти ме предаде — каза Крейн, като изпепеляваше с поглед Нюкоум.

— Не зная какво... — започна негърът, но замълча, когато видя на телевизионния екран собственото си лице.

Лейни се приближи да го хване за ръката, но както преди това Крейн, Дан се дръпна.

— О, не — тихо простена той и се стовари върху кушетката. — Те ми обещаха да не излъчват това в продължение на месеци.

— Е, предполагам, че са променили решението си. — Очите на Крейн се разшириха при вида на голотата на Лейни. Той взе поставеното върху облегалката на един от столовете тъкано одеяло и ѝ го подхвърли. — Завий се.

Засрамена, тя се изчерви, после се уви с одеялото и погледна към екрана. Дан подробно излагаше своите ЗТ-еко уравнения и правеше

публично достойние всеки детайл, който Крейн беше пазил в тайна. Нюкоум изключи звука.

— Чел ли си договора си, докторе? — попита Крейн.

— Знам условията на договора си. В цялото това изложение отдавам всичко на Фондацията и всички пари, получени от него, отиват за нея.

— И каква полза? — извика Крейн. — Това е част от проучванията ни, онова, което ни издържа. Когато издаваш информация, ти разрушаваш всичко останало, което градим.

— Светът се нуждае от тези теории — отвърна Нюкоум. — Поех върху себе си отговорността да извърша онова, което трябва.

— Но ти не можеш да взимаш сам подобно решение — обади се Лейни.

— Стой настрана от това — изръмжа Нюкоум, после погледна към Крейн. — Ако се успокоиш, ще ти обясня.

Лейни наблюдаваше лицето на Крейн. По такива въпроси той излизаше извън всякакъв контрол. Ученият седна на един дървен стол с права облегалка.

— Защо? — тихо и неуверено попита той.

— Ти имаш мечта, Крейн, мечта, която днес се провали за петнайсети път.

— Моите мечти отиват далеч отвъд онзи глобус — отвърна Крейн.

— И докъде стигат? Какви са те? Какво точно се стремиш я постигнеш?

Крейн само продължаваше да го гледа.

— Виждаш ли? — вдигна рамене Нюкоум. — Не искаш да накажеш, не знаеш или пък... какво? Е, аз предлагам нещо реално, а не само мечти. Прекарал съм десет години в проучване и класифициране на земетръсните вълни. По твоите стандарти може да не е толкова ефектно, но, по дяволите, след десет години изчисленията си паснаха, оказаха се верни и ми позволиха да предвидя засегнатите райони около разломните линии. Уравненията говорят сами за себе си и трябва да бъдат направени достойние на света. Така че аз ги описах в статия и я пратих в научните списания. Фондацията получава парите и почестите. Моята мечта е реалност.

— Твоята мечта е моя собственост — заяви Крейн и посочи към екрана, — което прави това... обикновена кражба. Аз не съм задължен да споделям с теб мечтите си, Дан, нито пък ще го сторя преди сам да реша. Ти нямаш силата да съдиш мен или моите мечти. Ако не ти харесва начинът, по който ръководя нещата, защо не напуснеш? Няма да задържам насила човек, който иска да си тръгне.

— Не напускам, защото имам нужда от парите ти! Защо не ме уволниш?

Крейн дълбоко си пое дъх и се изправи. Целият му гняв изведнъж се бе изпарил. Той бавно се затътри към вратата, отвори я и после се обърна към тях.

— Не мога да те уволня — каза ученият. — Ценя те прекалено много. Страхотно добър си. Съжалявам, че ви обезпокоих.

— Лудо копеле. — Нюкоум заключи вратата зад него. Той се върна до дивана и удари по него със стиснат юмрук. — По дяволите! Обещаха ми да не излъчват материала без преди това да ми съобщят.

— Предполагам, че предвиждането на Крейн е направило ЗТ-еко прекалено гореща тема, за да я пропуснат — рече Лейни, все още здраво завита с одеялото. — Успокой се. Сега и ти ще се прочуеш.

— Да не би да си мислиш, че съм го направил нарочно?

— Не зная — отвърна тя. — Знам само, че си нямал право да крадеш собствеността на Крейн, само защото не я е управлявал така, както ти се е искало.

— Но аз я дадох на света, Лейни — въздъхна той и се приближи, за да я докосне по рамото. — Ще ти се наложи да свикнеш с това.

Тя се дръпна от него и се обърна с гръб.

— Обичаш да командваш всичко, нали? Ако искаш да знаеш истинската причина, заради която се подложих на Вогелмановата процедура, направих го, защото разбрах, че щом веднъж си го набиеш в главата, ще ме накараш да раждам бебета и да правя онова, което искаш ти.

Той я обърна към себе си.

— Чакай малко. Мислех си, че сме решили да не се подлагаш на процедурата.

— Не си ти този, който трябваше да вземе това решение — заяви тя и отново се откъсна от него, за да се обърне към екрана, в момента изпълнен от лицето на Дан, заснето близък план. — Както и сега това.

— Направила си го без да ми кажеш.

Тя продължаваше да гледа гигантското му лице с толкова искрени очи. Не можеше да се въздържи да не се засмее.

— Струва ми се, че и ти си направил някои неща без да ми кажеш.

— О, по дяволите — омекнал рече той. — Изключи това нещо и да се връщаме в леглото.

Лейни не беше в състояние да го погледне в лицето и знаеше, че тази нощ няма да може да спи с него.

— Ти върви — махна с ръка. — Аз ще дойда по-късно.

Тя се вцепени, когато Дан я докосна. Той изсумтя и се отдръпна.

— Чудесно — каза Нюкоум и се заизкачва по стълбите. + Но ще те помоля за една услуга. Не се оставяй да попаднеш в плен на фантазиите на Крейн. Той е просто един безумец, това е всичко!

— Моят глобус не е безумен!

Дан не ѝ обърна внимание и се качи на горния етаж. При звука на пружините на леглото, осветлението се изключи.

Лейни се обърна и погледна към предната врата.

— Не е безумен — прошепна Лейни на мъжа, който вече не беше там.

РАЗЦЕПВАНИЯ, ДЖУРМЪНТАУН, ТЕНЕСИ — БЛИЗО ДО МЕМФИС, 27 ОКТОМВРИ 2024 Г., 10:00 Ч.

— И тогава онзи ми вика — завърши Нюкоум и замахна с ръка, за да забие сензорното колче на Лейни в черната алувиална пръст, — че ще включи името ми в номинациите за Нобеловата награда.

— Малко е рано да отваряш шампанското, не мислиш ли? — Лейни отдавна се бе уморила да разговаря по този въпрос — всъщност напоследък Дан беше толкова погълнат от себе си, че тя започваше мъничко да се уморява и от него. — Обикновено научните награди се дават много години след самото откритие.

— Но и преди се е случвало, например с Крейн. — Нюкоум ѝ помогна да извади дългата, напомняща на храст антена и да я пхне в дупката. — Дай ми възможност малко да се повълнувам, а?

— Ти си докторът.

— Точно така, доктор съм.

Тя се усмихна и включи фокуса на върха на уреда. Светва червена лампичка, която показваше, че данните се излъчват. Лейни се

обърна и погледна нататък по линията. Това беше петнайсетото колче, последното от правата редица, която очертаваше границата на определената от Дан зона на разрушение. На осемстотин метра зад нея се намираше и палатковия лагер, който обхващаше много акри памукови поля. Тук вече се бяха стекли хиляди бежанци и екипът се готвеше за пристигането на още повече, може би даже сто хиляди. Не че получаваха особена помощ от страна на правителството.

Да са живи и здрави адвокатите на Хари Уетстоун, бе си помисляла десетки пъти през последните две седмици Лейни. Добрият стар Стоуни, приятелят и благодетелят на Крейн, беше успял да посрещне нуждите на Фондацията, защото адвокатите му бяха уредили анулирането на заведеното срещу него дело и така бяха освободили милиардите му от наложения им запор. Слабата работа на правителството и „Лиян Инт.“ по отношение предупреждаването на населението, осигуряването на информация, напътствия и помощ отначало предизвикваше само удивление. После беше станала толкова разочароваща, че Крейн заяви, че ще започне да вие към украсената с емблема луна всяка нощ.

И все пак хората прииждаха в лагера им, който вече надхвърляше десет пъти площта на онзи на Садо. И по телевизията непрекъснато показваха образи на задръстени пътища и въздушни линии — хората се опитваха да се измъкнат от района. Разбира се, с изоставянето на цели квартали в Мемфис и съседните градове бяха започнали плячкосвания и ФПС реагираха. Всъщност, изглежда ФПС бяха единственият елемент от правителството, който си вършеше работата добре.

Лейни поклати глава и вдигна поглед. Небето беше ясно, а слънцето горещо за края на октомври. Тя се потеше в дългата си горна дреха и дебелите си ръкавици. Широката периферия на шапката ѝ висеше над очилата ѝ. Над главата ѝ лениво се нижеха облаци, по които излъчваха образи от уличните задръствания из цялата долина на Мисисипи. Други репортажи показваха хора, които не вярваха в предвиждането — чак до онези, които изобщо не знаеха какво е земетресение. Крейн бе наел екип от историци, които да документират тези поредици от събития, така че да е в състояние да разработи сериозни планове за предвижданията си за бъдещи земетресения.

— Това ли е всичко? — попита Нюкоум.

— Да — отвърна Лейни. Искаше ѝ се и тя също да може да се размотава по тениска и без шапка. — Данните от тази допотопна тиня ще са изключително интересни. Всичко ще се преподреди.

Нюкоум се усмихна. Той се приближи до камиона, с която бяха докарали сензорите, и се намести на шофьорската седалка.

— Земята става като течна. Ще видиш как разни неща понякога цели къщи, изчезват под повърхността, а други, отдавна погребани под нея, отново изплуват отгоре. Повярвай ми, не бих искал да живея в Ню Орлиънс точно сега — мъртвите там ще излязат от гробовете си, и онези, които все още са заровени в земята, и всички други, които са в наземни семейни гробници.

— Ободряваща мисъл — подхвърли Лейни, като се качи до него и затвори вратата. — Чудя се как ли изглеждат тази сутрин тестовите Елзуърт-Бероза?

Нюкоум включи двигателя, програмира посоката и камионът заора в черното поле. Навсякъде около тях стърчаха скелети на оголени памукови растения.

— Тревожа се за Е-Б теста — кимна той. — Всеки проклет скален връх на света се свежда до Пукнатината и всички казват едно и също: ако Е-Б тестът не даде положителни резултати, земетресение няма да има.

— Нали бяхме в онези дупки, Дан. Видяхме данните за натиска. Усетихме трусовете.

— Съгласен съм. Тогава защо тестовите Елзуърт-Бероза не ни показват някаква активност?

— Навярно няма да има никакви предупреждения повече.

Сбърчил чело, той отговори:

— Да... навярно. А може и да грешим за времето. В такъв случай Крейн е свършен. Това само подкрепя решението ми: да дам гласност на ЗТ-еко. Ако се наложи, мога да се отделя от него и пак ще оцелея.

— Да... вероятно — кисело се съгласи Лейни. — Някак си ми е трудно да повярвам, че Крейн някога може да бъде свършен. Той ще се успокои едва в гроба си. А може би и — там няма.

— Той е психо. Някой ден ще го приберат в лудница.

Тя се отпусна назад и се загледа в облаците и безкрайните им телевизионни прожекции. Колкото и да беше умен Дан, той си нямаше и представа за Крейн, за неговата мащабност. Крейн можеше да е

психо, можеше да се самозаблуждава — но само от гледна точка на обикновените мъже и жени, които не го разбираха или оценяваха. Но Дан? Той би трябвало да е последният, който смята Крейн за нещо друго, освен за блестящ.

Напоследък Дан имаше страхотен късмет. Няма и седмица след публичното му представяне на ЗТ-еко уравненията група китайски специалисти по тектоника, на ръба да открият земетресение в неговата първа фаза Елзуърт-Бероза, бяха приложили теорията на Ньюкоум към определения от тях епицентър и уговориха жителите на Гуиян, столицата на провинция Гуиху, да се евакуират. Два дни след това земетресение от 7,2 степен по Рихтер разлюля региона и причини огромни разрушения, но нямаше нито един загивал. Учените отдадоха на ЗТ-еко заслуженото за това, че им е помогнала да определят районите за евакуация. И успехът на Ньюкоум започна да подхранва егото му — не, да тъпче егото му, да го угоява... и така да го прави изключително грозно, помисли си Лейни. Колкото повече растеше мнението му за себе си, толкова по-бързо падаше мнението му за Крейн. В презрението на Дан към Крейн вече имаше нещо отблъскващо.

В нощта на предвиждането тя се бе отдръпнала от Дан и той като че ли не забеляза нищо. Лейни продължи да се държи по този начин, за да види реакцията му, после просто ѝ стана навик. Нямаше начин да хвърли мост над емоционалната пропаст. Сега всеки момент се намираха под микроскоп и общественото внимание гасеше междуличностните им пламъци. Тя просто бе оставила нещата на течението и живееше ден за ден.

Освен сънищата.

Сънищата бяха постоянни — въртопът на Мартиника, който се усилваше до такава степен, че Лейни вече смяташе кошмарите си за важни по начин, излизащ извън обикновената памет, макар че си спомняше. Постепенно се появяваха отделни образи — ужасната кал, товаренето на най-пострадалите, рева на камионите, едновременно надули клаксоните си — но действителното събитие, довело до загубата на паметта ѝ, все още тънеше в мъгла. Дори не беше сигурна дали иска да си спомни този момент.

— Виж хората — посочи Дан, когато навлязоха сред палатковия лагер. Тук нямаше пъстри, наблъскани една до друга палатки като на

Садо. Всички бяха в еднообразен военнозеленикав цвят и образуваха стройни редици с достатъчно място помежду им, за да позволят минаването на камиони. И бяха хиляди. Над лагера постоянен електронен вятър развяваше прожекция на американското знаме.

Навсякъде имаше хора, насочвани от почернените униформени служители на „Уетстоун Инк.“, военизираната организация на милиардера.

Дан спря до щаба, точно когато там пристигаше автобус пълен с ученици от местния интернат.

— От техническото училище са — каза той и слезе от камиона.

Лейни проследи децата, от предучилищна възраст до гимназисти, които слизаха от автобуса. Изглеждаха крехки и уплашени.

„Образованието“ се подлагаше на преоценка и техническите училища представляваха нова насока в него. Основният им предмет бе „Интерфейс 101“. Децата се учеха как да работят с компютърната мрежа чрез интерфейсите си, как да получават достъп до всяко нещо, което някога щеше да им потрѐбва или което щяха да поискат да научат. Изобилието от гласови линии на компютъра дори изключваше необходимостта от четене и писане. Неговата сила беше силата на абсолютното знание. Ами дисциплината? Ами съхраняването на паметта и възвръщането ѝ? Като хвърли последен поглед на колоната от двайсет деца, Лейни тръгна след Ньюкоум към щаба. Техническо поколение — тези не притежаваха способност да синтезират нещата, да реагират на физически и емоционални ситуации. Те живееха в компютъра си. Мислеха, че той им дава всичко, всички отговори. Проблемът беше, че не знаеха въпросите.

В палатката влизаха и излизаха участъкови отговорници, които идваха с различни искания и въпроси. Крейн бе силно намръщен и клатеше глава, докато разговаряше със Съми и белокосия Стоуни Уетстоун, облечен в същата униформа като хората си. Широките девет метра стени на квадратната палатка бяха покрити с екрани, които показваха същите картини като облаците.

— Ти си глупак, Паркхърст — заяви Крейн, когато двамата влязоха в помещението. Той поклати глава и отпрати човека.

— Навън чака автобус с ученици от техническото училище, които ще се нуждаят от особено внимание — каза му Лейни. Крейн

погледна към Съми.

— Разбира се — кимна Съми и незабавно излезе.

— Какво става с Е-Б тестовите? — попита Ньюкоум шефа си, който разсеяно гледаше към пода.

— Няма активност — отвърна Стоуни.

Уетстоун беше внушителен, помисли си Лейни. Висок, представителен и практичен, той имаше насечено от времето и все пак красиво лице. Изглеждаше чудесно за мъж на шейсет и седем, което я караше да се чуди как ли е изглеждал на четирийсет.

— Тук става нещо много странно, струва ми се — добави Стоуни.

Това не беше новост. Уетстоун се мръщеше все повече с всеки изминал ден, изразяваше подозрения и подлагаше на съмнение всичко, свързано с правителството и „Лиян Инт.“.

— Какво искаш да кажеш този път? — малко уморено попита Лейни.

— Правителството се бави с помощта, която ни осигурява — а тя и без това е страшно малко. Мислех си, че цялата работа с участието им в предвиждането на Крейн цели да привлече електората — с една дума, вижте ни какви добри момчета сме. Предполагам, че тук ще е пълно с политици и репортери, че Ли и приятелчетата му ще мъкнат всичките си кандидати, за да дадат на тези клоуни възможност да се изтъкнат пред избирателите. Някой да вижда подобно нещо? Всъщност, да сте видели тук поне един кандидат, някое изборно лице или голяма клечка от „Лиян Инт.“?

Лейни бавно поклати глава.

— Не, разбира се, че не, защото има нещо съмнително, ето защо.

— Хайде да не прибавяме параноята към списъка на проблемите си — обади се Ньюкоум. — До земетресението има още два дни. Може би нещо ще...

— Ръката не ме боли — прекъсна го Крейн. — До земетресението става толкова малко време и би трябвало да пулсира.

Телевизионният образ премигна и хвърли върху лицата им зловеща сянка. Картините изчезнаха, после на всички екрани разцъфтя президентският печат. Лейни включи интерфейса си на канал „К“, макар че нямаше значение коя нишка ще избере. Всички излъчваха едно и също.

— ... идентът на Съединените щати — разнесе се гласът по слушалката ѝ. Президентът Гидиън седеше на бюрото си. До него беше господин Ли.

— Скъпи съотечественици, днес се обръщам към вас, за да поправа една ужасна грешка. С огромни усилия и на невероятна цена вашето правителство извърши мащабно проучване и откри скандална измама. Люис Крейн е шарлатанин. Безпринципен и жаден за слава, той заблуждава страната, като я кара да повярва, че цялата средна и южна част на Съединените щати е на ръба на катастрофа. За щастие ние открихме, че не е така и обявяваме неговото предвиждане за земетресение на 30 октомври за измислица. Нещо повече, ние незабавно прекратяваме всякакво федерално финансиране на фондация „Крейн“.

Крейн стоеше пред най-големия екран и клатеше глава.

— Какво правят? — промълви той. — Защо?

— Не можеш ли да усетиш прецакването във въздуха? — попита Стоуни. — Знаех си, че готвят нещо.

Президентът продължи:

— Имаме доказателства, че фондация „Крейн“ не е прекратила контактите си с лидера на Йслямския щат Мохамед Ишмаил, откакто той обяви намеренията си за създаване на ислямска държава в присъствието на Крейн. Ние, народът, сме жертви на някакъв заговор.

Появи се видеозапис на мъж, който вървеше, провесил ръце, по градски тротоар. Камерата го снимаше от позицията на ръкава на палтото му. Мъжът спря пред уличен продавач на дорф и си купи едно шишенце. Когато завъртя ръка, за да плати на продавача, лицето на Дан Ньюкоум изпълни екрана.

— Какво е това? — обърна се към Ньюкоум Крейн. — Какво, по дяволите, ни предстои да видим? — изкрещя той.

— Мен и Ишмаил — отвърна Ньюкоум и безизразно поглед на шефа си.

— И какво друго?

Ньюкоум кимна към екрана, на който бързо се редуваха картини от въвеждането му по коридор, напомнящ на чип-клуб. Лейни гледаше удивена. Пулсът ѝ се ускори и изпита чувство на страх, от което ѝ се повдигна. През онази нощ, когато бе изчезнал, Дан беше ходил в Зоната... сега вече това ставаше съвсем ясно. Предателство. Лично, а

също и професионално, подозираше тя. Започна да трепери. Напрегнат, Дан избягваше погледа ѝ и не сваляше очи от екрана. Отведоха го в някаква стая, отместиха легло и под него се показа капак, оттам се появи Ишмаил, който прегърна Нюкоум като отдавна изчезнал, обичан роднина. Лейни се озърна. Всички наблюдаваха унесено... и ужасено.

Нюкоум и Ишмаил гледаха напрегнато и злобно към публиката през обектива на камера, която трябва да се намираше в дланта на Ишмаил.

— Стоуни — с шокиран вид каза Крейн, — би ли довел двама от най-едрите си хора да охраняват входа на палатката? Не искам да се навъртат никакви репортери, докато не сме готови за тях. И накарай Съми да се върне тук.

Уетстоун кимна и преди да излезе, утешително стисна Крейн за рамото.

— Виж, Крейн — започна Нюкоум, — този капан в Зоната няма нищо общо с теб или с Фондацията. Въпросът е личен. И касае само мен.

— А мен? — попита Лейни. — Дяволски сигурно е, че това има нещо общо с мен. Зная какво е отношението на ИЩ към расата... към онова, което те наричат расова „чистота“.

Компютрите на всички ръце запиукаха — медиите се опитваха да се свържат с членовете на екипа на Крейн. Оставаха им най-много няколко минути, преди да бъдат нападнати от пресата.

— Лейни — обърна се към нея Дан. — Не ти казах по същата причина, поради която ти не ми каза за Вогелмановата...

— Моля ви — прекъсна го Крейн, който се опитваше да се успокои с дълбоко и бавно дишане. — Хайде първо да се съсредоточим върху непосредствения проблем. — Той посочи към Нюкоум. — Заклевах ли се, че контактът ти с Ишмаил не е свързан с дейността ти във Фондацията?

— Имаш думата ми — отвърна Нюкоум.

— Твоята дума! — изръмжа Лейни. Чувстваше се така, сякаш целият свят се изплъзва изпод краката ѝ.

— Как са те записали? — попита Крейн и кимна на Съми, току-що върнала се заедно със Стоуни.

Нюкоум вдигна ръце.

— Нямам представа. Може да е било случайно.

— Хора на „Лиян“ — предположи Съми. — Случва се постоянно.

— Какво значение има това в момента? — намеси се Стоуни.

— Никакво — отвърна Крейн, вперил поглед в яките стражи, които стояха на пост пред входа. — Стига да няма други изненади.

— Срегнах се и проведох личен разговор с брат Ишмаил — каза Нюкоум. — Понякога разговаряме и взаимно се съветваме.

— Той ли ти даде „съвета“ незаконно да публикуваш статията си? — неспособна да се овладее, попита Лейни.

— Не сега — приближи се до нея Крейн. — Заклеваш ли ми се, че не знаеш нищо за прекратяването на програмата от страна на Гидиън?

— Разбира се, че не знам! — възмутено извика Нюкоум. — И аз губя от това толкова, колкото и ти.

„Преди говореше друго“ — помисли си Лейни.

— Ти спаси твоята програма — подхвърли Стоуни.

Нюкоум се обърна да го погледне.

— Какво ис...

— Не — отсече Крейн. — Непозволен удар, Стоуни. Аз не... Няма да поставям под съмнение почтеността на Дан. Онова, което трябва да направим сега, е да разберем какво става и как да му се противопоставим.

Нюкоум мрачно се засмя.

— Какво става ли? Ами току-що ни потопиха. Унищожиха кораба от носа до кърмата, капитане. — Той отдаде чест, после се обърна към Съми. — Ами ти? Защо не успя да предусетиш какво ще се случи?

Съми се сепна.

— Когато установихме връзка с господин Ли, аз бях определен за работа на място. Нямам контакт с правителството. Бях тук заедно с вас.

— Трябва да престанем с взаимните обвинения — заяви Крейн. Лейни се стресна от шума на събиращата се и кряскаща навън тълпа. — Все още имаме предвиждането.

— Нали ръката не те боли — каза Нюкоум.

— Сър! — разнесе се мъжки глас откъм входа на палатката. Един от стражите беше подал главата си вътре. — Тук навън започва да става напечено.

— Кажй им, че ще разговаряме с тях след минута — поръча Крейн. Мъжът погледна към Уетстоун, който му кимна.

— Данните за натиска не лъжат — продължи Крейн. — Другите признаци също. Ето това има значение.

— Ами тестовете Елзуърт-Бероза? — попита Нюкоум. — Може би всички ние сме глупаци.

— Не, докторе — отвърна Крейн. — Не сме глупаци. Някакви предложения?

Всички го гледаха.

— Крейн — заговори накрая Уетстоун, — ще отстояваш ли предвиждането си?

— Ръката не ме боли — леко усмихнат каза ученият. — Тя не ме лъже. Но както виждате, това няма значение. По един или друг начин ние сме обвързани с предвиждането. Нямаме друг избор, освен да продължим напред с пълна пара. Такъв е жребият ни, не разбирате ли? Веднъж направено, съобщението не може да бъде отменено. — Той тръгна към входа на палатката.

— Къде отиваш? — извика Лейни.

Той спря, после рязко се обърна.

— Ще изляза навън и ще убедя онези хора и пресата да не обръщат внимание на това, което току-що са чули, а да вярват на мен.

— И ще отречеш всичко? — попита Нюкоум.

— Няма да ми е трудно — отвърна Крейн и безрезултатно приглади разрошената си коса. — Нали не знам нищо. Всички вие останете тук и не идвайте навън. Върху мен падна славата, време е върху мен да падне и критиката. — Той погледна към негъра. — Ще те защитавам колкото е по силите ми.

— Не искам никакви услуги — намръщи се Нюкоум.

Крейн присви очи, избра от закачалката до входа широкопола шапка и излезе навън. Лейни се огледа и осъзна, че всички екрани показват Крейн откъм тълпата пред палатката.

Стотици хора, повечето от които с камери, изпълваха черния път пред щаба. Крейн едва се бе появил, когато служителите на Уетстоун го заобиколиха с кордон и отблъснаха назад зяпачите.

— Искам да ви кажа някои неща — започна ученият, вдигнал ръце, за да въдвори тишина. Когато шумът не отслабна, той се включи в усилвателната уредба на палатковия лагер.

Лейни се обърна да погледне към Дан.

— Не мога да те позная — каза тя.

— Може би никога не си ме познавала — без да откъсва очи от екрана отвърна Нюкоум. — Разбирам как изглежда всичко това. Просто искам да ти кажа, че съжалявам. Обичам те. Направих онова, което трябваше да направя.

— Приятели! — изкънтя гласът на Крейн. — Въпреки всичко, което може да сте видели и чули преди малко, предвиждането на фондация „Крейн“ все още е валидно. Ние тук нямаме представа за какво говореше президентът. Онова, от което разбирам, са земетресенията. И земетресение ще има.

Лейни гневно прехапа устни.

— Да унищожих работата ми, като се свържеш с човек, който би предпочел да ме види мъртва. Това ли е трябвало да направиш?

— Твоята работа ли?

— Добро утро, Дан. Каква изненада! Събуди се! Глобусът е моя рожба, моята ЗТ-еко. И знаеш ли какво, струва ми се, че може би е по-важен даже от твоята работа.

— Онзи глобус — с отвращение отвърна той, — просто е физическа проява на безумието на Крейн. Той е безсмислен.

Тя му залепи толкова силен шамар, че ръката я заболя.

— Върви по дяволите — извика Лейни и се завъртя на пети.

Навън хората крещяха въпроси към Крейн за Ислямския щат.

— Ислямският щат не е свързан с нашите проучвания по никакъв начин. Доктор Нюкоум е приятел с Мохамед Ишмаил от много отдавна и има пълно право да се среща с него през свободното си време.

— Аз съм свободен човек — заяви Дан на тълпата. От цялото му същество се излъчваше гордост — огънят в очите му пламтеше, сякаш бе лъв в свят на хиени. — Да, срещнах се с брат Ишмаил. Мога да се срещам с когото си поискам.

— Разговаряхте ли с него за призива му за създаване на ислямска държава? — попита някой от публиката.

— Да, всъщност разговарях.

Хората се развикаха срещу него, като се опитваха да го достигнат. Лейни наблюдаваше как гордостта му се превръща в гняв и изпита страх за резултата.

Крейн усети надигането на действителна неприятност и отново си проби път до главната сцена.

— Ако няма нищо друго...

— Подкрепяте ли насилственото отнемане на правата на южняците с цел създаване на държава за африканите? — извика ясен като камбана глас.

Лейни си пое дълбока, успокоителна глътка въздух. От отговора на Дан зависеше решението ѝ.

— От дълги години — отвърна Нюкоум, — осем процента от нашите граждани са затворени в гета. Правят ли нещо? Не. Заслужават ли онези права и свободи, които повечето американци приемат за даденост... живот, свобода, стремеж към щастие^[1]? Да.

— Но какво ще кажете за насилственото прогонване на хората?

— Брат Ишмаил не желае да гони никого. Той иска само създаване на ислямска държава там, където доминират мъдростта на Аллах и Коранът. Хората, които живеят сега в нея, ще бъдат свободни да правят каквото решат.

Крейн уморено се върна в палатката. Съми се втурна да поуспокои. Докато Лейни слушаше изливащата се от устата на Дан ислямска реторика, тя се чувстваше така, сякаш я тласкаха към ръба. Беше чакала дълго време преди да си позволи да го обича. Но какво друго, освен болка ѝ даваше сега любовта?

— Член ли сте на Ислямския щат? — извика един от хората на Уетстоун — силите за безопасност постепенно се сливаха и се превръщаха в част от тълпата.

— Това е въпрос, който отдавна се опитвам да реша — отвърна той. — В момента съм гражданин на света. Говоря само онова, което мисля, и ще продължа да го правя.

Студена ръка сграбчи сърцето на Лейни. Докато Дан продължаваше да защитава брат Ишмаил, тя потъна дълбоко в себе си. Сегрегацията... забулването на жените... политиката на насилие. Можеше ли Дан Нюкоум — човекът, с когото беше живяла и когото обичаше — наистина да се включи в движение, което се обявяваше за такива неща? Тя ужасно се страхуваше, че отговорът е положителен.

Изпълнена с болка, Лейни стисна зъби и се овладя. Не можеше повече да търпи... Крейн! Трябваше да се погрижи за Крейн.

В мига, в който Крейн осъзна, че с всяка изречена от Дан дума Фондацията губи все повече подкрепа, той намери скътаната си бутилка бърбън и яростно я нападна. Камерите се откъснаха от лицето на Дан, за да покажат сцени на хора, които напускаха палатковия лагер пеша или с автомобили, като го унищожаваша. Когато Ньюкоум свърши, голямата част от мечтата на Крейн за спасяване на човешки животи и благотворни, задружни работи в лагера беше или изравнена със земята, или открадната. Червената палатка стоеше наскоро купчини останки. Два дни преди датата на неговото предвиждане всичко бе свършило...

Лейни се приближи до Крейн. По лицето му течаха сълзи той люлееше бутилката с болната си ръка. Когато жената докосна рамото му, тя го разбуди от някакъв сън или ужас. Очите му се отвориха.

— Единственото, което някога съм искал, е да помагам на хората — с отслабнал глас каза Крейн.

Тя го прегърна.

— Може би трябва да помислим и ние да напуснем това място.

— Не. Не и аз. Ти. Намери Бърт и му кажи да опакова всичко и да откара останалата част от екипа във Фондацията, колкото е възможно по-скоро.

— А ти какво ще правиш?

— Ще остана тук. Ще си върша работата. Все още предстои земетресение и трябва да предупреждавам хората за него. Това, че правителството е решило, че земетресение няма да има, не означава, че наистина е така.

Двамата продължително се изгледаха.

— Крейн, не мога... не мога да те зарежа тук сам. Оставам с теб...

— Не. Трябва да си тръгнеш. Върни всички обратно колкото можеш по-бързо. Продължи работата по глобуса. Работи усилено. Докато не свършат парите ни, ще продължим да правим каквото можем във Фондацията.

— Мислиш ли, че ще се оправяш?

— Никога не съм се оправял. — Той отпи от бутилката. — Давай. Махай се оттук. Не искам хората ми да бъдат арестувани в Тенеси.

— Арестувани ли?

— Аз съм шарлатанин, забрави ли? Извършил съм измама. Съвсем скоро предстои обвинение и арест, независимо какво ще стане със земетресението. Когато то започне, навярно ще съм в затвора. — Крейн твърдо я погледна. — Разчитам на теб... на теб, Лейни. Глобусът е всичко. Само ти можеш да продължиш с тази работа.

Сълзи изпълниха очите ѝ. Накрая тя кимна и беше възнаградена с една от топлите, широки усмивки на Крейн, още по-прекрасни, защото бяха толкова редки.

— Това е моят виртуализатор — я потупа по рамото той. После извърна поглед и го зарея към далечен хоризонт, който никой друг не бе в състояние да види.

Лейни отстъпи назад, изпълнена със странен копнеж да прегърне учения, да го притисне силно и да му обещае, че всичко ще се оправи. Но това щеше да е празно обещание, лъжа. Може би повече нищо нямаше да е наред. Крейн също. Беше толкова сам. Сам и смазан от предателство, чийто произход и извършители — или поне някои от тях — оставаха тайна. Тя се отърси от мислите си. Единственото положително поведение, което можеше да възприеме сега, бе да постъпи както искаше Крейн. Изпълнена с решителност, Лейни нахлупи на главата си шапка и излезе от палатката.

Дан стоеше сам по средата на пътя. Хората го подминаваха, докато бягаха от лагера също толкова бързо, колкото бяха пристигнали в него. На неколкостотин метра горяха сравнените със земята палатки. Лейни навлезе в човешкия поток и се насочи към Дан. Когато стигна при него, зяпна от изненада.

— Ти плачеш — каза тя.

— Беше прекрасно! За първи път през живота си казах това, което мисля, без страх и угризения. Чудесно е, Лейни, толкова е хубаво... чувствам се толкова свободен.

Тя погледна към опустошенията наоколо. Пожарът заплашваше да излезе извън контрол, докато хората на Уетстоун се мъчеха да го угасят.

— Това освободи всички ни — подхвърли Лейни, като се съмняваше, че Дан изобщо ще долови иронията в гласа ѝ. — Ще се присъединиш към тях, нали?

Отговори ѝ просто със свиване на рамене.

— Искам да останем заедно задълго. Все още е възможно. Мога да ти обещаая отсега нататък да нямам тайни от теб — каза той и я прегърна през рамо. Лейни се изплъзна изпод ръката му.

— Не, Дан — отвърна тя и отстъпи назад. — Не мога. Просто не мога...

— Но аз те обичам.

— Независимо дали ще се върнеш във Фондацията, аз ще се пренеса в собствена къща.

— Но, Лейни...

Тя се обърна и се отдалечи. Дан я повика, но Лейни не реагира и продължи напред през опустошения лагер. Всичко беше в развалини. Репутацията на Крейн също. Фондацията можеше да престане да съществува след няколко седмици, най-много след месец-два. Всички прекрасни неща, които си бе мечтала лично за себе си и Дан, и професионално за себе си и Крейн, вече ги нямаше.

Изведнъж Лейни престана да вижда развалините около себе си. Виждаше единствено Крейн, както го бе оставила в палатката, сам, отпуснат на стола, да се налива с бърбън направо от бутилката. Късното следобедно слънце силно блестеше, но за Лейни Кинг и Люис Крейн денят беше черен като в рог.

[1] Някои от човешките права, изброени в Декларацията на независимостта на Т. Джеферсън. — Б.пр. ↑

КНИГА ВТОРА

10. НЕОСЪЩЕСТВЕНОТО ПРОПУКВАНЕ

Фондацията, 6 ноември 2024 г., 20:47 ч.

— К'во мислите, докторе? — попита Бърт Хил, докато насочваше хелоса в мрака нагоре по стръмния склон на Мендънхол към скалния перваз, върху който се намираше Фондацията.

— Това е най-прелестната гледка, която виждам от дълги седмици насам. — Крейн се опияняваше от вида познатия му район, на джамията. Рубинените лазерни линии приветстваха завръщането му от ада на външния свят. Беше вторник вечер, денят на изборите, денят, който се предполагаше, че ще увековечи неговия триумф. Вместо това трябваше да бяга дегизиран обратно в Лос Анджелис, за да не би екраноманите да го познаят и да го нападнат. Първото нещо, което бе направил, щом хелосът се отдалечи от града и се понесе над страната, беше да изхвърли цялата си маскировка.

Той се завъртя на седалката си и погледна към Бърт, чието лице отразяваше топлия блясък на издигащата се от Фондацията червеникава светлина.

— Колко загубихме? — почти шепнешком попита Крейн.

— Двама. Всички останали се държат. Добре ли ви храниха в затвора в Тенеси?

Ученият само махна с ръка. Местната полиция го беше пъхнала в мемфиския градски затвор рано сутринта на 31 октомври, след като предишния ден земетресението не успя да се материализира. Два дни по-късно го прехвърлиха в затвора на област Шелби с обвинение в безразсъдно излагане на опасност на милиони животи. Благодареше се само, че не се намесиха ФПС. Бяха го пуснали тази сутрин, сутринта на изборите, след чудотворното оттегляне на всички обвинения. Очевидно беше изпълнил целите на господин Ли и вече можеше да бъде освободен.

— Изглеждате ми изпосталял, докторе. Ще се погрижа да поемете нещо тази вечер. И нямам предвид ром. Здрава храна.

— Храна в затвора? Крейн не помнеше да е ял... нито пък да не е ял.

— В затвора мислих, Бърт. Така минаваше времето.

Хелосът се издигна над перваза, после се спусна през брулещите го ветрове към джамията.

— Там ли е Съми? — попита Крейн.

— Откакто всичко се разпадна, не го е виждал никой — върна Хил и хвърли загрижен поглед към шефа си. — Чухме, че е получил добре платена административна работа в Националната академия на науките. Това ми прилича на мръсни пари, на подкуп.

— Остави го на мира — каза Крейн, точно когато Хил леко приземи хелоса на десетина метра от вратата на джамията. — Съми беше добър приятел.

Хил само изсумтя.

Крейн мразеше да мисли, че който и да е от хората около него е предател, но времето, прекарано в затвора, му бе дало възможност да размишлява, да сглоби парченцата от мозайката. Пътеките, по които водеха мислите му, бяха трънливи... а крайната му цел — неприятно и безплодно място.

— Ньюкоум още ли е тук? — Беше слязъл от хелоса и бързо вървеше към сградата.

— Доколкото зная. — Хил побърза да го настигне. — Чудя се кога ще започнете да задавате въпроси.

Крейн натисна „П“-нишката на интерфейса си и се свърза с асистента си.

— Къде си, Дани, момчето ми? — попита той.

— Крейн? — разнесе се сепнатиот отговор. — Пуснаха ли те?

— Тук долу съм — отвърна Крейн. — А вие къде се криете?

— В заседателната зала сме и гледаме репортажите за изборите.

— Е, аз още не съм гласувал. Струва ми се, че ще дойда при вас.

Той прекъсна връзката и влезе в джамията. При вида на глобуса дъхът му секна. Господи, колко хубаво си бе у дома. Първите един-два дни в затвора бе прекарал в размисли за самоубийство, но Фондацията и цялата му недовършена работа го върнаха обратно. Още не беше приключил. Въпреки господин Ли. Въпреки другите хора, които бяха предали него и каузата. Имаше да върши толкова много, а едва бе започнал. Може и да беше разорен, може да нямаше нищо, но все още разполагаше с мозъка си и с всички онези прекрасни, прекрасни данни, които бе събрал. Освен това смъртта не беше изход. Тя щеше да сложи

край на болката — неговото наследство и единствен източник на съзнателност. Можеше да облекчи болката си единствено като я изживее докрай.

Беше загубил всичко, понесъл бе най-лошото и все пак не се предаваше. Вече знаеше, че нищо не е в състояние да го спре или да го отклони. Тази мисъл го изпълваше със сила.

Той се забърза през помещението с глобуса и почти тичешком отиде в амфитеатрално разположената заседателната зала. Към него се обърнаха петдесет глави и го погледни сто очи. Щеше да ги спечели или да ги загуби точно тук и в този момент.

Усмихнат, Крейн им махна и побърза по пътеката между редовете към подиума. Огромният екран зад него предаваше репортажи от двайсет различни места, които непрекъснато се променяха, но винаги бяха посветени изцяло на изборите.

Под екрана мигаше светлинен надпис „Гласувайте сега“. Крейн осъществи контакт чрез интерфейса си и вкара избирателния си код. Получи достъп, натисна един бутон и го изключи.

— Направо с листата на „Йо-Ю“ — високо съобщи той на публиката и в отговор се разнесе откъслечен смях. Постоянно отчитащите се на екрана цифри можеше да види, че „Лиян“ печелят в общите избори. Странно обаче — „Йо-Ю“ бяха извършили значителен пробив на местните избори, който телевизионните коментатори омаловажаваха като случаен.

Крейн вдигна ръка високо над главата си, сви я в юмрук и го разклати.

— Ще се бия с всеки, който има смелостта да излезе и да ми каже в лицето, че сме победени. — Той се огледа. — Все още съм жив, значи не съм победен. Вие все още седите тук. Ако сте победени, изчезвайте. Не искам да ви виждам повече.

Ученият зачака. Никой не си тръгна.

— Ето какво мога да направя: ако прекъснем международните проекти и се посвием малко, ще бъдем в състояние да работим още от десет до дванайсет месеца без уволнения при пълна заплата. Това означава една година, в която да възвърнем авторитета си. Преди правителството да затвори кранчето, успяхме да съберем огромно количество информация. Сега можем да я вкараме в употреба.

Областите ми на интерес са две: задействието на глобуса и обработка на всички данни за тектониката на южна Калифорния. За тази цел назначавам целия ни временен персонал на щатни длъжности.

Той тръгна към стълбите в края на подиума.

— Ако все още искате да работите за мен, трябва да се размърдате. Недейте да се мотаєте тук. — Посочи с палец към екрана. — Някой да изключи това проклето нещо.

Крейн слезе от подиума, когато почти всички бяха напуснали залата. Лейни седеше на първия ред и му се усмихваше. Погледът ѝ излъчваше твърда увереност. Ньюкоум се приближаваше към него от няколко реда по-назад. Интересно, помисли си Крейн, че двамата не седяха заедно.

Жената се изправи и кратко го прегърна.

— Добре дошъл вкъщи.

— Оценявам всичко, което си направила, за да се опиташ да ме измъкнеш от затвора — отвърна той. — Чух, че си била упорита.

— Надявам се само да не е било прекалено ужасно за теб.

Крейн се усмихна.

— В областния затвор имах няколко много приятни съкилийника — каза той. Красотата на очите ѝ го омайваше. — Те ме научиха как да си направя нож от лъжица.

— Мислех си, че ще те затворят и ще изхвърлят ключа — рече Ньюкоум, като се приближи и му подаде ръка.

Крейн я стисна.

— През първия ден направих структурен анализ на сградата. На втория — чрез адвоката, който ми осигури Лейни — съставих доклад, в който заявявах, че сградата не е сигурна и трябва да бъде изоставена. Адвокатът прати доклада до всички държавни институции в Тенеси, както и на всички медии. После заведе дело от името на всички затворници. На третия ден ченгетата вече бяха готови да се избавят от мен. Можете ли да ме придружите за няколко минути? Искам да поговорим за онова, което се случи.

Те кимнаха. Крейн забеляза, че Лейни старателно поддържаше дистанция между себе си и Ньюкоум. Тримата се насочиха към залата с глобуса. При тях дойде и Бърт Хил, който носеше сандвич с изкуствено пиле за Крейн.

— Остани с нас — помоли го Крейн, докато Хил буквално натъпкваше парче сандвич в устата му.

— Откога не сте спал както трябва? — попита Бърт.

— Довечера ще си отспя — отвърна ученият, като дъвчете и се чудеше какво се е случило между Дан и Лейни.

— Имам нещо за теб — обади се Нюкоум. Той извади от колана на панталоните си плик и го подаде на Крейн.

Крейн го отвори и намери вътре чек на името на Фондацията за половин милион долара. Беше на пекинската сметка на „Лиян Инт.“.

— Това е хонорар за правата върху ЗТ-еко. Както обещах, той е за Фондацията.

— И можем да го използваме — кимна Крейн и го връчи на Хил, който трябваше да жонглира със сандвича, за да прибере чека в джоба на гащеризона си. — Радвам се... и съм изненадан, че не си напуснал. Сигурен съм, че си получил предложения.

— Да... няколко. Засега ти осигуряваш най-добри условия за работа.

— Онова, което се опитва да ти каже моят бивш съквартирант — намеси се Лейни, — е, че след малката му тирада за Ислямския щат, неговата репутация е толкова лоша, колкото и на Фондацията.

Крейн погледна към Нюкоум.

— Искам да знаеш, че не те обвинявам за нищо.

— Аз няма да спра да говоря.

— Естествено — съгласи се Крейн. — Просто не ме замесвай в играта.

— Дадено.

— И толкова — попита Лейни. — Всичко е в развалини, а вие двамата просто продължавате напред?

— В политиката вятърът се обръща — отвърна Крейн. — Тя не е нещо действително, нещо материално. Помня времето преди господин Ли, че и още по-рано. Пък аз съм още тук. Повечето от тях вече ги няма. Що се отнася до Дан, той е почтен човек.

Хил напъха ново парче от безвкусния сандвич в устата на Крейн. Ученият седна на стола пред компютърните банки. Лейни и Нюкоум преместиха столовете си така, че да оформят свободен кръг.

Крейн преглътна и махна с ръка, за да отклони предложението за нова хапка.

— Разкажете ми. Какво... точно стана?

— Те продължиха да използват записа на срещата ми с брат Ишмаил — обясни Нюкоум. — Представителите на „Лиан Инт.“ и правителството решиха да подновят атаката срещу ИЩ, като открито приказваха за някакъв неопределен заговор между двама ни. В крайна сметка стана така, че всички изглеждаха виновни за нещо.

— Аз... това беше измама. Но онези обвинения зависеха от това, дали наистина сме измамници, дали наистина няма да има земетресение — каза Крейн. — Защо им бе да поемат такъв риск?

— Те не са поели никакъв риск — отвърна Хил. — Когато президентът прочете онова съобщение, той знаеше, че няма има земетресение. Беше прекалено самоуверен.

— Тогава в какво сме сгрешили и как те са разбрали за това?

Нюкоум се пресегна към сандвича на Крейн, но Хил го дръпна.

— Може би правителството е послушало други геолози и специалисти по тектоника, които са заявили, че сме луди.

— Казвам ви — поклати глава Хил, — Гидиън беше прекалено уверен, за да е така.

— И какво означава това за нас? — попита Крейн.

Лейни мълчеше и слушаше, но Крейн виждаше, че тя иска да каже нещо. Най-после жената заговори:

— Помисли малко. Този въпрос ме подлудява още откакто се объркаха нещата. Всъщност единственото, на основата на което направихме предвиждането, бяха данните за натиска на неосъщественото пропукване. Всичко останало определено сочеше към потенциална възможност за земетресение и продължава да е така. Но тъкмо данните за натиска не бяха както трябва.

— Повреда в апаратурата ли? — изгледа ги Крейн.

— Не — отсече Хил. — Преди два дни проверихме клина в камерата под налягане на Фондацията. Отчита вярно.

— Тогава отпада — заяви Крейн. — Вкарахме данните за Рийлфут направо в компютрите на Фондацията.

— Не беше точно така — възрази Нюкоум и посочи към китката си. — Вкарахме ги в интерфейса ми, който ги прати в компютъра на колата. След като свършихме всички тестове във всички обекти, прехвърлих цялата информация едновременно от колата в компютрите на Фондацията.

— Две прехвърляния — каза Крейн. — Може би някаква повреда при трансфера. Обикновено проверяваш ли дали Данните са прехвърлени точно?

— Не, ако липсва човешка намеса — поясни Лейни. — При трансфер от машина на машина проверяваме само големината на файловете.

Крейн се намръщи и погледна към Нюкоум.

— Файлът още ли е в интерфейса ти?

Негърът кимна.

— Да го видим тогава — предложи Крейн и протегна ръка. — Ще сравним твоите файлове с тези в компютъра на Фондацията. Ако са еднакви, ще отхвърлим и данните за натиска като фактор.

Нюкоум свали широкото седем сантиметра устройство и го подхвърли на Крейн, който се опита да го хване с болната си ръка и то падна на пода. Лейни го вдигна.

— Как се казва файлът? — попита тя, докато свързваше интерфейса с един от глобусните си компютри.

— „Рийлфут“.

Лейни написа името и файлът се появи на екрана, а тя през това време сканираше индекса за файла на Фондацията.

— Сложи ги един до друг — нареди Крейн. Мъжете преместиха столовете си така, че да виждат екрана от по-удобен ъгъл.

Числата се заредиха в успоредни колони: стойности за плътност на материала, тип, издръжливост на натиск, степен на разширение. Списъците бяха дълги, с отделно изброяване за всеки различен материал, до който се беше докоснал клинът. Последната стойност във всеки списък бе дадена в ККС — килограми на квадратен сантиметър. Това бяха данните, които показваха точно на какъв натиск е подложен всеки материал.

— Е — рече Крейн, — всичко изглежда... хей! Какво е това? Я извади само стойностите на натиска от двата файла.

Изчезна всичко друго, освен стойностите на натиска.

— Виждате ли нещо? — попита Крейн.

— В хилядните — отвърна Нюкоум. — Всяка цифра в компютъра на Фондацията е с една-единица по-голяма от онези в моя.

— Прав си — развълнувано каза Лейни. — При тези по-високи стойности не е за чудене, че заключението ни е грешно. Как ли е

станало?

— Има само два начина — заяви Хил. — Или е повреда, или някой нарочно е променил данните — и проклет да съм, ако мога да се сетя за повреда, която толкова избирателно да въздейства на цяла поредица от цифри.

— Ами, никой друг, освен мен, не е имал достъп до тях — вдигна вежди негърът. — Прехвърлих всичко сам.

— Да — изгледа го злобно Хил. — Бях там, когато ги вкарваше, заедно с оная твоя статия, нали, доктор Дан?

— Така си беше, Бърт — ядосано потвърди Нюкоум. — Да не би да намираш някакъв особен смисъл в точния момент?

— Щом ме питаш, ще ти кажа — да, намирам — тросна се Хил и остави сандвича на пулта, но след неодобрителното намръщване на Лейни го премести на пода. — Ти завиждаше на доктор Крейн. Спаси собствената си работа тъкмо преди всичко да отиде по дяволите. И само ти си имал достъп до грешните данни.

— Стига — срязва го Крейн. — Доктор Нюкоум ми каза, че ле е променял цифрите и точка по въпроса!

— Възможно ли е сигналът да е бил засечен преди да се получи тук? — попита Лейни.

— Да — отвърна Крейн. — Но за това е нужен някой, който не само отлично познава системите ни, но и има код за достъп до тях.

— Някой отвътре — уточни Лейни.

— Бил е Съми — възкликна Хил и се плесна по бедрото. — Трябва да е бил Съми.

— Само допреди минута трябваше да е Дан — възрази Крейн. — Хайде да търсим усойницата сред нас малко по-късно. А сега нека направим един експеримент. Доктор Кинг, ще бъдеш ли така любезна да вкараш верните данни за натиска във файла „Рийлфут“?

— Боже мой — каза Нюкоум и се отпусна назад. — Това означава, че може през цялото време да сме били прави. Просто датата е била малко по-късно.

— Само че вече — допълни Крейн, — никой няма да ни повярва, когато излезем с предупреждение.

— Получих данните — събщи Лейни, като завъртя стола си обратно и кимна към глобуса. — Вкарах ги там. Готови ли сте?

— Давай — нареди Крейн.

— Започни от деня, от момента, в който получихме данните. Ако имаме земетресение, забави го до реално време.

— Готово — обяви Лейни. Всички бяха впили поглед в огромния глобус. Лъч светлина задейства образа. За миг не се случи нищо, после от вътрешността на копие то на Земята се разнесе тътен. Лейни прехвърли скоростта в реално време.

Крейн наблюдаваше появяващата се по Рийлфут червена линия — точно както бяха смятали те, земетресението започваше от хипоцентър на дълбочина четирийсет и осем километра и се развиваше нагоре и навън.

С удивителни подробности пред очите им се разгръщаше толкова унищожителна сила, че в сравнение с нея бледнееше дори въображението. Тътенът се дължеше на П-вълните, първичните вълни — те действаха като звукови и разтърсваха всичко, упражнявайки натиск и разширяваха скалата, дърпаха и бутаха земята, което се проявяваше в мощните ѝ движения нагоре и надолу.

Вторичните вълни се движеха по-бавно от първичните и преминаха през скалата, разтърсвайки земята настрани. На глобуса тя се люлееше на стотици километри от тънката червена линия на Рийлфут — реките Мисисипи и Охайо постоянно се променяха и приличаха на огромни, гърчещи се змии.

После дойдоха двете Л-вълни, зародили се на повърхността в противовес на всичко онова, което ставаше дълбоко под земята. Вълните на Рали се понесоха по планетата като океански прибой, докато вълните на Лъв яростно вибрираха под прав ъгъл спрямо техния път и заедно с тях пораждаха спирално движение, на което не можеше да устои никоя сграда, дърво или язовир. Тъй като нямаше какво да поеме вълните, те се носеха все по-надалеч и по-надалеч. Земята на глобуса се извиваше. Зейваха пукнатини, хълмове се надигаха, само за да потънат отново, Мисисипи продължаваше бясно да се гърчи като жива. Наричаха го „неосъществено пропукване“, защото тази част от сушата никога не бе успяла да се откъсне от континента. Сега, двеста милиона години по-късно, тази незначителна геологична дреболия се готвеше да предизвика неизмерими страдания.

Крейн чу Лейни да се задъхва, когато разбра, че районът на разрушението не спира да се разраства. Вътре в него напрежението беше стегнало всичките му мускули и ръката подсъзнателно го болеше.

Ученият гледаше в бледото огледало на собствените си страхове и гняв. Случваше се тук и бе действителност. Можеше да го види точно пред себе си, но нямаше сили да го спре.

— Дай ми точния ден — тихо, почти шепнешком каза той.

Лейни обърна тялото си към пулта, но очите ѝ не можеха да се откъснат от глобуса. Втори резултатен трус отново разлюля земята, веднага след спирането на първия. Жената започна да пише на клавиатурата с една ръка. Секунда по-късно във въздуха пред тях увиснаха високи метър и половина кървавочервени букви:

27 февруари 2025, около 18.00 ч.

— О, Господи — възкликна Нюкоум. — Три и половина месеца. Крейн, аз... по дяволите, това е ужасно.

— Да — отвърна Крейн, като се изправи и започна да разхожда напред-назад. — И авторитетът ни е на нулата. Заплашиха, че ще ме арестуват, ако даже само стъпя в Тенеси или Мисури.

— Какво ще правим? — попита Лейни.

— Пак ще вием като вълци — каза Крейн. — Ще им додявам толкова, че ако не се вслушат в думите ми, поне ще запомнят, че съм ги предупреждавал. — Той замълча за миг. — Това ще възстанови репутацията ми и следващия път вече ще ми обърнат внимание...

— Проблемът е — намеси се Бърт Хил, — че всички ви смятат за луд, докторе. Никой няма да се вслуша във вас.

— Мислиш, че не зная ли? Почакай малко. — Крейн изтича при Хил и го прегърна. — Току-що ми даде страхотна идея.

— Нима?

Крейн натисна Q-нишката на интерфейса си, като се надяваше, че Уетстоун не го е изтрил от списъка на приятелите си.

— Хайде, Стоуни — прошепна той. — Хайде.

— Ще съжалявам ли, ако отговоря на това повикване? — разнесе се по слушалката на Крейн гласът на Уетстоун.

— Ти си добър човек.

— Аз съм посмешнице.

— Може би. Но мислиш ли, че си и комарджия?

— Крейн...

- Да се срещнем утре... Можеш ли?
- Мога да направя всичко, което искам.
- Тогава да се срещнем. Обещавам да те направя герой.
- Не утре. Вдругиден. Но ми кажи нещо, Крейн, защо изобщо те слушам?
- Крейн се подсмихна.
- Защото си не по-малко луд от мен.

Ли стоеше в глобуса си и се наслаждаваше на изборната беда. Навсякъде около него като електронни светулки премигваха цифри. Лесно бяха задържали президентския пост и бяха спечелили оспорваните места в Конгреса, макар в някои случаи да бяха на косъм. Последният акорд: „Лиан“ беше запазил пълната власт поне за още две години. Отдаваше успеха си на предприетите в последната минута атаки срещу Крейн и Ишмаил — на теорията за заговора.

— Е, доволен ли сте? — застанал извън блестящия свят, попита господин Муи. Само Главния имаше право да влиза в сферата.

— Разбира се, че съм доволен — изненадан от въпроса, отвърна Ли.

— Значи смятате резултатите от тази вечер за успех?

— Защо ми задаваш тези въпроси? Нали победихме?

— Според моите изчисления — каза Муи, — сме загубили над триста места в щатските камари. Сега „Йо-Ю“ има по-стабилна опора.

— Няма значение. Ние задържахме властта.

— Политическата власт в тази страна произхожда отдолу... чрез местните закони и актове. „Йо-Ю“ има пълен контрол над петнайсет законодателни органа, което означава петнайсет пункта, от които да атакува нашата икономическа база и да разширява своята.

— Правиш от това прекалено голям въпрос — възрази Ли.

— Докладите ми ще отразят моето мнение. Други ще преценяват. Освен това проучванията ми показват, че сте допуснал огромна грешка с ислямския проблем.

— Как така?

— При местните избори кандидатите на „Йо-Ю“ възприеха изчаквателна тактика по въпроса за ислямската държава, веднага щом ние застанахме срещу нея. Те се обявиха за преговори, вместо

конфронтация. Успехът им в щатските събрания е пряко отражение на този фактор.

— Не съм съгласен.

— Вие ги накарахте да се страхуват — продължи Муи, — но това просто породило у тях по-дълбок страх от глобалното ислямско движение, което хората смятат за прекалено силно, за да му се противопоставят.

— Постъпих така, както трябваше да постъпя, с цел да спечеля изборите. Единственото, което остава да направя, е да жертвам някого на олтара на исляма, да хвърля вината върху него и после да стана потстъпчив за компромиси. До следващите избори този проблем вече няма да съществува.

— И кого ще пожертвате?

— Президентът Гидиън възложи повечето речи срещу ИЩ на вицепрезидента. Навярно на господин Габлър му е време да слезе от сцената — усмихна се Ли. — В края на краища не можем да държим един расист за вицепрезидент, нали?

— И кого ще поставите на неговото място?

Ли пак се усмихна, като си спомни кадрите от банята Съми Чан. Контролът над нея никога нямаше да е проблем.

— Мислех си, че може би е дошло време на върха на американската политика да се изкачи някой азиато-американец — каза той. — През следващите няколко дни ще проучим въпроса.

— Имате ли някого предвид?

— Навярно. Свърши ли с атаките срещу мен?

— Сър — почтително отвърна Муи. — Моята работа е да оспорвам решенията ви, също както вашата работа е била да оспорвате решенията на предшественика си. Най-учтиво твърдя, че ми дължите извинение. Вашето мнение също ще бъде включено в докладите ми. Сигурен съм, че го знаете.

Ли кимна. Единственото, от което се нуждаеха, бяха ножове, за да направят кървенето по-публично.

— Съжалявам, че те обидих. Има ли нещо друго, което ще влезе в доклада ти?

— Да — отговори Муи и Ли видя във външния мрак, че зъбите му проблясват в усмивка. — Ще им съобщя, че вашето съзнателно

фалшифициране на изчисленията за предвиденото земетресение може да унищожи икономическата жизнеспособност на целия сектор.

— О, я стига — каза Ли. — Нима наистина вярваш, че онзи шут Крейн е в състояние да предвижда земетресения?

— Защо не?

Ли почувства, че в гърдите му се надига гняв.

— Защото е невъзможно, затова!

— О — спокойно поклати глава Муи. — Вашите познания и увереност очевидно са много по-напред от моите. Бих казал, да почакаме и ще видим, точно като „Йо-Ю“. Но вие, господин директоре, сте готов да заложите живота си върху неспособността на Крейн да прави предвиждания. Браво.

— Подиграваш ми се — каза Ли.

— Да, сър — отвърна Муи. — Правя тъкмо това.

11. ОБЛОГЪТ

Фондацията, 8 ноември 2024 г., 16:45 ч.

— Знаете ли — каза Лейни от прага на дневната в къщата на Крейн, почистена и подредена за случая, — всички ще трябва да прием ром, защото Крейн няма друго.

Нюкоум ѝ се усмихна. Очите ѝ блестяха. Лейни беше в приповдигнато настроение, възбудена от успеха си в агитирането на Кейт Мастърс през целия ден. Когато Кейт бе чула от Стоуни, че ще ходи във Фондацията, тя беше решила да се срещне с него там. Но бе пристигнала рано, прекалено рано, и незабавно потърси Лейни. Нюкоум не беше очарован. Той не харесваше Кейт Мастърс. Безпокоеше го нещо в натруфените ѝ дрехи, в нахапаното ѝ поведение, в устата ѝ. И му бе противен фактът, че се е сприятелила с Лейни. Вогелмановата процедура беше по вина на Кейт... а това бе първият пробив във възобновената му връзка с Лейни. Сега тя се приближи към него.

— Радвам се, че се реши да поговориш с мен, Лейни — измърмори Дан.

— Пийнала съм си. Това улеснява нещата. Всъщност, изобщо не съм искала да те избягвам. Просто не се справям много добре с такива взаимоотношения.

Нюкоум копнееше да протегне ръка и да докосне косите ѝ, но не можеше да си го позволи.

— Ако не те притеснява много, това навярно означава, че си допуснала грешка.

— Не, Дан, наистина. Така е по-добре.

Той затвори разстоянието помежду им и я хвана за ръцете. Алкохолът беше подействал и на двама им.

— Не е по-добре и ти го знаеш. — Нюкоум я прегърна, но тя стоеше неподвижна в ръцете му. — По дяволите, Лейни — прошепна Дан, — върни се вкъщи. Ще забравим всичко, което се случи, и ще започнем отначало.

Тя се освободи от прегръдките му.

— И да забравим всичко, което ще се случи ли? Ти избра своя път, Дан, и аз не мога да вървя по него с теб.

— Просто ще видим. Ние...

— Всички! — извика от дневната Кейт Мастърс. — Бързо... съберете се тук. Имам новини за всички ви.

— Чудя се какво ли става? — подхвърли Лейни и бързо се обърна, за да избегне Нюкоум. После се върна в дневната.

Той покорно я последва, неспособен да оцени силата на думите ѝ. Не се безпокоеше, че Лейни му се сърди. Болеше го от това, че си бе тръгнала. Всичко вървеше толкова добре този път. Какво се бе случило, че да я отдалечи толкова от него? Не можеше да повярва, че е заради позицията му към ИЩ. Тя знаеше, че устата му е голяма. Може би публикацията? Но нима това, че беше дал тлъстия чек на Крейн, не показваше добрите му намерения?

Крейн и Уетстоун, който бе пристигнал само преди минути, се присъединиха към групата с чаши в ръце. Бърт Хил лежеше полузаспал на дивана до мястото, където стоеше Кейт Мастърс.

— През последния половин час проведох съвещание с хората си — започна тя. — И взехме общо решение.

— Да го чуем — обади се Уетстоун.

Кейт прокара пръсти през червената си коса.

— Чакам барабаните.

Бърт Хил ритмично забарабани по корема си.

Мастърс се обърна към Крейн.

— Като президент на Политическата асоциация на жените имам честта да заявя, че преразгледахме решението си да прекратим спонсорирането ви и за календарната 2025 година ви предоставяме сума от пет милиона долара за проучвания в областта на земетресенията.

Крейн изрева от радост и всички запляскаха с ръце. Мастърс погледна към Лейни.

— И за това трябва да благодарите на тази жена и на нейните красноречиви молби. Показах на съвета някои кадри от днешния си разговор с Лейни. Гласуването мина единодушно.

Лейни прегърна Кейт, после се насочи към Крейн, който се бе приближил до нея. Преди да се прегърнат силно, двамата си размениха продължителни, многозначителни погледи.

— Най-искрени благодарности на Политическата асоциация на жените — каза Крейн. — Проявявате изключителна далновидност.

Застанали в отворен кръг около Кейт, всички се засмяха. Крейн широко се усмихваше. След няколко минути ликуването утихна. Уетстоун хвърли лукав поглед към Дан и Лейни.

— Крейн ми каза — рече той, — че сте открили саботажа в мемфиското земетресение. Не мога да повярвам, че някой, толкова тясно свързан с проекта, е проявил такава злоба.

Последва неспокойно мълчание. Лейни тежко въздъхна, Нюкоум се мръщеше. Лицето на Крейн беше непроницаемо. През последния ден и половина тримата бяха разговаряли много за значението и вероятните последици от саботажа и това само ги бе изтощило и потиснало. Накрая Кейт се обади:

— Смятате ли, че Съми Чан има нещо общо с проблемите ви? Аз го харесвам, но с този човек става нещо много странно.

— Няма значение — отвърна Крейн. Беше водил тежка битка със самия себе си по въпроса за саботьора, бе надделял над гнева си и искаше просто да продължи напред. — Въпросът сега е как да възстановим щетите и да накараме хората отново да се вслушват в нас.

— Невъзможно — авторитетно възрази Уетстоун. — В момента за хората ти представляваш единствено безумецът, който заблуди всички, Крейн. Няма да успееш да промениш положението.

— Ще трябва да ни послушат — почти изкрещя Крейн.

Уетстоун високо вдигна гъстите си вежди.

— Да не си преизчислил данните си? Получи ли друга дата?

— 27 февруари — отвърна Крейн.

— Шегуваш се — възкликна Кейт и остро го изгледа.

— За съжаление, не. Ние сме абсолютно — повтарям, абсолютно — сериозно — мрачно заяви ученият.

— Да, но абсолютно ли сте сигурни? — рязко попита Кейт.

— Абсолютно сигурни — отсече Крейн.

— Ето защо си ме повикал — каза Уетстоун. — Добре, какво искаш от мен?

— Напоследък проверявал ли си ликвидността си, Стоуни? — поинтересува се Крейн.

— Не е нужно да проверявам. Ако ми потрябват пари брой, мога да получа около три милиарда долара, плюс-минус двеста милиона.

— Искам ги назаем — заяви Крейн.

Уетстоун се изсмя.

— Сигурен съм, че е така. И какво ще правиш с тях?

— Ще се обзаложа.

— Ще се обзаложих! Струва ми се, че времето, което прекара в затвора, съвсем те е разстроило. За какъв облог става дума?

— Искам да се обзаложа с американския народ, че на 21 февруари 2025 г. по пукнатината Рийлфут ще стане земетресение. Искам облогът да се извърши чрез независима счетоводна фирма, която да удостовери количеството пари и да осигури безпристрастност. Ще се обзаложим две към едно. Хората могат да получат по петдесет долара от облога, платими в деня след предвидената за земетресението дата, в случай, че не стане нищо.

— Искаш да заложиш три милиарда мои пари, че си предвидил вярно деня на земетресението, така ли? — попита Уетстоун.

— Ще изглежда като глупашки облог — отвърна Крейн.

— Ще изглежда ли! — високо каза милиардерът. — Че това си е такъв!

— Ние не грешим, Стоуни. Не може да бъркаме. Петдесет кинта паднали отгоре — ще участват много хора. Телевизията с радост ще отрази събитието, защото ще изглежда, че губиш страшно много пари. Пак ще можем да направим съобщението си и навярно даже ще успеем да убедим някои, че сме прави и ще ги накараме да се махнат от опасните зони. Щом спечелим облога, ние ще възстановим авторитета си, без да ни се налага да си играем на политика — Фондацията няма да се нуждае от държавно финансиране, за да продължи работата си.

Уетстоун просто го зяпна.

— Ти си луд.

— Нима? — усмихна се Крейн. — Данните за натиска не лъжат и този път се обзалагам, че ще разполагаме с положителен резултат дори от тестовете Елзуърт-Бероза, когато приближи датата.

— Виж, Крейн. Аз съм толкова алтруист, колкото и всеки друг, но не съм успял да натрупам милиардите си, проявявайки се като идиот. Защо да рискувам почти всичките си пари в предприятие, в което ти вече веднъж се провали?

— Защото така е правилно — отвърна Крейн.

— Няма нищо правилно в това да залагаш моите пари. Ще ме разориш. Не можеш ли да го направиш само с някой и друг милион?

— Не. Цифрата трябва да е огромна, за да можем да направим съобщението си и да поддържаме интереса на хората.

Уетстоун поклати белокосата си глава.

— Аз те уважавам — рече той, — но този път...

— Може ли и аз да кажа нещо? — попита Лейни. Всички се обърнаха да я погледнат. Никой не я прекъсна и тя продължи: — Работя в проекта вече над шест месеца. Приех идеята на Крейн за глобуса и се опитвам да я превърна в реалност. Той расте пред очите ми. Моята работа е да разговарям с него, да го карам да разбира какво искаме да постигне и през цялото време се удивлявам от невероятните му възможности и в други неща, освен в предвиждането на земетресения.

— Какви, например? — попита Мастърс.

— Например, дългосрочни прогнози за времето. Въпреки големите си размери, Земята всъщност е напълно затворена, самоиздържаща се система от огромен мащаб, която функционира по свои собствени твърди принципи. Глобусът може да ги направи разбираеми за нас. Той вероятно е най-важният апарат, създаван някога. Ако сме в състояние да даваме дългосрочни прогнози за времето, това означава, че ще можем да определяме региони на глад и изобилие, при това много години в аванс, да разбираме къде и кога да отглеждаме храни, къде ще бъде нужна помощ, къде ще има урагани, наводнения и торнада. Господин Уетстоун, разбирате ли значението на това, което ви казвам? Ще можете да спомогнете за превръщането на целия свят в животоподдържаща действителност. Ще имате възможност завинаги да промените живота на планетата Земя по най-положителен начин. Навярно никога не ще успеем да установим контрол над Земята, но можем да я разберем, което е също толкова хубаво. Не отнемайте този шанс от хората на света.

— Но вашият глобус още не работи, млада госпожице — възрази Уетстоун. — Може и никога да не проработи.

— В известна степен вече действа — отвърна Лейни. — Постигнах успех с развитието на нещата от едно известно събитие до друго такова. Смятам, че проблемът ни е принципен.

— Пангея — вметна Крейн.

Тя посочи към него.

— Точно така. Основали сме глобуса върху предположение, което може и да е грешно — че Пангея е съществувала така, както учените смятат, че е съществувала. Ако теориите им не са верни, няма начин глобусът ни да стигне до реалностите, които днес със сигурност са ни известни. Много мислих за това и смятам, че трябва да се върнем още по-назад във времето, преди Пангея, за да открием отговорите.

— Назад до кое време? — попита Мастърс.

— До края, предполагам.

— До началото на времената ли? — удивена, възкликна Мастърс.

— Ако се наложи — отвърна Крейн. — Можем да оставим глобуса да ни разкаже за Пангея.

— Звучи великолепно — поклати глава Уетстоун, — освен факта, че ако започнете с напълно неизвестното, вие ще създадете Земя, която не съществува наистина, а просто е измислена от машината.

— Не — възрази Лейни. — Невъзможно. Моята работа на синоетик е да общувам с глобуса, да разговарям с него, да осъществявам тази симбиотична връзка, която прави сбора от частите по-голям от цялото. Ние знаем докъде свършва глобусът ни. Имаме реални събития, с които сме длъжни се съобразяваме. Единственото, което трябва да направя, да му обясня, че трябва да създаде свят, завършващ в съответствие с вече съществуващото. Останалото ще стане само себе си.

— Наистина ли сте в състояние да направите това? — с притихнал глас попита Уетстоун.

— Тя е най-добрата — заяви Крейн. — Разбира се, че може да го направи.

— Господин Уетстоун — каза Лейни, — вие можете да помогнете на човечеството да види зората на нов ден, когато Човекът и Земята ще работят заедно, без да се противопоставят един на друг. Ако сега ни откажете, ще унищожите надеждата на човечеството да се издигне над оковите на безчувствената разрушителност на Природата. Намирате се пред историческо решение, сър. Колко пари наистина ви трябва, за да накарате остатъка от живота си, и какво са те в сравнение със спасението, което можете да ни донесете?

— Наистина ли сте в състояние да направите това? — с изтънъл, детински глас повтори Уетстоун.

— Мога — отвърна Лейни. — И с ваша помощ, ще го направя.

Уетстоун беше вперил очи в нея и устните му безмълвно потрепваха. Погледът му се рееше към някакво далечно, само нему известно място. После се обърна към Крейн.

— Кога ще започнем?

— Веднага — без колебание каза Крейн. — Тази вечер. — Благодарение на виртуализаторката си — обяви Стоуни, — ти току-що получи три милиарда долара.

— Само ги взимам назаем — поправи го Крейн. — На 28 февруари ще си ги получиш до последния цент.

— Да си стиснем ръцете — предложи Стоуни и протегна своята.

Бърт отвори малка бутилка от склада с прочутия дорф на Съми и всички, освен Крейн и Нюкоум, започнаха да празнуват.

Нюкоум се чувстваше не на място и се чудеше какво ли прави в момента брат Ишмаил. След посещението си в Зоната бе престанал да пие алкохол и се беше отказал от дорфа. Изживяването бе истинско откровение. За първи път откри, трябва да се справя с депресиите си и с онези дребни раздразнения, които дорфът мигом би ликвидирал. Предполагаше, че изглежда груб за околните, но вътрешно най-последно се чувстваше в единение с истинското си аз. Можеше да изпитва незначително емоционално неудобство, но поне онова, което чувстваше, бе истинско.

— Какво чакаме? — попита Стоуни. — Имаме да обмисляме условията на облога, да търсим счетоводна фирма и, предполагам, да планираме предаването, нали?

— Точно така — потвърди Крейн. — Хайде да слезем долу в кабинета ми.

После се заредиха поздравления от Кейт, Бърт и Лейни. Нюкоум не можеше да откъсне очи от Лейни. Двете с Кейт здраво бяха нападнали дорфа и постоянно пълнеха чашите си с ром. Това не му харесваше. На Лейни не й приличаше. Тази мисъл го насърчи. Ужасно му липсваше, искаше я в живота и в леглото си; може би тя също страдаше. Дан се приближи до мястото, където стояха Кейт и Лейни.

— Не мислиш ли, че е по-добре да я караш малко по-спокойно с това? — намеси се той и взе чашата от ръката на Лейни.

— Мисля, че не е твоя работа колко пия — отвърна тя, грабна обратно чашата си и я пресуши.

— Нали нямаш нищо против, Кейт, да ти я открадна за няколко минути? — реторично попита Нюкоум. После хвана Лейни за лакътя и не особено нежно я помъкна към спалнята на Крейн.

— Веднага се връщам! — извика през рамо Лейни. — Не ме изпреварвай!

Той я набута в стаята и затвори вратата.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попитай тя. — Станах за срам пред хората.

— Още не сме довършили разговора си.

— Що се отнася до мен, довършихме го. Не го ли разбра, Дан? Разкъсваме се един друг на парчета вече пет години. Време е да сложим край на болката, да спрем кървенето. Да, всичко свърши.

— Той е, нали?

Лейни тежко се отпусна на леглото.

— За какво говориш?

— За Крейн — отвърна Дан. — Между теб и онзи безумец има нещо.

— Грещиш — рече Лейни. — Но даже да беше прав, това не е твоя работа.

— Съвсем си се продала на безумната му програма — нападна я той. — Преди няколко минути не можах да повярвам, че онези думи излизат от твоята уста. Как успя да ги кажеш с открито лице?

Тя скочи и го изгледа.

— Вярвах във всяка дума, която изрекох. Как смееш да подценяваш живота и работата ми!

— Виж, ти си добра с компютрите — каза Дан. — Поздравления. Но проектът на Крейн е фантазия. Как е възможно да вярваш, че онзи глобус изобщо ще проработи?

— Ще проработи. Аз ще си свърша работата.

— Значи си точно толкова луда, колкото и той.

Лейни го изгледа и той за първи път видя в очите ѝ отвращение, концентрирана ярост.

— Свърши ли? — тихо попита тя.

— Не, не съм свършил. Тъкмо започвам.

— Е, чух достатъчно, д-р Нюкоум. Трябва да ме извиниш. В другата стая има двама души, които не ме мислят за луда. Предпочитам да отида при тях.

— Няма да те пусна толкова лесно — заяви Дан. — Крейн някак си те е заразил с безумието си. Аз мога да чакам, Лейни. Обичам те и винаги ще те чакам.

— Направи си една услуга, Дан — каза тя. — Не се надявай.

Вътрешностите на Нюкоум горяха, душата му се изпълни с несмекчени от дорф ярост и отчаяние, докато гледаше как Лейни си тръгва.

Съми седеше на новото си бюро в Националната академия на науките и се опитваше да се съсредоточи върху натрупаните пред нея молби за субсидии. Трудно ѝ бе да концентрира мислите си върху работата. Бяха вкарали Крейн в затвора — в затвора! — и всичко беше по нейна вина. Той винаги се бе отнасял към нея с уважение и приятелство. А как му се бе отплатила тя? С най-низка измама. Чудеше се до каква степен може да се откаже от себе си и пак да остане човек.

— Изглеждаш дълбоко замислена — разнесе се мъжки глас, който я върна в действителността.

Пред бюрото ѝ стоеше господин Ли и весело се усмихваше.

— Сър — изправи се тя. — Вие ли сте или е прожекция?

Той се пресегна през бюрото и продължително докосна ръката ѝ.

— От плът и кръв съм и съм тук. Онова, което ще ти кажа, е много лично.

— Сър?

— Седни, Съми. — Тя се подчини.

Със забавени змиевидни движения Ли заобиколи бюрото и седна на ръба до нея.

— Понякога — каза той, — животът е в състояние да променя... условията ни по най-удивителен начин, без да се налага да правим каквото и да е, за да ускорим промените, разбираш ли какво искам да кажа?

— Предполагам, че новият ми пост тук е пример за това — отвърна тя. Погледът му не ѝ харесваше.

— В малък мащаб, да. Ще възразиш ли да ти задам един личен въпрос?

— Да, ще възразя.

Господин Ли се засмя.

— Твоят начин на живот ме интересува. Какво е да се преструваш двайсет и осем години на човек от другия пол?

Заела отбранителна позиция, тя предпазливо отвърна:

— Всъщност, не е нищо особено. Винаги съм го правила и за мен е толкова... естествено.

— Като мъж или като жена се чувстваш?

— Чувствам се такава, каквата съм.

Господин Ли се изправи и застана зад Съми. Ръцете му стиснаха раменете ѝ и започнаха да я масажират.

— Знаеш какво искам да кажа — тихо изрече той. — Сексуално. Каква си ти в сексуално отношение?

— Сър. Не желая да отговарям на такива въпроси. Дланите му се спуснаха по ръцете ѝ, като лекичко я масажираха. Съми се бореше с повдигналото се в стомаха гадене.

— Ще правиш онова, което ти кажа аз — прошепна Ли. — Отговори на въпроса ми.

Тя дълбоко въздъхна. Тялото ѝ се бе вцепенило, докато той я галеше.

— За да може измамата ми да действа — отвърна Съми, — аз се отказах от всички мисли за секс още преди много години. Не можех да рискувам да ме разкрият. Просто контролирам тези си чувства.

— Никога ли не си правила секс?

— Не, сър.

— Боже мой. — Той се наведе и я целуна по главата, после се отдалечи от нея. Съми незабавно се отпусна. Застанал отново пред бюрото ѝ, Ли я погледна с вдигнати вежди.

— Струва ми се, че ще имаме много интересни взаимоотношения.

— Какво искате да кажете, сър? — Надяваше се, че той няма да забележи треперещите ѝ ръце.

— Имам нова работа за теб, Съми. Какво ще кажеш да станеш вицепрезидент на Съединените щати?

Съми Чан гласно се изсмя.

— Шегувате се.

— Съвсем сериозен съм. Скоро ще дойде време Габлър да подаде оставка — и тогава лицето на Китай ще заблести в американската политика. Това ще свърже още повече двете култури.

— Сигурно съзнавате, господин Ли, че според американската конституция, вицепрезидентът трябва да е роден като гражданин на Съединените щати.

— А — каза господин Ли, бръкна в джоба си и извади малък диск. — Но ти си такъв гражданин, Съми. Всичко е тук. — Той го остави върху бюрото. — Ти си син на американски морски пехотинец, охрана на посолство, женен за китайка. Роден си на военноморски кораб на път за САЩ. За съжаление, преди няколко години родителите ти са починали от грипната епидемия — поне това е вярно, а? Имаш всички документи. Свърших отлична работа по тях.

— Животът ми се изпълва с още по-големи лъжи — въздъхна Съми. — Господин Ли, не мога да направя това. Наследствените ми земи...

— Те са мои. След банкрута на родителите ти те бяха загубени за теб. Но аз знаех, че ще се опитваш да си ги върнеш, така че ги купих. Когато сключим сделката, всичко ще бъде твое. Ако откажеш, няма да получиш нищо.

— Защо сте направил това?

— Вече ти казах. Харесва ми идеята азиатец да е на една ръка разстояние от президентския пост. Това също ще ни даде възможност да работим... рамо до рамо. Но няма да предприемаме тази промяна още месец-два. Искам да се подготвиш.

Интерфейсът на господин Ли настоятелно изпиука.

— Да? — ядосано отговори той. Известно време навъсено слушаше. — Благодаря ви, господин Муи — най-последно каза китаецът и изключи връзката, след което отново натисна интерфейса и стенният екран на Съми светна с изображенията на Крейн и Уетстоун. Жената неволно се усмихна. Бяха пуснали Крейн от затвора.

— Хората ме наричат измамник — говореше ученият. — Е, сега имате възможност да спечелите от моя така наречен измамен характер.

— Депозирали сме три милиарда долара в брой в сметка под запор — включи се и Уетстоун. — Тези пари казват следното: на 27 февруари в долината на Мисисипи ще има земетресение, което ще нанесе огромни опустошения. Ние залагаме на страната на огромните познания и научен гений на господин Крейн. Залагаме две към едно. Ако някой иска да участва...

— Какво правят? — попита Ли.

Съми поклати глава.

— Никога не сте го вярвал, нали?

— Че Крейн може да предвижда земетресения ли? Естествено, че не.

— И сте грешал, господин Ли. Опитвах се да ви го кажа, когато ме накарахте да саботирам програмата им, но вие не ме изслушахте.

— Но какво става сега?

Тя се смееше — от облекчение и на иронията на всичко това.

— Не разбирате ли? Открили са измамата ми и са коригирали изчисленията си. Ще има земетресение, господин Ли. Сега ще разберете колко е ужасно да получите онова, което искахте.

— Но това... това променя всичко!

— Да. Всичко. — Тя се засмя. — Животът, сър, е постоянна промяна.

ПРОЕКЦИЯТА НА КИНГ, ФОНДАЦИЯТА, 23 ФЕВРУАРИ 2025 Г., 14:00 Ч.

Крейн тичешком заобиколи програмистите в новопостроената стационарна орбита около глобуса.

— Боклук! — извика към сферата той. — Ти си безполезен. Ще те дам за вторични суровини.

— Изключи атмосферните индуктори, иди при онзи глобус и бий на проклетото нещо един шут от мен — уморено му извика отпусналата се пред пулта си Лейни.

Когато я видя, Крейн спря да тича. Тя беше обезсърчена, докато той бе само ядосан. Ученият се приближи до нея. Лейни гледаше към клавиатурата си. Когато утихнаха и последните сигнализиращи за изключването звънци, той тихо каза:

— Това е просто някакъв глупав пропуск. Недей се предава.

Тя дори не вдигна очи.

— Най-добре да е така, защото се изчерпахме откъм хитри идеи.

Крейн се обърна и погледна през дебелото класостъкло към огромния глобус. Този път се беше изключил някъде преди появата на Пангея, по време на водния период от земната история. Все пак имаше някакъв прогрес. Преди това, през първите две седмици след облога, го бяха пренастройвали двайсет пъти. Двайсет пъти бяха преизчислявали данните, допълвайки малки промени в огненото рождение на Майката Земя. И двайсет пъти се бяха провалили. После глобусът се бе обърнал

с искане направо към Крейн — и ученият незабавно реагира. Глобусът се самотрансформираше... Крейн го знаеше, Лейни също, макар че никой от двамата не можеше да предвиди в какво.

Глобусът беше поискал от Крейн да променят магнитните му полюси и да приведат околната му среда в съответствие със земното гравитационно поле през и извън озоновия слой. В отговор на искането Крейн нареди да бъдат херметично затворени всички отвори, прозорци и врати на залата с глобуса. После във Фондацията докараха безброй машини. В купола и основата бяха поставени огромни вакуумни тръби и центрофуги за силово поле, управлявани от най-добрите физици, които можеше да наеме Крейн. Залата се превърна в камера, представляваща част от вселената, в която глобусът Земя се въртеше около оста си.

А сега, този следобед, те най-после бяха успели отново да извършат опита. И въпреки всички промени — въпреки вложените време, пари и усилена работа — ги очакваше само провал... за кой ли път. Беше влудяващо...

— Знаеш ли — въздъхна Лейни и глътна таблетка дорф, — важното е, че проклетият глобус не дава каквато и да е надежда да се довърши. Не може да открие начин да стигне от точка А до точка Б.

— Явно не правим нещо както трябва.

— А е толкова просто. — Тя се изправи и застана до него. Имаме известните фактори — тегло от около шест и половина секстилиона тона въртящ се огън, съдържащ елементи, които сме в състояние да определим. В началото се вървеше по-бързо, но ние го допускахме.

— Известни фактори. Известни фактори, казваш. — Нещо гризеше Крейн, нещо блуждаеше точно пред очите му и почти можеше да го види.

— Може би Дан е прав — каза Лейни. — Може би и двамата сме луди, а това е просто фантазия.

— Дан говори много неща, с които не съм съгласен. — Нюкоум отново публично се беше обявил в подкрепа на Ислямския щат. Верен на думата си, и двата пъти, когато се бе появявал по телевизията, той изобщо не спомена името на Фондацията. Вместо това се обявяваше за „създател на ЗТ-еко“.

След нощта, в която Крейн и Стоуни се появиха заедно на екрана, за да обявят облога, бе изминал странен месец и половина.

Правителството яростно нападнаше учения и неговия облог, наричаше го игра с доверието на хората, целяща да измъкне парите на американските граждани. Въпреки всичко залагането приключи само за три дни, всъщност — за два и половина. Вече не го предаваха по новините, но това нямаше значение. Колкото повече приближаваше датата, толкова повече щеше да се раздува въпросът. Щеше да расте от само себе си.

За хората Фондацията беше обречена, наричаха Крейн безумец, готов на всичко, за да стане прочут, независимо „цената“. Всъщност, той се радваше да го чуе. Това означаваше, че ще стоят настрана от Рийлфут и ще го оставят на него.

— Спокойно, хора — провикна се Нюкоум и се приближи до пулта на Лейни с разпечатка в ръка. — Не може да е чак толкова зле.

— Земята продължава да пази тайните си — дружелюбно отвърна Крейн. — Точно както очакваше ти.

Нюкоум сви рамене.

— Бих искал да успеете. Но ние говорим за пет милиарда години земна история, за по-голямата част от която не знаем нищо. Наистина не е възможно да очакваме...

— Греша в страшно много отношения — прекъсна го Лейни и посочи към програмистите си, които работеха бързо, вкарваха данни и увеличаваха познанията на глобуса. — Настоящата информация просто отразява древното минало. Във всички случаи, в които съм работила върху положението преди определен известен ни момент, аз съм успяла да го свържа с неизвестно събитие, което стои в началото веригата. Отнема време, но става.

— Тогава защо не приложиш тази тактика към целия глобус?

— Не може — поклати глава Крейн. — Да се връщаме назад събитие по събитие би погълнало остатъка от живота ни, че и отгоре. Всяко събитие трябва да се преценява самостоятелно, защото не са ни известни присъщите му връзки. А когато го направим, глобусът пак ще се основава само на онова, което знаем. Ами геологичните особености, които изобщо не сме открили?

— Освен това — добави Лейни, — даже в случаите на отделните събития, които успях да проследя, мога да стигна само дотам. В определен момент преди стотици милиони години, машината се изключва и съобщава: „Оттук не може да стигне дотам“.

— С други думи — рече Нюкоум и също седна, — не може да се стигне дотам и по двата пътя. Глобусът ти казва, че днешният свят не е тогавашният свят.

Думите му привлякоха вниманието на Крейн.

— Тъкмо това ни казва — потвърди той, като гледаше през класостъклото към високия три етажа глобус. — Не е същото. С тази планета се е случило нещо, което я е променило драстично, променило я е завинаги. Така че онова, което може да се е случило, какво... о, Господи. Какъв глупак съм бил. — Крейн се обърна към Лейни. — Включи го. Почваме отначало веднага.

— Какво?

— Просто го направи. Дойде ми една идея и сега ще я проверим.

Докато компютрите се пренастройваха, глобусът потъмня. След минута Крейн гледаше към огнена топка, която бясно се въртеше в детската си възраст.

— Добре — кимна той. — Искам да увеличиш твоята шест и половина секстилионна маса с една осемдесет и първа.

— С една осемдесет и първа — повтори Лейни. — С една осемдесет и първа ли?

— Направи го — нареди той.

Нюкоум се изсмя.

— Крейн, ти си смахнат.

— Само ако греша.

— Машината отказва да приеме допълнителното тегло — съобщи Лейни. — Твърди, че увеличението е нестабилно по самата си природа. Глобусът не е в състояние да поддържа увеличението и в същото време да запази целостта си.

— Прекрасно — грейна Крейн. — Говори му, Лейни. Обясни му, че няма проблем да стигне до нестабилно състояние.

— Просто няма да поиска да ме чуе — възрази тя.

— Кажи на глобуса, че нестабилността ще се оправи от само себе си.

— Нима?

— Така ми се струва — рече той. Лейни се обърна към компютъра и започна дискусия с най-висшите му мисловни функции.

Крейн се приближи до Нюкоум.

— Каква е тази разпечатка? — попита той.

— А — усмихна се Дан и му подаде няколко сеизмограми. — Едва не забравих. Започнахме да регистрираме трусове Елзуърт-Бероза по грабените Рийлфут, които съответстват на началните фази на силно земетресение. Освен това равнищата на радон, радонов монооксид и метан продължават да се покачват, успоредно с електромагнитната активност.

Крейн кимна, без да се изненада. Беше заложил своите и три милиарда долара, но сега цената щеше да надхвърли всякакво въображение. Започваше се — абсолютният ужас започваше безмилостната си жътва на човешки животи и имущество. И никой нямаше да се вслуша в предупрежденията му.

— Готово — обяви Лейни и завъртя стола си. — Глобусът обаче ще го направи, само ако ти му кажеш, Крейн. Би ли дошъл тук?

Крейн застана до пулта ѝ, докато Лейни изписваше командата за начало.

— Машината отказва да поеме отговорността за онова, което ще стане — поясни жената. — Търси по-голям авторитет.

Той погледна екрана. На него пишеше:

Задействие на глобуса (Да/Не)

Ученият натисна „Да“. Екранът избледня, после се появи надпис:

Потвърждение от ръководителя на проекта.

— Кажи си името по канал „С“ на интерфейса си — рече Лейни.

Крейн го направи и светлините на глобуса незабавно се включиха. Последователността бе задействана.

Глобусът бързо се завъртя, но не пазеше равновесие. Всички светлини избледняха. Програмистите на Лейни престанаха да работят, за да наблюдават спектакъла. Земята не беше свършено кръгла — екваторът ѝ силно изпъкваше и се движеше, което постоянно променяше орбитата на планетата.

— Така ще счупиш играчката си — подхвърли Нюкоум.

Навсякъде по пултовете мигаха предупредителни лампички, екраните сигнализираха за предстояща повреда.

Върху глобуса се появи огромна огнена маса, която заплашваше да го унищожи, докато центробежната сила бавно я теглеше навън.

— Ще трябва да го изключим, Крейн! — извика Лейни.

— Само го направи и си уволнена! — надвика предупредителните сигнали Крейн.

— Компютърът иска да премине в режим на самоизключване.

— Но не предприема нищо, нали? — отвърна той. — По-умен е от нас. Остави го да продължи!

Глобусът ужасно се клатеше. Скърцане придружаваше разпадането му на парчета, но Крейн го наблюдаваше с доволна усмивка.

И тогава се случи. Превърнал се в разкривени гири, глобусът вече не можеше да запази целостта си. Изпъкналата му част се откъсна и с яростно въртене започна да се отдалечава, само за да бъде уловена от гравитационното привличане на по-голямата маса. Онова, което беше останало, възстанови нормалното си въртене, след което всички предупредителни звънци и светлини се изключиха.

Гледаха към планета и нейната луна, истинско парче от глобуса, което се движеше в синхронна орбита, а самият той продължаваше да е толкова нормален, колкото изобщо можеше да е.

Зяпнал с широко отворена уста, Нюкоум седна.

— Луната ли е това? — попита Лейни.

— Е — сви рамене Крейн, — сега вече знаем откъде се е появила. Чудесно. Да продължим да гледаме.

— Като че ли орбитира прекалено близо — отбеляза Лейни.

— Според мен ще открием — погледна я Крейн, — че със забавянето на въртенето на Земята, Луната ще се отдалечи повече. Сега си представете не само какво ще е въздействието на Луната върху морските приливи и отливи от това разстояние, но и върху движенията на сушата.

— Не мога да повярвам, че продължава да работи — каза Лейни, докато планетата изстиваше и започваха да ваят холодъждове. Сега Луната малко се бе поотдалечила.

— Много странно — обади се Нюкоум. — Не е някакъв номер, нали, Крейн?

— Това е история, добри ми приятелю — отвърна Крейн. — Земна история, която никой досега не е виждал. И ако нашето чудо продължи да работи, всички ние може да влезем в нея.

А глобусът наистина работеше, наполовина в холоизображение, наполовина в действителност. От изпаряващите се води се появи суша. Близостта на Луната предизвикваше страшни опустошения и по суша, и по море — земетресения, цунами и приливни вълни, които разтърсваха глобуса така, както никой от тях не би могъл да си представи. Дори Пангея да бе съществувала, те изобщо нея видяха. В продължение на час, съответстващ на стотици милиони години, континенталните масиви като че ли се оформяха и променяха в постоянен танц с Луната, която съвсем бавно се отдалечавате.

През тези ранни периоди глобусът многократно спираше и допълваше картината с холокомети, астероиди и метеорити, за да съобрази положението с известния по-късен живот, но не спря — просто продължаваше да работи. Колкото повече напредваше, толкова повече се вълнуваха програмистите, докато не започнаха да викат и аплодират всеки път, когато машината откриваше грешка и се пренастройваше, за да продължи нататък.

Накрая Луната се отдалечи на достатъчно разстояние, за да загуби силното си въздействие върху морето и сушата. И тогава видяха началото на един стабилен свят, поне по-стабилен от хаоса на предишните години. Моретата се успокоиха. Континентите придобиха като цяло съвременната си форма.

За Крейн времето беше изгубило смисъл. Всичко бе преминало сякаш само за миг. Той си мислеше за безбройните хора на науката, още от самата ѝ поява, които бяха измервали, бяха изчислявали времето и бяха размишлявали за природата на своята Земя. Без техните наблюдения създаването на глобуса нямаше да е възможно. В продължение на хиляди години учените педантично бяха записвали откритията си, без ни най-малка представа докъде ще доведат те. Това беше едно от местата. Щеше да има и други.

Пет часа по-късно мощни аплодисменти го накараха да изплува от мислите си. Глобусът гордо се въртеше, вече в съвременния си вид.

Всички все още бяха там, включително Нюкоум, бяха дошли и останалите членове на екипа. Наблюдаваха спектакъл, от който никой не можеше да се откъсне. Допълването на нови данни щеше да

продължи, но това представляваше ядрото, от което щяха да потекат все повече и повече познания.

— Съзнавате ли какво направихме току-що? — извика към аплодиращите хора Крейн. — Колкото и нова информация да вкарваме в тази система, тя ще е само песъчинка в сравнение с онова, което глобусът откри сам, за да направи данните ни съвместими. Сега вече можем да открием и най-тънката пукнатина, всеки грабен, всеки подземен поток или непотвърдена ядрена експлозия в цялата история на планетата Земя. Познанието дава власт, дами и господата. И тази власт е наша.

Последва нов взрив от аплодисменти. Крейн се обърна към Нюкоум.

— Все още ли ме смяташ за луд?

— Луд си, че се опита — отвърна той. — И си блестящ, че успя.

Лейни се приближи до двамата мъже.

— Още съм в шок — прегърна с една ръка Крейн тя. Нюкоум се вцепени.

— Ти успя — каза Крейн, силно я притисна до себе си, после се откъсна от нея, усетил, че започва да се чувства прекалено добре. — Ще наречем глобуса ти „Проекцията на Кинг“.

— Наричаш го на мое име, така ли?

— Ти си негова майка — заяви Крейн, после повиши глас и се обърна към всички присъстващи: — Ние постигнахме невъзможното. А сега да опитаме да направим немислимото. Доктор Кинг, бъди така любезна да програмираш компютъра по данните за Рийлфут, за да видим какво ще ни даде. Покажи ни бъдещото земетресение, силно земетресение.

Лейни бързо отиде при клавиатурата си. Сякаш беше чудовищно кристално кълбо, те използваша глобуса, за да надзърнат в бъдещето. То ги опияняваше и плашеше. Сега бе различно от предвиждането, което бяха направили въз основа на данните за натиска. Земята просто уверено разкриеше собствената си история. При звука на силен зумер, глобусът престана да се върти и избледня. Остана осветена единствено долината на Мисисипи, разсечена от познатите червени линии на земетресението.

— Време — с изсъхнали устни каза Крейн.

Лейни натисна бутона и кървавочервените цифри отново се появиха. Този път те гласяха:

27 февруари 2025 г., около 17:37 ч.

Двайсет и три минути по-рано отколкото в предишното им изчисление.

— Успяхме — възкликна Крейн. — Завладяхме бъдещето. — Погледна към Нюкоум. — Това е научният ни източник. Всичките ни отговори се крият тук.

Нюкоум твърдо отвърна на погледа.

— Единственото, което ни е нужно сега, е смелостта да го използваме. Наистина ли сме готови да понесем отговорността да знаем бъдещето?

— Това няма значение — обади се Лейни от пулта си. — Готови или не, бъдещето е тук.

Негърът се изправи и се приближи към Крейн.

— Сега, след като успя — промълви той, — какво всъщност ще правиш с това проклето нещо?

— Всичко, каквото си поискам, докторе.

Тази нощ облакът „Масада“ донесе дъжд, който означаваше силна радиоактивност по улиците и във водоизточниците. Това щеше да предизвика заболявания и смърт; най-голямата тежест се падаше на външния живот. Но някога беше по-зле и опасността все повече щеше да отслабва, докато не изчезнеше към средата на 2030-те години, за да бъде запомнена като бич, попадащ някъде между Черната чума и Испанската инквизиция по скалата на страданията на човечеството.

Точно тази нощ за Крейн дъждът бе като пратен от Бога. Беше отпразнувал с хората си успеха с глобуса, а после, когато алармените сигнали бяха накарали всички да потърсят подслон, отиде в кабинета си. Сега, когато дъждът се сипеше навън, той щеше да разполага с глобуса за известно време.

Ученият седеше пред пулта на Лейни и обясняваше какво точно иска да постигне. Когато свърши с вкарването на данни, в слушалката

му се разнесе гласът на Бърт Хил.

— По дяволите, къде сте, Крейн?

— Тази вечер ще остана в кабинета си — отвърна по канал „П“ той. — Не се тревожи за мен.

— Искате само да си играете с онзи глобус.

— Можеш ли да ме виниш?

— В никакъв случай. Обаче трябва да ви кажа нещо. Току-що по всички телевизионни станции излъчиха съобщение — вицепрезидентът Габлър е подал оставка. Според общото мнение, това се дължи на факта, че го обвиняват за всички проблеми с Военната зона.

— Интересно — промърмори Крейн, без изобщо да го намира за интересно.

— Това не е най-любопитното, шефе — продължи Хил. — Гидиън е назначил на негово място Съми Чан.

— Съми ли? — вече силно заинтригуван, възкликна ученият. — Чудя се как са се справили с изискванията за гражданство.

— Това няма значение — каза Хил. — Съми е само един гаден предател...

— Искам да ми осигуриш безопасен канал за връзка със Съми — прекъсна го Крейн. — Трябва да говоря с него. И когато се свържеш, погрижи се да му изразиш най-искрените си поздравления.

— Но той е...

— Могъщ човек, който може да ни помогне — отново го прекъсна ученият. — Обади ми се по същия канал.

Той затвори и погледна към пулта. През последната година беше вкарал и най-дребната информация, която бе научил за ефектите на подземните и наземните ядрени опити върху разломите. Глобусът вече знаеше много повече от самия него.

Крейн набра въпроса си и натисна „ентър“.

Глобусът се поколеба само за миг преди по цялата Земя да заблести поредица от червени светлини. Крейн се втурна към него, за да определи местоположението им. Всичките бяха съсредоточени върху или близо до пукнатини. Сърцето му силно биеше, докато ги броеше — петдесет и три.

Това беше то — причината за неговото съществуване.

Тогава не издържа и започна да вика. Спря, едва когато се свърза със Съми и трябваше отново да се хваща на работа.

12. КОНТИНЕНТАЛНО ДВИЖЕНИЕ

Фондацията, 25 февруари 2025 г., 19:30 ч.

Лейни привърши с опаковането на багажа си, после излезе на верандата да погледа заключителните приготовления за пътуването до Тенеси. Кондорът им мигновено се появи и Лейни му подвикна, преди да профучи покрай нея и величествено да се издигне във висините. Слънцето вече беше залязло и всички спокойно можеха да излязат навън. В равнината под нея се виждаха петдесет хелоса — частни дарения, — в които товареха храна, вода и медицински средства.

Хелосите бе измолил Крейн, като смяташе, че могат да им бъдат от полза за евакуиране и спасяване на ранените. Лейни беше удивена колко много хора продължават да му вярват и са готови да съдействат. Освен припасите, с всяка от машините вървеше и първокласен спасителен екип — хора, добри хора, които даряваха времето си. Може би в края на краищата за планетата има надежда, помисли си тя.

Лейни видя Дан да излиза, натоварен с багаж от виличката си, на четири къщи от нейната.

От вечерта на облога двамата се държаха помежду си почти като непознати. Удивително как човек, някога толкова важен за нея, можеше просто да възприеме друга роля в ума и сърцето ѝ. Тя знаеше, че Дан иска да го пусне отново при себе си, но за щастие не упорстваше. Лейни обаче държеше да останат приятели, затова когато мина покрай дома ѝ, нежно го прегърна. Той ентусиазирано ѝ отвърна.

— Съжалявам, че бях толкова сдържана — каза тя и го погледна в очите. — Не исках да храниш погрешни илюзии.

— Погрешни илюзии — повтори той.

Лейни просто го гледаше, докато Дан се успокояваше. Той се облегна на перилата и сведе очи. Бърт Хил ръководеше операцията по товаренето. Един от големите реактивни самолети на Стоуни поемаше основната част от апаратурата и персонала на Фондацията. Ньюкоум поклати глава.

— Какво бихме направили без Бърт?

— Ще гладуваме — отговори тя и се облегна на парапета до него. — Продуктите ни ще свършат. Ще настане хаос.

Той ѝ се усмихна.

— Несъмнено. — После присви устни. — Даже не съм сигурен какво стана помежду ни.

— Истината ли искаш да чуеш?

— Така ми се струва.

— Добре — спокойно заговори тя, макар сърцето ѝ да биеше като лудо. — Разбрах, че не ти вярвам. Разбрах, че откривам помежду ни завист. Разбрах, че съм очаквала да си друг. Веднъж ти каза, че може би най-после ще пораснем. Мисля, че стана тъкмо това. Ние пораснахме и се разделихме. Освен това, сега ти имаш съвсем друг живот.

— Ще се откажа от него на минутата, ако...

— Не — прекъсна го тя и закри устата му с длан. — Ще се чувстваш като хванат в капан и ще бъдеш нещастен. Няма надежда, Дан. Просто продължихме напред.

— Не мога да престана да те обичам — призна той.

Тя кимна и тежко преглътна.

— Това ще ни остане завинаги. Нека да го запомним така.

Дан продължително я изгледа.

— Ще те чакам, ако промениш решението си. Крейн не може да те направи щастлива.

— Това няма нищо общо с Крейн.

— За теб е важно да си желана — каза ѝ той. — Може би Крейн се нуждае от теб повече, отколкото аз, но ми се струва, че не е възможно.

— Не съм склонна да обсъждаме това, Дан.

— Зная.

— Приятели? — попита тя и протегна ръка.

Лейни не разбра усмивката, която негърът ѝ отправи.

— Приятелски настроени противници — отвърна той и стисна дланта ѝ. — Долу ли слизаш? Трябва да проверя списъка на апаратурата си и да видя дали са натоварили всичко.

— Няма ли да летиш заедно с нас?

Дан поклати глава.

— Ще прекарам нощта в Лос Анджелис. Ще се видим утре направо на мястото.

— Тогава ще повървя с теб. — Те тръгнаха надолу по металните стълби. Дан носеше куфарите си. Лейни не беше уверена какво изпитва след току-що завършилия им разговор. Както с повечето неща, свързани с Дан, като че ли нищо не бе окончателно уредено. И какво ли искаше да каже с това „приятелски настроени противници“?

— Изглеждаш ми уморена — отбеляза той. — Пак ли същите сънища?

— Пак ли? Че това никога не е преставало.

Тя потръпна. Предишната нощ беше ужасно, започваше да става все по-лошо. Буквално усещаше как огънят се надига от някаква яма и я обгаря, докато Крейн продължава да протяга към нея ръка. И онова момче бе там, онова мъртво момче, само че беше живо и тя се страхуваше за него повече, отколкото за самата себе си. Събуди се ужасена и потънала в пот в 2 ч. сутринта и дори не си помисли отново да заспи.

— Все още ли мислиш, че е свързано с Мартиника?

— Трябва да е така.

Двамата навлязоха сред хаоса на хелосите и поддържащия персонал — навсякъде тичаха хора, които педантично проверяваха списъците на товара.

— Молила ли си някога Крейн да ти помогне? — Нюкоум забеляза Хил и му махна. — Той беше там, заедно с теб.

— Крейн винаги променя темата — поклати глава тя. — И това е много лошо, защото ми се струва, че ако просто си спомня какво стана на Мартиника, кошмарите ще престанат. Всичко е точно пред мен, вика към мен.

— Какво има, доктор Дан? — уморен от усилията попита Хил.

— Довечера трябва да слеза в града — каза Нюкоум. — Възможно ли е?

— Ако искаш да слезеш сега, да. В момента имаме над трийсет пилота, които се мотаят наоколо и се чудят какво да правят. — Той пое багажа на Дан. — След десетина минути нещо ще те чака на централната площадка.

— Благодаря, Бърт.

— Стой на сянка, докторе.

Двамата се насочиха към джамията. Тази вечер Дан изглеждаше добре, облечен в черен костюм и поло изцяло в черно. Приличаше на копие на брат Ишмаил от Атлантик сити. Лейни се зачуди дали ще ходи във Военната зона.

Влязоха вътре и тръгнаха към нейното работно място. Погледнаха към глобуса през класостъклото. Лейни винаги се вълнуваше, когато виждаше творението си живо и пулсиращо от информация. Тази вечер работеха много програмисти, които вкарваха в компютъра данни за времето.

— Мартиника — промърмори тя, впила очи в глобуса. — Отговорът на загубата ми на памет и на кошмарите ми. Трябва да си спомня какво е станало... и ми се струва, че вече съм близо. Сякаш се разпръсва мъгла. — Лейни гледаше как западна Индия се плъзва покрай нея и проследи Мартиника с нейния вулкан.

— Дан — извика Крейн през новия отвор в стената на кабинета си, който гледаше към мястото на програмиста, — трябва ми ЗТ-еко за централната част на Мемфис.

— Ще ти я донеса. — Дан тръгна към лабораторията си.

Лейни пое към кабинета на Крейн. Времето беше толкова странна стока. То имаше своя собствена органична структура, която действаше на хората без тяхно съгласие. Като нея и Дан. Съми Чан например, от ценен съюзник се бе превърнал в предател и после отново в приятел, и това само за няколко месеца. Като вицепрезидент, той пак подкрепяше Крейн зад кулисите и ученият с радост приемаше помощта му.

Тя влезе в кабинета на Крейн и се усмихна при вида на всички стенни екрани, които излъчваха подвизите му. Беше се оказал прав за облога. Като че ли целият свят очакваше развитието на събитията. В момента именно парите — облогът — имаше значение за света. Скоро тяхното място щеше да заеме ужасът.

— Каква ще е преценката им за мен, как мислиш? — прочел мислите ѝ я попита Крейн.

— Някои ще те обвиняват. Точно като на Садо. Други ще те обсипват с хвалби, трети ще те обичат, четвърти ще те мразят. Ще бъдеш магьосник и учен, чудовище и спасител. Но това няма абсолютно никакво значение за теб, нали?

Той се усмихна. Ръкавите на гащеризона му бяха навита нагоре, докато тъпчеше куфар, пълен с пари. Парите за залога.

— Докато имаме средства да продължаваме, аз съм щастлив — отвърна ученият. — Хората не разбират какво е добре за тях, те знаят само какво искат. Много отдавна се научих да не очаквам прекалено. Това е добър съвет за всеки.

— Дан ще слиза тази вечер долу в града.

Той сбърчи лице, но не отговори.

Лейни погледна към глобуса през новия прозорец.

— Изобщо не успях да го изключа — рече тя. — Проклетото нещо още работи.

— И ще продължава — каза Крейн. — Проекцията на Кинг ще се използва хилядолетия след нашата смърт.

— Освен ако не измислят нещо по-добро. Слушай, защо не я накарахме да продължи след 27 февруари? Сигурна съм, че могат да се предвидят още земетресения. Но не го направихме. Защо?

— Ще ти кажа защо — обади се от вратата Нюкоум. — Сега, след като властта е негова, той се страхува от нея.

— Не си далеч от истината — отвърна Крейн и протегна ръка да вземе от Нюкоум разпечатките. — Но всъщност мислех, че е време за малко размисъл, преди да продължим напред. Освен това, Мемфис...

Той взе картата, която му подаде негърът, и се вгледа в нея.

— Ето го мемфиският затвор — рече Крейн. — Сигурен съм, че ще ме арестуват и ще ме отведат там.

— Ще бъде близо — поклати глава Нюкоум.

— Да. Струва ми се, че източната част на сградата няма да издържи, но килиите са откъм западната.

— Това е тесен участък безопасна територия. Прекалено тесен.

— Доверявам се на твоите изчисления.

— Не съм сигурен за реката — отвърна Нюкоум. — Знам какво ще стане със сушата около нея, но положението ще се промени и течението ѝ ще се измести. Нямам истинска еко-карта за водата.

— Ще поемем този риск.

— Ще имаш ли достъп до телевизията?

— Да — кимна Крейн. Лейни откри, че следи на екрана сцени от земетресението на Мартиника. Докато гледаше, в главата ѝ започнаха

да припламват светлинните на спомени. Господи, можеше да почувства калта, която се просмукваше в дрехите ѝ. Тя настръхна.

Крейн продължаваше да говори, но гласът му долиташе до Лейни сякаш отнякъде много далеч. Тя стисна главата си в ръце, за да спре проблясалата болка. Усети раната под косата си, после топлината, мрака, ужасния страх от задушаване, къщата падаше навсякъде около тях, всичко останало избледняваше...

Разтърсваха я ръце, в ухото ѝ шепнеше далечен глас.

— Да? Добре ли е Дан? — каза тя, но нещо не беше наред. По страните ѝ се търкаляха сълзи.

— Лейни! Ела на себе си... Лейни?

Пред нея стоеше Дан. Намираха се в кабинета на Крейн във Фондацията. Тя се мъчеше да си поеме дъх и цялата потънала в скръб, отново заплака.

— Какво има? — нежно попита Крейн.

— Онова момче — изхълца Лейни. — Онова клето момче. Ние така и не... така и не н-научихме името му.

Дан се приближи да я утеши, но тя инстинктивно се дръпна към Крейн, който я прегърна със здравата си ръка.

В този момент потокът се отприщи и спомените лениво нахлуха в главата ѝ — страхът, безкрайните въпроси, ромът. И Крейн. По лицето ѝ бавно плъзна усмивка.

— Спомних си — погледна го в очите тя. — Всичко си спомних.

— Какво си си спомнила? — обади се Нюкоум.

— Бутилката ром... вкарването на въздушната тръба. Точно тогава ти ми разказваше за плана си да сложиш край на земетресенията.

— Да сложи край на земетресенията ли? — подскочи Дан.

Тя погледна към Крейн, инстинктивно разбрала, че е казала нещо излишно, нещо, което е трябвало да остане негова тайна.

— Ако имаш план да сложиш край на земетресенията — рече Нюкоум, — определено бих искал да го чуя.

Крейн само го изгледа. Негърът се обърна към Лейни.

— Добре, тогава ти ми кажи.

— Още съм объркана — отвърна тя. — Просто не съм сигурна какво... какво...

— Може да си всичко друго — каза Нюкоум, — но не и объркана. Какво криеш? Защо го криеш?

— Дан — тихо се намеси Крейн. — Питай мен, не Лейни. Тайните са мои.

Нюкоум ядосано го погледна.

— Ти целият си изкован от тайни. От самото начало имаш някаква стратегия, която криеш от всички нас. Трябва сами да си пробиваме път през наложения от самия теб мрак. Какво ще кажеш да се разнообразим с малко истина, а?

— Ела — кимна Крейн. — Ще ти покажа. Струва ми се няма никаква полза да те карам да се закълнеш, че ще го пазиш в тайна, нали?

— Досега имаше прекалено много тайни — заяви Нюкоум и последва Крейн през вратата на кабинета.

Напрегната, Лейни се повлече след тях. Не бе имала намерение да издава каквото и да е. Господи, защо ѝ трябваше да отваря голямата си уста? Сега с изненада разбра, че Крейн ги води към нейния контролен пулт.

— Дами и господа — каза той на програмистите, които работеха по местата си, — давам ви трийсет минутна почивка. Искам всички да напуснете сградата. Вървете.

Лейни застана при тях до пулта. Пръстите на Крейн вече работеха по клавиатурата. Очевидно имаше нещо около глобуса, което не беше известно дори и на нея.

— Проучвам земетресенията през целия си живот — заговори Крейн, като изключи глобуса и препрограмира компютъра. — Още от самото начало реших да открия лекарството, а не просто принципа. Точно затова започнах да се занимавам с въздействието на ядрените опити върху околните пластове.

— Всички ние знаем това, Крейн — прекъсна го Нюкоум. — Все още се смяташ за човека, чиято работа накара политиците да видят светлината и да спрат ядрените опити.

— Затова ми дадоха Нобеловата награда — засмя се Крейн. — Но никога не съм заслужавал, нито пък съм искал тази награда. И определено никога не съм настоявал за прекратяването на ядрените опити.

— Не разбирам — каза Лейни. Крейн натисна „ентър“ и глобусът замръзна на място. По цялата му повърхност запремигнаха червени светлинни.

— Топлина — поясни Крейн и се приближи до сферата, — достатъчно топлина, за да стопи скалата... за да спои скалата.

— Искаш да съединиш плочите в едно, така ли? — подозрително присвил очи, тихо попита Нюкоум.

— Попитах машината — продължи Крейн. — Предварително определих температура от пет хиляди градуса по Целзий и попитах дали е възможно чрез точково спояване отново да се съединят плочите. — Той посочи към глобуса. — Ето какво ми даде. Извършени правилно, петдесет и три точкови споявания ще съединят континенталните плочи и завинаги е сложат край на движението.

— Ето за какво е бил глобусът! — възкликна Лейни. — Искал си доказателство за теориите си.

— Точно така — потвърди Крейн. — Можем да сложим край на разрушителното царство на земетресенията.

— Искаш да взривиш петдесет и три ядрени бомби? — недоверчиво попита Нюкоум.

— Петдесет и три гигатоннови бомби — уточни Крейн.

— Ти си по-луд, отколкото смятах.

— Нима? — каза Крейн. — Помисли. Светът е разположен върху камари ядрени материали, стари бойни глави, радиоактивни отпадъци. Ако всичко се направи както трябва, моите бомби са в състояние да унищожат тези камари чрез взривове, насочени надолу, към ядрото, в което така или иначе тече процес на радиоактивно разпадане. Можем да сложим край на земетресенията и вулканите и в същото време да се избавим от ядрените си боклуци.

Лейни изправи глава. В думите му имаше смисъл. Дълбоки подземни експлозии точно върху пукнатините — ако се извършеше правилно, това можеше да ликвидира натиска от движението на плочите. А поставеха ли се бомбите достатъчно дълбоко, за живота на повърхността нямаше да има каквато и да е опасност.

— Няма ли граници за егото ти? — попита Нюкоум. — Идвало ли ти е наум, че земетресенията са естествен елемент от нашия свят? Че планетата може би съществува благодарение на тях? На Земята изобщо нямаше да има живот ако вулканите не бяха изхвърляли в

атмосферата животоподдържаща материя. Твоето предложение не е нищо друго, освен унищожаване на процесите, които са ни направили такива, каквито сме. Те са естествени, Крейн. Остави ги на мира!

— Какво естествено има в земетресенията? — попита Крейн! — Хората са склонни винаги да правят прибързани заключения. Фактът, че винаги е било така, не означава, че трябва така и да си остане. Глобусът смята, че ще се получи чудесно, а той знае много повече от нас.

— Не е вярно! — високо заяви Нюкоум. — Глобусът не знае нищо за човечеството, за етиката или за здравия разум. Ти говориш за намеса в основния процес на Земята. Един Бог знае каква катастрофа можеш да предизвикаш, като се опитваш да превърнеш безумието си в реалност!

— Странни думи от устата на учен — каза Крейн. — Язовирите променят теченията на реките. Лекарствата се намесват в естествените болестотворни процеси. Генната манипулация променя всичко — от храната, която ядем, до децата които раждаме — и отново върви срещу природата на живота. Това не е по-различно.

Нюкоум включи интерфейса си, за да види колко е часът.

— Едно е науката, Крейн, съвсем друго е егоистичната арогантност. За кого, по дяволите, се мислиш?

— Знаеш кой съм, докторе — отвърна Крейн. — Сам би трябвало да си зададеш този въпрос.

— Направих го — рече Нюкоум, — и ето отговора: аз съм човекът, който ще ти попречи да унищожих Земята.

С тези думи той се обърна и бързо излезе от джамията.

Лейни се приближи до Крейн и докосна здравата му ръка.

— Съжалявам — въздъхна тя. — Не трябваше да се изпуснем.

— Не се тревожи за това — успокой я Крейн, като продължаваше да наблюдава излизация от сградата Нюкоум. — Така или иначе, съвсем скоро щеше да разбере. Имам намерение да го обявя публично.

Той разсеяно протегна ръка и потупа дланта ѝ. Лейни се страхуваше, че това може би е последният спокоен миг в живота им.

Гледайки надолу към Зоната от покрива на двуетажния склад, който брат Ишмаил беше превърнал в свой дом, Нюкоум се чувстваше

така, сякаш бе попаднал в миналото. Вътрешният град беше чист, но претъпкан, улиците бяха пълни с хора. По сградите нямаше екрани, липсваха прожектирани динозаври, както и екраномани, отчаяно търсещи гледката, която ще промени живота им.

По улиците обаче маршируваха малки деца, нарамили оръжие, докато зяпачите ги аплодираха. Оръжията изпълниха Нюкоум с безпокойство.

Над него синя светкавица разцепи черния покрив на Зоната, защитна електронна преграда за един град в града. Хората живееха в електронен пашкул, напълно откъснати от света на белия човек. Като гледаше огромния брой деца и младежи, той реши, че повече от половината население на Военната зона навярно изобщо не е виждало външния свят.

Седеше заедно с Ишмаил, Хадиджа и Мартин Азиз. Четиримата наблюдаваха малък телевизор, показващ картината точно отвъд портите, изравненият участък, в който се стреляше без предупреждение. Неколкостотин мюсюлмански деца атакуваха позициите на ФПС, хвърляха камъни и парчета бетон. ФПС отговаряха с прекъсващ мисловните процеси нискочестотен инфразвук и с газ, предизвикващ гадене. Децата падаха, гърчеха се и плачеха — гледка, предназначена за целия свят.

— Защо не ги върнете обратно — попита Нюкоум, — преди да са ги отвели... или да се е случило най-лошото? Те са просто деца.

— Те са мъченици на исляма — тихо отвърна Ишмаил. — Страданията им ще отворят сърцата на хората за нашата кауза. Те са първата вълна на нашия джихад.

— А каква е втората вълна?

— Брат ми говори за бомби, тероризъм и убийства — поясни Мартин Азиз.

— Брат ми няма сърце за революция — каза Ишмаил.

— Грещиш — възрази Азиз. — Нямам желание за революция. Смятам, че порочният кръг от убийства, отмъщения и нови убийства ще удължи борбата ни с години.

— А какво ще ни донесе пасивността? — попита Хадиджа.

— Не говоря за пасивност — вдигна рамене Азиз. Нюкоум слушаше разговор между братя и сестри, толкова естествен за това

семейство, колкото дишането. — По-обмисленият подход на брат Даниъл в медиите вече ни донесе подкрепата на видни граждани.

— Подкрепа — изсумтя Ишмаил и се изправи да погледне през парапета улиците долу. Щом забелязаха духовния си и политически водач, демонстрантите избухнаха в гръмовно ура — хиляди гласове викаха неговото име.

Усмихнат, Ишмаил се обърна към Азиз.

— А какво донесе моят подход? — попита той. — През последния месец нашите духовни братя из целия свят се надигнаха на демонстрации срещу „Лиан Инт.“, в трийсет страни продължават бойкотите, а земите, които живеят според ислямския закон, вече отказаха да въртят бизнес с „Лиан“, докато не ни бъде дадена родина. Очевидните страдания на децата ни трогнаха милиарди сърца и което е по-важно, ние удряме „Лиан“ в портфейла, единственото място, където усещат болка.

Азиз само поклати глава и се загледа в екрана.

— Виж плодовете на исляма — тъжно рече той.

Многоброен отряд на ФПС се бе появил иззад барикадите и напредваше с електрически палки сред морето от повръщащи деца, — като безразборно запращаха по петдесет хиляди волта към всеки, който не беше достатъчно бърз, за да изпълзи от пътя им.

Ишмаил сбърчи лице и се извърна от телевизора.

— Достатъчно — реши той. — Извикайте ги вътре.

Азиз включи интерфейса си.

— Отворете портите — нареди мъжът. — Веднага!

На екрана Нюкоум видя как двете огромни порти към тайния град се отварят и децата с писъци и плач се втурват в Зоната. ФПС ги последваха с размахани палки и спряха едва на десетина метра от стената. Никой дори не се опита да влезе вътре.

Полицайте отново заеха позициите си зад почти двуметровата стена на стотина метра от Зоната. На връщане те влачеха телата на мъртвите или изпаднали в безсъзнание деца със себе си.

— Изключи го — каза Ишмаил.

— Това е ужасно — поклати глава Нюкоум. Стомахът му се бе свил. — Не бива да допуснем да продължава така.

— Прав си — отвърна Ишмаил и го потупа по рамото, — но всички войни носят загуби. Разбери го. Можем да се караме помежду

си, ала трябва с готовност да платим в кръв цената на свободата си.

Нюкоум чувстваше, че няма какво повече да каже. Той вдигна поглед към пращящите сини огньове и разбра, че тук небето винаги изглежда еднакво.

— Как захранвате с енергия всичко това? — попита ученият, докато Рийна, жената на брат Ишмаил, поднасяше кардамоново кафе и бисквити. — Толкова голяма мрежа изисква генератор, колкото малка къща.

— Знаеш ли сградата на Лигата за панарабска дружба в центъра на града? — погледна го Ишмаил.

— Разбира се, че я знам — отговори Нюкоум. — Онази във форма на скъпоценен камък. Хората идват...

— Цялата сграда е гигантски генератор — поясни Хадиджа. — Използваме съвсем малка част от енергията му.

— Никой изобщо не подозира — добави Ишмаил. — Кабелите, които ни свързват, са в канализацията. Ще откриеш нещо подобно във всички градове с Военни зони.

Аплодирането се усилваше и всички се изправиха да погледнат. Наведен над парапета, Нюкоум видя завръщащи се от битката шестгодишни деца, окървавени и пребити, някои дори на носилки. Процесията спря под тях. Тълпата започна да реве. Ишмаил вдигна за поздрав два пръста в знака на победата. Нюкоум стреснато осъзна, че повечето от тези хора навярно нямат слушалки. Самата примитивност на това го развълнува.

— Герои на Революцията — започна Ишмаил, — ние ви поздравяваме! Вие сте бъдещето! Вие ще доживеете да отглеждате децата си на своя собствена земя и по закона на Аллах! Сега си вървете къщи... при родителите си, които ви обичат!

Под гръмките аплодисменти Ишмаил се върна на мястото си, изящно взе чашката си и отпи от кафето. После се отпусна назад и каза:

— Скоро и други градове, други Военни зони ще се присъединят към детската революция. Ще насрочим бунтовете един след друг, така че по всяко време някъде да има вълнения. — Той погледна към Нюкоум. — Ще ходиш ли с другите от Фондацията в Мемфис?

— Заминавам утре.

— Там има малка Военна зона — каза Азиз.

— Да, зная — кимна Нюкоум. — Това е едно от нещата, за които исках да разговаряме. — Ученият извади ЗТ-еко картата, която беше начертал за Мемфис. Военната зона там бе заградена с черно. — Виждате ли този район? Това е центърът на Мемфис.

Хадиджа и Мартин се приближиха и заедно с Ишмаил се вгледаха в схемата, която държеше Нюкоум.

— Тази насечена линия показва мястото, където земята ще потъне с четири и половина метра. Тук, от другата страна на линията, се намира участък, който ще се издигне и това ще разцепи града на две.

— Минава точно през Военната зона — отбеляза Хадиджа.

Нюкоум вдигна очи към нея и погледите им се срещнаха.

— Да — отвърна той, после обърна глава към Ишмаил. — Имат ли начин да излязат оттам?

— Под земята... като тук.

— Ще ме послушат ли, ако ги предупредя?

— Ако аз им кажа.

— Кажи им тогава.

— И къде ще отидат? — попита Мартин Азиз.

Всички се спогледаха. Лицето на Ишмаил бавно се разтегли в широка усмивка.

— Ще отидат на юг — каза той. — В щата Мисисипи.

— Обетованата земя — с блеснали очи прошепна Хадиджа и плесна с ръце.

— Те ще са първите поклонници в новата ни родина — продължи Ишмаил. — В Мисисипи има стотици градчета, в които по традиция преобладаващото население е от африкани. Нашите хора ще се съберат в едно от тях и ще го завземат. То ще стане нашият плацдарм.

— Ако ни позволи да се заселим — разсъждаваше на глас Ишмаил, който се бе изправил и се разхождаше напред-назад, — нашите, хора незабавно ще поискат отделяне от Съединените щати.

— А ако реши да не допусне поклонничеството? — попита Азиз.

Ишмаил поклати глава.

— Нови мъченици. Но съм забелязала нещо в бизнесмените. Те не обичат да убиват потребители.

Брат му кимна, леко усмихнат.

— Брат Даниъл ни даде стимул, за да активираме нашата революция. Одобрявам това.

— Отлично! — възкликна Ишмаил и прегърна всички поред. След като целуна Нюкоум и по двете бузи, той се засмя.

— Какво ще си помисли за всичко това твоят шеф?

— Прекалено е зает с опитите си да взриви света, за да забележи нещо — отвърна Нюкоум, изненадан колко силен гняв изразява гласът му.

— Какво? — попита Ишмаил.

— Спомняш ли си, първия път, когато се срещнахме, ти ми каза, че Крейн има скрити намерения? — Ишмаил кимна. — Ами, наистина се оказа така. Той иска да спои континенталните плочи, като взриви петдесет и три гигатонови бомби на ключовите места, където се допират плочите. Исква окончателно да сложи край на земетресенията.

— Крейн размахва юмрук към Аллах — поклати глава Ишмаил. — Поставя се над всичко. Направо удивително.

— Удивително е дори само това, че иска да го направи — въздъхна Нюкоум. — Не мога да си представя, че което и да е правителство на света би се съгласило с толкова очевидно безумен план.

— Трудно ми е да повярвам, братко, че толкова много подценяваш Крейн — каза Ишмаил и прегърна с една ръка сестра си. Дватамата отправиха огнен поглед към учения. — Той вече възкръсна и се връща на местопрестъплението. Не, навярно е повече от способен да убеди хората да тръгнат след него.

Нюкоум бе озадачен.

— Изглежда това почти те радва.

— Отдавна чаках връзката — заяви Ишмаил, — точката на сблъсък между Крейн и Ислямския щат. — Той сви рамене. — И сега най-после се стигна дотам. Нашето величие ще бъде подложено на изпитание. Това е планината, на която двамата с д-р Крейн ще пием чай.

— Искам да приема вярата — реши Нюкоум и видя, че думите му развеселяват Ишмаил. Всички останали се засмяха.

— Ти си безбожник — рече Ишмаил. — Защо ти е да ставаш мюсюлманин?

— Какво те интересува? Струва ми се, че с готовност би ме направил такъв, даже да вярвах в мастилени петна. Прав ли съм?

— Съвсем прав, братко — бързо отвърна Азиз, за да не остави Ишмаил да му отговори. — Публичното ти приемане на вярата ще ни бъде извънредно полезно — интелигентен и преуспял човек, избрал ИЩ, защото вярва в него. Умерената страна на исляма надделява над непременно насилствената му революционна страна.

— Но също го прави вътрешен човек — предупреди Ишмаил. — Бързо ще се превърне в нашия официален глас, без да го иска. — Той посочи към Ньюкоум. — Още не си ми казал защо искаш да приемеш правата вяра.

— Не е тайна — вдигна рамене ученият. — Правя го заради Каузата. Правя го също, защото това ще ме постави в пряка опозиция на Люис Крейн, когато публично съобщи за онази работа с бомбите. Той е луд. Искам да застана срещу него като един от вас.

— Лъжец — каза Хадиджа. — Това е свързано с онази бяла жена.

— Не — възрази Ньюкоум и наведе глава. — Двамата с Лейни... вече не сме заедно. Така е от известно време.

Жената се засмя и се приближи една стъпка към него.

— И може би искаш да й дадеш урок, а?

— Господи, надявам се, че става дума за нещо много повече от това.

Стиснал между краката си бутилка ром, Крейн гледаше сателитните снимки от решението „Масада“. Изпитваше срамна веселост от чудовищната красота на трийсетте мултимегатонови бомби, които избухнаха едновременно. Облакът се издигна удивително високо от гледната точка във външния космос, короната му се раздели, подравни се отгоре и започна да се разширява.

Това беше едно от онези зашеметяващи събития в световната история, които караха всеки човек да запомни къде се е намирал, когато са се случили. Крейн помнеше, че в онзи момент имплантираха първата му слушалка. Новината за „Масада“ беше първият звук, който чу по устройството. Отначало бе ужасен, изпадна в шок, заедно с останалата част от света. Но веднъж станали, нещата не можеха да се променят и той беше възприел „Масада“ като изключително важно

теренно проучване в заниманията му върху връзката между ядрените опити и земетресенията.

Следващия следобед, облечен в противорадиационен костюм, той се намираще в Судан с цял камион сеизмографи. Още един ден покъсно беше в Саудитска Арабия и именно там му дойде идеята за спояването на плочите. Пустинята Руб Ал Кали представляваше твърда стъклена плоскост, която се простираше чак до хоризонта. Ужасната топлина бе стопила пясъка. Под търкалящите се сиви облаци и силни дъждове радиоактивна пепел той се бе пързаял по пустинята.

— Крейн! — извика Лейни. — Вътре ли си?

— Върви си — отвърна той и отпи от бутилката, докато гледаше как облакът „Масада“ се понася на изток и Китай и Руската корпорация постепенно изчезват в сива мъгла.

— Направо не беше за вярване — тихо каза точно зад него Лейни. — Бях на двайсет и две, започвах университета. Спомням си как се чувствах измамена, че няма да имам шанса да наследя света. Говореше се, че всичко ще загине. Освен това на много места убиваха евреи. Беше ужасно.

— Тогава ли си станала космик?

— Не — засмя се Лейни и го заобиколи, за да седне до него на кушетката. — Баща ми беше евреин по рождение, но не и майка ми, и това ме поставяше във вакуум в една матрилинейна култура^[1]. Винаги съм помнила баща си като космик. Покръстил се е, когато съм била съвсем малка. Предполагам, че затова тръгнах по този път. Космиците са много добродушни типове, като унитарияните. Това обаче не им попречи да ме лишат от специализация, защото казаха, че съм била еврейка.

— Известно време гневът беше ужасно силен — каза Крейн. — Спомням си реакцията. Тъкмо затова повечето от членовете на екипа ми са евреи. Мога ли да те питам нещо?

— Давай.

— Мислиш ли ме за луд?

— Ти си пророк — незабавно отвърна тя. — Всички пророци са смятани за луди от хората, на които искат да служат.

— Не отговори на въпроса ми.

Тя наведе лицето му към своето и го погледна. Крейн бе напрегнат, допирът ѝ го бе наелектризирил.

— Да, луд си — промълви Лейни. — Луд си точно толкова, колкото да оцелееш в лудостта, в която живеем.

— Планът ми може да успее. Може.

— Не е нужно да ме убеждаваш.

Той мрачно кимна.

— Благодаря. — После извърна очи и отново ги насочи към екрана.

— Защо — попита Лейни, — толкова рядко срещаш погледа ми.

Крейн я изгледа за миг, после се извърна.

— Трудно ми е да... мисля, когато те гледам. Не знам какво ми стана. Никога преди не ми се е случвало. Не зная... загубвам се в очите ти или... или нещо друго. Глупаво, нали?

Тя застана така, че Крейн да може да я види.

— Това е най-милото нещо, което изобщо някой ми е казал — отвърна Лейни и този път ученият се насили да издържи на погледа ѝ.

— Знаеш ли — продължи тя, — когато бяхме затворени в онази къща на Мартиника, ти каза много неща. Спомняш ли си?

Той понечи да извърне очи, после се сдържа.

— Да, помня.

— Наистина ли ги мислеше?

— Смятах, че изобщо няма да си ги спомниш.

— Наистина ли ги мислеше?

— Наистина — отвърна Крейн и сведе глава. Пръстите ѝ отново вдигнаха лицето му към нейното. — Съжалявам, аз... не исках да излагам професионалните ни...

— О, да вървят по дяволите. — Тя се приближи до него и прехвърли ръце около врата му. — В теб има някакво величие. Това ме възбужда.

— Но аз съм сакат, аз съм...

— Просто млъкни и ме целуни.

През следващите няколко минути Люис Крейн за първи път през живота си откри, че общуването не трябва непременно да е словесно, за да бъде разбираемо и значимо.

[1] Култура, в която родството се отчита по женска линия — Б.пр. ↑

13. МЕРКАЛИ XII

Мемфис, Тенеси, 27 февруари 2025 г., ранният следобед

Плевнята миришеше на мокри коне и тор. Нюкоум се криеше зад балите сено в ъгъла, за да осъществи контакт с Военната зона.

— Няма съмнение — каза той в поставената на дланта му и обърната към лицето му камера, — че земетресението ще стане днес. Говоря от името на Грийн. Повтарям: от името на Грийн. Ако искате да оцелеете, поклонничеството ви трябва да започне до един час. Възможно е отначало да ви се наложи да водите битка, но съвсем скоро пътят пред вас ще се освободи. Трябва да тръгнете до един час. Действайте!

Той изключи връзката и се надяваше, че ще го послушат. Беше излъчвал по ултрачестотен инфрачервен канал, който заради високата стойност на апаратурата за приемане не използваше никой. Но в генераторната сграда на Военната зона в центъра на Мемфис щяха да засекат сигнала и по свързващия кабел щяха да го препратят в Зоната.

Ръцете му трепереха. Току-що се беше ангажирал с противодържавен акт, който брат Ишмаил се бе погрижил Нюкоум да извърши.

— Ако си убеден в земетресението — беше казал Ишмаил, — ако си сигурен, щом разбереш, прати съобщението.

Той бе разбрал.

Сърцевинната зона Елзуърт-Бероза вече беше постоянна и показваше постоянно усилваща се сеизмична активност. Бяха регистрирали стотици трусове, недоловими на повърхността, но допринасящи за Голямото приплъзване. Пропукващата се скала освобождаваше огромни количества газ, докато Рийлфут се разширяваше и прекъсваше С-вълните, неспособни да преминат през просмукващата се в цепнатините вода. Това бе класически случай и всички физически признаци си идваха на мястото. Конете нервно подритваха към яслите си и цвилеха от страх. В далечината лаеха кучета.

— Дан! — извика Лейни. — Дан? Тук ли си?

Той пхна камерата в джоба на ризата си и излезе от скривалището си.

— Хвана ме — срамежливо усмихнат рече негърът.

— Какво правиш там? — попита тя и влезе в плевнята. Беше се увила от главата до петите, носеше шапка и по лицето ѝ лъщеше крем за слънце.

— Трябваше да се измъкна от онази лудница за няколко минути — отвърна Дан. — Нуждаех се от малко усамотение.

— Ако беше взел две таблетки дорф...

— Защо ме търсиш?

Лейни се приближи.

— Дойдоха за Крейн — с треперещ глас обясни тя. — Арестуват го.

— Успокой се — хвана я за ръцете Нюкоум. — Знаехме, че ще стане така. Свършихме всичко, което можехме да направим.

— Страхувам се, Дан. Тълпата е грозна и...

— Имаме път за бягство. Не се тревожи. Хайде, хайде да идем и да окажем морал на подкрепа на Крейн.

Двамата излязоха в хаоса на соевата ферма. Десет хиляди акровото стопанство беше дарено от човек на име Джими Ърл. Намираше се южно от Мемфис в Капълвил и трябваше да послужи за бежански център. Мотивите на Ърл не бяха алтруистични — той правеше филм за Крейн и неговото предвиждане, като представяше нещата отвътре. Но никой от тях не очакваше реакцията на публиката. Стотици хелоси като се рояха подобно на комари сред облаците, по които непрекъснато излъчваха речта на президента Гидиън, заклеймяваща Крейн.

Разгневени от позорния край на октомврийското безумие; и почти побеснели от заявленията на правителството и телевизията, хората се стичаха във фермата на Джими Ърл като скакалци. През последните два дни бяха пристигнали хиляди, които се подиграваха и искаха главата на Крейн. Около палатковия град припряно бяха издигнати електрически огради и вместо да се занимават с бежанците, хората на Уетстоун бяха принудени да организират охранителни подразделения около лагера.

Нюкоум свали очилата над очите си. Пресякоха двора и навлязоха сред палатковия град. В този момент предните порти се

отвориха и вътре се плъзна полицейската кола с включени алармени светлини.

— В щаба ли е? — попита Дан. Пропуснати от охраната, неколцина души от тълпата успяха да се втурнат вътре, преди да се затворят портите.

— Да... ще дава интервюта до самия край.

— И Уетстоун ли ще приберат?

— И двамата „виновници“ — саркастично отвърна тя. — Между другото, и други сеизмични станции по света започват да регистрират предварителните трусове. Струва ми се, че някои вече променят мнението си.

— Прекалено късно — каза Ньюкоум. — Никой няма да отиде никъде, не и когато по телевизията президентът ни нарича всичко друго, освен насилници на деца.

— Напрегнат си.

— Да, напрегнат съм. Прегледах ЗТ-екограмата на Мемфис и продължавам да се опасявам, че не съм обърнал достатъчно внимание на реката. Възможно е да се стигне до промяна на течението ѝ, но моите изчисления изобщо не бяха предназначени за ситуация като тази с Мисисипи. Нужно е още детайлизиране.

— Крейн знае ли, че продължаваш да се тревожиш?

— Да. Каза, че ми вярва. Трябваше да работя повече по този тип ситуации.

Сред редиците от палатки нямаше никой друг, освен доброволците. Нито един човек не беше дошъл да предложи помощ, поне засега. Когато двамата стигнаха до разположената в центъра щабна палатка, полицейската кола, все още с включени светлинни аларми, — навлезе сред редиците, като вдигаше след себе си облаци прах.

Щом влязоха вътре, Ньюкоум вдигна очилата си. По стените имаше други екрани и някои от тях показваха ЗТ-екограмите на градските центрове, които щяха да бъдат поразени от земетресението. Други излъчваха списъци на необходимите за спасителните операции средства, а трети — безопасните участъци за евакуация.

Крейн и Уетстоун стояха в предната част на помещението пред сеизмограмен дисплей, като представяше почти постоянно повишаване на амплитудата на всички хребети. Около двамата мъже се тълпяха

десетина екраномани, работещи частно, въпреки държавното заглушаване на въздушните вълни. Джими Ърл, разбира се, беше в центъра и заснемаше своя филм.

Крейн казваше:

— ... в Мемфис, тъй като Мемфис ще понесе основния удар на земетресението. Разполагаме със скала, използвана близо сто години и наречена „скала на интензивност на Меркали“. Предвиждам, че Мемфис ще попадне в диапазона на XII степен по Меркали — „пълно унищожение“. На практика всички сгради силно ще пострадат или ще бъдат разрушени. По земната повърхност ще се виждат вълни. Хоризонтът ще се изкриви. Във въздуха ще летят предмети. Моля ви, всички вие в Мемфис, които в момента ме слушате: махайте се от града. Елате на юг в Капълвил. Тук ще можем да ви помогнем.

— Крейн — извика Нюкоум. — Те са тук.

Крейн се намръщи и погледна към Уетстоун. Двамата си стиснаха ръце и тръгнаха към входа точно в момента, в който в палатката влизаха полицаите.

— Сега ти си главен — каза на Нюкоум Крейн. — Ще се върна тук веднага, щом мога.

— Не вярвам на реката — настоя негърът. — Не могат ли...

— Не — прекъсна го Крейн. — Прекалено късно е. Ще трябва да поемем риска.

— Аз съм полицай Хоскинс, шеф на мемфиското полицейско управление — съобщи мъжът, който слагаше белезници на Уетстоун, после се обърна към партньора си. — А това е господин Лайл Уитингтън, кмет на нашия хубав град. Имам заповед за арестуването на Люис Крейн и Хари Уетстоун.

— За мен ще е огромно удоволствие, сър — обърна се към Крейн кметът, — да видя, че ви отвеждат там, където повечето няма да сте в състояние да вредите.

— Извън града ли живеете, господин кмете? — попита Крейн, докато му слагаха белезниците.

— Ами, не... къщата ми е точно в...

— Тогава извадете семейството си оттам, преди да е пострадало.

— Вижте, всъщност... сър.

— Тук ли е Джими Ърл? — попита полицай Хоскинс.

— Тук съм! — Джими, едро селско момче с розови бузи и усмивка, която никога не слизаше от лицето му, си проби път към тях. „Пари в наследство“ — помисли си Нюкоум.

— И вие можете да дойдете — каза полицаят. — Кметът даде разрешение да снимате в килията.

— Благодаря, чичо Лайл — отвърна Ърл и стисна ръката на кмета.

Крейн се обърна към другите репортери.

— Граждани на Мемфис — заговори той, докато Хоскинс го отвеждаше към изхода, — отидете при енергийните си табла и изключете захранването. Ако имате уреди, които работят със земен газ, затворете кранчетата. Направете го веднага.

Заедно с всички останали, Нюкоум ги последва на слънце и свали очилата над очите си. При появяването на Крейн тълпата избухна в подигравки.

— Полицай Хоскинс — обади се Дан и посочи към тълпата, — не можете ли да разпръснете тези хора? Те са нахлули в частна собственост.

— Не! — възрази Крейн, докато го натикваха в колата. — Тук са в безопасност и ще могат да помогнат след земетресението.

Лейни се наведе към прозореца, за да целуне продължително Крейн. Репортерите плътно се приближиха, а Нюкоум усети прилив на ярост, но успя да се овладее.

Жената отстъпи назад и Крейн подаде глава през вратата, за да се обърне към камерите.

— Свалете тежките предмети от лавиците — извика той. — Свалете стъклата и полилеите. Махнете от домовете си всичко запалително. Веднага! Незабавно!

Когато Уетстоун и развълнуваният Джими Ърл се наместиха отзад до Крейн, Хоскинс седна зад волана.

Кметът Уитингтън твърдо погледна към Нюкоум.

— Съветвам ви да си съберете нещата и да се махнете оттук — каза той. — Нито едно ченге в Тенеси няма да ви защити от онези хора навън.

— Още преди да изтече този ден ще ни благославяте, че сме тук, кмете — заяви Нюкоум, обърна се и следван от Лейни, влезе обратно в

палатката. Той включи интерфейса си на канал „П“. — Бърт... Бърт, там ли си?

— Да, доктор Дан.

— Продължаваш ли да поддържаш връзка с онзи адвокат, който Крейн домъкна тук от Мемфис?

— Да... в момента е при мен.

— Арестуваха Крейн. Дай на адвоката пари от касата. Кажу му утре да отиде в града и да внесе гаранцията — тоест, ако утре затворът все още си е на мястото.

— Ясно.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Лейни. Дан изключи връзката и се обърна към нея. Тя гледаше към екраните. От градската канализация се изливаха африкани и латиноамериканци, които стреляха с оръжие във въздуха, качваха се на колите по улиците, запалваха двигателите и потегляха. Автомобилите бавно се нижеха по щатска магистрала 51 — булевард „Елвис Пресли“.

— Какво става, но дяволите? — повтори Лейни.

— Началото на революцията — отвърна Нюкоум. Вътрешно той крещеше: „И това се дължи на мен!“.

— Колко е часът? — попита жената.

— Три и четирийсет и пет — без да поглежда каза Дан. — Остават ни по-малко от два часа.

Мемфиският градски затвор беше част от новия комплекс на органите на реда, построен на мястото на старото полицейско управление на ул. „Поплър“ № 201 в старата част на града, на осем километра от р. Мисисипи, надолу по улицата от Китайския университет в щата Тенеси и от прекрасния парк „Оудъбън“. Разбира се, дърветата в парка почти изцяло бяха загинали. Преди години управниците на града бяха поделени кампания за запълване на изсъхналите клони с изкуствени листа, така че градската атмосфера да остане непроменена. И постоянно напомняха на всички, че е чудна зима или лято.

Откараха Крейн и Уетстоун в управлението сред хаос. Военната зона току-що беше експлодирала и се изливаше в самия град, така че

всички полицейски сили бяха мобилизирани за бой. Но жителите на Зоната като че ли не желаела да се бият... а само да бягат.

В управлението бяха довлечени десетки мюсюлмани, всички от които искаха да им бъде дадено правото да напуснат региона. Крейн се разчувства, че поне някой го слушаше.

Когато ги регистрираха и хвърлиха в груповата килия — огромно помещение за задържане, претъпкано с разгневени жители на Зоната, които крещяха за свобода — вече бе четири часа. След като груповата килия се препълни, хората бяха заключвани в други килии, после в коридорите, докато накрая се задръсти цялата сграда.

И през цялото това време Крейн изобщо не преставаше да убеждава, не спираше да говори към камерата на Джими Ърл, включена не само на запис, а и на директно предаване.

— Времето изтича — предупреди той. — Хората, които са тук заедно с мен, са от Военната зона. Всички те се опитват да избегнат унищожението. Ако искате да спасите живота си, трябва внимателно ме изслушате. Страхувам се, че е прекалено късно да избягате, ако вече не сте го направили. Така че си обуйте обувките. Облечете си топли дрехи и опаковайте малко багаж в една чанта. Вземете си суха храна, консерви. Напълнете бутилки с вода. През следващите часове най-много ще се нуждаете от прясна вода. Основният ви проблем в момента обаче е домът ви. Домът ви е пълен със смърт — летящите стъкла ще ви убият, предметите, които висят по стените или са наредени по лавиците, са смъртоносни снаряди, комините ще ви смажат, водопроводите ще избухнат, покривът на дома ви може да падне и да ви погребее живи. Тухлите са бомби, треските ще се превърнат в саби. Махнете се от дома си. Навсякъде има изсъхнали дървета. Пазете се от тях. Стойте далеч от пътищата. Внимавайте за пукнатини в земята. Запомнете, в Капълвил ще намерите групи за спешна помощ. Ако успеете да видите ЗТ-екограма на вашия район, насочете се към не толкова опасни участъци. Ще има вторични трусове, неколкостотин през следващите няколко дни, така че продължавайте да вървите към безопасните зони. Прясна вода... прясна вода. Моля ви... незабавно напълнете бутилките. Няма много...

Тогава го чу — ниския тътнещ рев, който се разнасяше изпод краката им. Когато тътенът се усили, изведнъж в килията настана пълна тишина.

— Започва — извика Крейн. — Започва! Излизайте от домовете си! Веднага! Веднага!

Ревът ги погълна, подът на килията се разлюля и ги хвърли на земята. Тротоарите, улиците и алеите навън започнаха да избухват.

Джими Ърл изкрещя и се хвана за решетките, за да намери опора. Цялата решетка падна навън върху хората в коридорите. Сградата се тресеше и върху тях започна да се сипе прах от мазилка. Лампите угаснаха.

— Стоуни! — изкрещя Крейн. Подът се люлееше и се издигаше като кораб в бурно море. Воят на човешките същества се сля с ужасяващия рев в гръмогласен вик на отчаяние. — Стоуни!

— К-Крейн! — разнесе се болезненият отговор. — Тук... тук!

Крейн изруга ченгетата за това, че са наблъскали толкова хора в груповата килия. Той запълзя през гърчещата се маса от плът върху тресящия се под. Навсякъде около него падаха парчета от тавана. Ученият беше нащрек, но не и уплашен. Смъртта щеше да си играе с него много време, преди го отнесе.

— Крейн!

Той откри Уетстоун в ъгъла на килията. Лицето му кървеше толкова силно, че бялата му коса беше станала яркочервена. Ръката му бе счупена, може би и рамото. Парчета от тавана бяха смазали гръдния му кош.

— Краката ти! — надвика рева Крейн. Тътенът като че ли продължаваше цяла вечност, макар ученият да знаеше, че е изтекла само минута и половина. — Можеш ли да се изправиш?

— О, Господи... Крейн! Боли!

— Можеш ли да стоиш на краката си?

— Струва ми се... че мога.

— Тогава се дръж. — Крейн се хвърли върху Стоуни и прикри тялото му, когато започнаха да падат още парчета от тавана. Но люлеенето беше отслабнало и ревът се бе отдалечил. Първият трус свършваше.

Той се изправи, последваха го и други. Крейн започна да влачи Стоуни и в същото време викаше:

— Излизайте навън! Излизайте веднага! Ще има още трусове.

В стените бяха зейнали огромни дупки. Затворниците се препъваха към светлината, която нахлуваше отвън. Интерфейсът на

Крейн запиука. Без да изпуска Стоуни, той включи нишката с нос.

— Да?

— К-Крейн? — Беше Лейни. — Добре ли си?

— Почти — отвърна ученият. — Тук е пълен хаос. В момента се опитвам да се измъкна от затвора. Как е навън?

— Единственото, което можем да видим на картините, заснемани от хелосите, е дим — каза тя. — Нищо друго. Дим.

— Ще се проясни. Трябва да вървя. Пак ще се свържа теб. Кажете на Ньюкоум, че сме теглили чертата малко прекалено близо.

Той изключи и продължи да върви. Бе трудно да не се спъва. Целият под беше осеян с тела.

Стигнаха до средата на коридора, задръстен с хора, които се трупаха пред дупка в стената.

— Ще се измъкнем благополучно — извика на тълпата Крейн. — Няма за какво да се тревожите. Всички сме разбрани хора. Помагайте си един на друг. Ще се оправим. Ще оцелеем.

Джими Ърл го настигна точно преди да се промуши през дупката. Човекът все още снимаше, все още правеше своя „филм“. Той му помогна да изнесат навън Стоуни.

— Дръж се, копеле такова — каза на стенещия Уетстоун ученият. Крейн се страхуваше за приятеля си, който дишаше неравномерно. — Дълга ти три милиарда долара, Стоуни. Недей да умираш в ръцете ми.

Излязоха на „Поплър“. Няколко ченгета се лутаха наоколо замаяни. Цялото им управление, всичките му десет етажа се срутواха и от развалините се издигаше прах, който изпълваше въздуха с гаден вкус.

Навсякъде се носеше дим. Мъгла от дим, пожари и прах изгаряше очите им. Докъдето му стигаше погледът, Крейн виждаше, че Мемфис е изчезнал. Издигнатите върху колони пътища се бяха смачкали като лист хартия, болницата, която преди бе препречвала гледката му към пътя, вече просто не съществуваше. Не можеше да види пазара, димът беше прекалено гъст. Онова, което бе останало от университета, беше обхванато от пожар. Улиците, тротоарите и алеите се бяха огънали от Приплъзването, после се бяха разцепили и бяха отворили огромни пукнатини навсякъде около тях. Високо във въздуха се издигаха гейзери от разбитите градски водопроводи.

В този момент започна вторичен трус и всички отново се хвърлиха на земята, когато експлодира някакъв пожарен кран и запрати водната струя на трийсет метра височина.

Разнасяше се рев, който Крейн не можеше да разпознае. Двамата с Джими Ърл внимателно оставиха Уетстоун на земята и отидоха да проверят.

Те предпазливо пресякоха разбитата улица и се насочиха на запад към непроницаемия дим, който им пречеше да виждат. Не бяха изминали и петнайсетина метра в дима, когато Крейн разбра, че това е просто фина мъгла, водни пръски, напомнящи на ситен дъжд.

— О, Господи — изпъшка Джими Ърл.

Стояха на брега на Мисисипи и гледаха към бушуващия порой, който някога бе представлявал Мемфис, Тенеси. Скелетите на мъртвите сгради стърчаха от яростните води, покрити тях се носеха трупове и къщи. Някога Мемфис беше милионен град. Сега се бе превърнал в речно дъно. Малко по-нагоре срещу течението, там където преди се намираше пазарът, се откриваше гледка, величествена в красивата си, абсолютна симетрия. На мястото на централната част на града от трийсет метра височина се изливаше водопад. Двамата гледаха удивени как огромният мост между Мемфис и Арканзас прехвърли ръба на водопада и бавно полетя към реката отдолу.

Гледката надхвърляше всякакво въображение — дори това а Крейн.

Джими Ърл падна на колене и започна да повръща в реката.

— Не е време за това — извика Крейн и го дръпна за яката се изправи. — Сам го искаше и сега ще имаш всичко запечатано на лентата си.

После каза в интерфейса си:

— Време.

— 16:39 — разнесе се в слушалката му.

Той завлече Джими Ърл обратно при Уетстоун. Милиардерът беше блед, но в съзнание.

— Велик си, Крейн — слабо произнесе Уетстоун. — Преживяваме нещо страхотно, нали?

— Спести си думите — отвърна Крейн. — Трябва да пазиш силите си. По дяволите, все още имаме да вършим работа по глобуса.

Земетресението започна петдесет и осем минути по-рано от предвиденото.

— Не е толкова зле за п-пет милиарда години.

— Да — разсеяно се съгласи ученият. После погледна към Джими Ърл. — Към всички, които все още могат да ме чуят: трябва да запомните две неща. Отдалечете се от всичко, което може да падне върху вас, и се опитайте да окажете първа помощ на нуждаещите се. По-късно ще се тревожите за загубите си.

Без да обръща внимание на слънцето, той свали ризата си и я подпъхна под Уетстоун.

— Сега ще те заболи — предупреди Крейн и рязко стегна на възел ризата върху ребрата му. Уетстоун сбърчи лице. Крейн се обърна към камерата.

— Хората ще бъдат в шок. Замаяни ще се лутат наоколо. Вземете ги под крилото си и ги пазете. — После дръпна рамото на Стоуни и намести извадената от ставата ябълка. Милиардерът въздъхна от облекчение.

От оцелелите килии на по-горните етажи се разнасяха крясъци. От прозорците и пукнатините в стените висяха човешки фигури.

— Хей, хора! — извика Крейн към жителите на Зоната, които стояха и гледаха края на света. — Събирайте останки, стомана и бетон. Започнете да ги трупате до стената на сградата. Направете сигурна платформа, за да свалим оцелелите долу!

Той извади колана на Уетстоун, сви го на две и го напъха в устата му. Без да каже дума, ученият рязко натисна лакътя на ранения и намести счупената кост. Стоуни силно захапа колана, пребледня и загуби съзнание.

Джими Ърл стоеше пред него и записваше всичко, а от очите му течаха сълзи.

— Просто продължавай да си вършиш работата — тихо му каза Крейн. — Важно е.

— Н-никога н-не съм мислил...

— Не сега! — строго го прекъсна Крейн, докато оглеждаше раната на ръката на Уетстоун.

Той се изправи и отиде до мокрия от изливащия се пожарен кран участък, като взе със себе си Джими Ърл. После се обърна към камерата.

— Ако при вас има ранени хора, които кървят — заговори Крейн, — природата осигурява за това свой собствен лек.

Ученият зарови ръце в земята.

— Кал — продължи той и вдигна пълните си шепи. — Намажете раната с кал.

След това бързо се върна при Уетстоун и демонстрира лечението върху ранения, като намаза главата му с кал.

— Това ще спре кървенето. За инфекцията ще се погрижим по-късно.

Думите му бяха прекъснати от страшна експлозия откъм университетския комплекс, последвана от нов трус, достатъчно силен, за да хвърли хората на земята.

Крейн издърпа колана от устата на Стоуни и го провеси през рамото му, така че да окачи на него счупената му ръка. Зад тях хората от Зоната бързо строяха кулата си, за да измъкнат онези от горните етажи от развалините на затвора. Всички се бореха с мрака на отчаянието.

Джими Ърл беше отстъпил назад и заснемаше оформилата се човешка верига, по която предаваха парчета останки. Полицаяите също се бяха включили в работата. Човечността побеждаваше, дребнавата омраза и политиката се разпадаха пред лицето на опасността за Човешкия род.

Имаше живот — имаше надежда.

Стоуни дойде на себе си и простена, после се усмихна на Крейн.

— Бих ти благодарил — каза той, — но ти навярно ще намериш начин да ми измъкнеш пари за това.

— Да ти измъкна пари ли? По дяволите, човече, та аз ти спестявам пари.

— Как така?

— Цялото полицейско управление е в развалини — усмихна се Крейн. — Няма да ни се наложи да даваме парична гаранция.

КНИГА ТРЕТА

14. ВТОРИЧНИ ТРУСОВЕ

Вашингтон, 13 април 2026 г., около 10:00 ч.

Кондорът на Мохамед Ишмаил леко се носеше по въздушните течения високо над булевард „Конститушън“ и следваше автоколоната на Крейн по пътя ѝ през призрачния Вашингтон към сградата на Капитолия.

През последната година се бяха променили много неща — и всяка промяна носеше изненади. Когато през февруари 2025-та Ли Чун беше казал на президента на Съединените щати, че в щата Мисисипи няма да има земетресение, той не можеше да предполага, че само трийсет и шест часа по-късно ще е мъртъв. И то от собствената си ръка.

Катаклизъмът на Рийлфут бе толкова разрушителен в толкова много райони — при това още повече заради машинациите на господин Ли, — че след ден беше станало очевидно, че за първи път в своята северноамериканска история местният клон на „Лиян Инт.“ ще претърпи загуби за календарната 2025 г.

След като видя финансовите прогнози и като мъж на честта, господин Ли се заля с етерно^[1], влезе в любимата си диорама и се самоподпали. Изключително разумно от страна на господин Ли, помисли си Муи Цао. Смъртта на шефа му позволяваше да продължи напред без да се налага много да променя каквото и да е. Ако бяха прогонили господин Ли от страната или го бяха хвърлили в затвора, щяха да бъдат принудени да променят всяка буква от правилника на компанията.

После господин Муи бе преживял разпита на корпорацията, като представи всички доклади, пратени от него в централния офис в Пекин и отнасящи се за онова, което той наричаше „все по-оглупяващо“ поведение на господин Ли. Муи обвини покойния си шеф също в „егоизъм и твърдоглавие“ в сделките и обеща да е по-благоразумен и компромисен ръководител, които да изведе американския клон на „Лиян“ на печалба за една година. Последната част, разбира се, беше

лъжа и всички го знаеха, но в бизнес теорията оптимизмът е от фундаментално значение.

Господин Муи незабавно получи своя собствена Харпия, млад и амбициозен служител на име Тан. Новата Харпия енергично настояваше „Лиян“ да започне да конкурира „Йо-Ю“ в бизнеса с мозъчни чипове, област, към която проявяваше огромен интерес, тъй като самият той беше чипи, при това с два порта.

Истината обаче бе, че империята „Лиян Инт.“ бавно пропадеше под собствената си тежест и земетресението Рийлфут, наред със свързаните с него осемстотин вторични труса, просто беше ускорило процеса.

През 2011 г. „Лиян“ бе купила всички американски дългове, всички заеми. На практика компанията притежаваше страната и повечето от събираните данъци отиваха, за да покриват лихвите по огромния дълг към фирмата, макар че малко количество от тях трябваше да се изразходва за различните програми за хората. „Лиян Инт.“ не само притежаваше и експлоатираше Америка, но и не искаше да поддържа инвестицията си. Ала тъй като компанията фактически представляваше правителството, след земетресението тя трябваше да си понесе и последствията.

Рийлфут беше достатъчно силно земетресение, за да повали гигант. Основният трус бе от 8.5 степен, почти толкова силен, колкото изобщо можеше да измери самата скала. Мемфис остана завинаги под Мисисипи, макар че три месеца по-късно реката продължаваше да променя течението си. Сега той бе само спомен за град, място, където водолазите да търсят изчезнали съкровища.

Литъл Рок и Падюка бяха напълно обезлюдени. Нашвил беше тежко пострадал, същото се отнасяше за Луисвил, Евънвил и Карбондейл. Реката бе погълнала Сейнт Луис под огромните си вълни, събаряйки Арката върху града и изравнявайки сградите. В Канзас сити река Кует беше излязла извън бреговете си и удави повече хора, отколкото бяха пряко пострадалите от земетресението. Езерото Мичиган също преля и водите му, наред с вторичните трусове в Чикаго, събориха двата черни административни небостъргача на „Лиян“ в Диърбърн^[2].

Ноксвил, Лексингтън, Франкфърт, Индианаполис, Форт Уейн и двата Спрингсфийлд (в щатите Мисури и Илинойс), Джеферсън сити

— всички градове претърпяха разрушения от VII или VIII степен по Меркали.

Четири язовира от водонапоителната система в долината на Тенеси се разрушиха, наводнича щата и прекъснаха подаването на водоелектрическа енергия за части от континента, които все още я използваха. Кейовете в Мисисипи и Луизиана рухнаха.

Броят на жертвите достигна почти три милиона. Десет милиона души останаха без покрив. Загубите наброяваха стотици милиарди долари.

Функционирането на „Лиян“ беше организирано така, че производството да съответства на природните ресурси. Земетресението съсипа стотици химически заводи, фабрики за хартия и автомобили, производители и дистрибутори на храни, заводи за генератори и щитове, да не говорим за складовете и магазините, които притежаваше „Лиян“, за да продава стоките си. Хората се обръщаха за финансова помощ към правителството си и „Лиян Инт.“ изпадна в незавидното положение да иска средства от самата себе си.

Но не можеха да си го позволят. Нито пък техните застрахователи.

Корпорацията реши просто да се опита да изтегли притока на стоки и услуги от района на земетресението и бавно да се възстанови. За тази цел компанията го обяви за пълна загуба и се изтегли оттам, като остави Средния запад на Съединените щати в бедност и болести — зона с разрушени сгради и разбити мечти. Паричните загуби бяха зашеметяващи, връзките с обществеността — прекъснати.

Президентът Гидиън бе станал най-мразения човек в Америка. Той отказваше да подаде оставка, защото се нуждаеше от заплатата си, а не можеше да стовари вината върху господин Ли, както всъщност си беше, защото това би означавало да признае, че китаецът му е казал какво да прави. Гидиън се бе превърнал в затворник на собствения си Бял дом.

Кондорът на брат Ишмаил се спусна до равнището на дърветата, за да проследи отблизо автоколоната, която спираше пред Капитолия. Хората припряно слизаха от колите си и изчезваха в сградата.

Редактираната версия на филма на Джими Ърл „Последва голяма надежда“ бе най-гледаното шоу в света за 2025 г. Той му донесе награди и слава и между другото превърна Люис Крейн в най-обичания и известен човек в страната. После идваха жителите на Зоната, които бяха избегнали катаклизма в Мемфис. Те поеха на юг и установиха военен контрол над малък град на име Фрайърс Пойнт, Мисисипи, именуван на Ню Кайро, градът беше привлякъл петдесет хиляди бежанци.

Мисисипи винаги бе текла точно покрай града. Сега тя намираще на няколко километра от него, но беше оставила след себе си изключително богати наноси. Първите петдесет хиляди заселници светкавично бяха последвани от милиони други недоволни южняци африкани, бегълци от Зоните или каквито и да е други мюсюлмани, желаещи да започнат нов живот. Първоначалните граници бяха разширени и обхващаха все повече земи, като изтласкваха предишните земевладелци, докато накрая господин Муи не бе принуден да намеси.

Той смяташе разпространението на исляма за неизбежно, освен това нямаше намерение да понесе цената на една истинска война, за да ги отблъсне оттам. Онова, което в крайна сметка направи, беше нова Военна зона, само че по-голяма от всяка друга. Всъщност, огромна. Той издигна стена, висока дващест и един метра, която изцяло обграждаше Ню Кайро, макар и на няколко километра от границите му. Хората можеха свободно да влизат и излизат от оградения район, стига да не бяха въоръжени.

ИЩ незабавно установи контакти с други ислямски държави по света, които започнаха да ги снабдяват с храни и стоки, докато стъпят на крака. Скоро след това брат Нюкоум отиде при „Йо-Ю“ и сключи с тях търговска сделка, която осигуряваше на ИЩ достатъчно щитове, за да покрият посевите, които щяха да им трябват, за да направят Ню Кайро независим.

Това подейства. Подейства също и насилието, постоянно балиращата партизанска война, икономическото противоборство, безмилостните сблъсъци с ФПС и заплахите за действителен бойкот на стоките на „Лиан Инт.“. В основното ядро на ръководството на ИЩ разцеплението бе по-силно от всякога. Мартин Азиз и Дан Нюкоум срещу Мохамед Ишмаил... и нито една от страните не можеше решително да се наложи. Задънена улица.

Съми Чан седеше на високото си място в Сената и председателстваше надменните лицемери, които наричаха себе си конгресмени. В момента „обсъждаха“ дали да гласуват необвържаща резолюция, която с чудото на сложната реторика и замайващата нелогичност щеше да обвини синдиката „Йо-Ю“ за трагедията с пукнатината Рийлфут.

Когато мъжът започна да говори, Съми потъна в мислите си. Все още се мъчеше да разбере защо се намираше тук. И единственият човек, който можеше да ѝ го каже, отдавна бе мъртъв. Беше успяла да избягва господин Ли от момента, в който зае поста си, чак до смъртта му, защото изпитваше сексуален страх от него. Сега седеше тук, отегчена и сама, символ на американския политически връх след като Гидиън се бе скрил в Белия дом.

— Господин председателю! — сепна я гласът. Някакъв сенатски служител я дърпаше за ръкава. — Един човек иска да се срещне с вас. Казва, че е важно.

— Кой?

— Люис Крейн.

— Крейн е тук? — попита достатъчно високо тя, че да я чуят в залата.

— Чака в коридора, сър.

— Боже мой — каза Съми. Не беше разговаряла с Крейн още от земетресението. Тя се обърна към служителя, пъпчив син на федерален съдия, и каза: — Заведете го в старата зала на Върховния съд на първия етаж. Ще се срещна с него след малко.

Служителят забързано се отдалечи. Сега вече Съми бе напълно съсредоточена и възбудена. Крейн можеше да е много неща, но никога не беше досаден. Тя предаде чукчето си на квестора, за да го повери на лидера на мнозинството и се измъкна в глухия, кънтящ коридор. Беше чувала, че някога тук са идвали по шест милиона посетители на година, за да слушат заседанията и да видят демокрацията в действие. Сега не идваше никой. Всички те бяха анахронизъм и изживяваха живота си в една двестагодишна сграда, която се разпаднаше заради личния избор на Джордж Вашингтон на долнокачествена каменна кариера.

Люис Крейн бе дошъл на нейна територия. Сигурно искаше нещо. Но пък той винаги искаше нещо. Сега искаше нещо преди „Йо-Ю“ да вземе властта. В системата на управление, в която гласовете се купуваха, съперникът на „Лиян“ притежаваше по-голяма покупателна способност. „Йо-Ю“ можеше да установи контрол над правителството без да вземе и едно място на изборите. Бяха се опитали да подкупят дори нея... и тя беше обмислила тази възможност. Америка обикновено оказваше такова въздействие върху хората.

Крейн чакаше заедно с Лейни в галерията на малката съдебна зала от осемнайсети век, докато останалата част от антуража му обикаляше из цялата сграда. Помещението бе неуместно малко за важните решения, които се бяха взимаха тук — Дред Скот, Марбъри срещу Мадисън — забележителни прецеденти в юриспруденцията. Съвременното американско общество се бе създавало на това място, после се бе преустройвало в огромната псевдодревногръцка сграда от другата страна на улицата.

Лейни постави ръка върху неговата.

— Не се тревожи — прошепна тя, сякаш се намираще в Космична черква. — Всичко ще се оправи.

— Не сме виждали Съми от много време.

— Аз вярвам в теб — каза Лейни. — Идваш където трябва и когато трябва.

Крейн се надяваше, че е права, но бе скептично настроен — и чувстваше, че е циник спрямо политиката. Щеше да преценява Съми след разговора им. Парализираната му ръка ужасно го болеше. Този следобед щеше да има силно земетресение там, където се срещаха Кокосовата и Карибската плочи. По-късно вечерта в Африка Голямата пукнатина щеше да се разшири малко повече и това щеше да доведе до образуването на грабени и огромни цепнатини. Утре в Калифорния щеше да има свличания на кал. Евакуирането на застрашените райони вече се извършваше — благодарение на Доклада „Крейн“, ежемесечният му отчет за състоянието на Земята. Ученият даваше на хората два месеца срок преди всяко следващо земетресение.

— Крейн! — разнесе се глас откъм вратата. Той се обърна и видя Съми Чан в широки черни копринени панталони, която стоеше с

протегнати ръце и широко се усмихваше.

Крейн скочи на крака и побърза да прегърне Съми.

— Добре изглеждаш.

— Външният вид може да лъже — отвърна тя и мина покрай Крейн, за да прегърне и Лейни. — Поздравления за скорошния ви брак. Надявам се, че ще ме поканите на церемонията.

— Затова сме тук — рече Крейн, докато Съми целуваше Лейни по бузата. — Искахме да те поканим лично.

— Чудесно — отново се обърна към него Съми и се усмихна. — А може би да свършим и малко работа, след като и без това сте тук?

— Винаги мога да върша работа — каза Крейн и тримата седнаха. Ученият забеляза, че лицето на Съми е отпуснато. Трябваше му предизвикателство. Той извади от задния са джоб брошура и я подаде на китаеца. — Ето, новият Доклад „Крейн“, току-що излязъл от печат.

— Вече получих екземпляр. Това е задължително четиво за всеки държавен ръководител. Кога е големият ден?

— Двайсет и трети юли — съобщи Лейни. — Точно в два и трийсет и седем следобед.

— На Хималаите — добави Крейн.

— На Хималаите — усмихна се Съми. — Успехът те е споходил след последната ни среща, приятелю.

— Теб също.

— Не. Просто правя онова, което правех и когато се запознахме за първи път, занимавам се с връзките с обществеността, само че на друго място. Чувствам се някак временно, като че ли просто наглеждам офиса, докато не се появи истинският вицепрезидент.

— Значи е вярно онова, което чухме за „Йо-Ю“? — попита Лейни.

— Може би е по-вярно, отколкото можете да си представите — отвърна Съми. — Синдикатът печели много с новите чипове, за които чух, че били по-добри от дорфа. Хората искат „Йо-Ю“. Щом започнаха да реализират проекта си за възстановяване на озона, разбрах, че с „Лиян“ е свършено. Само през тази година „Йо-Ю“ успяха да възстановят пет процента от озоновия слой. На хората им харесва. И ще гласуват за това.

— Съвсем ли е изчерпана силата ви? — попита Крейн.

— Не съвсем — каза Съми. Погледът ѝ вече се изостряше. — Как е д-р Нюкоум?

— Не съм го виждал лично през последните няколко месеца — отговори Крейн. — В полагаем едногодишен отпуск е и се опитва да детайлизира своята ЗТ-еко, за да съответства по-добре на почвеното втечняване. Но поддържа постоянен видеоконтакт.

Съми кимна.

— Той стои във Вашингтон повече от мен. Ню Кайро все ще е новост за хората, а Нюкоум е говорител на ИЩ, Струва ми се, че красноречието му до голяма степен се дължи на по-нормалното възприемане на Ислямския щат.

— Той е геолог, а не политик — отбеляза Крейн, без да си прави труд да крие презрението си. — Трябва да прекарва повече време в занимания с важните неща.

— Да не сме докоснали болно място? — попита Съми.

— Дан е талантлив — сви рамене Крейн. — Това, че разхищава дарбите си за глупости, за мен е неразбираемо... няхах намерение да проявявам неуважение към теб.

— Има хора, които намират идеята за създаване на ислямска държава в Америка за нещо различно от „глупости“ — отвърна Съми. — Зная, че в „Лиян“ този въпрос се възприема като изключителен приоритет.

— Хората в „Лиян“ могат...

— Крейн — прекъсна го Лейни и посочи към интерфейса си.

Той кимна и се усмихна, изненадан, че се е нервирал.

— Сигурно си се чудил защо не съм се опитал да се свърже с теб толкова време?

— Реших, че ми се сърдиш — каза Съми и леко се поклони.

— О, Съми, не. Помисли. Кой по-добре от мен разбира колко тежко, колко мъчително е да си принуден да вършиш неща, които всъщност не искаш? Кой по-добре от мен разбира какво кара човек да реши, че целта оправдава средствата? — Той поклати глава и на лицето му се изписаха едновременно мъдрост и разпаленост. — Оставих миналото назад. Моля те да ми повярваш и повече да не мислиш за него.

Двамата напрегнато се изгледаха. В очите им постепенно се появиха разбиране и прошка.

Крейн си прочисти гърлото.

— Последната година работих върху един специален проект, нещо наистина голямо. Но за успешното му осъществяване ще ми трябва помощта ти.

— Тъжно ми е да го призная, Крейн, но напоследък държавните средства за проучвания не са много. Жалко е, че някой в Пекин ще има решаваща дума за каквото и да е финансиране...

— Не искам пари. Искам разрешение и утвърждаване. Фондацията е богата. Облогът за трите милиарда долара, нали знаеш. Освен това започнахме да публикуваме Доклада и светът плаща за него — за самия Доклад, за 3Т-екограмите в застрашените райони, за принципна оценка на вероятните щети и за общи съвети. Благополучието ни направо надхвърля мечтите ми.

— Не искате средства? — намръщено попита Съми. — Но какво друго можете да искате от мен? Какво бих могъл да предложа на човек, който разполага с толкова пари, колкото му трябват.

Устата на Крейн беше пресъхнала. Той бръкна в джоба си и извади мъничък диск.

— Хвърли един поглед на това — рече той и го подаде на Съми. — Ще ти обясни много неща.

Съми пъкна диска в интерфейса си, после се огледа за екран.

— Моля те, заеми ми очилата си.

Лейни подаде на Съми резервните очила от ръчната си чанта, която наричаше „всичко-от-което-се-нуждае-Крейн-за-да-оцелее-на-път“. Тя дълбоко и нервно си пое дъх, широко отворила очи. Това беше.

— Включи на канал „Л“ — каза Крейн, докато Съми си слагаше очилата и задействаше миникомпютъра си. — Когато свършиш със сегашната си работа — пошегува се ученият, — ще ми трябва опитен човек за връзки с обществеността.

— Подкуп, а, Крейн? — поде шегата Съми. — Това трябва да е наистина важно.

— Така е. Но говоря сериозно, за теб винаги ще има работа. Надявам се, че го знаеш.

— Глобусът — усмихната отбеляза Съми.

— Да — като любящ баща потвърди Крейн. — Липсваше ни във Фондацията, Съми. — Глобусът бързо се въртеше. Саво Съми да

знаеше, помисли си ученият, какво бе станало с глобуса през последната година! С удивителна скорост се беше превърнал в нещо, надхвърлящо и най-безумните му фантазии, когато наемаше Лейни преди всички тези месеци. Познавателната функция на глобуса беше безукорна, но нещо повече, той развиваше съзнание и... Крейн се насили да върне мислите си към образа на въртящата се сфера. Прожекторът откри и освети Калифорния. Въртенето се забави.

Гледаха полуострова, който изпълваше цялата вътрешна повърхност на очилата им. Светът беше зелено-кафяв, океаните сини, градовете вибрираха в бледо, приятелско жълто.

— Добре — обади се Крейн, — спомняш ли си къде е буферът Сан Андреас?

— Точно на юг от Бейкърсфийлд, нали? Маунт Пинос.

— Да.

Буферът Сан Андреас представляваше есовидна извивка в разломната линия, фланцеобразна изпъкналост на мястото, където се срещаха движещата се на север Тихоокеанска и движещата се на запад Северноамериканска плоча. Неумолимото движение продължаваше, плочите бяха като чудовищни, неудържими титани, които се блъскаха един в друг и притискаха все по-силно Буфера, а това постоянно усиливаше напрежението на скалата.

— Там — посочи Крейн. — Виждаш ли червената зона, която се открива в основата?

Точно на юг от Бейкърсфийлд проблесна яркочервена светлина, започна да пълзи през разломната линия и накрая заобиколи огромната Тихоокеанска плоча чак до Филипините. Лос Анджелис се намираще откъм опасната страна на разцепващия се разлом. Сан Франциско също. Пропукването продължаваше много на юг, навлизаше в Мексико и прорязваше полуостров Байя Калифорния в северния край на Калифорнийския залив.

— Червената точка е много голяма при Буфера — забеляза Съми.

— Това е така, защото целият Буфер се готви да се откъсне. Гледай.

Съми ахна.

Сега цялата изпъкналост пулсираше в червено. После просто се набръчка, сякаш напрежението отведнъж се освободи. На глобуса не бяха представени хора, но когато жълтите градове започнаха да мигат в

грозно червено, всички зрители можеха да дочуят писъците на стотици хиляди ранени и умиращи хора.

— В момента наблюдаваме действителното откъсване на Южна Калифорния от Северноамериканската плоча — поясни Крейн. — Тя се превръща в остров, на който се намират останките от два от най-големите градове в света, да не споменаваме, че цялото, толкова гъсто заселено океанско крайбрежие на Калифорния се превръща в труп. Разбираш ли? Ражда се нов миниконтинент, който се плъзга на север.

Откъсналото се от континента парче бавно се носеше към постепенното си приплъзване под северния хребет на плочата.

— Удивително — промълви Съми. — И кога?

— Продължавай да гледаш.

Крейн потупа Лейни, която вдигна очилата си и го погледна. Той сви рамене, тя отвърна на жеста му, после му прати въздушна целувка и отново намести очилата си.

Ученият също си сложи устройството, точно когато на екрана се появяваха цифрите 6-3-2058.

— Искам да ти напомня, Съми — каза той, — че това не е симулация или предположение. В момента гледаш в кристална топка и проникваш направо в бъдещето, в действителното бъдеще.

— Трийсет и две години. — Съми натисна интерфейса си, за да спре диска. Тримата вдигнаха очилата си. Лицето на Съми бе напрегнато и бледо.

— Колко ли е тъжно да гледаш такъв ужас през цялото време, да знаеш колко неизбежен е той.

— Но наистина ли е неизбежен? — попита Крейн и видя, че китаецът присвива очи.

— Току-що ми каза, че гледаме в кристална топка.

— Кристална топка, показваща бъдеще, което е действително, само когато настане.

— Не разбирам.

— Включи пак диска. Искам да ти покажа друго бъдеще.

Глобусът се освети в очилата им. Времето отново потече.

— Погледни по на юг по разлома в Импириъл вали. Виж как се появява малка червена зона.

Докато говореше, по южния ръкав на разлома Сан Андреас за няколко секунди проблесна малка червена точка. После изчезна.

— Какво беше това? — попита Съми.

— Гледай — настоя Крейн. — Глобусът ще увеличи скоростта си.

Сферата бясно се завъртя с хода на годините и накрая спря на Калифорния. Цифрите 6-3-2058 отново светеха, но всичко изглеждаше цяло и спокойно. Дискът свърши и зрителите свалиха очилата си.

Съми погледна към Лейни, после върна очи към Крейн.

— Добре. Какво стана... каква е причината за разликата?

— Попитах глобуса — с драматична пауза отвърна Крейн, — дали е възможно да се избегне разрушаването на Калифорния чрез спояване на плочите.

— Как ще споиш тектонични плочи, Крейн?

— С топлина. Толкова силна топлина, че да стопи твърдата скала и да я свърже.

— И как ще получиш такава силна топлина?

— Термоядрената реакция е единственият начин, за който сецям. В този конкретен случай — с пет гигатонова експлозия по протежение на девет и половина километра на дълбочина от трийсет и два километра под земната повърхност точно на мястото, посочено от глобуса.

— Говориш за експлозия хиляди пъти по-мощна от всички бомби, взривявани някога.

Като кимаше силно, той бързо допълни:

— Само че насочени надолу, към термоядреното ядро. Дори няма да се усети на повърхността. Правихме пробни симулани. Става.

— Но откъде знаете, че това няма да доведе до огромно отваряне на разлома и до ускоряване на катастрофалните разрушения?

— Съми, не ми ли каза, че Докладът „Крейн“ е задължително четиво за държавните ръководители? Е, Докладът „Крейн“ се основава на функциите на глобуса и досега той не е грешил. Тук просто го използваме по малко по-друг начин. Помисли: спояването на плочите по разлома там, където в момента няма напрежение, ще отнеме целия натиск от Буфера. Всъщност това ще забави скоростта на континенталното движение, като отново съедини двете плочи. Само за петдесет години след спояването очакваме осемдесет процента забавяне на движението на тези две плочи, което ще доведе и до отслабване на земетръсната активност.

Съми скочи на крака и започна да се разхожда напред-назад.

— Сигурен ли си, че напрежението няма да се насочи някъде другаде? Възможно е да унищожим Южна Америка, за да спасим Лос Анджелис.

— Накарах глобуса да покаже 250 години напред и не открих активност, която вече да не е била предопределена. Навярно още по-нататък би могло да има някакви последствия, но каква гаранция повече искаш? Разбрахме, че това спояване води до отслабване на земетръсната активност със седем процента.

— Сериозно ли говориш?

— Сериозно.

Съми се приближи до редиците седалки и седна в края на пътеката между тях. Тя посочи към Крейн.

— Замисляш нещо много повече от Калифорния, нали?

— Да — просто отвърна Крейн. — Глобусът ми показва петдесет и три точки на спояване, които след завършване на операцията окончателно ще сложат край на континенталното движение, наред със свързаните с него земетресения, вулкани и цунами. Реших, че ще ни е много по-лесно да уговорим света за това, ако му покажем как става на едно конкретно място.

— Трийсет и две години са цели два живота за който и до е политик! Това поставя много проблеми.

— Още по-трудно е — каза Крейн. — За спояването по Сан Андреас имаме най-много пет години. До септември 2033-а натискът по целия разлом ще се е усилил достатъчно, за да направи операцията невъзможна, без да предизвикаме ужасно земетресение.

Съми се приближи по пътеката и седна до него, загледана към съдийската скамейка.

— И какво точно искаш от правителството?

— Много неща, с изключение на пари. На първо място, ще трябва да измислим начин да заобиколим забраната на ядрените взривове. Ще ми трябват съответните разрешения да копая в Импириъл вали и специално в падината Солтън, И, разбира се, ще ми трябва достъп до ядрени запаси.

— Може би — промърмори Съми, — няма да е чак толкова трудно, колкото си мислиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си специалист по ядрените бомби — отвърна Съми. — Спомняш ли си създаването на първата атомна бомба?

— Проектът „Манхатън“ — кимна Крейн. — И какво от това?

— Бил е осъществен в пълна секретност. Правителството го е разглеждало като мярка за националната сигурност и не е давало никаква информация, докато не са пуснали бомбата върху японците.

— Мислиш, че сме в състояние да извършим всичко това тайно? — попита Лейни.

Съми кимна, после погледна към Крейн и докосна ръката му.

— Винаги съм вярвал в теб. Щом ми казваш, че е възможно, значи е така. Ти си добър човек. Подведох те ужасно и съм ти длъжен, знаеш го.

— Не, Съми, аз изобщо...

Съми вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Моля те. Позволи ми да възстановя честта си. „Лиан Инт.“ понесе тежък удар. В крайна сметка ще одобрят проекта, ако го прокараме точно преди следващите избори и успеем — особено, ако не им струва нищо. Това е основното.

— Разбирам — рече Крейн.

— Абсолютно никой няма интерес да позволи изтичането на каквато и да е информация за това. Направо мога да чуя врявата, особено след като облакът „Масада“ обикаля земното кълбо на всеки седемнайсет дни, за да напомня на хората за ядрения ужас. Това може да е историческа възможност за теб, най-последен шанс да осъществиш мечтата си. Предполагам, че през цялото време целта ти е била тъкмо такава, нали?

— Правилно предполагаш.

— Това е най-грандиозният проект в световната история, но аз съм готов да се заема с него. Моментът е достатъчно подходящ. За да прокарам програмата обаче, ще трябва да ми дадеш много повече информация от записаната на този диск. И ще финансираш цялата операция сам, до последния цент, така ли?

— Готов съм да го направя.

— Значи трябва само да убедя съответните хора в осъществимостта на предложението ти. Изложи всичко писмено. Предполагам, че вече си го извършил?

Крейн кимна.

— Точно с това се занимавах миналата година. Знам и последния аргумент за и против. — Той бръкна в джоба си и извади друг диск. — Всичко е тук.

Съми взе диска.

— В „Лиян Инт.“ се страхуват от теб и те уважават. Веднъж заложиха срещу теб и платиха цената. Сега с готовност ще те послушат. — Тя прибра диска в джоба си и се изправи. — Веднага ще се заема с това.

Крейн също стана от стола си.

— Ще го направиш ли, наистина ли ще го направиш?

— Напълно. Може би затова съществувам на тази планета... само, за да свърша тази работа.

Твърдят като скала и целеустремен като епицентър Люис Крейн слисан се отпусна обратно на мястото си.

— Аз... не зная как да ти благодаря, аз...

— Не — отвърна Съми и рязко кимна с глава. — Аз трябва да ти благодаря. Сега мога да възвърна честта си.

Тя се поклони и забързано излезе от залата. Крейн трепереше, почти не на себе си.

Лейни изписка и обви ръце около врата му.

— Ти успя! Ти... успя! Как се чувстваш?

Крейн избърса очи и целуна бъдещата си съпруга.

— Чувствам се така, сякаш от плещите ми са смъкнали тежестта на пет милиарда години.

КОМБИНАЦИИ, НЮ КАЙРО, 16 ЮЛИ 2026 Г., 14:00 Ч.

Абу Талиб, известен също като Даниъл Нюкоум, стоеше сред огромното памуково поле заедно с представителя на ислямските републики Алжир и Гватемала. Всеки ден пристигаха ислямски сановници, за да изразят уважението си или за да водят търговски преговори с Ню Кайро. В момента на дневен ред беше памукът.

С приемането на исляма Нюкоум бе сменил името си на Абу Талиб. Така се казваше чичото на Мохамед и негов най-верен поддръжник през целия му живот, който също не беше вярвал в мисията на пророка, както Нюкоум/Талибан не вярваше нито в ислямските догми, нито във философията на брат Ишмаил. Това бе начинът на безбожника да прегърне религията.

Полето се простираше на стотици акри. На три метра над тях екраните на „Йо-Ю“ хвърляха над всичко слаб синкав отблясък. В далечината стената на „Лиян“ препречваше хоризонта. Около тях работеха стотици хора. В момента памуковите растения напомняха на малки изсъхнали храсти, но земята беше черна и богата и до пролетните дъждове оставаха само седмици.

Търговският представител на Гватемала Али Гарсия бе коленичил до едно от растенията и се мръщеше.

— И това ще е американски планински памук? — попита той. Пръстите му си играеха с разклонена вейка.

— Най-добрият в света — отвърна брат Талиб. — Сега не прилича много, но цветовете ще започнат да се оформят след като дойдат дъждовете. След увяхването им се образува топката и узрява за два месеца. Ще бъдете ли в състояние да приемете доставката в средата на август?

— Колко можете да произведете от едно такова поле? — поинтересува се алжирецът Файзал бен Ахмед.

— Миналата година получихме от тези полета осемстотин хиляди бали памук, без изобщо да знаем какво правим. Тая година ще удвоим количеството. Проявявате ли интерес?

— Разбира се, че проявяваме — отвърна Гарсия. — Какво искате в замяна?

— Инвестиции на капитали, селскостопанска техника, добитък и строителни материали — каза Талиб. — Ние се установяваме тук и се окопаваме, докато останалата част от народа ни е добре дошла в родината. Искаме да изградим каменни основи, над които да надграждаме.

— Квийис — кимна Файзал. — Народът ви е силен; земята ви — благодатна. Ще бъдете добро допълнение към международното ни семейство.

— Трябва да тръгваме — заяви Гарсия и се изправи, — ако искаме да хванем совалката до Белиз.

— Сигурни ли сте, че не можете да останете и да обядваме заедно? — попита Талиб. — Храната е прекрасна и е изцяло отгледана в Ню Кайро. Искам да ви окажа цялото ни гостоприемство.

— Алфшукре — отвърна Файзал. — Но не, много съжаляваме. Гостоприемството на Абу Талиб е прочуто.

Талиб кимна, после ги поведе към главния път през полето. Тримата се качиха на очакващата ги под огромното, горещо слънце кола.

— Каква е площта на заетите територии? — огледа се Гарсия, когато шофьорът включи двигателя и потегли.

— В момента се намираме в северозападния ъгъл на земите ни — обясни Талиб. — Мисисипи ни отделя от Арканзас и Луизиана и ни осигурява естествена граница на юг чак до Мексиканския залив. Ще продължим да се разширяваме на изток до Атлантическия океан. Ще има достатъчно пространство.

— За момента — отбеляза Файзал и всички се засмяха.

— Американците ще капитулират ли? — попита Гарсия.

— Надявам се — отвърна Талиб. — Искрено се надявам.

Пътуваха през памуковите поля, после през соевите насаждения... през оризовите... покрай кравеферми... птицеферми. Жилищните комплекси бяха насред самите полета — хората живееха близо до работата си. Жилищата представляваха триетажни блокове, които бяха построени от печени в Ню Кайро тухли. Строителството беше основен приоритет и продължаваше с пълна пара. В началото им липсваха необходимите съоръжения и строителната промишленост използваше едва ли не първобитни методи, нещо, което Талиб искаше да промени колкото е възможно по-бързо.

Харесваше му уважението, с което в последно време се отнасяха към него. При Крейн негърът бе живял в сянка. Тук той хвърляше сянка, при това голяма. Когато ставаше дума за ислямска държава, повечето хора си мислеха за него, а не за брат Ишмаил. Това поставяше двамата в странно положение, особено защото Талиб не смяташе Ишмаил за свой духовен водач.

Мъртви магнолии и живи хора се точеха по пътя, водещ към плантаторския дом отпреди Гражданската война, който служеше за правителствен и религиозен щаб на Ню Кайро. „Йо-Ю“ бяха получили разрешение да построят в заградения със стени щат завод за щитове и в замяна на това синдикатът им даваше три щита, които да позволят съживяването на хилядите магнолии и тополи в Ню Кайро.

Талиб пожела на гостите си „саба иннур“, нареди на шофьора да ги откара и си проби път през навалищата пред главния вход на къщата. Тук винаги имаше тълпи — или от хора, които се жалваха, или, най-

често, от бежанци, търсещи убежище. В момента, в който да започне ново строителство, той щеше да насочи имиграцията към най-отдалечената географска точка в Ню Кайро.

Хората му направиха път, веднага щом го познаха. Той беше Личност, смяташе се за въплътената воля на Ишмаил и към него се отнасяха подобаващо. И бе единственият държавник на ИЩ. Брат Ишмаил отказваше да приеме тази роля, отказваше дори да посети Ню Кайро, докато не бъдеше в състояние да обяви: „Всички мои братя са свободни да се отправят към дома“.

И така, за тукашните граждани той беше Абу Талиб, който управляваше Ню Кайро. До днес не бе отхвърлено нито едно негово искане, никой не беше оспорвал върховния му статус. Първата година на Ню Кайро бе изпълнена с трудности — емоционални, физически и финансови. Но бяха оцелели, колонията преуспяваше и голямата заслуга за това беше негова.

Решението му да вземе полагаемия си едногодишен отпуск и да дойде тук бе разумно. Така беше близо до делото и го уважаваха, а в същото време можеше да работи със самата почва, показала недостатъците на неговата ЗТ-еко. Освен това Крейн и Лейни бяха далеч. С всички сили се мъчеше да забрави и двамата им — но безуспешно.

Лабораторията му представляваше голяма спалня с просторна веранда. Тук работеше и спеше, като оставяше стъклените врати отворени за вятъра по цяла нощ. Сега Талиб набра шифъра и заключи вратата след себе си.

— Асаламу алейкум — разнесе се женски глас откъм компютрите и сеизмографите му.

Той изненадано се обърна. Към него гледаше Хадиджа.

— Уиалейкум исалам — отвърна ученият, приближи се до нея и я целуна по двете страни. — Какво те води насам в Африктаун? Изминала си дълъг път от града, момиче.

— Прати ме брат ми. Иска да „свикна с алувиалната долина“. Винаги ли е толкова горещо?

— През повечето време — каза той и се засмя. — Не ми е приятно да го кажа, но се радвам, че те виждам.

— Благодаря. Аз истински се радвам, че съм тук.

— Е, ако имаш намерение да поостанеш — продължи негърът, — не трябва да забравяш да се забулваш, когато си навън. Тук е ислямска държава.

Хадиджа се усмихна.

— Разбрах го от собствен опит. Когато пристигах, някой ме замери с камък.

— А ти какво направи?

— Хвърлих го обратно.

Той се засмя.

— Ти също ще трябва да ходиш на работа — добави Талиб.

— Такъв е законът тук. Трябва да работиш.

— На полето ли? — ужасена попита тя.

— Или на строеж, по водопроводната инсталация, или по поддържането на щитовете...

— Достатъчно. Хайде да поговорим за това утре. — Жената посочи към втечнителя. — Какво е това?

— Когато свърша с вкарването на данни — отвърна ученият, — ще повтора миналогодишното земетресение. Това е точна геологична карта на района. Напълнил съм я с миниатюрни сензори, които ще регистрират промените. Ако имам късмет, реката ще промени течението си и накрая ще спре там, където е сега. Стане ли така, значи изчисленията ми са верни. В противен случай ще трябва да започна от самото начало.

— Колко пъти си правил тези опити?

Талиб вдигна вежди.

— Десетина. В науката няма мигновени успехи. Но вече съм почти готов.

Тя покри устата му с длан.

— Чувам, че бялата жена ще се омъжва за човека със земетресенията.

Негърът поклати глава и свали ръката ѝ от устата си.

— Харесва ми финия ти подход, Хадиджа. Да, съвсем вярно е, че Лейни и Крейн ще се женят — отвърна той и сардонично добави, — всъщност, следващата седмица, при това в някаква хималайска хижа с превъзходен изглед към връх Еверест. Сигурен съм, че мястото е избрал Крейн. Драматизмът е в самата му същност.

— Гласът ти ме кара да мисля, че си се освободил от нея. Талиб само сви рамене.

— Няма ли да бъде твоя? — настоя Хадиджа.

— Не.

— Тогава ще ти предложи нещо.

Какво ли щеше да е то, зачуди се Талиб и иронично се усмихна.

— Нима една истинска мюсюлманка може да прави предложение на мъж?

Тя раздразнително изсумтя.

— Виж, ти нямаш жена. Аз нямам мъж. Произходът ми е подходящ. Това е съвършен политически съюз.

— Кое?

— Бракът ни! За какво си мислиш, че говоря?

Той високо се изсмя.

— Нашият брак? Шегуваш ли се с мен?

— О, я млъкни и ме изслушай — ядосано рече жената. — Достатъчно трудно ми е и без да си правиш майтап. Зная, че си... добър човек. Ще бъдеш мил с мен.

— И така ще си близо до върховете на властта, а?

— Какво лошо има в това? Ако не си забелязал, то си е генетично... както и да е, при мен и братята ми е традиция. Обичам вълнението, колкото и всеки друг. Освен това ще ти бъда добра жена и ще ти създам ислямски дом. Мога да ти родя деца — здрава съм. — Гласът ѝ загуби силата си и тя сведе очи към пода. После почти шепнешком прибави: — И сърцето ми винаги ще е отдадено на теб.

— Замълчи — тихо, но строго ѝ каза Талиб и я хвана за раменете. — Недей... да правиш това. Не можем да се оженим. Няма. Поласкан съм и ти си чудесна. Скоро някой мъж ще...

— Прекалено твърдоглава съм за ислямските мъже.

— Ами, да... така е.

— Ти ще трябва да се ожениш и да създадеш деца. Двамата с теб заедно ще отгледаме бъдещи водачи. Не разбираш ли колко е правилно това, не виждаш ли, че е предопределено да стане?

— Хадиджа, аз не те обичам.

— Не говорим за любов — отвърна тя. — Никога не бих могла да обикна егоист като теб. Ожени се за мен. Твоята жена принадлежи на друг човек.

— Това не означава, че мога просто да престана да я обичам!

— Пак приказваш за любов. Какво е това? Животът си тече, Абу Талиб, със или без теб.

Дланите му трепереха върху ръцете й.

— Остави ме — каза той. После се обърна и излезе през стъклените врати. Облегна се на парапета на верандата и погледна към суетнята долу, към непрестанния поток от хора, които творяха историята. Беше постигнал толкова много. Господи, защо изпитваше такава болка?

Хадиджа се приближи до него и лекичко го докосна.

— Все още съм девствена — призна тя. — Ако искаш, ще се отдам веднага. Знам, че мога да ти доставя удоволствие.

— Ще ми доставиш удоволствие — заяви Талиб, — ако забравиш, че този разговор изобщо се е състоял. Не се поставяй в жертва на олтара на Дан Ньюкоум.

— Абу Талиб — поправи го Хадиджа, пристъпи съвсем близо и притисна тялото си към неговото, — това е името ти. А аз съм твоето бъдеще.

Тя бавно се отдалечи, обърна се и вдигнала високо глава, излезе от верандата. Ученият я видя как пресича стаята и изчезва в коридора, после върна поглед към царството си — синьо море от щитове, което се простираше във всички посоки чак до края на хоризонта му. И той се замисли за Лейни.

Бе достатъчно лошо, че толкова бързо се омъжва за Крейн, когато дочу слуха, че е бременна, сякаш направо го ритнаха в корема. Женитбата и създаването на семейство лежаха в основата на споровете между него и Лейни в продължение на толкова много години — но тя веднага беше проявила готовност напълно да се обвърже с Крейн.

Той изруга и удари с юмрука на дясната си ръка по лявата си длан. Държеше се глупаво. Бе станал международно известен — дори уважаван, — а не можеше да преживее факта, че Елена Кинг го е отхвърлила заради Крейн. Ученият самоиронично се усмихна. Беше им пратил най-прелестния, най-екзотичен и най-подходящ сватбен подарък, който успя да открие: земетръсопоказател Чан Хен от II в. сл.н.е. Представляваше огромна ваза, апликирана отвън с осем златни дракона, чиито тела сочеха надолу. Под всеки дракон седеше жаба с отворена уста. В устата на всеки дракон имаше бронзова топка и в

случай на трус, съответното чудовище щеше да пусне топката си в устата на жабата и да даде знак за тревога. Разположението на дракона щеше да определи посоката на земетресението. През 138 г. сл.н.е. същата тази урна бе регистрирала земетресение на разстояние от шестстотин и четирийсет километра. Пратениците, яздими бясно до столичния град Луоян, за да предадат вестта, открили, че вазата вече е съобщила за бедствието.

Това беше деликатен уред и красив подарък. И единственото, което можеше да им даде. Със сигурност не можеше да им дари присъствието си на сватбата им, с което, подозираше той, и Лейни, и Крейн желяеха да отбележат помиряването и продължаването на връзката между трима им. Но той знаеше, че ако ги гледа как се венчават, ще се разкъса на емоционални парченца и ще се съсипе. Не, церемонията щеше да мине без него.

Талиб трепереше от вълнение. Дали ревността и самосъжалението му се дължаха на любовта, расата, егото или амбицията му? Не знаеше. Затова пък беше сигурен, че не иска да прекара живота си сам и без деца. Имаше на разположение Хадиджа...

[1] Запалителен въглеродороден гел, продаван в малки консервени кутии като преносим топлинен източник за готвене. — Б.пр. ↑

[2] Град в югоизточната част на щата Мичиган близо до Детройт. — Б.пр. ↑

15. КРАЙ/НАЧАЛО

Хималаите — Непал, Индия, 23 юли 2026 г., 14:00 ч.

Сама, облечена в дълъг кремав сатенен комбинезон, Лейни стоеше на прозореца с рамка от тиково дърво в старата британска хижа и удивена гледаше към двата върха — Еверест и Канхенджанга. Тя обви ръце около себе си. След по-малко от час щеше да стане съпруга на Люис Крейн, след по-малко от седем месеца щеше да роди тяхното дете. Сърцето ѝ преливаше от емоции.

За сватбата им Крейн я бе довел на покрива на света, толкова нависоко, колкото бе взаимното им щастие — и в работата, и в съвместния им живот. Това съвършено отразяваше чувствата ѝ, както беше обещал Крейн. Тя бе зашеметена и удивена. Върховете, към които гледаше, бяха високи почти девет хиляди метра, а планината, от която се извисяваха, Хималаите, в някои точки беше широка почти триста и двацет километра и се простираше на повече от две хиляди и четиристотин километра разстояние. Всичко това, разбира се, се бе родило в земетресения. А днес, точно този следобед, щеше да е първото земетресение в този регион от 1255 г. насам.

Нов тътен разтърси хижата и Лейни усети, че по голите ѝ рамене пада прах от мазилка. Тя гласно се засмя. Само Крейн би избрал за сватбата им такъв ден и такова място. Беше съвършено.

Чувстваше се така, сякаш не е живяла съвсем истински преди да разбере, че Крейн е осъзнал, че се обичат. И знаеше, че за него е било същото. Господи, та той ѝ го казваше достатъчно често. Навярно още по-важно беше, че ѝ го показваше... по всеки разбираем начин. Отнасяше се с нея като с равноправен партньор в работата и в ежедневието им живот. Отнасяше се с нея като със своя втора половина във всичко — емоционално, сексуално... Никога не бе мечтала, че ще разбира и ще бъде разбрана до такава степен от друго човешко същество.

Долу на предната морава, под политически правилния слънчев щит на „Лиян Инт“, се събираха гости. За сватбата пристигаше малка, но изтъкната група от учени и държавни ръководители, както и техни

колеги от Фондацията, поддръжници и приятели. Моравата преминаваше в гора, която продължаваше нататък по склоновете. Намираха се на височина от три хиляди и шестстотин метра, най-високото място, на което можеха да растат дървета. По-нагоре по планината единствено тревата, лишеите и мъхът издържаха на студения, сух въздух. А още по-нависоко — и на снега. Всички, Лейни го знаеше, бяха повлияни от величествената обстановка.

Тя се извърна от прозореца и видя роклята си, току-що изгладена и окачена в отворения гардероб. Лейни се усмихва и седна на един от двата кожени стола, отделени от малка, изящно резбована масичка, идеално поставена на фона на гледката през прозореца. Прекрасният Еверест величество се издигаше в облаците. Последва поредният вторичен трус. Невероятно усещане, помисли си Лейни, толкова различно от Садо, от Мемфис. Трябваше да се засмее на самата себе си. От факта, че беше толкова щастлива булка и бъдеща майка й се виеше свят.

Застанал в малката баня до кухнята на първия етаж на хижата, Крейн се чувстваше неудобно в смокинга си. Заедно с учения вътре се бяха натъпкали още трима мъже. Навсякъде из помещението се виждаха сините противоподслушвателни волтови дъги. В момента си предаваха миниклавиатурата и това означаваше край на разговора им. Президентът Гидиън седеше върху затворената тоалетна чиния, вицепрезидентът Съми Чан стоеше в ъгъла пред краката на Гидиън. Крейн и господин Муи бяха един срещу друг, като Муи се бе облегал на умивалника.

— Скоро ли ще започнете проекта? — попита шефът на „Лиан“ и притисна палец до клавиатурата. Светна зелена лампичка, която показваше, че отпечатъкът му е идентифициран.

— Веднага след сватбата — отвърна Крейн.

— Без меден месец? — попита Гидиън.

Тази идея никога не беше хрумвала на Крейн.

— Имаме прекалено много работа — поклати глава той. — Остават ни само пет години, преди да е станало твърде късно, за да извършим спояването. Нямаме време за губене.

Муи му подаде миниклавиатурата.

— Охраната около обекта ще трябва да се засили.

— Ще работим като компания за дълбоко сондиране под фиктивното име „Северозападни скъпоценни камъни“. Официалната ни цел ще е най-вече търсене на енергийни кристали. — Крейн постави палеца си върху черната метална плочка, която го регистрира за секунда. — Ще построим охраняема сграда, фиктивно за обработка на скъпоценните камъни, и там ще работим по ядрените материали. Ще монтираме апаратурата на място. Вече се свързах с производителите на оръжие, които ще свършат работата.

— А как ще доставите самия ядрен материал? — попита Гидиън.

— Купих няколко камиона, сър — отвърна Крейн и му подаде клавиатурата, — и в момента ги преустройваме за контрабанда на атомно оръжие. От двете им страни ще бъде поставен знакът на „Северозападни скъпоценни камъни“ и ще изглеждат като машини за превоз на апаратура.

Съми взе клавиатурата от президента и натисна палец си, за да затвори кръга. С това договорът беше окончателно сключен.

— Готово — обяви Съми и се усмихна, когато машината регистрира договора като задължителен, макар и частен. — Мечтата ти се осъществява, Крейн. Кога ще закарате материалите?

— След две години — каза Крейн, взе уреда и го свърза с интерфейса си, за да си направи копие. Двете машини запиукаха едновременно, после сигнализираха, че са приключили.

— Крейн! — разнесе се мъжки глас откъм коридора. — По дяволите, Крейн! Навън тече купон, а теб те няма. Къде си?

— Стоуни е — усмихна се ученият, откачи уредите и върна миниклавиатурата на Муи, който я прибра в джоба си.

— Той знае ли? — попита Муи.

Крейн поклати глава.

— Извън присъстващите тук, знае единствено Лейни. Дори хората, които наех, за да копаят тунелите, не подозират. Мислят си, че правим подземен склад, за да съхраняваме документацията си. Пиротехниците, които ще монтират бомбата, смятат, че става дума за секретна американска мисия, водеща до възобновяване на подземните ядрени опити. Избрах ги заради безупречните им досиета.

— Крейн!

— Тук съм, Стоуни — извика Крейн и отвори вратата.

На пет-шест метра нататък по коридора Стоуни се усмихна, когато видя четиримата да излизат.

— Когато бях дете — каза той и закуцука към тях; бастунът беше единственият спомен за разминаването му със смъртта в Мемфис, — едновременното излизане на четирима мъже от банята обикновено се придружаваше от облак дим.

— Къде е Лейни? — попита Крейн.

— При останалите гости — отвърна Стоуни и махна на другите мъже, които бързаха към тях. — Опитва се да не полудее, докато те търси.

— Бъди добро момче — рече Крейн и го потупа по рамото. — Върни се и кажи на Лейни, че ще дойда веднага.

— Няма проблеми — съгласи се Уетстоун и му стисна ръката. — Поздравления, старче. Знаеш ли, през целия си живот търсил, но никога не успях да открия жена като Лейни.

— Благодаря ти, Стоуни — усмихна се Крейн и го прегърна. После милиардерът с накуцване се отдалечи, като тежко се облягаше на бастуна си, направен от тенесийска топола.

Лейни. Крейн си нямаше и представа какво е направил, за да я спечели. Беше управлявал всеки друг аспект от живота си, но тя изведнъж се бе появила и го беше променила изцяло. Това беше най-прекрасното нещо, което някога му се бе случвало. Що се отнасяше до него, Лейни беше единствената жена в целия свят. И тя обичаше да работи колкото самия него! С нея целият му живот бе дошъл на мястото си. Мечти, при това мечти, които надхвърляха мечтите му.

Той се наслаждаваше на момента. Беше преживял прекалено малко такива.

Парализираната му ръка болезнено пулсираше — земетресението бе станало съвсем близо до тях. Предполагаше, че някой би го помислил за луд да празнува сватбата си наред опустошенията на земетресението, но той го възприемаше като предотвратена трагедия, като повод за празник. Много хора щяха да останат без дом и щяха да търпят лишения, но ако не ги бяха предупредили, щеше да бъде далеч по-ужасно.

Крейн излезе на просторната дървена веранда. Стотината разговарящи помежду си гости незабавно млъкнаха. Всички погледи се впериха в него. Над широката морава беше направен навес. Облечена в

бяла тафтена рокля и с истински воал, Лейни стоеше на петнайсетина метра и спокойно се усмихваше. В ръцете си държеше букет от бели орхидеи, Покритият с червено наметало свещеник космик бе от лявата ѝ страна, а Кейт Мастърс, също с цветя в ръце, беше отдясно. Стоуни чакаше Крейн на стъпалата на верандата.

— Готов ли си? — попита той.

Над главите им пропука мълния и отскочи между планините и небето. Гостите я погледнаха малко нервно.

— Дами и господа — високо каза Крейн и разпери ръце. — Доверете ми се!

Присъстващите се засмяха и напрежението спадна. Ученият погледна към Стоуни.

— Вече съм готов. Носиш ли пръстена?

— Какъв пръстен? — засмя се Стоуни. — Лоша шега. Извинявай. Разбира се, че нося пръстена.

Под звуците на традиционния сватбен марш на Вагнер от „Лоенгрин“ те тръгнаха по червения килим към Лейни. Крейн с изненада откри, че сега е по-нервен, отколкото когато подписваше договора с „Лиян“.

Той застана до Лейни и незабавно попадна под блестящия поглед на кафявите ѝ, пълни с обич и любопитство очи.

— Господи, колко си красива — промълви Крейн. Разнесе се силен тътен и ученият хвана ръцете ѝ.

— Това няма значение — прошепна тя. — Какво стана?

— Готово е — прошепна в отговор той. Лейни обви ръце около шията му.

— Може би е по-добре да продължим — обади се свещеникът, като оглеждаше подозрително разтърсващите се градински мебели и люлеещите се растения и цветя.

Крейн включи часовника на интерфейса си — 14:36:30. Той се усмихна на мъжа.

— Ваш ред е, отче.

— Казвам се Ал — отвърна свещеникът. — Просто Ал.

— Бързо, Ал — подкани го Крейн. Земята буквално трепереше под краката им.

— Братя во Единността! — започна свещеникът. — Както целият живот се състои от еднакви молекули, така и тези същества, които

стоят пред нас, желаят да станат Едно чрез обвързващия обичай на...

Останалата част от речта му милостиво бе заглушена от тътнещите трусове, които идваха от хипоцентър на четирийсет километра дълбочина близо до Дангари, когато Индийската плоча най-после започна да се приплъзва. Природното бедствие беше чудовищно — подобни не бе имало почти от шейсет години след голямото земетресение в Аляска през 1967-а.

Докато свещеникът ги обявяваше за „съ-същества во Единността“, земята беше започнала да се люлее като морски вълни, а скалният перваз над тях се пропукваше. Крейн целуна булката си и се надяваше, че язовирите ще издържат въпреки предвижданията му, макар да знаеше, че ще излезе прав.

Сега небето бе потъмняло и по средата на върховете, които се извисяваха над всичко, играеха като фойерверки мълнии. Гостите излязоха изпод навеса, за да наблюдават как голяма колкото град част от Еверест се откъсва от върха и пада в долините далеч под него.

— Какъв прекрасен сватбен подарък — възкликна Лейни, прегърнала мъжа си, докато наблюдаваха спектакъла. — Удивително е.

— Първото земетресение на детето ни — каза Крейн.

— Какво ще правиш, Крейн — попита Лейни, — когато най-после постигнеш мечтата си и сложиш край на всичко това?

— Не зная — ухили се той. — Може би ще се заема със счетоводство?

Долините навсякъде около тях ревяха и виеха — сякаш усилен милиарди пъти звук от стържене на нокти по черна дъска. Крейн почти долавяше гласове сред хаоса. Стенания. Викове на страх и отчаяние.

Гостите се превиваха надве и запушваха ушите си, за да не чуват воя на надигналия се вятър, който яростно духаше в лицата им и отвяваше във вихъра си дрехи и коси. Долнокачественият слънчев щит на „Лиян“ се стовари сам върху себе си, но за щастие никой не се намираше под него.

И тогава се случи, точно пред очите им. Насред виещия вятър и писъка на загиваща скала, Еверест се разтърси като старец, какъвто всъщност беше. Огромни парчета от него започнаха да се пропукват и шумът им се смеси с този на падащите в гората дървета. А после върхът започна да расте. Сякаш се изправяше да тръгне нанякъде,

деветкилометровата планина рязко се надигна, извиси се над облаците, пое приплъзването и нарасна — отново млада, нова планина.

Целият процес отне само три минути. Три минути, които бяха променили топографията на планетата. Три минути, които бяха направили най-високия връх на света още по-висок с петнайсет метра. Следващият човек, който се изкачеше на него, щеше да стигне по-високо от сър Едмънд Хилъри на същото място.

От разрушението — ново раждане.

Съми Чан стоеше заедно с Бърт Хил, който беше облечен в прекалено тесен смокинг. Докато наблюдаваше бъркотията на приема навсякъде около тях, той приличаше на маймунка без уличния си музикант. Главната зала на хижата бе пълна с огромни сватбени подаръци, наредени покрай стените и запълващи малката съседна заседателна стая. Професионални оратори ораторстваха наоколо и пиеха синтетично шампанско пред толкова голяма камина, че поглъщаше в себе си цели дънери.

— Девета степен по Рихтер — каза Хил. — По-висока, отколкото са в състояние да измерят точно. — Той поклати глава и отново отпи от чашата си с дорфирана напитка. — Момчетата го наричат чудо. Жертвите са по-малко от петстотин. А щяха да са стотици хиляди. Четирите разрушени язовира са наводнили петдесет града.

Тя поклати глава.

— Страхотни опустошения.

— Да. Но сега „Лиян“ ще даде пари. Борят се с мюсюлманите за контрола над всичко това. Става дума за много потребители.

Съми отпи от собствения си дорфен коктейл, в последно време единственото нещо, което ѝ помагаше да издържа на такива събирания.

— Крейн знае ли за резултатите от земетресението?

— Не — отвърна Хил и посочи към учения, който танцуваше с булката си. — Поне веднъж в живота си човекът мисли за нещо друго, освен земетресения. Чудесна гледка, нали?

— Струва ми се, че никога не съм го виждал по-щастлив.

— Приятел — въздъхна Хил, — туй е 'щото никога преди не е бил щастлив. Плашеща мисъл.

— Плашеца ли... Защо?

Хил се замисли.

— Когато си щастлив — с притихнал глас каза той, — забравяш да поглеждаш назад. Започваш да вярваш на хората. И правиш грешки.

— В такъв случай, предполагам — наведе глава Съми, — повече няма да допускам никакви грешки.

Бърт твърдо я погледна.

— Говоря за Крейн — уточни той, пресуши чашата си и махна с ръка. — Отивам за още освежителни.

Жената го гледаше как се отдалечава и съзнаваше, че не ѝ вярва. Разбира се, че не, защо трябваше да го прави? Така или иначе нямаше значение. Скоро щяха да разберат, че е извършила по-голяма измама, отколкото си мислеше който и да е от тях. Надяваше се, че това по никакъв начин няма да попречи за осъществяването на мечтата на Крейн. Искаше да му даде това, за да компенсира всичко, което му бе причинила.

— Мразя да пия сама — заяви застаналата до нея Кейт Мастърс. — Ами ти?

Съми уморено се усмихна.

— Твоята компания много ми харесва.

— Добре. Какво стана с рецептата ти за дорф?

— Тя е моя тайна.

От убежището си беше излязла група от непалски шерпи, които сега изнасяха невероятно акробатично представление, като се преобръщаха и скачаха един върху друг за радост на публиката.

— Струва ми се, че имаш много тайни.

Съми неволно потрепера.

— Как така?

— Наистина ли искаш да говорим за това?

— Да.

— Ами, на първо място, ти не си такъв, за какъвто се представяш.

Сърцето на Съми силно туптеше. Можеше да го почувства в гърлото си. Лицето ѝ се изчерви.

— Греша, аз...

— Познавах майка ти — прекъсна я Мастърс. — Политическата асоциация на жените поддържаше ограничено бизнес партньорство с

родителите ти за една сделка. Всички ние загубихме много в нея и най-вече родителите ти. Майка ти постоянно говореше за теб. Винаги ми е било неприятно, че обезчести името ѝ, като преправи миналото си.

— Ако не го бях направил, щеше да е още по-голямо безчестие — със сведени очи отвърна Съми. — Ти си знаела и въпреки това не си казала нищо?

— Надявах се, че сме приятели. Така ли е?

— Освен Крейн, никога не съм имал приятели.

— А виж какво му причини.

Съми отново се изненада.

— Откъде...

— Сама стигнах до извода. Аз съм умно момиче.

— Да — въздъхна Съми. — И аз.

Мастърс само я погледна, но вече с други очи. Те я изучаваха и преценяваха.

— Имаш предвид буквално?

Съми кимна.

— Господин Ли го знаеше и ме принуди да променя биографията си. Послушах го, за да попреча на света да научи за измамата на родителите ми.

— Някой друг...

— Само ти.

— И защо ми го казваш?

Съми дълбоко си пое дъх.

— Имам проблем. Н-не съм сигурна какво да правя. Трябва ми... помощ.

Мастърс политна напред, сякаш се беше спънала, размаха ръце и докосна чатала на Съми. После незабавно се отдръпна.

— Извинявай, миличка — промърмори тя. — Аз съм от Мисури и все още се ръководя от девиза „ръка да пипне“. Какъв е проблемът ти?

— По закон — отвърна Съми, — президентът и вицепрезидентът веднъж годишно трябва да се подлагат на медицински преглед. Успях да го отлагам достатъчно дълго. Лекарите на Белия дом започват да нервничат. Хората се чудят защо се дърпам. Повярвай ми, това ще доведе до ужасен проблем за мен.

— А защо ми се доверяваш?

— Някак си винаги съм чувствала, че заслужаваш доверие. Не зная дали ти вярвам напълно, но изобщо не вярвам на лекарите в Белия дом.

— Непременно ли трябва да те прегледат те?

Съми поклати глава.

— Мога да поискам свой собствен лекар.

— Добре — усмихна се Мастърс. — Ще започнем оттук.

— Ще ми помогнеш ли?

— Хей, аз представлявам Политическата асоциация на жените, спомни си го. Добре дошла при нас, сестричке. — Тя прегърна Съми.

— Благодаря ти — каза Съми. По страните ѝ потекоха сълзи.

Очите на Кейт Мастърс проблеснаха.

— Ще ми благодариш тогава, когато станеш президент — отвърна тя.

16. НАТИСКЪТ

Военната зона, 29 юли 2026 г., 02:10 ч.

— Предложението има някои достойнства и аз определено ще го обмисля — каза Мохамед Ишмаил.

Абу Талиб се отпусна още повече на стола си.

— Брат Ишмаил — рече той. — Дадох на господин Тан думата си за това.

— Тан — презрително повтори другият. — Лакей. Харпията на Муи Цао, която е само едно чипи. Ти за пред кого говориш, Талиб? — Ишмаил го гледаше през масата със сериозно изражение на лицето.

Намираха се в малък, предизвикващ клаустрофобия бункер и дългата, блестяща маса заемаше повечето пространство от него. Някъде дълбоко под Зоната, това беше крепост, която Талиб никога не бе виждал. Стените бяха оловни, вратата тежка и херметична като на подводница.

Метални сгъваеми легла излизаха от стените. Шкафове и лавици покриваха всяко свободно пространство и бяха задръстени с бутилирана вода, консервирана храна и запечатани буркани с продукти. Класически изградено и снабдено бомбоубежище и бункер.

Ишмаил заобиколи масата и ниско се наведе. Лицето му застана само на сантиметри от това на Талиб.

— Попитах те за пред кого говориш? — високо повтори той. — Защото определено не е за пред мен — нито пък за пред хората ми!

Талиб настръхна и скочи на крака. Столът му се прекатури и изтрака на пода. Мартин Азиз бързо заобиколи масата и застана между двамата мъже.

— Братко — обърна се той към Ишмаил, — уговорката на Талиб с Тан ни дава почти всичко, което искаме, а в замяна само ще трябва да се съгласим да спрем насилието. Разбираш ли?

— Онова, което разбирам — отвърна Ишмаил и блъсна брат си настрана, за да застане лице в лице с Талиб, — е, че моите методи ни доведоха дотук — стъпихме в своя Родина, белите ни се подмазват,

молят за услуги. Щом тези методи са ни довели дотук, защо сега да ги изоставяме?

— А забрави ли за енергийните сгради? — попита Талиб. — „Лиан Инт.“ знаят за тях и заплашват да ги затворят.

Ишмаил раздражено вдигна ръце.

— Енергийните сгради. Винаги енергийните сгради. — Тон вдигна вежди. — Ти не беше с нас, братко, но ние спокойно си живеехме и преди да имаме енергийни сгради, които да ни снабдяват с електричество. По дяволите!

Ишмаил се отдалечи от Талиб и мина покрай Мартин Азиз, за да застане в края на масата на четири метра разстояние. Той удари с длани по масата и яростно погледна към учения.

— А сещала ли се е някога каменната ти глава, че ако затворят енергийните сгради, ние навярно ще им отвърнем с масов изход^[1] към Ню Кайро? Представи си това, ако искаш. Представи си мемфиското бягство, умножено по петдесетте без земетресение, което да го прикрива. Представа си битките. Представи си кръвопролитията. Представи си реакцията на обществеността.

Талиб внезапно се почувства глупав.

— Изобщо не съм помислял за това.

— Е, твоето бяло приятелче господин Тан сигурно е помисляло! И какво всъщност получаваме в замяна на прекратяването на насието, което ни доведе дотук? Само обещание, че ще продължат да правят онова, което правят и в момента — нищо. Ако смятаха, че ще постигнат нещо като затворят енергийните сгради, повярвай ми, те нямаше предварително да се съветват с нас. Причината, поради която не са влезли в решителна битка с нас, е проста: ние сме част от тази... от тази земя, част от тъканта на страната. Ако всички останали видят, че ни преследват, това ще ги накара да се замислят за самите себе си. По време на мемфиската битка полицията беше отзована от Зоната почти незабавно точно заради обществената реакция и „Лиан“ се погрижи телевизията да излъчва картини от земетресението, а не от бягството.

— Ленард — тихо се обади Азиз. — Не можем ли обаче да използваме тази възможност? Не можем ли да се опитаме да продължим докрай? Щом сега са готови да ни оставят на мира, защо да

се бием с тях? Вече над хиляда от нас, предимно деца, загинаха в сблъсъците с полицията.

— Мъченици — отвърна Ишмаил. — Освен това зная колко са загинали.

Талиб се изправи в целия си ръст. Беше напуснал Фондацията и сега се готвеше да напусне ИЩ. И какво щеше да прави: човек без работа, дори без място, което би могъл да нарече свой дом?

— Брат Ишмаил — настоятелно заговори той, — като имам предвид характера на липсата ти на доверие в мен и факта, че отсега насетне усилията ми ще отиват напразно, най-почтително подавам оставката си като говорител на Ислямския щат.

— Би ли седнал, Абу — въздъхна Ишмаил. — Уважавам мнението ти и работата, която вършиш. Ти си незаменим. Ще измислим нещо с онази работа с Тан, нали? Казах ти — помолих те — да седнеш.

Талиб се подчини.

— Работих в Ню Кайро — каза той. — Масово бягство не е възможно. Няма достатъчно жилища. Хората, които ще преместим от земите им, ще разрушат каквото могат, за да не го оставят на нас. Бежанците, особено гражданите, ще трябва да бъдат учени на земеделие, на физически труд. Остави двайсет милиона души в такова положение и ще имаш проблеми с храната, водата и канализацията, каквито изобщо не си и сънувал.

— Зная — отвърна Ишмаил. — Още не сме готови. Затова обмислям сделката, за която преговаряше с Тан. — Той погледна към Азиз. — Би ли седнал и ти? Нервираш ме. — После продължи: — Просто ви моля, никой да не оспорва властта ми. Можем ли да постигнем общо съгласие по този въпрос?

Присъстващите кимнаха.

— Добре. Разбирам, че прехвърлянето в Ню Кайро ще стане бавно. Нека първо стъпим здраво на крака и оттук ще се израстваме. Междувременно, брат Талиб ни направи огромна услуга, като ни съобщи крайната цел на Крейн: да използва ядрени оръжия, за да спои континенталните плочи. Крейн ще бъде в центъра на борбата ни.

— Защо? — попита Талиб. — Той няма да успее да получи ядрения материал, нито пък разрешение да извърши такова нещо.

Ишмаил погледна към Талиб, сякаш беше дете. Блажено усмихнат, той се отпусна на стола си и вдигна пръсти към челото си.

— Непрекъснато се удивлявам как е възможно — тихо рече лидерът на ИЩ, — да си работил в такава близост с този човек и да не съзнаваш силата му.

— Силата му е в неговото безумие — каза Талиб.

— Силата му се крие в неговата прозорливост — отвърна Ишмаил. — Също като моята.

— Няма да успее — възрази Талиб.

— Ще намери начин — настоя Ишмаил. — И от нас ще зависи да го спрем. Крейн е моят Сатана, Абу. Искам да ме разберете. Той е най-голямата битка, която някога ще водя. Като Мохамед с жителите на Мека: „Макар че ми дадоха слънцето в дясната ми ръка и луната в лявата, за да ме върнат обратно от начинанието ми, аз няма да спра, докле Господ не доведе делото до успех, или докле не умра заради него“. Обещайте ми, че ако не доживея да видя победата, останалите от вас ще продължат след мен.

— Заклевам се — каза Талиб, — че няма да престана да преследвам Крейн, докато в тялото ми има живот.

— И аз — присъедини се Мартин Азиз.

— Добре. Крейн е човекът, който накрая ще ни даде ключа за Родината. Още не зная как, но мога да го видя също толкова ясно, колкото виждам собствената ми смърт да ме вика. Има ли нещо друго от външния свят?

Талиб сведе очи към масата, после си прочисти гърлото.

— С цялото ми уважение и смиреност — със задавен глас произнесе той, — бих искал да помоля за ръката на сестра ти.

— Съюз — отбеляза Ишмаил. — Вече не искаш ли жената на Крейн?

— Бях глупак — рече Талиб.

— Да, така е — потвърди брат Ишмаил. Той се изправи и заобиколи масата, за да се приближи до учения. — Но вече не си глупак. — Талиб също се изправи и двамата мъже се прегърнаха. — Добре дошъл в нашето семейство. Сега ще сме истински братя. — Той целуна Талиб и по двете страни. После усмихнат продължи: — Ще отида да намеря Хадиджа и ще я доведа. Трябва да отпразнуваме случая.

Всъщност, Мохамед Ишмаил можеше да прати някого, за да доведе сестра му, но имаше нужда да остане известно време сам. Знаеше, че Талиб е добър човек, който се превръщаше в добър мюсюлманин, но неофитът още не бе започнал да възприема правилната позиция към неверниците. Ишмаил знаеше, че трябва внимателно да наблюдава новия си брат — особено, защото Крейн завличаше и Талиб, и него в мрежата, която щеше да впримчи и трима им и да реши тяхната съдба. Дори сега Ишмаил можеше да усети как се оплита в нея. В угълчетата на очите му бликнаха сълзи. Подобно на Мойсей, той можеше да види обетованата земя, но нямаше да живее достатъчно дълго, за да стигне до нея.

Излязъл в коридора, Ишмаил се обърна към стената, за да не го види никой, и заплака от мъка за себе си, а после се прокле за слабостта си. Единствено думите на пророка му носеха някаква утеха. „Бъди на земята като пътник или минувач и смятай себе си за мъртъв.“

Така да бъде.

СИЛВЪР СПРИНГ, МЕРИЛАНД, 13 АВГУСТ 2026 Г., 16:23 Ч.

Съми Чан наблюдаваше монитора си, когато хелосът на Кейт Мастърс леко се плъзна по площадката и от него слязоха жената и възрастен мъж с лекарска чанта. Светлините около площадката проблеснаха по пайетите на червения костюм на Мастърс, която заприлича на участничка в китайска опера по време на фестивална нощ.

Съми видя фигурите да се приближават до асансьора и се изпълни със силно вълнение, защото досега не бе доверявала тайните си на никого, дори на Крейн, а сега щеше да разбере каква цена щеше да плати за това, че си бе позволила да се довери на Кейт Мастърс.

Гостите изчезнаха от екрана и тя превключи на камерата в асансьора. Вратите се отвориха и Мастърс и лекарят влязоха вътре. Незабавно забелязала камерата, Кейт използва обектива ѝ като огледало, за да поправи прическата си.

— Надявам се, че тези кадри ще изглеждат добре в архива — подхвърли тя, смъкна мъничко деколтето си и намигна.

Жилището на вицепрезидента се намираше в Силвър Спринг, Мериленд, на минути разстояние от столицата. Цялата къща беше под земята и се охраняваше електронно. По този начин Съми бе в

безопасност, без да правят разходи за телохранители. Вече беше открила десетина начина, по които можеше да се пробие системата за сигурност, но това нямаше значение. Никой в историята на Съединените щати не бе извършвал покушение срещу вицепрезидент. Бяха прекалено безсилни и лесно се заменяха.

Съми натисна бутона за активиране на вратата и бързо мина през малката, но елегантна традиционна китайска къща, чиито прозорци гледаха към холопрожекции от провинция Хенан, земята на нейното детство — безкрайни поля, работници, които ги обработваха, р. Хуан Хе, която бавно течеше в далечината от запад на изток. В продължение на една година тя бе проследила засаждането, израстването и жътвата на две реколти, всичко това придружено от бури през пролетта и убийствен студ през зимата.

Вратите на асансьора се отвориха в дневната й. Мастърс енергично влезе в стаята и прегърна Съми.

— Всичката тази тайнственост е много възбуждаща.

— Цялата съм настръхнала — прошепна Съми в ухото на Мастърс. — Този лекар... откъде знаеш, че може да му се доверим?

Мастърс се усмихна и се изправи.

— Вицепрезидент Чан, бих искала да Ви представя баща си, д-р Бен Мастърс.

— Приятно ми е да се запознаем — каза мъжът и стисна ръката на облекчената Съми. Тя би трябвало да знае, че Мастърс ще се справи с положението безупречно. Кейти ми спомена, че имате нещо като проблем с пола си.

Съми кимна.

— Не искам да разберат, че съм жена — отвърна тя и думите прозвучаха странно от устата й.

— Просто ще им предам доклада си за здравето Ви — вдигна рамене мъжът. Набръчканото му лице беше спокойно. — Аз да не съм преброител. Откога не са Ви преглеждали?

— Откакто преди десет години напуснах Китай.

— Добре тогава — отвърна лекарят. — Къде можем да свършим тази работа?

— В края на коридора има гостна — посочи Съми. — Става ли?

— Чудесно. Дайте ми няколко минути да се приготвя. — Мъжът се отдалечи, а Съми се обърна към Мастърс.

Кейт протегна ръка и дръпна грижливо сресаната назад коса на китайката, като я пусна да виси свободно отстрани и над челото. Когато свърши, тя доволно се усмихна — едва сега можеше наистина да възприеме Съми като жена.

— Готов съм! — извика от гостната Мастърс.

— Идвам! — отвърна Съми.

Кейт я спря.

— Поседни за миг. Искам да те питам нещо лично.

— За секса, нали? — предположи Съми и усети, че неволно се стяга. — Ще ти кажа онова, което казах и на господин Ли. Трябваше да потискам желанията си, за да не се издам.

— Асексуална ли си?

— Не.

— Момичета ли харесваш или момчета?

— Жените не ме привличат. Защо ме питаш за такива неща?

— Добре. Какъв мъж би могъл да ти се стори привлекателен?

— Кейт — нервно се размърда Съми, — какво се опитваш да постигнеш?

— Просто отговори на въпроса ми. Какви мъже те привличат — млади жребци? Мускулестите?

— Не — засмя се Съми. — Това е глупаво. Игра.

— Тогава я играй. Какъв мъж?

— Не зная... интелигентен. Някой, който ще ми даде интелектуално предизвикателство. На средна възраст... изживял всички глупости на младостта. Силен, но уязвим. Самоуверен, но отворен за новото...

— Описваш Крейн.

— Какво?

— Мъжът, за когото говориш, е Крейн.

Съми потрепна и вдигна ръка към устата си.

— Влюбена си в него, нали? — настоя Кейт.

Китайката ахна и се извърна. Сега вече Мастърс знаеше всичките й тайни. Жената я прегърна изотзад и отпусна глава на рамото ѝ.

— Извинявай, миличка — каза тя, после нежно обърна Съми с лице към себе си. — Имам нещо за теб. Подаде ѝ малко метално устройство с отвор, от края на което стърчаха два седем и половина сантиметрови сензора.

— Порт за чип?

— Баща ми може да го имплантира в черепа ти за пет минути. Довери ми се. Ще ти помогна да решиш сексуалните си проблеми.

— Кой казва, че имам проблеми? — рязко попита Съми. — Аз не съм чипи, Кейт.

— Нито пък аз. — Мастърс отметна червената коса над лявото си ухо и разкри собствения си порт. — Аз съм обикновено момиче. Ако нещо е лошо, непременно го правя. Ако е забавно — също. Най-често двете вървят заедно. Довери ми се, миличка. Мога да те наглася така, че да водиш пълноценен сексуален живот, без дори да се докосваш до мъж. Пет минути от времето ти. Под косата, там, където никой няма да го види, освен ако ти не поискаш.

Съми Чан я зяпна с разширени очи.

През прозореца на спалнята на Съми се виждаше холодъждът, който се изливаше като из ведро над Хенан, придружен от студен, влажен и благоуханен вятър. Лампите бяха угасени. От време на време в стаята проблясваха мълнии.

Лека болка в главата ѝ напомняше за чипа, поставен в малка кутийка на нощното шкафче до леглото ѝ. Прегледът беше минал нормално и операцията наистина отне само пет минути — повечето от тях преминаха в обръсване на два и половина сантиметровото място, където трябваше да се имплантира портът. Лекарят ѝ сложи упойка, после направи малък разрез и вкара сензорите в него. Бяха много остри. Бен Мастърс използва малко чукче, за да прониже мускулите и костта. Щом проникна през черепа, само с един удар сензорите потънаха дълбоко в мозъка ѝ.

Стана безболезнено.

Отново проблесна мълния и Съми се обърна да погледне кутийката с чипа и малките пинсетки, закрепени на верижка за нея. Нямало причина да го използва веднага, беше казала Кейт.

Китайката седна в леглото и копринената ѝ пижама се плъзна по завивките, когато спусна крака на пода и взе кутийката. Отвори я и с помощта на пинсетите извади чипа. Попипа новия си порт с кутре, после пъкна в него чипа. Той гладко се плъзна вътре и забръмча така, че само тя можеше да го чуе.

Съми почака малко, после се огледа. Не се случваше нищо, нямаше халюцинации, нямаше ярки багри, никакви промени. Разочарована, тя отново си легна, зави се и се загледа в сенките по тавана.

Тогава се разнесе звук. Почукване. Някой лекичко чукаше по вратата. Съми издърпа завивките до брадичката си.

— Кой е там? — извика тя.

Вратата се отвори и вътре влезе мъж, който носеше свещ.

— Донесох ти светлина — каза той на китайски. — Помислих си, че бурята може да те е уплашила.

Мъжът се приближи и сърцето ѝ бясно затупка. Ръката ѝ се насочи към алармения бутон, макар вече да беше прекалено късно, за да ѝ помогне. Как ли бе проникнал вътре?

— Бях тук през цялото време — обясни той в отговор на незададения ѝ въпрос.

— Кой си ти?

— Кой или какво? — Мъжът остави свещта на нощното шкафче, после седна на леглото до нея. Съми можеше да усети докосването на бедрата им, докато той невинно я гледаше. Тя протегна ръка към свещта и почувства топлината ѝ.

— Да започнем с „кой“.

— Нямам име. Ти трябва да ми дадеш.

— Добре тогава. Какво си?

— Предполагам, че съм твоят идеал за мъж — отвърна той. — Живея в мозъка ти откакто старият доктор Бен имплантира порта. Струва ми се, че съм съчетание от Люис Крейн, баща ти и един твой гимназиален учител на име Уен, по когото на времето си била увлечена.

— Господин Уен — възкликна тя и скри лице в шепите си почервеняла от срам. — Не съм мислила за него в...

— Но се сети за него днес, когато Кейт те попита какви мъже харесваш.

— Защо си тук?

— Тук съм, за да бъда твой любовник, Съми, ако искаш. Твой приятел, ако не искаш любовник — но трябва да ти кажа, че ще изпуснеш невероятно преживяване. Това е много добър чип. Чувствам се съвсем жив.

— Но ти не си... наистина тук. Искам да кажа, физически.

— Мозъкът ти смята, че съм. Това ми стига.

Той протегна ръка и леко погали бедрото ѝ. Напрежението ѝ започна да спада. Фактът, че знаеше, че сама сътворява любовника си, някак правеше нещата много по-лесни. Никакъв страх. Никаква причина за страх.

— Ще те нарека Пол — реши тя.

— Добре. — Ръката му се плъзна по лицето ѝ и допирът предизвика електрическо разтърсване по цялото ѝ тяло. — Но защо Пол?

Съми го погледна с разширени очи.

— Защото не познавам никого на име Пол — отвърна тя. И двамата се засмяха.

Ръцете му я прегърнаха и силно я притиснаха към него. Тя усети мириxa на афтършейва му, драскането на къдравата му коса.

— Обичам те, Съми — прошепна в ухото ѝ той.

— Зная — каза тя. По бузите ѝ течаха сълзи. — Зная.

ВОЕННАТА ЗОНА

17 декември 2026 г., 19:03 ч.

Протегнал пред себе си крака и отпуснал глава назад, Абу Талиб седеше заедно с Хадиджа в дъното на голямата заседателна зала. Беше уморен до мозъка на костите си. Преди пет месеца бе завършил преговорите с Тан и сключи сделка, с която се гордееше — и от която нервите му се опънаха до скъсване. В замяна на съгласието на ИЩ да сложи край на кървавите демонстрации, „Лиян Инт.“ бяха обещали да проведат национален референдум по въпроса за давало на родина на ИЩ. И днес беше денят на гласуването.

Покрай стените в залата имаше трийсетина души, които наблюдаваха огромните екрани. Следяха гласуването в градовете, в които имаше Военни зони. В предната част на помещението, същото, в което бяха довели Талиб през първата му нощ под земята, сякаш преди цял милион години, стояха Мохамед Ишмаил и Мартин Азиз, единият в черна, а другият в бяла роба, ден и нощ, двама мъже, абсолютно единни в целите и коренно противоположни в методите си. Те наблюдаваха огромния екран, който запълваше предната стена на

залата. Облегнала глава на рамото му и уморено сгушена в него, Хадиджа седеше с Талиб. Той я целуна по челото.

Чудеше се какво ще направи брат Ишмаил, ако резултатът от референдума не отговори на очакванията им. През тези последни пет месеца Мартин Азиз ежедневно беше спорил с брат си по въпроса за насилието в окупираните територии. Ден след ден, в продължение на пет месеца, бе убеждавал Ишмаил да не започва отново бунтовете и вместо това да се задоволи с етапа на „публично образование“, замислен от Азиз и реализиран от Талиб. Работата на учения се състоеше в изнасяне на речи и участие във всички предавания, на които го канеха, за да разяснява факта, че Ислямския щат е мирна организация, посветена на създаването на ислямска държава и на всеобщото братство сред хората.

Беше го правил без отдих цели пет месеца, като изцяло изостави науката. Графикът му бе запълнен докрай. Занемари дори дипломатическите си задължения в Ню Кайро. Постоянно говореше едни и същи неща и започваше да губи ориентация, не знаеше в кой град се намира. Това съвсем го беше изтощило — много лошо начало за един брак.

Успоредно с него Азиз започна мирни демонстрации от Зоната, „информативни бунтове“, както ги наричаше той. Смяташе, че след като Ишмаил е привлякъл вниманието на всички с истински бунтове, сега е време да спечели съчувствието и, както се надяваше, гласовете им по въпроса за Родината с образование и пропаганда.

— Защо двамата с брат ми се тревожите толкова? — попита Хадиджа. — Нали печелим?

— За момента — отвърна Талиб. — Ти не си запозната с процеса на гласуване, но всъщност съвсем малко хора гласуват през деня. Почти всички първо се прибират от работа и застават пред екраните, за да видят последните речи и обещания на политиците. Гледат на гласуването като на поредното развлечение.

Ученият по-скоро усети, отколкото чу, че Хадиджа рязко си поема дъх. Тя посочи към един от страничните екрани и той се обърна да погледне. Крейн и Лейни, вече в напреднала бременност, изпълваха екрана, под който беше обозначена аудиовръзка на канал „М“. Талиб се включи и хвана края на думите на Крейн.

— ... и това е само една от причините, поради които двамата с жена ми подкрепяме каузата на Ислямския щат. Ние гласувахме за тяхна родина. Надяваме се, че вие също ще го направите.

Почти шокиран от изненада, Талиб се вцепени, после бързо изключи аудиовръзката. Освен да прати по електронната поща благодарности на Лейни и Крейн за подкрепата, как трябваше да реагира? Напоследък Крейн бе на върха на триумфа си и телевизията излъчваше всяко негово действие. Хималайската им сватба беше показвана в продължение на часове. Освен тези клюкарски предавания обаче, той не знаеше почти нищо за Крейн и Лейни — за работата им, за новите им проекти. Дори научната общност се бе умълчала, макар Талиб да дочуваше, че се готви нещо, че Крейн проучва някакъв нов район. Но беше прекалено зает, за да следи събитията... не, че изобщо се вълнуваше. Не можеше да е планът за спояване на плочите. След облога Крейн бе достатъчно богат, за да реализира замисъла си, но никога нямаше да успее да получи одобрение за разкопаването, още по-малко за ядрените материали. И все пак...

Хадиджа силно го дърпаше за ръката.

— Какво ти е? — рязко го попита тя. — Разтревожен си. Да не би да си се развълнувал, че виждаш бялата жена толкова дебела от детето на Крейн?

— Не — излъга той. — Всичко това е минало.

— Но ти би искал да имаш деца... синове, нали?

Той свали главата ѝ от рамото си и я погледна в очите.

— Да — отвърна Талиб, — много.

— Добре — спокойно кимна Хадиджа. — Защото сега ще имаш. Направила съм ти син, който да управлява Ню Кайро.

— Какво?

Тя игриво го погледна.

— Чу ме. Не би трябвало да си изненадан. Опитвахме се достатъчно упорито.

Той я прегърна, обзет от прилив на радостна и в същото време горчива еуфория.

— Това е прекрасно. Кога?

— През юни — каза тя. — Следващият юни.

— И знаеш, че е момче? Изследва ли се?

— Не е нужно да се изследвам — вирна глава Хадиджа. — Създада съм мъж за делото на исляма. В нашето семейство имаме изключително силна воля.

— Талиб! — извика Ишмаил. — Включи проклетата си слушалка!

Развълнуван, Абу целуна жена си и включи интерфейса на канал „В“.

— Хадиджа е бременна! — съобщи той на всички, които бяха на този канал.

Присъстващите заплодираха.

— Ще се молим за мъжка рожба — каза Ишмаил. — А сега, ако обичаш, погледни към екрана.

Талиб го направи и не се изненада. От едната страна показваха стените на военната зона в Лос Анджелис. Жителите на Зоната се бяха събрали на големи групи отпред. Всички носеха свещи и пееха. От другата страна на екрана показваха резултатите от гласуването. ИЩ губеше.

— Ние губим, а брат ми кара хората ни да пеят негърски спиричуъли! — извика Ишмаил и вдигна ръце към небето. Музикално представление!

— Спомни си — обади се Талиб. — Ние знаехме, че ще има неуспехи и райони, в които ще загубим.

— В Сиатъл губим с един процент — прекъсна го някой от зрителите. — И с два процента във Финикс...

— Губим преднината си в Ню Йорк!

— Това е — тихо заяви Ишмаил.

Талиб погледна към таблото с общия резултат. Гласуването се обръщаше срещу каузата.

— Кой следи детройтския екран? — надвика врявата Ишмаил.

— Аз, сър! — отвърна някакъв мъж до Талиб, който сега стоеше изправен заедно с Хадиджа.

— Не! — скочи Азиз и сграбчи ръката на брат си. — Не, можеш да направиш това.

Ишмаил рязко се дръпна и освободи ръката си, после се изплю на пода.

— Ето това постигнахме, като те послушах — изсъска той. После се обърна към човека, който следеше резултатите в Детройт. —

Брат Илайджа ли ръководи действията в Детройт?

— Да, сър.

— Кажи му да позагрее нещата, братко.

— Да, сър.

Азиз вече беше включил детройтската Военна зона на големия екран. Талиб наблюдаваше как заповедта на Ишмаил стига до тълпата. Хората незабавно прекъснаха пеенето и започнаха да хвърлят свещите си към отдалечения на петдесетина метра полицейски кордон.

После се хвърлиха напред с викове „Аллах е велик!“. Демонстрантите мятаха камъни, но когато ФПС отвърнаха с гранати с предизвикващ гадене газ, в битката се включи истинската артилерия.

— Оръжие! — извика Азиз. — Какво правиш?

— Онова, което трябваше да правя през цялото време! — отвърна Ишмаил. — В момента няма друг начин. Навярно можем да привлечем достатъчно зрители, за да ги откъснем от бутоните за гласуване. Може би ще успеем да запазим преднината си. Включете в акцията и Маями!

— Резултатите в Детройт се задържаха! — извика отговорникът за детройтския екран. — В момента губим с пет процента.

— Кажи им да продължават — нареди Ишмаил, който яростно се разхождаше напред-назад. После посочи към мъж, който работеше пред малък монитор. — Какви са общите резултати?

— Все още печелим в градовете, в които нямаме присъствие — съобщи по аудиовръзката човекът.

— Братко — тихо се намеси Азиз. — За Детройт...

— Незабавно прекратете акцията в Детройт — провикна се Ишмаил. Силно намръщен, той стоеше по средата на залата. Хората бясно работеха пред екраните и компютърните си постове. — Преустановете всички операции! — заповяда Ишмаил. Залата веднага утихна и присъстващите впериха погледи в него.

Заповедта се разпространи светкавично. Зоните прекъсваха бденията си, а бунтовниците в Детройт вече бягаха зад стените.

— А сега какво? — попита Азиз.

— Имаш нахалството да ме питаш? — Ишмаил вдигна показалец точно пред лицето на брат си. — Ще загубим и затова обвинявам теб. — После посочи към Талиб. — И теб.

— Насилието не е отговор. Моля те да запазиш мира — каза Азиз.

— Не! — изкрещя Ишмаил. Той се извърна от брат си и разблъска тълпата, за да излезе през страничната врата, без да хвърля поглед назад.

[1] Алюзия за бягството на евреите от Египет, описано в Книга втора на Стария завет „Изход“. — Б.пр. ↑

17. ПАДИНАТА СОЛТЪН

Проектът „Импириъл Вали“, Бомбей Бийч, Калифорния, 15 юни 2028 г., 11:00 ч.

Люис Крейн издигна хелоса в облаците, яркобели на фона на тъмносиньото небе, после бързо го спусна надолу. Чарли, който след два дни щеше да стане на година и половина, плесна с ръчички и се изкикоти. Детето седеше в скута на майка си с огромен жълт плюшен слон в ръце.

— Знаеш ли какво са облаците, Чарли? — попита Крейн, докато завиваше на юг и се насочваше към Проекта. — Те са вода.

Чарли издаде клокочещ звук. Изглежда обожаваше родителите си, с удоволствие се вслушваше във всяка тяхна дума, отправена към него, и често отвърщаше с порой от неразбираемо ломотене.

— А колко тежи един облак?

Кафявите като на майка му очи на детето бяха широко отворени. То погледна навън към небето, сякаш можеше да разбере всичко, което казваше баща му. Тъкмо бе започнало да се учи да говори. Чарли посочи с топчестото си пръстче и каза:

— Обак... обак.

— Точно така, приятел. Облак — отвърна Крейн. — Обзалагам се, че според теб онези облаци не тежат изобщо... като паяжини. Но един наистина голям облак тежи много. Може би към четири милиона килограма. Голям. Голям, а?

— Голям — повтори Чарли и широко разпери ръчички. После вдигна играчката си. — Сон.

— Да — развълнуван кимна Крейн. — Може би колкото два слона. — Сияещ, той погледна към Лейни. — Чу ли това? Две нови думи — облак и слон — и има представа за големина!

Лейни се усмихна и погали косата на Чарли, като устоя на изкушението да подразни Крейн. Но, по дяволите, Чарли наистина беше умен. Навярно още не бе готов да изнесе благодарствена реч в Стокхолм, но Крейн с право се гордееше със сина им. Само как обичаше Чарли! И какъв страхотен баща беше той. Най-важно от

всичко обаче, помисли си Лейни, бе, че Чарли имаше мил, любознателен и обичлив нрав. Почти сякаш прочело мислите ѝ, детето се обърна и лепна влажна целувка по брадичката ѝ. Тя се засмя. Наближаваха Проекта, който се виждаше на стотици метри под тях.

Както обикновено, около външните порти имаше демонстранти. Бяха дошли веднага след пробиването на земята, само няколко дни след раждането на Чарли. Мохамед Ишмаил беше разширил мащаба на протестите на ИЩ, като в същото време ескалира и свързаното с тях насилие. Открито обявената им цел с демонстрациите около „Северозападни скъпоценни камъни“ бе да попречат на Крейн да осъществи онова, което те наричаха „безумния му план да предизвика ядрен хаос, за да сложи край на земетресенията“. Тази информация, Лейни и Крейн го знаеха, произхождаше от един-единствен източник — Дан Ньюкоум. Е, Абу Талиб, както сега наричаше себе си.

Когато Дан подаде оставката си от Фондацията, те се бяха уплашили, че ще разгласи онова, което знаеше за мечтата на Крейн, и само се изненадаха, че е чакал толкова дълго... или че му е трябвало толкова време да разбере за „Северозападни скъпоценни камъни“ и да събере две и две. Засега не бяха лъгали обществеността. Всъщност, изобщо не бяха правили каквито и да било публични изявления. Но не им се бе наложило да лъжат, защото хората не бяха склонни да вярват на ИЩ. След неуспеха на референдума за родината на ИЩ, Мохамед Ишмаил бе станал много по-популярен, често засенчваше Дан в броя и очевидната важност на речите и участието си в телевизионни предавания, а също и в обръщанията към народа си. Нямахше съмнение, че именно Мохамед Ишмаил беше онзи, който върна ИЩ към военния режим на терористични акции.

Всички Военни зони едновременно се бяха вдигнали на бунт, после проникнаха още по-навътре в самите градове — терористикамикадзе, коли, пълни с въоръжени мъже, стрелящи по всеки, който е имал нещастията да се случи на Улицата, истинска градска война.

И всяка нова стрелба, всяка нова хвърлена бомба Мохамед Ишмаил обявяваше за успех, като заявяваше, че терорът ще престане в мига, в който ИЩ получи родина... и Крейн бъде спрян.

„Лиян Инт.“ продължаваше да поддържа проекта, главно защото не можеха да си позволят да загубят престиж пред „Йо-Ю“, чийто нов символ, кървавочервените букви „ТИ“^[1] изглежда говореха директно на

средния човек. „Йо-Ю“ беше явление. Чиповете им бяха станали забележително сложни и можеха да предизвикват ефекти, при които мозъкът не бе в състояние да направи разлика между действителност и илюзия. Всъщност, бяха станали толкова добри, че опитите на господин Тан да ги конкурира с подобен продукт тотално се проваляха заради лошото му качество. „Йо-Ю“ просто бяха много, много напред в техническо отношение и изключително внимателно пазеха тайните си.

После идваше долината на Мисисипи. Разполагащ с огромно количество свободни капитали от продажбата на чипове, които наистина започваха да изместват дорфа на пазара, Синдикатът направи предложение за целия район, което „Лиян“ прие. Това ощастливи господин Муи, тъй като позволяваше на американския клон на „Лиян“ да излезе на печалба за календарната 2027-а. Тогава „Йо-Ю“ инвестира пари в целия Среден запад, което го съживи. Той се превърна в бързо развиващ се граничен район, в който прииждаха хора отвсякъде и заемаха мястото на избягалите след земетресението и постоянните му вторични трусове.

Буйни и неподвластни на закона, жителите на долината на Мисисипи я бяха превърнали в гореща точка за бързо спечелване на пари и лесно сключване на сделки — и това бе дало на „Йо-Ю“ опората, от която се нуждаеше, за да направи действителна крачка към победата над „Лиян“: земя, дървен материал, химически заводи, селско стопанство.

И бяха спечелили хората. Най-успешният пропаганден проект на света беше програмата за възстановяване на озоновия слой, идея, която бяха откраднали от „Лиян“. „Йо-Ю“ бяха успели да възстановят двацет и седем процента от атмосферния озон и така безвъзмездно помагаша на всички. Хората отново излизаха на слънце, без да се страхуват от рак на кожата. Възраждаха се дървета, отдавна смятани за мъртви. На изборите през 2026-та „Йо-Ю“ спечелиха осемдесет и девет места в парламента, което доведе до изравняване на политическото влияние, и в Конгреса отново започнаха да се водят истински дебати по реални проблеми.

Крейн даде сигнал на демонстрантите, като включи външния високоговорител. Малкото море от лица започна проклина и да размахва юмруци нагоре към него.

— Вие нарушавате частна собственост — каза той. Щом чу кълтящия глас на баща си, Чарли се засмя и запляска с ръце. — Незабавно напуснете района. Ще използваме срещу вас смъртоносно химическо вещество. Незабавно напуснете.

Крейн издигна хелоса и видя, че хората долу се разпръскват. Той се свърза с контролната зала на Проекта.

— Включете пръскачките — нареди ученият и тримата се засмяха, когато обикновени маркучи започнаха да обливат хората с вода. Демонстрантите се разбягаха, като се препъваха и давеха, мъчейки се да си поемат въздух — и падаха на колене под силата на внушението. Крейн променяше шегата на всеки няколко дни, така че вестта да не може да се разпространи.

Прелетяха над триметровата ограда и хората от малкия ФПС контингент им помахаха, докато минаваха над тях. Въпреки врявата, която вдигаше, брат Ишмаил никога не бе атакувал Проекта директно. Навярно се страхуваше да действа толкова далеч от основната Военна зона. Или пък се боеше, че е прав за нестабилния ядрен материал, обработван в лагера.

— Каза ти, че машините няма да копаят, така ли? — попита Лейни, когато прелетяха над оградата, за да изминат последните осем километра до лагера.

— Господин Панатополус е силно разтревожен и иска да промени крайния срок.

— Нищо ново. Той се оплаква повече от десет души, взети заедно.

— В това е силата му, любов моя. Творческият принос на нашия Пани за света. Като че ли ще ми липсва, ако се промени.

— Какво му каза?

— Казах му, че ще накарам жена ми да се занимае с въпроса — усмихна се Крейн и вдигна вежди. — Ще го направиш, нали?

Тя кимна.

— Прилича ми пак на проблем с калибрирането. След известно време копачките излизат от строя и никой не го забелязва, докато не спрат да работят.

Те заобиколиха двуетажната постройка, която представляваше защитна обвивка на ядрения реактор — куполовидна сграда без прозорци, напomniaща на бетонна брадавица върху равната пустиня на

Бомбей Бийч. Обектът се намираше на източния бряг на езерото Солтън, на няколко километра от голяма пенсионерска общност. Още по на изток беше планината Сан Бернардино. Солтън блестеше като диамант под яркото утринно слънце. Четирийсет километра дълго и шестнайсет широко, езерото се бе появило през 1905 г., когато р. Колорадо разрушила шлюзовете и наводнила района. Макар да го наричаха море, Солтън всъщност представляваше плитко солено езеро. Проектът използваше водите му за реакторите си.

Но не това беше причината, поради която бяха избрали мястото. Солтън бе на малко повече от седемдесет метра под морското равнище, така че можеха да започнат да копаят от по-ниска точка. Нещо важно, падината Солтън се намираше точно върху основното разломно сливане в Калифорния. Разломите Сан Андреас и Импириъл се сливаха под езерото и под името Импириъл стигаха заедно чак до Калифорнийския залив. Оттам продължаваха на север и се пресичаха с други разломи и недействащи в момента вулкани. Солтън не само се намираше върху Сан Андреас, но и върху поне още три разлома едновременно. Глобусът показваше колко важно е да се стигне до тези други разломи, защото бе демонстрирал, че до 2070 г., тринайсет години след превръщането на Южна Калифорния в остров Байя, останалата част от щата щеше да се пропука точно през езерото от мексиканската граница до Орегон и да направи Калифорния стърчащ полуостров, а Тихият океан щеше да стигне до Аризона и Невада.

Крейн възнамеряваше да предотврати всичко това с една смела операция, която трябваше да се проведе след две седмици.

Той приземи хелоса до сградата. В момента работници я миеха след снощното преминаване на облака „Масада“. Облакът най-последно започваше да се разпръсва и през следващите няколко години щеше да изчезне. Край и начало. Трите месеца преди това група от четирийсет еврейски учени бяха предизвикали все още силната радиация в Израел, за да основат върху руините на сравнения със земята Йерусалим херметично затворено селище. Куполът им граничеше с останките от западната стена, единственото, останало от построения три хилядолетия по-рано Соломонов храм. Ислямският свят беше отправил мощни протести и заплахи. Евреите останаха в Йерусалим. В земите на предците им вече се бяха родили две бебета.

„Колелото се върти — беше си помислил тогава Крейн. — Трябва да приемеш това, брат Ишмаил.“

Излязоха от машината и се насочиха към многобройните, пръснати из солената равнина малки постройки. Това бяха казарми за постоянните военни подразделения, кафене и сграда за развлечения, складове и паркинг, където „живееха“ всички странни човекоподобни земекопни машини на господин Панатополус. В далечината се издигаше шейсетметров хълм от изкопана скала и пръст, който бе най-високата точка в непосредствено заобикалящия ги район.

Асансьорът до пещерата приличаше просто на една от сградите. Беше триетажен и също нямаше прозорци. Горещият пустинен вятър навяваше върху лагера жълт прах. Те бързо тръгнаха към входа. Лейни носеше Чарли. Тя свали широкополата шапка над лицето му, за да скрие устата му от праха, но детето отново я вдигна. Бе свикнало с пустинята.

Вратата се задейства автоматично от гласа на Крейн и тримата влязоха вътре, след което изминаха петте метра в мрака до също толкова голямата вътрешна врата, пригодена за вкарване и изкарване на тежкото оборудване. Тук бяха подложени на оптично сканиране и проверка на отпечатъците от пръстите им.

Вратите на асансьора се отвориха с хидравлично свистене. Тримата се качиха в простия метален цилиндър с височина шест и радиус девет метра. Той можеше да издържи стотина души или шейсет тона техника. Представляваше гигантски електромагнит, който използваше за енергия магнитното поле на самата Земя. Устройството висеше над трийсеткилометровата пропаст, без да го задържа външна сила. Нямаше и спирачки. Точно зад вратата бяха инсталирани два бутона, означени със стрелки нагоре и надолу.

По средата на асансьора имаше килим; удобни седалки и развлечения очакваха гостите за двайсетминутното слизване надолу. Лейни тежко се отпусна на кушетката. Чарли се нахвърли направо на холостроителя, управляема прожекция на машина за кубчета, които можеха да се подреждат в почти всякаква форма. Чарлз Крейн обичаше да ги реди чак до тавана на помещението и после да ги рита в основата, за да види как се събарят.

Крейн наблюдаваше сина си и му се радваше така, както бяха способни единствено по-възрастните бащи. Четирийсет и една

годишен, той не се чувстваше особено стар, но бе водил бурен живот, достатъчен за десет души взети заедно, в съзряването му в последните години го караше да се радва, че вижда реализирането на мечтата му. Страхуваше се, че ще загуби маниакалната енергия, която го бе тласкала досега. Сегашната му работа беше прекалено важна за хората, че да отслабва напрежението. Ставаше твърде цивилизован; скоро, подозираше той, щеше да дойде примирението... После самодоволството... а най-сетне краят на творчеството.

— Ще се наложи ли да отложиш датата? — попита Лейни, когато кулата на Чарли се събори сред тях за огромна радост на детето.

— Ще се оправим — отвърна Крейн от сгъваемия си стол. Чарли енергично разчистваше кубчетата и отново започваше да строи, този път с пирамиди. — Радвам се само, че ще свършим с това преди следващите избори.

— Може би тогава ще престане и цялото това ужасно насилие. — Тя се изтегна на кушетката. Асансьорът се движеше безшумно, освен тихото контактено изщракване на всеки десет секунди.

— Добре ли си? — попита Крейн.

— Няма ми нищо... малко съм уморена. Снощи не спях добре.

— Лоши сънища ли?

— Казах ти, че ми няма нищо.

— Лейни...

Тя напрегнато седна на ръба на кушетката.

— Спомняш ли си кошмара, който някога сънувах?

— Кошмарът от Мартиника ли? Естествено. Той изчезна, когато възвърна паметта си.

— Пак се появи — въздъхна тя. — Снощи го сънувах... — Лейни поклати глава. — Толкова... истински. Можех да усетя как огънят изгаря краката ми и писъците, и...

— Това е просто сън, Лейни — каза Крейн и се приближи до кушетката, за да седне до жена си. Той я прегърна и силно я притисна до себе си.

Тя се разтопи в обятията му.

— Най-невероятното е... мястото, мястото, където се развива сънят, много прилича на това тук.

Крейн я целуна по бузата.

— Мозъкът ти просто поставя в съня онова, което знаеш, това е всичко.

— Не — възрази Лейни и замръзна в ръцете му. — Нищо не се е променило. В сънищата ми то винаги е изглеждало така.

Крейн я обърна, за да я погледне.

— Какво представляват сънищата? — попита той.

— Случайни електрически импулси в мозъчната кора. Мозъкът ги интерпретира, както реши. — Тя издържа на погледа му. — Как е станало така, че преди четири години съм видяла това място насън?

— Съвпадение — отвърна той. — Всички пещери си приличат.

Проектът предизвикваше напрежение у всички и ученият щеше да е щастлив, като го завършеха. Когато съобщаваше за него на света, някои друг щеше да координира нещата. Крейн бе готов за почивка, копнееше да прекара известно време със семейството си.

— Може би.

Приближаваха се. Крейн усещаше намаляването на скоростта в стомаха си. Асансьорът ги остави в огромно, добре осветено фоайе с бетонни стени и стоманени подпори. От него излизаха няколко коридора, които водеха към различни части на Проекта. Те тръгнаха по административния коридор покрай рецепцията и се насочиха към компютърната зала.

Тримата спряха на прага и Лейни подаде Чарли на Крейн.

— Хайде, върви с татко си при господин Панатополус, докато мама отново вкара в действие големия проект.

— Ела, приятел — каза Крейн. — Ще идем да погледаме копачките.

— Коп-пачки! — развълнуван повтори Чарли.

Коридорът свършваше в основата на метално стълбище, на което стоеше надпис „Само за упълномощени лица“.

Пещерата беше огромна, повече от четиристотин и петдесет метра широка. Естественият ѝ таван се издигаше на трийсет метра височина. От двете ѝ страни се разклоняваха пещерите на господин Панатополус. Достатъчно просторни за камиони и други машини, те се простираха почти на пет километра във всяка посока. Яркото осветление караше мястото да блести, макар че оставаше студено при естествената подземна температура от 6 градуса по Целзий. Огромната и остъклена компютърна зала гледаше надолу към пещерата.

— Махни на майка си, приятел. Тя те чака.

Крейн и Чарли помахаха през прозореца. Лейни топло им се усмихна и им отвърна. Между Крейн и Лейни съществуваше симбиотична връзка и те свършено си подхождаха във всеки аспект от живота си. Поделяха си задълженията по грижите за Чарли, работеха, когато искаха или когато се налагаше. Повече от всичко разбираха и уважаваха онова, което движеше другия. Нито един от двамата им не играеше второстепенна роля. За първи път в живота си Крейн проумяваше поговорката „Човек не е роден, за да живее сам“.

Ученият остави Чарли на пода. Момчето веднага се насоки към триколесните колички, които използваша в пещерите Крейн побърза след него и двамата се качиха на една от тях.

— Обади се на мами — предложи той, като протегна интерфейса си към детето. Чарли незабавно го грабна и натисна нишката „П“. По слушалката на Крейн се разнесе гласът на жена му.

— Хей, ние работим тук горе.

— Да, да. Ще ми кажеш ли къде е Панатополус?

— В коридор „А“ — отвърна тя. — Най-долу.

— Благодаря, обич моя. Чао.

Ученият прекрати връзката и включи двигателя. Колата подскочи и с мъркане потегли по бетонния под. Докато пътуваха през пещерата към коридор „А“, Крейн видя резултатите от извършената работа. Право надолу в скалата бяха изсечени дупки с размерите на плувен басейн и разположени на разстояние от девет метра. Изкопите бяха заградени с парапети. Всяка дупка продължаваше шест и половина километра надолу. В центъра ѝ минаваше тръба с диаметър трийсет сантиметра, натъпкана с ядрен материал. Общо тръбите бяха сто.

Колата зави наляво и пое по коридор „А“, който се виеше покрай дупките и техните тръби, предназначени да споят раздалечените разломи, които се пресичаха из района. Намираха се толкова дълбоко под Солтън, а езерото беше толкова плитко, че експлозиите щяха да предизвикат съвсем малки вълнички.

На всеки осемстотин метра огромни екрани следяха равнището на радиация. От време на време се случваха незначителни утечки, лесно запушвани в система, която по-следващата седмица вече нямаше да съществува. С огромните количества ядрен материал, които използваша през последната година и половина, бе удивително, че не са

имали истински проблем. Тъкмо това им позволи да завършат преди определения краен срок и преди изборите, които — как очакваха всички — щяха да свършат с пълна победа на „Йо-Ю“. А това от своя страна можеше да доведе до прекратяване на Проекта, след като се разпространеше вестта за него.

Коридорът продължаваше да се извива. Навсякъде по стените му ясно се виждаха пукнатини от разломния натиск, геологическо съкровище от възможности на Природата. Когато задействаха устройствата, всичко това щеше да се превърне в стопена скала.

Стигнаха до права отсечка и видяха скалопробивачката на господин Панатополус на трийсетина метра нататък и края на коридора. Както винаги, дребният мъж ядосано се разхождаше напред-назад. Верен на думата си, щом настъпило време за изкопната работа, Крейн си спомни за човека, който им помогна да прокопаят алувиалната тиня в Рийлфут, и възложи цялата работа на Панатополус, като му предложи петдесет процента отгоре, ако свърши до края на март.

— Вече беше крайно време да дойдете — каза Пани, когато спряха до него. Мъжът се отпусна и на лицето му се изписа усмивка в мига, в който видя Чарли.

— Хей, та това е голямото ми момче — продължи Панатополус и извади детето от колата, за да го вдигне във въздуха. Чарли се засмя, но ръцете му бяха впити в триметровата копачка, която приличаше на богомолка. — Ти растеш с всеки изминал ден.

Чарли беше неофициалният талисман на Проекта, буквално израснал под внимателните погледи на шейсетте служители.

Крейн се приближи до машината, чиято муцуна бе потънала в полуизкопаната дупка. Дъното ѝ беше прекалено дълбоко, за да може да го види. Точно в отвора ѝ висеше клетка с размерите на човек. Тези устройства бяха предназначени за спускане на работници долу, които проверяваха за утечки в ядрото и накрая щяха да задействат хилядите килограми пластичен взрив в тръбите. Това щеше да постави началото на ядрената реакция.

Копачката имаше мощен свредел, който буквално кълцаше скалата. Надробеният камък се изсмукваше по тръбата и потъваше във вътрешността на машината, дълга цилиндрична камера, която използваше ултразвук, за да превърне скалата в прах. После го

изхвърляше в каросерията на чакащия самосвал, който го откарваше до изкуствената планина на повърхността.

Панатополус отнесе Чарли при баща му.

— Щях да съм свършил с това, ако не бях вързан за проклетите ви компютри. Дупката си е дупка. Защо трябва да проверявате дупките ми?

— Вие знаете много за дупките — отвърна Крейн. — Аз пък знам какво има в тях.

— Няма нищо. Празни са.

Крейн му се усмихна.

— Колко тежи един облак? — попита той.

— Какво?

Интерфейсът на учения изпиука на канала на Лейни. Той го включи.

— В момента гледам към една бездействаща копачка — обяви той. — Казвай.

— Да не си посмял да оставиш Чарли на земята близо до онази открита дупка — нареди по слушалката му тя.

— Слушам.

— Кажи на нещастния ни приятел, че трябва да преизчисли центъра на копачката си с 0.095 см под ъгъл от 23 градуса...

— 0.095 см под ъгъл от 23 градуса — повтори Крейн. Панатополус изруга, после се извини на Чарли.

— ... в момента е стигнал до разломната част от тунела. Компютрите няма да се справят с присъщото несъответствие на движещ се тунел.

— Ясно. Нещо друго?

Тя помълча в продължение на няколко секунди.

— Лейни?

— Пристигнаха две групи за предвидената обиколка.

— И?

— Едната от тях е малка група от Ислямския щат.

— Какво? Изобщо не съм упълном...

— Съжалявам, Крейн — тихо го прекъсна тя. — Вчера ми се обади Съми и ме попита дали бихме направили това като лична услуга, навярно като начин за ограничаване на насието. Теб те нямаше, аз бях затънала до уши... Съгласих се и после забравих да ти кажа.

— Не пускай никой да мине покрай рецепцията. Веднага идвам — каза Крейн, вече протегнал ръце да поеме Чарли от Панатополус. Ученият беше толкова известен, че привличаше огромно внимание. В началото на работата им хората бяха вдигнали страшна врява да дойдат на обекта, за да видят Крейн. Най-добрата пропаганда, решиха те, бе да приемат няколко групи за ограничена обиколка, съсредоточена върху геологията на пещерата. Всичко това като част от маскировката, която целеше да запази проекта в тайна.

— Крейн — обади се Лейни. — Дан е заедно с тях.

В гърдите му избухна ярост.

— Не мога да повярвам, че има нахалството да дойде тук.

— Гледам право към него — отвърна тя.

Абу Талиб неспокойно стоеше в препълнената гардеробна, заедно с Мартин Азиз и Хадиджа, която беше бременна с второто им дете. Изпълваше го омраза към Крейн и сега вече знаеше, че я бе изпитвал още от самото начало, но че в онези дни я беше потискал.

Тук, в пещерите на лудостта на Крейн, той познаваше структурата на Злото. Из стаята се разнасяше крякането на петокласниците от тайландската прогимназия, преследвани от учителя им, който се опитваше да ги успокои. Талиб не забелязваше нищо. Той се вслушваше в звуците: механични шумове, гласове на работници, бръмченето на вентилационната инсталация. Това бяха звуците на функционираща система, Крейновата игра на Господ. Дори преди да изпитваше известни съмнения в подозренията си, сега вече бе уверен. Нямахме нужда да се оглежда. Знаеше, че долу има шахти, много шахти и че всички те са пълни с ядрени експлозиви.

Макар самият той да беше безбожник, Талиб бе изключително чувствителен към идеите за природния закон. Земята беше добра, резултат от всичко онова, което бе станало преди. Процесите ѝ бяха свещени. Да ги изучават, естествено, да се опитват да живеят в хармония с тях, абсолютно. Но да ги контролират? Богохулство. Той се замисли за Нютоновите закони за движението — всяко действие има равно по големина и противоположно по посока противодействие. Какво ли щеше да е противодействието на Земята спрямо насието на Крейн?

Абу Талиб усети как в него се надига гняв. Той носеше на плещите си бремето на справедливостта. Трябваше да направи онова, което не можеше да стори никой друг — да спре безумеца, преди да е унищожил планетата.

— Не мога да повярвам, че наистина си дошъл тук.

Талиб рязко обърна глава в посоката, откъдето идваше гласът на Крейн. Придружаваха го двама полицаи, малко назад стоеше Лейни с детето им на ръце, нейното бяло дете.

— А аз не мога да повярвам, че наистина ще направиш това — отвърна той.

Лейни си проби път през полицаите и влезе в стаята.

— Здравейте, деца — обърна се тя към петокласниците, престанали да си играят, когато чуха размяната на реплики между двамата мъже. — Ще помоля всички ви да си изберете шкафчета и да свалите комуникационните уреди, които може би носите. Изключете слушалките си. Свалете интерфейсите си и ги приберете в шкафчетата.

Децата се подчиниха.

— Благодаря ви — каза Лейни. — А сега, моля ви, тръгнете с полицаия, който ще ви разведе край скалите и ще ви покаже залата със скъпоценните камъни.

Учениците се струпаха зад един от безизразните охранители. Крейн и другите полицаи влязоха в стаята и заобиколиха тримата.

— И колко души си убил днес, Дан? — попита Крейн. — Успяхме ли вече да надхвърлим трите хиляди?

— Остави го на мира — обади се Хадиджа. — Ние се борим за свобода. Във войните загиват хора.

— Вие трябва да сте жена му — предположи Крейн и се приближи до нея.

— Няма да обърна внимание на това, Крейн, тъй като не става дума за ИЩ — рече Талиб. — Тук съм, за да ти дам последна възможност да дойдеш на себе си. Моля те, спри това безумие още сега. Сложи край на всичко.

— Познаваш ме отлично и знаеш, че няма да го направя — отвърна Крейн.

— Но аз изобщо не ви познавам, доктор Крейн — намеси се Мартин Азиз.

Крейн погледна към облечения в бяла роба мъж.

— Вие пък кой сте?

— Някой, който мрази насилието, колкото и вие самия — отговори Азиз.

— Тогава сте попаднал в лоша компания.

Лейни пристъпи напред с детето. Стомахът на Талиб се сви.

— Здравей, Дан — тихо каза тя и скръсти ръце, за да спре треперенето им.

— Значи ти си Лейни — обади се Хадиджа и застана между жената и Абу. — Аз съм Хадиджа, съпругата на Абу Талиб. Имаш красив син.

— Благодаря ти — отвърна Лейни, все още без да откъсва поглед от Талиб. — Чувам, че имаш дъщеря?

— И скоро ще има син — заяви Хадиджа, като потупа корема си. — Синът ти наследил ли е безумието на баща си?

— Надявам се — студено каза Лейни, като продължаваше да гледа Талиб. — Защо не ни оставиш на мира, Дан? Какво сме ти направили?

Почувствал, че решимостта му се пропуква, той откъсна очи от нея.

— Ти не разбираш — рече Талиб. — Лейни, този човек може да унищожи планетата!

— Добре — намеси се Крейн. — Искам да се махнете.

Талиб не знаеше Крейн да е мразил някого, но сега можеше да усети омразата, излъчвана на пулсиращи вълни от учения. Врагът. Той не възрази срещу заповедта му.

Върнаха се от компютърната зала в помещението за обработка на скъпоценни камъни, точно пред което метеше чистач. Когато Талиб минаваше покрай него, в джоба на якето му се плъзна диск.

Влязоха вътре и Талиб извади диска от джоба си, пъхва го в процепа на интерфейса си и го изкопира. После се закашля, за да заглуши пиукането, което съобщаваше за края на копирането, извади диска и го пусна в кофата за боклук до вратата, докато чистачът влизаше в стаята.

Крейн и ФПС ги отведоха обратно при асансьорите, а след няколко минути по коридора се появиха петокласниците, за да се присъединят към тях. Докато влизаха в огромния асансьор, Крейн хвана Талиб за ръката и яростно го изгледа.

— Не знам какво правиш тук след цялото това време — каза той, — но ти е за последен път. Даже не искам, нито пък възнамерявам да виждам пак лицето ти.

— Махни си ръката — отвърна Талиб и рязко се освободи. Вратата се затвори зад него.

Последното нещо, което Крейн видя, бяха очите му, огнени като лава от омраза.

— Крейн! — извика Лейни, която тичаше по коридора към него. Чарли весело я беше възседнал. — Крейн!

Останала без дъх, тя стигна до мъжа си и се намръщи към затворените врати на асансьора. — Тръгнаха си — каза Лейни.

— Незабавно. Разбира се. Случи ли се нещо?

— Липсва ни един диск.

— Кой?

— Основни строителни схеми, модели, структурен анализ.

— Покажи ми — каза той, вече запътил се нататък по коридора. — Ако са взели нещо, имаме време да ги спрем на повърхността.

Втурнаха се в мрачната и студена компютърна зала, изселена в голата скала.

— Извадих го — поясни Лейни, — за да проверя проблемите на Пани с центрирането, после го сложих точно...

— Тук ли? — попита Крейн, като посегна към малък диск от другата страна на клавиатурата и го вдигна, за да ѝ го покаже.

— Той е! — отвърна тя и го взе, за да го прибере в секретната кутия. После се обърна и твърдо го погледна. — Не го оставих там.

— Сигурна ли си?

Тя кимна и Крейн погледна нагоре към тавана, сякаш през здравата скала можеше да види Талиб.

[1] На английски инициалите на „Йо-Ю“, „YOU“, означават „ти“, „на теб“. — Б.пр. ↑

18. СКРИТИ РАЗЛОМИ

Проектът „Импириъл вали“, 30 юни 2028 г., 21:18 ч.

В пещерата отекваше гласът на Хари Уетстоун, който говореше от издигнатия в централната зала малък подиум пред служителите, работещи в Проекта. Крейн го гледаше със странно чувство за спокойствие, за победа над демоните.

— Тази вечер сме застанали на исторически кръстопът — каза Стоуни. Изглеждаше крехък и остарял. — Никога не съм си мислил, че ще стоя вътре в бомба, още по-малко в най-голямата бомба в историята на света. Никога не съм си мислил, че ще искам да видя бомбата да избухва, но в този случай нямам търпение. Стоим на ръба на следващата стъпка на човечеството — опитомяването на собствената ни околна среда за доброто не само на живите днес, но и на всички, които някога ще се родят. И съм горд, че взех скромно участие в нейното осъществяване. Казвам „скромно участие“, защото в постигането на тази велика цел главната роля се пада на една-единствена личност, човек, чиято прозорливост и неуморна всеотдайност направиха възможен този гигантски скок — Люис Крейн!

От събралите се седемдесет души се разнесоха викове и аплодисменти, които звучаха по-силно заради ехото. Сред присъстващите бяха участниците в Проекта, политиците и поддръжниците, които се бяха посветили на мечтата на Крейн — Съми Чан, Кейт Мастърс, Стоуни, г-ца Цао и Тан, Бърт Хил и основните членове на Фондацията.

Крейн махна с ръка на тълпата и Уетстоун вдигна чаша с шампанско.

— За теб, Крейн! — извика той. — Ти отправи предизвикателство към невъзможното с нечувана дързост!

Всички отпиха и Лейни се приближи да стисне силно здравата му ръка.

— Ти успя — рече тя и го целуна по бузата. — Наистина успя.

— Всички успяхме — поправи я Крейн. — Всички тук помогнаха за това... особено ти.

— Но ти си опорната точка, Крейн.

— Добре ли си? — попита я той. През целия ден се бе тревожил за нея. Физически тя беше тук, но изглеждаше потънала в мислите си, мисли, които не изразяваше с думи.

— Чувствам се странно — отвърна Лейни. — Постигнахме страхотен успех.

— Да — кимна той и силно я притисна към себе си, опивайки се от чувствата ѝ, от нейния аромат. — Толкова те обичам.

— О, Крейн — възкликна жена му и силно го целуна по устата, после се усмихна нагоре към очите му, — никога няма да проумееш... никога няма да разбереш магията, която направи в живота ми.

— Мога ли изобщо да го разбера? — промълви той. — Никога не съм живял истински, преди да те срещна. Съпруга... семейство — никога не съм мислил, че тези неща са възможни за мен, аз...

Тя го целуна, за да го накара да замълчи, после каза нещо съвсем странно:

— Никога не забравяй миговете, които сме прекарвали заедно — съвсем сериозно прошепна Лейни. — Така винаги ще остана с теб.

Нещо в начина, по който произнесе тези думи, го смрази до дъното на душата му. Космите на тила му настръхнаха.

— Поздравления, Крейн — приближи се господин Муи и официално се поклони. — Свършихте преждевременно, вместихте се в бюджета, нямахте трудови, нито научни проблеми. Платихте за всичко сам и обещахте преди да си тръгнете, да възстановите естественото състояние на района. Вие сте човек на честта, сър. Оценявам това.

— А аз оценявам обвързването на „Лиян Инт.“ с нашата цел — също се поклони ученият. — Не се огънахте, даже под оказания ви натиск.

Господин Муи отново се поклони. Усмивната, Лейни каза:

— Е, само след дванайсет часа ще настъпи кулминацията на проекта — и на мечтата на съпруга ми. Извинете ме, господа. Изглежда съм загубила сина си.

Тя ги остави, макар че Чарли беше само извинение. Знаеше точно къде е оставила сина си. Тази вечер Лейни правеше всичко по силите си, за да се овладее. Докато останалите празнуваха, тя бе

потънала в себе си, изпълнена със страх. Сънищата ѝ за смърт бяха по-силни от всякога и днес през целия ден беше чувствала, че около нея се носи някаква обреченост. Не можеше да се отърси от нея и прекара по-голямата част от времето си, като се опитваше да скрие греховете си от другите.

Кейт влачеше Чарли наоколо със себе си. Краката на момчето рядко докосваха земята. Кейт и Съми разговаряха до шведската маса, а момчето постоянно отмъкваше сандвичи, които успешно хвърляше по всеки, минал наблизо.

Лейни си пробви път през възбудената тълпа към тях и хвана ръката на Чарли точно в момента, в който се готвеше да запрати нова кулинарна ракета по ниска траектория право към главата на Уетстоун.

— Кой кого гледа? — попита тя и взе на ръце детето, което започваше да се уморява и ставаше раздражително. Отдавна беше минало времето му за лягане.

— Винаги съм предпочитала ролята на леля пред майчинството — заяви Кейт и заглади пайетите си. — Поиграй си с тях, изтощи ги, после ги върни обратно на мама.

— Имаш прекрасно дете — каза Съми и се обърна наляво към празния въздух. — Ти как мислиш, Пол?

— Пол ли?

— Извинявай — рече Съми и поклати глава. — Нека ви запозная. Пол, това е Елена Кинг Крейн.

— Н-наричай ме Лейни — отвърна тя и погледна към Кейт с присвити очи.

— Пол е чип-творение на Съми — поясни Кейт. — Приятел от собствения ѝ ум. Някой, с когото да разговаря, да споделя.

— Искаш да кажеш нещо като въображаем приятел, така ли? — попита Лейни.

Вперила очи в празния въздух, Съми се засмя с Пол.

— Въображаем за теб — възрази тя и погледна към нея. — За мен той е моята по-добра половина. Интелигентен е, разумен... обича да прави различни неща: да пътува, да ходи на купони и на екскурзии. Всъщност, двамата се чудехме дали ще имате нещо против, ако пообиколим тук долу?

— Ами, естествено — махна с ръка Лейни. — Вземете някоя от колите, паркирани под компютърната зала. Отидете където си поискате, но внимавайте за ядрените заряди. Ако паднете в някоя от дупките, ще летите без спиране шест и половина километра до дъното ѝ.

— Благодаря — усмихна се Съми, после се обърна към Пол. — Да вървим.

Те се отдалечиха и Лейни погледна към Мастърс.

— Наред ли е Съми?

— Да — засмя се Кейт. — Това е продукт на „Йо-Ю“. Чипът извлича информация направо от подсъзнанието, но запазва и стария опит, нещо като втори мозък, който позволява да си спомняш всяко преживяване с „приятеля“ си и после да продължаваш оттам нататък. Прекарала си прекалено дълго време под земята, иначе щеше да го забележиш при страшно много хора. Чипът е възможност за самотниците да си намерят компания. Нещо повече, по-възрастните хора, които не само са самотни, но и сами, откриват цял нов свят от привързаност и щастие с партньор, който не ги подлага на напрежение и не ги преценява постоянно.

— Но Съми е вицепрезидент на Съединените щати — каза Лейни. — Винаги ли се държи така в обществото?

— Невинаги — усмихна се Кейт, — но много често. Според мен, Пол е сравнително настоятелен в това, че не иска да пропусне каквото и да е.

— Най-добре да ме предупреждаваш, когато е наоколо. Не искам да го настъпя по пръстите на краката или нещо подобно.

— Чипът е много подвижен. Избягва контакт с други.

— Държиш се сякаш разговаряме за действителна личност.

— Също толкова действителна, колкото и Съми, предполагам — отвърна Кейт. — Ами ти? Не изглеждаш толкова развълнувана, колкото очаквах, в най-важния ден от живота си.

— Личи ли си?

— Всъщност, изглеждаш уплашена, миличка. Какво има?

— Не зная — призна Лейни и силно притисна Чарли към гърдите си, като допря буза до него. — Тази пещера започва да ми действа като... крипта или нещо подобно. Когато всичко свърши, не искам да влизам в каквато и да е пещера, докато съм жива.

- Ти си вторият човек тази вечер, когото чувам да го казва.
- Кой е другият?
- Бърт Хил.

Бърт Хил се намираше на дъното на тръба №33 и систематично проверяваше за конспиратори. Беше излязъл от клетката и обикаляше ядрената сърцевина, пътуване, което продължи десет секунди. Чувстваше опасността навсякъде около себе си по същия начин, както преди доктор Крейн да го вземе от болницата и да му даде работа. Сякаш се спускаше и го обгръщаше внезапен студ, той можеше да усети ледената ръка на предателството, която стискаше сърцето му.

Хил вдигна поглед и видя бледата светлина, блестящата точка на шест и половина километра нагоре, гигантско око, което гледаше надолу към него. Той се върна в клетката и натисна лоста. Устройството тихо забръмча и започна да се издига. По стената имаше цифри, които показваха на каква дълбочина се намира. Покрай самата стена бяха натрупани експлозивите. Тази вечер изобщо нямаше да успее да провери всичките стотици тръби. Трябваше да измисли нещо друго. В този момент му хрумна идея.

Крейн седеше с Уетстоун в компютърната зала. По изключение Стоуни беше по-пиян от учения. Макар че, помисли си Крейн, това не бе съвсем вярно. Откакто Лейни беше завладяла душата му, той почти не пиеше. Двамата наблюдаваха празненството през прозореца, слушаха приглушения му шум.

— Не ти ли прилича понякога на сън? — попита Уетстоун. Кожата му бе бледа, почти прозрачна, устните му бяха поморавели.

— Всичко това ли? — попита Крейн. — Всъщност, не на сън. По дяволите, присъствах тук на всяка лопата пръст, изровена от тази смрадлива пустиня. За мен това е съвсем реално. Но... наистина има нещо... не знам как да го изразя.

— Нека ти помогна — усмихна се Стоуни. — Посветил си целия си живот на една мисъл, на една цел. Сега, когато почти си я постигнал, се чувстваш някак си без почва под краката, може би даже излишен.

— Значи и ти си го изпитвал, нали?

— Тъкмо това изпитвах, когато се запознах с теб, момчето ми. Човек не може да направи толкова много пари, без да загуби огъня си. Ти и безумните ти идеи върнаха огъня в живота ми. И сега чувствам, че животът ми не е отишъл напразно.

— И какво ще правим сега?

— Аз умирам, Крейн.

— О, я стига, Стоуни. Тази вечер не е...

— Не — прекъсна го Уетстоун. — Вярно е. Животът ми на бясно разсипничество най-после ме настигна.

— Не може ли да се направи нещо?

Уетстоун сви рамене.

— Лекарите имат всички онези необикновени машинки, които поддържат живота на богатите десетилетия, след като би трябвало да сме мъртви. Но това не е за мен. Прекалено чудовищно е. Живях като човек. Няма да умра като Аспираторна клапа А-57 на някоя проклета машина.

— Колко ти остава?

Мъжът замислено го погледна.

— Колко време трябва на едно листо да се откъсне от дървото през есента и да полети към земята? Сега е есен, Крейн.

Ученият му отправи поглед, в който нямаше жалост или мъка. И двамата бяха мъже, които знаеха какво е смъртта, и не се бояха от нея.

— Ще ми липсваш — каза той.

— На теб и на бившите ми жени — весело се засмя Стоуни. — Сега те ще трябва да намерят начин да се издържат сами. Оставям всичко на Фондацията.

— Фондацията не се нуждае от парите ти.

— Познавам те, Крейн. Зная как мислиш, как живееш. Животът ти ще продължи и след утре сутрин. Ще трябва да измислиш какво да правиш после. В този момент Фондацията си се оправя чудесно и сама. Ще се чувстваш излишен.

— Мислил съм за това.

Милиардерът остави чашата си на пода и се протегна да хване здравата ръка на Крейн.

— Ти си мъдър човек, Крейн — рече той, — но годините носят своя собствена мъдрост. Послушай ме: посвети живота си на нещо

ново, нещо добро. Ти си особено човешко същество и имаш мечти, каквито няма никой друг. Недей да губиш представата за самия себе си. Работи през последния ден от живота си толкова усилено, колкото и през първия. Ти ми показва стойността на всеотдайността. Сега ти се издължавам. Спомняш ли си облога ни за три милиарда долара?

— Дали си го спомням? Та нали той направи възможно всичко това.

— Е, в някой момент пак ще ти се прииска да заложиш три милиарда долара и старите ми кости ще затанцуват от радост в гроба, ако аз съм онзи, който може да помогне за това.

— Благодаря ти, Стоуни. За всичко. Ти ми беше като баща.

— За мен бе изключително удоволствие да те познавам, да споделям мечтите ти — отвърна Уетстоун и се изправи, като тежко се подпря на бастуна си от тенесийска топола. Той се отправи към вратата, после спря и се обърна. — Освен онзи самолет, който ти дадох на времето. — Той поклати глава. — Заради него загубих тогавашната си жена. Беше подарък за рождения ѝ ден.

— Да не би да говориш за Ивет... жената, дето се чукаше с всеки разносвач, който потропаше на вратата ѝ?

— Да. Предполагам, че си прав за нея. С напредването на възрастта откривам, че си спомням само хубавите неща. — Той продължително изгледа Крейн, после вдигна бастуна си и посочи с него. — Ще се срещнем в ада, момчето ми.

Крейн го гледаше как си тръгва и разбираше, че никога повече няма да види Стоуни. Телесните функции на милиардера се приближаваха към смъртта, но умът му можеше да продължи да се самообогатява, дори след като всичко останало се разпаднеше. Тази вечер Стоуни се бе държал достойно и Крейн се надяваше, че е наполовина толкова мъж, колкото Хари Уетстоун.

Ненадейно на вратата се появи Бърт Хил.

— Шефе, трябва да си поговорим.

— Добре — отвърна Крейн. Той се приближи до поста за наблюдение на радиацията, по който премигваха стотици зелени лампички. — За какво искаш да разговаряме?

— Колко време ще отиде да взривим това нещо? — Хил се разхождаше напред-назад и нервно си играеше с ръце.

— Не зная... около час, за да подготвим всичко, после трябва да се измъкнем, да се отдалечим на известно разстояние. Дистанционно детониране, нали знаеш.

— Дайте да разкараме всички оттук и да го направим веднага.

— Мога ли да попитам защо?

Хил се приближи до Крейн и впи безумен поглед в него.

— Защото ни наблюдават, затова. Просто си седят отзад и чакат. Чакат. Чакат да си свалим защитата.

— Кои?

— Те! — високо отвърна Хил. — Не можете ли да ги почувствате? Не усещате ли как очите им пълзят по нас?

— Не си си взел лекарството, нали, Бърт?

— Не съм си взимал лекарството от три години, докторе — отвърна мъжът. — Казвам ви: ако ще взривяваме това нещо, дайте да разкараме всички оттук и да го направим веднага!

В продължение на десет години Хил му бе служил като дясна ръка, но напрежението тук долу оказваше въздействие на всички им, реши Крейн. Беше взел Бърт заради параноята му. Може би бе дошло време да се вслуша в нея.

— Добре, да го направим — съгласи се той. — Ще започна да изкарвам хората навън, а ти се качи по сервизната шахта и провери всичко на повърхността. Претърси казармите и другите сгради. Кажи на полицията да направи проверка. Щом свършиш, се върви тук долу. Двамата с теб ще подготвим нещата. Когато решим, ще задействаме взрива. Съгласен ли си?

— Това е приказка — рече Хил. — Тръгвам.

В мига, в който Бърт излезе, една от лампите на таблото светна в червено и тихо забръмча. Крейн включи информацията за положението на екрана. Тръба № 63 в коридор „Б“ имаше утечка на малко количество радиация, нищо сериозно, но достатъчно оправдание, за да изведе хората на повърхността.

Ученият откри, че идеята му харесва. Всъщност, нямаше търпение да свърши с това.

Абу Галиб стоеше до едно от юковите дървета и през закопчания на главата му инфрачервен бинокъл наблюдаваше полицаите, които

обикаляха покрай външния периметър на оградата на Проекта на Крейн на пет километра от него. Негърът водеше със себе си четирийсет мъже, скрити в подножието на Сан Бернардино и чакащи подходящия момент.

Засипваше го лавина от мисли. Лейни, детето ѝ, Крейн, Фондацията — всичко това пораждаше хаос от сблъскващи се емоции. За Бога, само да можеше да не е така. Добро. Зло. Любов. Омраза. Вярност. Абу Талиб дори вече нямаше представа какво означават тези думи. Вярата на живота му беше станала просто движение напред, топка, която се търкаляше по наклонена плоскост.

Той свали бинокъла и го закачи на един клон. Странно, това пустинно дърво, малко и голо с оскъдните листа по краищата на клоните си, му напомняше за неузрелите памукови растения. Или пък сравнението бе насилено и той мислеше за памука, защото предпочиташе да е в Ню Кайро и да се готви за жътвата, вместо да се готви за военни действия тук?

Бяха скрити в малък дол, а трите им камиона с прикачени отпред брони почти не се забелязваха под пустинния си камуфлаж.

Брат Ишмаил се приближи до него и му подаде чаша кафе.

— Нещо ново? — попита той.

— Не — отвърна Талиб. — Гостите още са там, демонстрантите си тръгнаха, а полицията се е отпуснала.

— Добре. Дай да проверим как изглеждат нещата от въздуха, след това ще направим последен инструктаж.

Върнаха се при хората си, които бяха облечени в черно и на главите им бяха нахлузени маски, в момента вдигнати над лицата им. Пустинната нощ беше ясна и студена — имаше пълнолуние. Седнали на земята, хората се бяха скупчили един до друг, за да се топят. Облегнат на една от юките, малък екран показваше излъчваната от кондора на Ишмаил картина. Птицата лениво кръжеше над проекта „Импириъл вали“.

Виждаше се смълчаният лагер, пълният с коли и хелоси паркинг. Повечето от постоянните работници живееха на няколко километра от него в Найланд. Когато си тръгнаха, паркингът щеше да се опразни. Някакъв човек като че ли методично проверяваше външните сгради и разговаряше с охраната.

— Кой е онзи? — попита Ишмаил.

— Казва се Бърт Хил. Отговаря за дисциплината и охраната. Просто си върши работата.

— Добре. Довечера Аллах ще ни показва пътя. — Ишмаил, се обърна към другите. — Нападаме веднага, щом си тръгнат гостите — съобщавай. — Сложете си очилата и включете; на канал „С“.

Откъм групата мъже се разнесе пъшкане — през последните две седмици бяха повтаряли това много, много пъти. Те покорно сложиха очилата си и Талиб включи диска, който беше копирал в деня на посещението си в подземната гадост.

На екрана се появи виртуален план на пещерата. Образът мина покрай компютърната зала и се спусна по стълбите до централното помещение.

— Запомнете, в основата на стълбите има коли — заговори Талиб. — Ще ги използвате. Червената група ще тръгне по коридора вляво... виждате ли го? Това е коридор „А“. Структурата не е предназначена да издържи дълго, така че не е стабилна. Червената група ще постави бомбите с часовников механизъм по всички колони в този коридор. Синята група ще направи същото в коридор „Б“. Останалите от вас ще носите по три бомби всеки, нагласени да се взривят след час. Ще ги пуснете в тръбите с ядрения материал.

— Сигурен ли си, че това няма да взриви ядрените заряди? — попита Ишмаил.

Талиб въздъхна.

— Задаваш ми този въпрос за десети път и аз за десети път ти казвам, че за да взривиш ядрена бомба е нужна огромна сила, братко. Малките ни експлозивни няма да постигнат това. Само ще предизвикат утечки на радиация. След като срутим коридорите, ще стане толкова опасно, че никой няма да може да се върне там — никога. Ще се оправим и с компютърната зала. Щом свършим, бомбите в камионите ще се погрижат за шахтата. Запомнете, ако направим всичко както трябва, няма да пострада никой.

— Гостите би трябвало съвсем скоро да си тръгнат. — Ишмаил се приближи до един от камионите и повдигна камуфлажното му покривало. После се качи в каросерията и се върна оттам с два тежки куфара. Остави ги на земята и ги отвори. Оръжия. Оръжия, които започна да раздава на Плодовете на исляма.

— Какво е това? — попита Талиб, като последва Ишмаил до каросерията, на ръба на която видя сандък с амуниции. — Каза ми, че няма да има насилие — дрезгаво прошепна негърът.

Ишмаил се върна при куфара, извади малък автомат и го провесил през рамо.

— Брат Абу — отвърна той. — Ние се готвим да взривим дял подземен комплекс и ти си човекът, който организира акцията. А това според мен си е чисто насилие.

— Но оръжията — възрази Талиб. — Договорихме се да няма пострадали, да започнем едва, когато мястото се опразни.

— Чувате ли това, приятели? — високо каза Ишмаил. — Нашият брат иска да водим война без жертви.

— Аз също! — извика някой. — Поне без жертви от наша страна!

Всички се разсмяха, докато пълнеха паласките на коланите си с амуниции.

— Почакай! — Талиб хвана Ишмаил за ръката. — Не се бяхме договорили така.

Ишмаил рязко се дръпна.

— Ти си мечтател, Абу, но нямаш куража да видиш осъществяването на мечтите си. Как, по дяволите, очакваш дори само да проникнем вътре, а? Като помолиш любезните полицаи да ни поканят на чай ли?

— Просто си мислех, аз... не зная какво съм си мислил.

— Точно така — кимна Ишмаил и закопча на гърдите си ватрондаш с патрони за малкия автомат, който носеше в свободната си ръка. — Запомни, брат Талиб: революцията се подготвя от мислители, но се извършва от разбойници.

После се обърна към хората си.

— Щом сме започнали, връщане назад няма. Или ще успеем, или ще загинем. Тази вечер ще се сражаваме със самия Велик Сатана и ако се наложи, ще се бием до последния човек. Убивайте всеки или всичко, което се изпречи на пътя ви. Навярно няма да се върнем всички. Ако първи попадна в рая, аз ще подготвя пътя за вас, като опитам девиците^[1]!

Мъжете го аплодираха с размахано във въздуха оръжие. Талиб се парализира от объркване. Събитията вихрено се струпаха отгоре му.

И това вече не бяха само приказки.

Ишмаил тикна в ръката му пистолет.

— Вземи — каза той. — Сигурно ще ти потрябва.

Талиб мрачно погледна оръжието, после го напъха в колона на черния си панталон.

Крейн и Чарли махаха за сбогом на заминаващите си гости, които се качваха на асансьора и викаха последните си поздравления. Някъде далеч тихо пиукаше противорадиационната сигнализация. Щом вратите се затвориха, Лейни се изправи от компютърния пулт и се приближи, за да поеме детето от Крейн. То веднага отпусна глава върху майчиното си рамо и затвори очи, засмукало палеца си в уста.

— Сигурна ли си, че не искаш да излезеш с тях? — попита Крейн. — Мога да се задържа тук няколко часа.

Тя поклати глава.

— Чарли може да поспи в компютърната зала — отвърна Лейни. — Имам много работа, за да се приготвя за утре.

Крейн кимна.

— Мислите ни са на една и съща дължина на вълните. Двамата с Бърт решихме да пристъпим към детонацията веднага, няма причина да чакаме повече. Ще проверя утечката в №63 и незабавно започвам.

— Доста е силна — отбеляза Лейни. — Достатъчно, за да стане опасна след няколко часа. Каза ли на някой да върне асансьора долу, като стигнат на повърхността?

— Бърт е там — успокои я Крейн и поклати глава. — Той ще го свали.

— Тази вечер ли ще задействаш реакцията? — попита тя, като бавно се люлееше напред-назад с Чарли на ръце.

Ученият се усмихна.

— Да.

— Какво те накара да избързаш?

— Бърт е неспокоен... вярвам в интуицията му — каза Крейн и вдигна вежди. — Ти започваш да изпитваш клаустрофобия. А всичко е абсолютно готово. Защо да чакаме?

Те поеха назад по коридора към компютърната зала.

— Аз съм добре — въздъхна тя, — но имам чувството, че е пълно с инспектори и официални лица...

— А също с демонстранти и терористи. Ако на някого не му харесва, може да ме даде под съд.

Двамата се засмяха и Лейни продължително го целуна, когато стигнаха до вратата на компютърната зала.

— Вече изглеждаш по-щастлива — рече той.

— Шегуваш ли се? Не можеш да си представиш колко съм щастлива, че ще се измъкна от това място. Сега ще вляза в тази стая, ще си събера личните вещи, ще изключа системите, ще поставя пластичен експлозив и край. Откъде искаш да задействаш реакцията?

Той я притисна към вратата.

— От къщи... докато се любим. Ще накараме земята да се разтърси.

— Ти вече знаеш как да го правиш, скъпи — каза тя и отново го целуна. — Хайде да отлетим за Фондацията още тази вечер. Имаме ли... хм... някъде друга къща?

— Поне на мен не ми е известно.

— Може би не е зле да помислим и да си купим. В някой момент Чарли ще трябва да разбере, че не е единственото дете на света.

— Слушам — отвърна той. — Всъщност, след като свършим тук, има много неща, които можем да направим. Хайде да си вземем почивка. Да тръгнем още утре. Какво ще ни спре? Ще захвърлим интерфейсите си и ще се върнем сред природата.

— Откога не си взимал почивка?

— Никога не съм го правил — призна Крейн. — Та си помислих, че може да е забавно да опитам.

— Ще повярвам, когато го видя с очите си.

— Ще го видиш. Обещавам.

[1] Според ислямската религия, красиви девиси очакват в рая всички правоверни мюсюлмани. — Б.пр. ↑

19. СМЪРТЕН ТАНЦ

Проектът „Импириъл вали“, 30 юни 2028 г., две минути преди полунощ

Стомахът на Абу Талиб се беше свил на топка, докато гледаше гостите да излизат от асансьорния тунел и да се насочват към колите и хелосите си. Почувства се още по-зле дори от тогава, когато научи за „Северозападни скъпоценни камъни“, когато разбра, че е измама и се насили да излезе с публични атаки срещу Крейн.

В нощното небе се издигнаха няколко хелоса и полетяха на север. По пътя от паркинга към предните порти се занизаха автомобили.

— Това е — каза Ишмаил. — Ще ни посрещнат с газ, предизвикващ гадене, и дезориентиращи звукови вълни. — Годиците на бунтове бяха научили и него, и неговите Плодове на исляма. — Кислородните тръби в маските ще ви предпазят. Ако някой от вас има слушалка, нека я изключи. Ако не го направите, ще излъчат звука право в главите ви. Следвайте задачите си и дръжте заглушителите в ушите си. Те имат електрически водни оръдия, но ние ще ги смажем под гумите си, преди да успеят да ги задействат. Знаете си работата. По машините!

С викове и насърчения, за да повдигнат духа си за битката, мъжете се качиха на камионите. Замръзнал на място, Талиб можеше само да гледа.

— Ако не си достатъчно убеден, остани тук — презрително изсумтя Ишмаил.

— Хелосът на Крейн е още на паркинга — каза Талиб и посочи към екрана.

— Наистина ли? — Ишмаил погледна, за да се увери. — Аллах ни е благословил. Можем да се погрижим едновременно и за богохулството, и за богохулника. Идваш ли?

Вцепенението на Талиб внезапно изчезна и той извика:

— Разбира се, че идвам. — После побърза след брат Ишмаил. — Но се разбрахме: никакви убийства.

Талиб седна на мястото до шофьора, докато Ишмаил се качи зад волана. В далечината от портите на лагера се точеше колона от фарове, които се отправяха на юг.

Маската на брат Ишмаил все още беше вдигната над лицето му и очите му решително блестяха на звездната светлина. Той включи двигателя и камионът потегли напред. Бронята му сочеше към портите на пет километра от тях. Устата на Ишмаил бе отворена и зъбите му бяха оголени.

— Дори няма да ни забележат, докато не връхлетим върху тях — тихо каза той.

— Моля те — прошепна Талиб. — Обещай ми да не нараняваш Крейн, ако го откриеш.

— Няма да го нараня — отвърна Ишмаил. — Ще го убия.

— Ишмаил...

— Наслаждавай се — прекъсна го Ишмаил. — Скоро ще видиш правосъдието в най-чистия му вид.

После протегна ръка и включи всички камери, които носеха със себе си, включително и една в камиона. И Ишмаил, и Талиб с открити лица вече се излъчваха по Мрежата.

Сега трите камиона се носеха успоредно по неравната земя на трийсет метра един от друг. Предупредителните прожектори на лагерната ограда блестяха с яркочервена светлина, която превръщаше нощта в ден. Освен видимото зрелище бяха приготвили предварително записана, грижливо изпипана от Ишмаил реч, която обясняваше целта на святата им мисия.

— Хайде! — извика Ишмаил. Той включи звукозаглушителите в ушите си, свали маската над лицето си и дръпна надолу качулката на бурнуса си.

Талиб се запипка след него — умът му се бе вцепенил, сърцето му бясно туптеше, от тялото му се изливаше пот. Газ!

Караха на сляпо през облаци от смъртоносен газ. И двата свалиха очилата си и превключиха на инфрачервено виждане. Талиб не можеше да овладее треперенето си, устата му бе пресъхнала. Какво правеше тук? Каква лудост го доведе в този камион?

С продължителен остър звук те се врязаха в бодливата тел на оградата. Мрежата увисна на бронята, после полетя назад и смаза

предното им стъкло, превръщайки го в калейдоскоп от паяжини сред гъстия дим.

Той се обърна към Ишмаил, който вдигна автомата си и го опря в стъклото, а после натисна спусъка и отнесе останките му. Изведнъж пред тях се появи човек. Бронята го блъсна на равнището на коленете и го преряза на две. Тялото му отскочи върху капака и главата му проби остатъците стъклото пред Талиб. От дупките за очите и устата в усмихнатата ФПС-маска на все още живия мъж се лееше кръв, ръцете му бясно се размахваха от двете страни на разбитото стъкло.

В черепа на Талиб се разнесе собственият му крясък.

Бърт Хил току-що беше влязъл в един от складовете, за да остави намерената навън лопата, когато чу напомнящата пукот от фойерверки стрелба. Той предпазливо погледна през малкото прозорче на вратата и видя трите камиона да влизат в лагера.

Охраната бе преодоляна за секунди. Защитните ѝ системи бяха безполезни срещу свирепата изненадваща атака. Един от камионите се насочи към казармите, другите два летяха право към сградата на асансьора.

Казармите избухнаха в експлозии. Първият камион, който стигна до асансьора, заора през бетонния коридор към него. Във всички посоки се разхвърчаха парчета бетон, а откъм казармата се разнесоха изстрели, придружени от викове.

Бърт понечи да включи интерфейса си на спешния канал на Крейн, после замръзна. Сигурно щяха да сканират за електронно излъчване. Ако се свържеше с шефа си, щяха да разберат, че Крейн и семейството му са долу. Щяха да разберат и къде е самият той. В пещерата нямаше къде да се скрие човек, освен в тръбите. В момента негов единствен съюзник бе мълчанието. Щеше да вземе сервизния асансьор и да заеме позиция в тръбите.

Все още с лопата в ръка, Хил се насочи към задната част на складовото помещение и задейства с глас вратите на малкия асансьор, който обслужваше намотките на главния подежник. Той не беше толкова бърз, колкото големия, но щеше да го свали долу достатъчно скоро.

Абу Талиб изскочи от камиона, вдигна маската си и повърна. Забилият се в стъклото им полицаи накрая беше умрял, но не и преди да изхвърли по-голямата част от кръвта си през сънната си артерия върху Талиб. Мъртвецът продължаваше да лежи върху предния капак на камиона. Дрехите на Талиб лъцяха от кръв, тъмна кръв, и бяха натежали от нея.

Из лагера се носеше дим, пицяха алармени сигнали. Автоматичната стрелба довърши останалите в казармените помещения полицаи. Талиб бе изпаднал в шок.

Маскирани мъже натоварени с бомби и оръжие, скачаха от каросерията на камиона сред развалините на коридора, който водеше към асансьора. По знак на Ишмаил всички, които имаха слушалки, деактивираха звукозаглушителите си.

— Аллах е велик! — извика Ишмаил. — И ние сме негови оръдия!

Ишмаил хвана Талиб за ръката и го задърпа към пулта за действие на вратите.

— Как работи? — попита той. — Бързо!

— Очно сканиране — отвърна Талиб. — Хм... хм... отпечатъци от пръсти. Съжалявам, аз...

— Доведете затворника! — нареди Ишмаил. Спирачките на третия камион изскърцаха и до голямата плъзгаща се врата докараха един от полицаите.

Ишмаил смъкна маската му и под нея се показа жена. Устните ѝ беззвучно мърдаха, очите ѝ гледаха апатично. Изпод лъскавата ѝ бяла униформа бликаше кръв. Ишмаил блъсна лицето ѝ до сканиращия екран, а Талиб притисна палеца ѝ върху плочката. Светлините светнаха в зелено и голямата врата се отвори под радостните възгласи на Плодовете на исляма.

Ишмаил блъсна жената настрани. Тя се плъзна надолу по стената и седна долу. Мъжът ритна тялото ѝ към отвора на вратата, за да ѝ попречи да се затвори.

— Вкарайте камиона с бомбата! — извика той. Машината потегли напред. Мъжете тръгнаха от двете ѝ страни. Талиб бавно, сякаш насън, влезе вътре.

Камионът спря по средата на асансьора, като разблъска мебелите настрани. Влязоха и останалите бунтовници. Задачата на камиона беше да разруши асансьорната шахта и да затвори всичко долу като в саркофаг.

Ишмаил изблъска навън тялото на полицайката и вратата незабавно се затвори. Той се приближи до Талиб.

— Вземи се е ръце, братко — каза Ишмаил. — Бъди мъж.

— Ако Крейн е там долу — отвърна Талиб, — може и жена и синът му да са с него.

Ишмаил доволно се усмихна.

— Така ще можем да унищожим цялото змийско гнездо — заяви той, после се обърна към човека, който седеше на шофьорското място в камиона. — Включи брояча на бомбата. Братя, имаме точно един час, преди шахтата да се взриви.

Талиб усети рязкото потегляне на асансьора, който после започна да забавя спускането си към преизподнята.

От компютърната зала Лейни Крейн чу звънеца, сигнализиращ за пристигането на асансьора, последван от много гласове. За миг си помисли, че поради някаква причина са се върнали гостите. После кънтящият глас на Мохамед Ишмаил ѝ съобщи, че настъпва краят на света.

Тя грабна спящия Чарли от одеялото върху пода и се втурна по коридора към стълбите.

Чарли се събуди и се разплака. Лейни затисна устата му длан и зави надясно в основата на стълбището, подмина редицата от коли и се затича към сервизния асансьор. Стигала там, тя натисна бутона.

— Съжалявам — обади се приятен компютърен глас, — но сервизният асансьор е зает.

Можеше да чуе, че влизат в компютърната зала, чуваше стрелбата им и трясъка на предмети, разбиващи се в бетонния под. От наблюдателната кабина избухнаха огромни парчета стъкло и обсипаха нея и Чарли, който пицеше от ужас.

Лейни се хвърли обратно към колите и се метна на една от тях, поемайки по коридор „Б“, здраво стиснала детето с дясната си ръка. Бягаше, защото трябваше... макар да знаеше, че няма къде да отиде.

На дълбочина пет и половина километра в тръба № 63, Крейн стоеше в херметичната си асансьорна клетка и правеше проверка на утечката. Минимална. Нямаше да попречи на взрива. Не трябваше да облича противорадиационния си костюм, който силно затрудняваше движенията му. Костюмът беше огромен и горещ, твърдата му външна повърхност бе предназначена да предпазва от падащи останки. Даже, камъче, паднало от шест и половина километра, можеше да е смъртоносно.

Стори му се, че отгоре се разнася тих звук, като изтракване на писалка върху маса. Той се огледа и не видя около себе си нищо, което да е причина за шума.

После вдигна очи нагоре към безкрайността на тръбата. Ако звукът идваше от пещерата, трябваше да е ужасно силен, щом бе стигнал до него на тази дълбочина. Прониза го студ.

Крейн насочи нагоре огромния приемник на шлема си и усили звука. Кухи, отекващи кълтежи. Екот от взривове. Наистина идваха от пещерата.

Интерфейсът изпиука в ушите му. Той го включи и чу тревожния глас на Лейни.

— Крейн! Моля те, отговори!

— Какво става, Лейни?

— Мъже... с оръжие! Унищожават всичко, вече стреляха по мен, аз...

— Сканират ни! — прекъсна я Крейн. — Изключи се! Скрий се!

— Но къ...

Той прекъсна връзката и натисна лоста, за да се изкачи горе. Клетката бързо пое по кабела си.

— Побързай — прошепна ученият, натиснал лоста с ръка в напразен опит да увеличи скоростта. — Побързай. — Максималната скорост на клетката беше петдесетина километра в час, повече от шест минути догоре. Можеше да се случи всичко.

Знаеше, че това е ИЩ. Знаеше, че Ньюкоум е дошъл да довърши смъртния им танц. Единствената му надежда бе да стигне до пещерата и да предложи живота си в замяна на спасението на Лейни и Чарли.

Крейн включи интерфейса си на общо предаване.

— Който и да ме слуша — каза той в микрофона на шлема си, — тук е Крейн. Ще се предам, ще направя всичко, каквото поискате. Моля ви, оставете жена ми и сина ми живи. Те са невинни.

— Всички са невинни — разнесе се в отговор гласът на Ишмаил, — и в същото време никой. Животът е жесток. Аллах е велик.

Можеше да чуе експлозиите, когато минаваше покрай знака за третия километър. Унищожаваша цялата пещера! Нещо падна надолу в тръбата му и прелетя покрай него като неясна сянка.

Десет секунди по-късно дъното на тръба № 63 избухна, проблесна светлина, последвана след миг от звука. Тръбата затътна и клетката му се опъна на кабела си. Долу лумна огън и във всички посоки се разхвърча фосфор, който започна да разяжда оловната обвивка на ядрения материал. Клетката продължаваше да пълзи нагоре, макар че през последния километър и половина заплашваше да се откъсне от кабела. Накрая Крейн стигна до равнището на пещерата, за да види отдалечаващи се по криволичещия коридор коли, насочили се обратно към главната пещера. В този момент в края на коридора се разнесе експлозия. Стълбовете се срутиха и от тавана започнаха да падат парчета, които трупаха коридора с вълна от прах и камъни.

Колата му все още беше паркирана до стената. Той с препъване стигна до нея, като напипваше пътя си с ръце, предпазван от здравия си шлем. Скочи вътре, включи двигателя в този миг избухна нов взрив, който разтърси всичко върху него се посипаха камъни, които отскачаха от шлема, прах замъгли зрението му.

Крейн подкара колата напред по памет, като се блъскаше в дясната стена, за да избегне тръбите. Последва нова експлозия и целият коридор зад него се срути, оформяйки есовидна извивка в друг коридор.

Той летеше с пълна мощност по извиващия се тунел и виждаше как избухват тръбите от лявата му страна. Светът и животът на Крейн се разпадаха навсякъде около него. Нищо от това нямаше значение, единствено Лейни и Чарли. Трябваше да ги намери.

С максимална скорост стигна до главната пещера — облечени в черно мъже тичаха към стълбите, от компютърната зала излизаха пламъци, тръбите в централното помещение тътнеха и бълваха дим и огън. Цялата пещера се тресеше, от тавана се откъртваха парчета скала, за да се разбият в бетонния под.

Това бе гибел, донесена от ръцете на брат Ишмаил. Когато се понесе към коридор „Б“, по него започнаха да стрелят. Крейн блъсна с колата си някакъв тичащ мъж, после чу далечни експлозии и отсрещният край на коридора се срути върху себе си.

Противорадиационната алармена сигнализация високо пищеше, стенните монитори проблясваха в горния край на червената зона. Колата му стигна до празно пространство и за миг той видя цялата картина на разрушението. Някакъв мъж в друга кола се смееше, насочил оръжието си надолу в тръба №21. Кабелът беше откачен — в тръбата бе паднала кола, препречвайки пътя на сервизната клетка.

Имаше само една възможност и Крейн мигновено я използва. Спуснал крак на пода, той блъсна странично колата на човека с оръжието. Ударът отпрати мъжа и машината в тръбата, а ученият трябваше рязко да завие, за да не полети след тях.

И мъжът избухна.

Крейн изскочи навън и се затича към тръбата. Подът на пещерата бе покрит с горящ фосфор. Между тръбата и средния стълб се бяха заклецили две пламтящи коли. Разрастващият се пожар заплашваше да взриви пластичния експлозив. Клетката се беше откъснала от кабела си и опасно балансираше на метър и половина по-долу върху останките от двете коли. Всичко това заплашваше да загуби нестабилното си равновесие и да полети към дъното на тръбата. В клетката бяха Лейни и изпадналия в истерия Чарли, заобиколени отвсякъде от пламъци. Свита на топка в клетката, Лейни здраво бе прегърнала детето и гледаше нагоре.

— Изправи се! — извика той и протегна ръка към нея. Хвани се за мен.

— Н-не мога! — проплака в отговор тя. — Замаяна съм... коленете ми не... Господи, помогни ми, Крейн.

И тогава го осени. Шемет. Тя беше вцепенена, неподвижна. Крейн легна по корем и протегна ръка в дупката. Очите ѝ бяха широко отворени и в тях се четеше ужас. Той осъзна, че Лейни преживява съня си.

Тя се пресегна с лявата си ръка, докато Чарли се гушеше в извивката на дясната. Не можеше да се изправи и неудържимо трепереше. Купчината развалини високо проскърца, после се разтърси. Лейни изкрепя в мига, в който всичко се раздвижи.

Крейн се наведе още повече и сграбчи китката ѝ със здравата си ръка. Металните останки силно заскърцаха по вътрешната тръба, после се освободиха и полетяха надолу. Ръката на Крейн рязко се напрегна и едва не изскочи от раменната му става. Лейни висеше над бездната. Към повърхността на тръбата се издигаха пламъци, които заплашваха да я обгорят.

— Дръж се! — извика той, но не можеше да чуе отговора през шлема си. Опита се да я изтегли, ала тежестта беше прекалено голяма и нямаше каквато и да е опора. По лицето му изби пот и капчиците полепнаха по стъклото на шлема, като го замъглиха.

Нямаше за какво да се закрепи. Опита да се изправи достатъчно, за да застане на колене, но не успя. Лейни изкрещя — пламъците обхващаха краката ѝ.

— Вземи Чарли! — извика тя и се опита да повдигне момчето, прегърнала го с дясната си ръка.

Звуците проникваха в костюма му, в главата му се разнасяше тътен. Той извъртя болната си ръка и я провеси в тръбата.

— Не мога! — каза Крейн в отговор на въпроса в очите ѝ. — Ръката ми! Болната ми ръка!

— Вземи го! — изкрещя Лейни. — Моля те, вземи го!

— Не мога! — Нататък по коридора се разнесе взрив, който разлюля, и тя започна да се изплъзва от схваналата му се опитите да я удържи ръка. Лейни се гърчеше и се опитваше да направи невъзможното — да повдигне пиццото си дете нагоре.

— О, Господи, Лейни... Лейни!

Тя се изплъзна.

Просто така. Крейн я гледаше как пада, притиснала Чарли към себе си. Мислено си я представи да замръзва в това положение, завинаги увиснала във въздуха като отпечатък върху събитийния хоризонт на черна дупка. Завинаги чиста. Завинаги жива. Той имаше една-единствена цел — да последва Лейни и сина си в кладенеца на смъртта.

— Е — разнесе се иззад него мъжки глас и Крейн се обърна. Мохамед Ишмаил го ритна обратно на земята и застана над него с автомата си. — Семето вече го няма. Сега трябва изтръгнем плевела, от който е поникнало.

— Благодаря ти — отвърна Крейн, защото разбра, че най-последни този човек ще му даде вечен покой.

После Ишмаил се обърна наполовина назад. Крейн видя Бърт Хил, който тичаше към тях с обезумели очи, вече полузамахнал с лопатата си.

Бърт удари Ишмаил по гърба с острия ръб на инструмента и мъжът тежко се стовари на земята. Тялото му бясно се гърчеше.

Хил отново вдигна лопатата високо над главата си.

— Не! — извика изотзад Талиб. Хил се завъртя, за да погледне към него. — Недей, Бърт!

Бърт отново замахна. Пистолетът в ръката на Талиб изпука два пъти. Хил залитна, после падна по лице в момента, в който нова експлозия, съвсем близо до тях, разтърси залата. Един от опорните стълбове падна между Крейн и Нюкоум.

— Доволен ли си? — изкрещя Крейн и застана на колене. Навсякъде около тях се бе спуснала плътна завеса от прах. Нюкоум се опита да скрие лице със свободната си ръка. — Ти я уби! Уби детето... — Той не издържа и избухна в сълзи, заровил глава в шепите си.

— Крейн — каза Талиб и се приближи до него. — Изобщо не съм искал... това... никога...

— Убий ме! — извика Крейн и вдигна поглед към него. — Ще имаш ли човечността да ми спестиш тази болка?

— Крейн — промълви Талиб.

— За Бога, убий ме! Убий ме!

Талиб вдигна пистолета си, като пръскаше слюнка с уста. Ръката му неудържимо затрепери и дъхът му започна да излиза на пресекливи хълцания. После изпусна оръжието. По лицето му се стичаха сълзи. Той хвана Ишмаил за яката и го повлече сред гъстите прашни облаци, които се стелеха по коридора.

Застанал на колене, Крейн се разтърсваше и плачеше. Когато се обърна да скочи в тръбата, чу стонове.

Покритият с прах и кръв Бърт Хил го сграбчи за раменете.

— К-Крейн — стържещо рече Хил. — Трябва да... трябва да... — Той залитна и падна на едно коляно.

Крейн погледна надолу в тръбата, после неохотно се извърна от нея.

— Проклет да си, че си жив — промърмори той. После се откъсна от ръба на бездната — нямаше достатъчно егоизъм, за да накара Бърт да умре заедно с него. Ученият изруга, прекатери се над падналия стълб, стигна при Бърт и го изправи на крака.

— П-почти не мога да дишам — каза Хил.

— Прах — отвърна Крейн, макар да знаеше, че мъжът не може да го чуе. — Навярно куршумът е пробил дроба ти.

Някак си успя да замъкне Хил в колата си, като по пътя прескочи падналата греда. После потегли, оставяйки зад себе си района на тръба №21, който се рушеше зад гърба му и завинаги погребваше целия му живот.

Стигнаха до шахтата на сервизния асансьор сред срутващите се на земята огромни парчета от стените на коридора. Крейн несръчно отвинти шлема си и отнесе Хил до кабината, след което сам влезе вътре.

Вратата се затвори. Той натисна стрелката за нагоре и в този момент се срути целият таван на пещерата. Асансьорът потегли.

Крейн не си спомняше пътуването нагоре. Хил имаше сериозна рана в гърдите и повърхностна рана в предмишницата. Всмукващият звук от раната на гърдите означаваше, е трябва бързо да бъде затворена.

Ученият свали пластоманените ръкавици на противорадиационния си костюм и с едната от тях покри раната. В резервната си чантичка имаше контейнер с оловен разтвор, с който замаза краищата на ръкавицата, за да я запечата херметично за кожата на Хил и да създаде вакуум. После преобърна мъжа върху ранената му страна, за да облекчи дишането с незасегнатия му бял дроб. Ако изобщо можеше да оцелее, незабавно му трябваше помощ.

След това просто остана да седи със стенещия човек, обърнал главата му в скута си и облян в сълзи. Всичко беше свършило. Всичко. Край. Какъв глупак бе да мисли, че може промени хода на историята! Каква арогантност. Животът беше болка и нищо друго. В мислите му имаше един-единствен образ — Лейни и Чарли, замръзнали върху събитийния си хоризонт. Очите на жена му бяха изпълнени с някакво небесно разочарование.

Той чу звъненето и разбра, че са стигнали до повърхността. Вратата се отвори. Бяха в един от складовете. Докато се изправяше и

издърпваше Бърт със себе си, страшна експлозия изхвърли и двама им от асансьора, окончателно разруши шахтата и разтърси склада. От всички страни върху тях заваляха останки.

Крейн впери поглед в нощта. Звукът на далечни сирени беше истинска музика. Хелосът над главата му пращаше светлината на танцуващите си прожектори около него. Красота наред ужас. Той вдигна очи към звездите, които бяха сепващо ярки и студени... и чудесни през мъглата на сълзите му. Луната бе кръгла, пълна и върху лицето ѝ се виждаха кървавочервените букви „ТИ“. Ти. ТИ.

Гробището „Форист лоун“, 5 юли 2028 г., около 10:00 ч.

Гробницата беше много стара. Бе мраморна и с колони като Партенона, украсена с херувими, чиито лица бяха потъмнели от годините. В основата си отстрани се беше разцепила и няколкото големи, назъбени пукнатини по самия свод показваха известно сеизмично изместване в района. Крейн я бе избрал, защото се намираше точно срещу символичните гробове на Лейни и Чарли и можеше да седи под стъпалата ѝ, без да го забелязват. Седеше съвършено неподвижно, просто като още един херувим. Беше си сложил слънчеви очила и лек крем против слънце.

Погребението на Лейни и Чарли бе голямо и демонстративно. Крейн се беше погрижил за това. Телата им не бяха намерени, разбира се; празните ковчези бяха церемониално пренесени през града и докарани тук за погребението преди голямото събиране. Хората се чувстваха така, сякаш бяха познавали семейство Крейн — до такава степен животът им се бе превърнал във фокус на обществено внимание. Бяха изгонени хиляди, всички екраномани, естествено. Хвалебствени речи произнесоха дори представителите на „Йо-Ю“, които конкурираха тези на „Лиян“ по абсолютната си баналност и празно съчувствие.

За Лейни, също както за самия Крейн, цялото това представление щеше да е противно, но той имаше план, и ако се осъществеше, фалшивото погребение и ужасното страдание, което то му причиняваше, нямаше да са напразни.

Хората на ИЩ бяха избягали. Талиб и другите като него очевидно се бяха укрили в лабиринта си от подземни тунели и

изчакваха края на вълнението. А то беше удивително. Брат Ишмаил не бе преценил правилно обществената реакция към яростното му нападение срещу Проекта — видеозаписът на срязания на две полицаи, пробил с глава предното стъкло на камиона, непрекъснато се излъчваше по целия свят. Но нещо по-лошо, камерата на брат Ишмаил показваше щастливото му лице, докато Лейни и Чарли загиваха. Сърцето на всеки, независимо от позицията му към проекта „Импириъл вали“, секваше от жал за детето. Обществото надигаше глас към „Лиян“ да накаже най-строго „светия“ човек и неговия довереник Абу Талиб, единствените две лица, които публиката бе видяла.

Крейн бавно се надигна от каменните стъпала и погледна към празните гробове на Лейни и детето на петнайсетина метра от него по плавните хълмове на Форист Лоун. В далечината можеше да види, че в неговата посока бавно се движи някаква фигура, постоянно поглеждаше през рамо.

Той включи интерфейса си на канал „П“ и със закъснение честити на обаждания се глас Деня на независимостта. После прекрати връзката и се изкачи по стъпалата.

Фигурата наближи гробовете и спря, навела глава. Мъжът беше облечен в зеления униформен гащеризон на гробищните служители. Широкопола шапка бе спусната над лицето му, но Крейн би познал Абу Талиб/Даниъл Ньюкоум, дори да беше обрасъл с козина и да лаеше като куче.

Талиб вдигна поглед. Когато Крейн застана пред него, очите на негъра не издаваха никакви чувства.

— Никога през целия си живот не съм искал някой да е мъртъв — каза Крейн. — Но теб бих могъл да убия със собствените си ръце.

— Аз я обичах, Крейн — отвърна Талиб. Сълзи изпълваха очите му. — Нямах да я нараня... нито пък детето ти, за нищо на света. Толкова съжалявам.

— Знаеш ли, чаках те.

— Знаех, че рискувам, като идвам тук. Просто... просто не можах да устоя. Може би съм слаб... не зная.

— Ако си искал мен, можеше да ме убиеш по всяко време, защо трябваше да го правиш по този начин?

Мъжът сведе поглед към земята.

— Вярвахме, че е важно да спрем работата ти, не само теб.

— Да спрете науката, Дан, това ли се опитвахте да направите?

— Какво значение има?

— За мен има! — изкрещя Крейн. — Ти отне живота ми. — Със здравата си ръка той сграбчи Дан за гащеризона. — Трябва да ми кажеш защо... трябва!

Талиб помръдна устни, но не издаде нито звук. Най-последно той промълви:

— Не знам отговорите на въпросите ти. Не знам нищо повече. Ръцете ми са изцапани с к-кръв и... и не знам какво да направя, за да ги изчистя. Питаш ме как се е стигнало до всичко това? Не знам. Непрекъснато се опитвам да разбера да... открия... защо. Но сякаш повече не съм в състояние да мисля, не мога да задържа някоя идея, просто ми се изплъзва. Аз застрелях Бърт. Аз... аз го застрелях. Аз! Той... той...?

— Ще оживее — отвърна Крейн и забеляза хелоса в небето, както и облечените в бели униформи полицаи, които вървяха към тях между редиците от надгробни плочи. — Къде е Ишмаил?

Нюкоум сбърчи лице.

— Лопатата на Бърт сериозно увреди гръбначния му мозък и го парализира. Мартин Азиз реши, че е време да го замести. Предполагам, това означава, че нашият лидер в момента може да бъде жертван...

— Същото се отнася и за теб.

— Ти ме предупреждаваше за политиката. Трябваше да те слушам.

Полицаяте стигнаха при тях и обградиха Талиб, който погледна към всяка една от усмихнатите маски поред, сякаш можеше да открие разлики помежду им. Хората държаха в ръце зашеметители.

— Няма да окажа съпротива — каза той.

— Това е извънредно зряло решение — приятелски отвърна един от тях. Полицаят протегна ръка и го хвана под мишница. — Ще дойдете с нас.

Крейн ги проследи, докато отвеждаха Нюкоум.

— Защо? — извика той към отдалечаващата се фигура. — Защо?

Беше искал да каже нещо на Талиб, някак си да се противопостави на цялото това безумие. Но когато най-последно настъпи

моментът, нямаше думи, нямаше действия, които да имат значение или да успокоят ужасното му чувство за загуба. Само за миг бе имал всичко, а сега то завинаги беше изчезнало. И нямаше отговор.

Крейн погледна към земята, към фалшивите надгробни камъни над фалшивите ковчези. Тук определено нямаше да намери утеха.

В края на гробището се спусна хелос, на борда на който качиха Талиб, и го отведеха.

И всичко свършваше просто така. Светът бързо щеше да го забрави и да продължи със своята работа.

Люис Крейн отново беше сам.

20. ШИМАНИГАШИ

Някъде в Америка, пролетта на 2038 г., около 10:00 ч.

Абу Талиб започна деня, който щеше да се окаже най-необикновенният в живота му, така, както беше започвал всеки един ден през последното десетилетие — като реши да не се самоубива.

Бе погледнал към въжето с вече готовия клуп, което му бяха оставили. Той го попипа. Гладките найлонови нишки лесно се плъзнаха по дланта му. Идеята за самоубийство беше натрапчива и владееше живота му, но това не бе решение, което щеше да вземе днес.

Всеки ден в продължение на десет години той изваждаше клупа от малкото чекмедже в стаята си — колебаеше се да я нарече килия, защото нямаше решетки — и стискаше въжето, чувствайки как го тегли към смъртта. Всеки ден в продължение на десет години му се бе противопоставял, макар че понякога усещането беше по-силно от друг път.

На процеса му — или на фалша, който наричаха процес — го бяха осъдили за неопределено време на „Шиманигаши“. Изолация. Затворите, ФПС и съдилищата се ръководеха чрез обществена инициатива. На процеса му нямаше свидетели, съдебни заседатели, зрители и адвокати. Там бяха само един непознат мъж в делови костюм, видеозаписите на нападението срещу проекта „Импириъл вали“ и, разбира се, самият той. Спомняше си, че подписа някакви документи в три екземпляра.

Мъжът в деловия костюм беше последният човек, когото бе видял от десет години насам.

Бяха го зашеметили с някакъв газ и после се бе свестил тук, в тази стая с бежови метални стени, но без прозорци, с легло, маса и стол, с една-единствена лампа. И с въжето, разбира се. Имаше и много приятен душ, който работеше точно по шейсет секунди на ден, и тоалетна, която излизаше с натискане на един бутон на стената. Нямаше огледала. Нямаше книги, телевизия, музика, хартия — освен тоалетна — нито моливи. Затворническата му униформа се състоеше от черен гащеризон от тънка пластмасова материя. В края на деня той

го хвърляше в отвора за отпадъци на стената и през нощта се появяваше нов. Ако не го хвърлеше вечер, не получаваше друг.

Доколкото знаеше, той беше единствения затворник на това място. Не идваха да го проверяват никакви пазачи, не се чуваха никакви други звуци, освен собствения му глас. Два пъти дневно през един отвор във вратата се появяваше храна. Ястията не бяха разнообразни. Ориз и супа. През последните няколко години обаче, от време на време получаваше боб и малки хлебчета, което го караше да мисли, че във външния свят са настъпили някакви промени... или че са сменили ръководството на затвора му.

Косата и брадата му бяха расли в продължение на десет дини. Бе открил, че е посивял, когато брадата му стана достатъчно дълга, за да може да я вдигне нагоре и да я погледне. Косата му висеше почти до лактите.

Разбира се, от него се очакваше да полудее и той неведнъж бе правил на тъмничарите си услугата да си загуби ума. Всеки път се бе надявал, че това ще доведе до контакт с човек, до някакъв разговор. Но не — винаги го оставяха сам да се бори с разума си. Дори когато се бе разболял изключително тежко, когато се скъсваше от болки в стомаха, не се стигна до контакт. Стаята се изпълни с упойващ газ. Когато се свести, лежеше на леглото си с белег на мястото, където се намираще апендиксът му.

Но все пак беше някакво начало. Значи някой го наблюдаваше. Значи, ако говореше, някой щеше да го слуша. Това го успокои по много странен начин.

Първото му и най-трудно предизвикателство бе да определи и да следи хода на времето, особено когато го бяха упоили за операцията на апендикса му. Без да знае дали е ден или нощ, той нямаше никакво указание за това, но още през първите дни на затворничеството си беше осъзнал, че ако загуби всякаква представа за времето, ще му остане единствено въжетото. Именно от този момент насетне Абу Тали роден Даниъл Ейкърс Ньюоум, започна да упражнява ума си.

Бе отброявал секундите — едно Мисисипи, две Мисисипи — в продължение на дни, докато не придоби вътрешния ритъм за ден. Първо реши да остави ноктите си да растат вместо да ги гризе, както винаги беше правил, за да отбелязва с драскотини по металната стена всеки изминал ден. После се отказа, защото се сети, че ще пребоядисат

стени само за да му попречат. Ако щеше да се превръща в човек часовник, трябваше да е такъв изцяло.

И така, тъй като нямаше какво друго да прави, той превърна в човек-часовник. Смяташе, че за десетте години, които бе отброил, не е пропуснал повече от една-две седмици. Когато отчитането на времето вече не представлява проблем за него, Талиб реши да насочи мислите си към други неща.

Спомни си, че някога беше чел — защо не бе чел повече? — за човек, изолиран във военнопленнически лагер, който оцелял, като мислено играел шах и си представял дъската и движението на фигурите. След няколко седмици на безплодни усилия откри, че вече е в състояние да играе шах наум и прекара в такива занимания много часове.

Справи се с проблема за съня просто като изчисли колко часа сън на нощ обикновено му трябват, за да се чувства отпочинал — колко време ще поиска самото му тяло. Седем му се бе струвало неговото идеално число в реалния свят, така че се спря на седем. Никога не си подремваше и се погрижи да е буден по седемнайсет от всеки двайсет и четири часа.

След като нямаше с какво да се занимава, освен с физически упражнения, щеше да изследва ума си — понякога с радост, друг път не чак толкова. Имаше добра способност за съсредоточаване и бе в състояние мислено да пресъздава хора и събития, отново да преживява миналото си. Срамуваше се от много неща, но най-много го безпокоеше фактът, че е пропилял огромна част от живота си, която никога нямаше да може да бъде възстановена.

Разбира се, отделяше много от времето си, за да разсъждава над въпроса защо всяка сутрин решаваше да живее при такъв смешен режим, вместо просто да си сложи въжетото. Никога не стигаше до истински отговор, освен дълбоко заложеното му противопоставяне на онези, които се стремяха да го пречупят. Но този отговор не го задоволяваше.

Онова, което откри в себе си обаче, беше принципна идея и тя наново определи мисловните му процеси. Използва метафорично изолацията си като изолира ума си, отдели мислите си една от друга и от техните емоционално-егоистични елементи. Изследваше собствените си мисли и чувства безпристрастно, така, както правят

хората, за да се освободят от тревогите си, по същия начин, по който той проучваше геологични данни.

Черепът, който откри под кожата, не му хареса много. Струваше му се, че прекалено голяма част от времето си е прекарал, като се е подчинявал на заповедите на гонадите^[1] и емоциите си. Прекалено малко време беше отделил, за да мисли разумно. Трудно му бе да се сърди на онези, които го бяха затворили, защото чувстваше, че си е заслужил присъдата. Без да изпитва гняв, той успя да преодолее човешката бариера на рационализма и да се види такъв, какъвто беше — животно, подчиняващо се на животински инстинкти. След утъпкването на този мисловен път, вече не беше възможно да се върне към блаженото си невежество. Научи се да приема отговорността си на човешко същество. За десет години хората научаваха и по-малко, реши Талиб.

После дойдоха „епизодите“, пристъпите на лудост. Всички те следваха някое особено мрачно пътуване в самия него, когато бе оставял психозата да пропълзи и да се опита да надделее над мисловните му процеси.

Веднъж реши, че е бил убит по време на нападението срещу Проекта, че живее в някакъв пъклен задгробен живот и ще се блъска из тази стая в самота и тишина цяла вечност. Изпадна в истерия и гладува в продължение на три дни, докато не го обгазиха и не го нахраниха насила. Свести се в много по-добро състояние след неизвестен брой дни. Можеше да заключи единствено, че тъмничарите му няма да му позволят да умре по такъв пасивен начин от глад. Нима единственият му избор беше да използва примката?

По време на друг епизод на лудост си представи, че е свободен и може да идва и да си отива от килията, когато си поиска. Реши да остане, защото, както постоянно си повтаряше на глас, „всичко е само за добро“. В крайна сметка пак се наложи да го обгазят.

А сега се страхуваше, че отново започва.

След като завърши утринния си ритуал с въжетото, той взе ориза и супата си от процепа във вратата и седна да се нахрани. Не бе изял и три хапки, когато чу непознато тракане откъм вратата, последвано секунди по-късно от отварянето на самата врата до половината. Никога преди не се беше случвало.

Талиб се втренчи в отвора. От другата страна имаше коридор, дотолкова можеше да види. Боядисан в синьо и осветен от бледожълтеникава светлина.

Това беше необикновено голямо количество информация, за да я асимилира веднага. Той се върна към закуската си и известно време мислеше над случилото се. След всяка хапка — нямаше прибори, хранеше се с ръце — вдигаше поглед към вратата, за да види, че още е отворена, за да види чудното синьо, преминаващо в размито зелено под бледата жълта светлина. Багрите му се струваха живи, органични, дишащи, взаимодействащи си.

Нахрани се и отнесе подноса обратно до процепа на вратата, която се отвори още повече, щом я докосна. Погледна навън в коридора — продължаваше на стотина метра и в двете посоки. Жълтите крушки по тавана бяха на по пет метра една от друга. В стените от двете страни имаше врати и всяка от тях беше обозначена с номер.

Както стоеше с поднос в ръце, Талиб осъзна, че се предполага, че трябва да излезе през отворената врата. Това беше най-ужасният момент от затворничеството му. Не искаше да върви. Приливът на страх бе толкова мощен, че той наистина отстъпи назад. Подносът излетя от ръцете му и изтрака на пода.

Искаше да си помисли за тази отворена врата, да размишлява над факта няколко дни, но това, че беше отворена, правеше незабавното ѝ използване задължително. Талиб дълбоко си пое дъх и излезе в коридора.

Продължи да изпитва страх още само секунда, после се изпълни с гордост. Бе го направил, излязъл бе във външния свят.

В двата края на коридора имаше по една врата. Коя от да избере? Изведнъж го развълнува идеята за друг избор, освен самоубийството. Тъй като обикновено си служене с дясната ръка, реши, че естествената му склонност е да върви надясно. Натам и тръгна.

Докато минаваше покрай другите врати, той се чудеше кой ли е от другата им страна, ако изобщо имаше някой. Никога не бе чувал каквито и да е звуци извън стаята си, освен механичното тракане на количката с храна, която се тътреше по коридора.

Беше му странно, че досега успяваше да върви по права линия. Когато най-после стигна до вратата в края на коридора, Талиб за

пореден път преодоля страха си и я отвори. После мина през нея.

Стоеше в квадратна стая с широчина около шест метра. Беше бежова и гола, освен завинтения за пода метален стол от едната страна и завинтената за пода метална пейка от другата. Вратата, през която беше влязъл, се намираше близо до стола. До пейката имаше друга врата. Той седна на стола и зачака.

След известно време тя се отвори и вътре влезе привлекателна жена с две деца. Щом го видя, очите на жената се разшириха от ужас, а децата отстъпиха назад.

— Абу? — поколеба се тя.

Едва тогава успя да я познае.

— Ха... Хадиджа — дрезгаво промълви той. Не беше използвал гласа си от много време. — Наистина ли си ти?

Талиб се изправи и тръгна към нея. Тя вдигна ръце, за да го задържи назад.

— Никакъв физически контакт — каза Хадиджа. — Това е едно от условията на посещението.

— Какви са... другите условия? — тихо попита той и отново седна.

— Не мога да ти давам нищо — отвърна тя. — Не мога да ти кажа къде се намираш. Трябва да си тръгна, когато ми наредят.

Талиб кимна.

— Разбирам.

— Приличаш... приличаш на дивак — рече жена му. — Косата ти... брадата ти. Изобщо ли не са те подстригвали?

— Не — отговори той. — Децата ли са това?

Тя кимна и седна на пейката. От едната ѝ страна се настани момчето, а от другата — момичето.

— Наджан? — попита Талиб момичето, чиито очи блестяха над фереджето. — Помниш ли ме?

— Не, сър — бързо отвърна Наджан. — Но знам, че сте мой баща.

— А ти как се каваш? — обърна се към момчето той. Според изчисленията му, трябваше да е около деветгодишно.

— Абу ибн Абу Талиб — съобщи то, като се изправи. — Наречен съм на вас.

— Това ме прави горд. Приличаш на прекрасен младеж. И ризата, която носиш... да не би да си мени цветовете?

— Да, сър — каза синът му. — Всички носят такива.

— Получаваш ли тук изобщо някакви новини? — попита Хадиджа.

Той бавно поклати глава.

— Никакви — отвърна Талиб, после посочи към нея. — 13 март 2038-а.

— Сега сме 24 април — поправи го тя и присви очи.

— Близо съм — триумфално заяви той.

— Трябва да имаш милиони въпроси — предположи жена му и се наведе напред, сякаш за да го разгледа по-добре.

— Не толкова много. Престанах да задавам въпроси. Ти обаче изглеждаш чудесно. Позакръглила си се.

— Раждането си има преимуществата — усмихна се тя и Талиб ѝ се усмихна в отговор, но лицевите му мускули мигновено се умориха.

— Ще ме освободят ли?

Страхуваше се да зададе този въпрос и очите му се напълниха със сълзи, когато изрече думите. Той преглътна.

— Не — отвърна Хадиджа. — Прекалено се боят от теб.

— Боят се... от мен?

Тя кимна.

— Щом Ишмаил се присъедини към дългия и почетен списък на загиналите...

— Загинал? Не! Кога... как?

Хадиджа вдигна вежди.

— Разбира се. Няма как да знаеш. Преди няколко години. Убиецът остана неизвестен, изобщо не успяха да го хванат. — Тя си пое дъх. — И тогава ти остана единственият известен символ на движението. Мартин пое властта. Той е добър администратор, но никой не го познаваше. За да поддържаме огъня на бунта жив, ние те направихме наша кауза. Започнахме да искаме освобождаването ти като политически затворник. Ти се превърна в спойката, която поддържаше Ислямския щат във Военните зони, в световен символ на затворниците. Миналата година получи Нобелова награда. Влиянието ти е глобално.

— Е, представям си — без ентузиазъм отвърна Талиб. — Направо звучи така, сякаш съм си прекарал добре.

— Искам да ти покажа нещо — развълнувано каза тя и пхна някакъв диск в интерфейса си. Беше наполовина по-малък от интерфейсите, които той си спомняше, и по него нямаше никакви символи.

На бежовата стена се появи опустяваща Военна зона — огромни групи от хора мигрираха на юг за създаването на Ислямската държава.

— Кога? — попита затворникът.

— Миналата година — обясни Хадиджа. — Президентът Мастърс подписа Акта за Отделянето в Деня на благодарността през 2037-а.

— Президентът Мастърс ли?

— Кейт Мастърс. Мисля, че я познаваш.

— И аз така си мислех — загадъчно отбеляза той. — Как са спечели?

— Правителството и корпорацията „ЙОЮ-ЛИ“ тайно купували земята на хората в онези щатове в продължение на години. Мемфиското земетресение помогна много. Повечето от белите така или иначе искаха да се преселят. — Тя посочи към екрана — градски боеве в малък южен град, раса срещу раса. — Онези, които не искаха да си тръгнат, издържаха известно време, но накрая се избавихме от всички им.

— Избавили сте се от тях? Създали сте армия на африканите?

Децата се изкикотиха и Талиб вдигна глава.

— Това име вече не се използва много — усмихната рече Хадиджа.

— Защо?

— Нашите ислямски братя африкани не мислеха, че мнозина от нас са достатъчно черни, за да се наричат африкани. — Тя се засмя. — Започнаха да ни наричат „метиси“. Така си и остана.

— Не е много ласкателно — поклати глава той.

— Но ние го направихме такава. — Съвсем ненадейно жена му зае изправена, царствена поза. — Така че страната вече се нарича Съединени американски и ислямски щати. Ню Кайро обхваща Флорида, Северна и Южна Каролина, Джорджия, Алабама, Луизиана и Мисисипи.

— Защо са отстъпили след цялото това време? — попита Талиб.
— Трябва да е било страшно скъпо да изкупят земята за толкова много хора.

— Нямаха друг избор — отвърна тя. — Седемдесет процента от света са ислямски. Китайските синдикати бързо загиват, защото вече не контролират търговията. Сега Африка е центърът на икономическата сила. В крайна сметка китайците сключиха сделка с нас да насочат бизнеса към останалата част от Америка през задната ни врата на преференциални цени. Това устройва и двете страни.

Стената показваше Мартин Азиз, който махаше на тълпите и държеше речи.

— Той командва — каза Хадиджа. — Но ти си в сърцата на хората. Нямаше да приемем договор с белите, докато не се съгласят или да ни позволят да те видим, или да ни покажат трупа ти. Никой не знаеше дали си жив или мъртъв. Сега, след като вече знаем, аз ти обещавам, Абу, че няма да имаме покой, докато не те освободим.

— Защо имам чувството, че това няма нищо общо с мен?

— Ти си символ. Ти си Абу Талиб, нещо по-голямо от реалността. Народът на Ню Кайро има нужда от личност, за да преживее тези тежки дни. Когато белите си тръгнаха след отделянето, те изгориха всичко след себе си. Започнахме от нулата. Твоят пример е тяхната сила.

— Моят пример — повтори той, отново се усмихна и мускулите пак го заболяха. — Аз не съм бил пример. Живеех тук като животно. Искам да разбереш, че не ми беше лесно. Напълно... се промених. И за да съм още по-искрен, откакто съм тук, не съм мислил много за движението. Мислех си дали пак ще усетя истински въздух, дали ще видя небето. — Талиб вдигна ръка и бавно я сви в юмрук. — Мислех си как ще изваждам скали от земята, как ще научавам всичко за дадения район, което може да се научи от скалите му... цяла история от скали до самото начало на времето! Мислех си за секс...

Тя инстинктивно сведе очи. Всеки неин жест бе ясен за него.

— Всичко е наред — успокои го Хадиджа. — Десет години са много време. Не си знаел дали съм жива и...

Прозвуча високо жужене и Хадиджа незабавно се изправи.

— Време е да си тръгваме — обясни тя. — Искаш ли да кажеш нещо на хората?

Талиб се изсмя.

— Днес е първият ден от години насам, в който чувам друг глас, освен собствения си. Даже не живея в същия свят, в който живеете вие.

Жена му сви рамене.

— Аз ще измисля нещо.

Вратата зад нея щракна и се отвори. Децата тръгнаха натам. Толкова скоро. Как можеше да свърши толкова скоро? Това беше лошо от изолацията.

— Крейн — каза той, когато Хадиджа избута децата навън. — Какво прави Крейн?

Студеният ѝ смях го сепна толкова, че потръпна.

— Как падат могъщите? Парий, това е Крейн. Прокуден, Охулен... за това, че е планирал да взриви ядрени бомби. Когато безумният му план стана изцяло публично достояние, вълната се обърна срещу него. После няколко години и си дереше гърлото по екраните за някакво ужасно бедствие, което щяло да сполети Калифорния. Никой не го слушаше. Отдавна не съм чувала нищо за него. — Почти стигнала до вратата, тя се обърна и заяви: — Ще те измъкнем оттук.

— Ела пак да ме видиш — отвърна той, но Хадиджа вече излязла. Вратата бързо се затвори и Талиб чу ключалката да прещраква. — Кажи им, че трябва да получа достъп до информация! — извика той. — За Бога, направи нещо!

След това се отпусна на стола си. Неговата врата щракна и се отвори. Талиб бавно се изправи и се повлече към килията си. Беше загубил способността си да следи времето... и никога нямаше да си я възвърне.

Люис Крейн седеше на задната седалка на лунохода заедно с Бърт Хил. Издутият и пълен с хелий корем на всъдехода предизвикваше усещането, че се носят над мъртвата лунна повърхност. Звездите бяха ярки точки над главите им, короната на Земята тъкмо минаваше над хоризонта зад тях. Човекът от фирмата за недвижими имоти говореше без да спира и постоянно искаше вътрешна настройка на въглероддвуокисните монитори на кабината. Бледа опашка от светлина от земната корона осветяваше пейзажа — тази част от

повърхността вече се готвеше да навлезе в двуседмичния период на „нощта“.

— Тук горе няма много любители на тъмната страна — обясни мъжът от фирмата за недвижими имоти, който се казваше Али. — Хората искат земя от осветената страна, където могат да гледат Земята.

— Точно това не искам — отвърна Крейн и се обърна към прозорците. Плъзгаха се по Южното море, по Галилеевото Mare Australe^[2] на път за някогашните титаниеви мини на „ЙОЮ-ЛИ“ в Морето на изобретателността. Кратерът „Жул Верн“ величествено се издигаше от лявата им страна. Морето обаче беше от прах, а не от вода, както бе предполагал Галилей — от превърнали се на прах скала, стъкло и астероидни останки.

— Не зная защо искаш да огледаш тези места от тъмната страна — изхриптя Бърт. — От време на време човек обича да се погрее на слънце.

— Тук има толкова светлина, колкото и от другата страна — възрази Крейн. — Просто не ти се налага да гледаш към Земята, това е всичко.

— Там имаме много хубави имоти — каза човекът. — Вижда се и началото на издигането на Земята.

Крейн не обърна внимание на думите му.

— Вижете, всичко, което купя тук, си е мое, нали така?

Али се обърна към него. Черните му мустаци се извиха над широко усмихнатата му уста. Той сви палец и показалец в кръгче.

— Абсолютна независимост — поясни Али и щракна с пръсти. — Много групи купуват земи, за да спечелят религиозна свобода, нали знаете? Или политическа. Земните правителства нямат нищо общо. Това е добра система, ако искате сам да се грижите за себе си.

— Ами снабдяването с вода? — попита Хил.

— Какво за снабдяването с вода? — каза Али. — Сключвате каквито успеете сделки и получавате колкото можете вода. Консорциумът тук горе взима много, нали знаете? Повечето хора, ако могат да си го позволят, си карат вода от Земята.

Крейн изсумтя. Земята вече не беше мястото, където можеше да се намери вода. О, в много отношения тя бе по-добре. Озоновият слой в атмосферата беше възстановен, хората отново живееха на слънце така, както той помнеше от детството си, а пет години преди това

облакът „Масада“, окончателно се бе разпръснал, едва ли не без никой да забележи. Всички твърде много се тревожеха за равнището на радиоактивността във водоизточниците си, за да се вълнуват от други неща. Горещите частици от „Масада“ бяха замърсили не само водата. Из целия свят отпадъчните радиоактивни продукти бяха протекли от контейнерите си, защото никой не желаше да се занимава с този проблем, докато не се превърна в катастрофа. Водата навсякъде беше заразена.

Крейн бе започнал да работи по въпроса с глобуса във Фондацията — просто вкарваше данни за степента на утечките и за наличието и скоростта на движение на подземните води. Надяваше се да получи далечно предвиждане къде и как ще се разпространява болестта в тялото на планетата, така че човечеството да знае къде да копае, за да се пребори с врага. Но за някои хора отравянето на земните водоизточници изглеждаше като основателна гибел. Всяка епоха има своите оптимисти.

Глобусът беше истинско чудо, живо наследство, останало от жена му. Познавателните му сетива обработиха много въпроси като проекта за радиоактивността и дадоха действителни резултати. Но в някои случаи глобусът се бе провалял и Крейн знаеше, че това нямаше да се случи, ако Лейни беше жива. Така се стигна до разочарования, например, непредвидени земетресения, включително едно в Калифорния. Досега глобусът бе изглеждал непогрешим.

Това винаги го караше да се замисля за теориите на Лейни за изкопаните в Рим басейни, които предизвикали земетресения в Аляска. Всъщност, две от непредвидените земетресения в крайна сметка бяха свързани с изкопаването на язовири, един от които чак на осемстотин километра разстояние. Водата, напълнила язовира, се беше процеждала през скалните цепнатини и бе довела до разширяването на скрити разломи. Той се чудеше дали някой ден обаче, няма да е възможно да научи достатъчно, за да е в състояние да казва на хората къде да не копаят язовири... или басейни.

— Стигнахме, господа — съобщи Али и посочи през предното стъкло към светещия участък на няколко километра от тях. — Накараха ги да включат светлините заради вас.

Крейн се зачуди какво ли би си помислила Лейни за това — че купува парче от Луната с трите милиарда долара от Стоуни. Уетстоун

му беше казал да ги използва, за да си купи нова мечта и десет години по-късно той буквално се хващаше за думите му.

Али обърна задните крила, за да намали скоростта и луноходът спря по средата на малък призрачен град от взаимно свързани куполи и квадратни, метални сглобяеми сгради, вдигнати нависоко като холокубчетата, с които някога си бе играл Чарли в асансьора на Проекта.

— Още ли са отворени минните шахти? — попита Крейн, като гледаше към поредицата от изоставени ресторанти с фамилни имена.

Али се поколеба.

— Можем да обсъдим въпроса за шахтите. Не съм сигурен колко ще ви е приятно „ЙОЮ-ЛИ“ да дойдат, за да ги запълнят...

— Шахтите ми трябва — прекъсна го Крейн. — Ще сондирам ядрото за топлина и енергия.

— Значи искате шахтите — радостно възкликна Али и завъртя ръка във въздуха. — Имате ги. Те са навсякъде... из цялото това проклето място. Човекът иска шахтите. Иска ги!

Али ги отведе при херметичния шлюз, като вдигаше силен шум с магнитните си подметки.

— Трябва да си сложите шлемовете на скафандрите — каза той. — Не мога да си позволя да включвам животоподдържащата система тук, просто за да ви покажа мястото.

— Каква територия обхваща цялото селище? — попита Крейн, когато Али постави шлема си, после посочи към този на учения.

Той позволи на Бърт да му помогне да си го сложи.

— Разглеждайте тези сгради като отправна точка — отвърна Али. — Земите ви се простират на хиляда и шестстотин квадратни километра във всички посоки около нас. Ще бъдете собственик на кратера Ван дер Грааф, кратера Лайбниц и кратера Фон Карман. Морето на изобретателността също е изцяло ваше.

— А цената?

— Три милиарда и двеста милиона — отвърна Али. — Вижте, знаей, че това са адски много пари. Имам по-малки участъци откъм светлата страна, които...

— Да ги закръглим на три милиарда и имате сделката — отсеке Крейн.

— Имате толкова пари? — попита Али. — Не ме правете на глупак, сър.

— Плащаме в брой.

— Приятелю! — подскочи от радост Али. — Ти направи един стар камилар извънредно щастлив. Никой не иска откъм тъмната страна.

— Аз пък настоявам за нея. Ще разгледаме ли селището?

Обиколката продължи по-малко от час. Али бързаше да се върне откъм светлата страна, а Крейн изобщо не се интересуваше от условията. Лагерът на „ЙОЮ-ЛИ“ беше типично миньорско селище, спартанско и лишено от почти всякаква поддръжка от страна на корпорацията. След известно време Крейн щеше да събори сградите и да вдигне свои собствени. Но сегашните постройки щяха да подслонят първите архитекти и инженери, чиято задача щеше да е да превърнат един миньорски лагер откъм тъмната страна на Луната в нова цивилизация. Това щеше да е дългосрочен и труден проект, но Крейн вече се бе нагърбвал с много такива.

По-късно, когато се върнаха в лунната база „Мариът“, Крейн и Хил седнаха на една маса в бара. Ученият се бе обърнал с гръб към величествената издигаща се Земя, която блестеше през огромните дебели прозорци. Хотелът бе препълнен, а районът около него започваше да прилича на малък град от куполи и висящи платформи. Луната беше нова територия, предложена за бърза продажба от предишния собственик „ЙОЮ-ЛИ“. Китайците консолидираха владенията си и Луната не фигурираше в тяхното бъдеще. Така че за известно време тя се разработваше от хората, които винаги първи навлизат в новите земи — мошениците и героите. Крейн не беше сигурен в коя от двете категории влизаше самият той.

Слаб и трудно подвижен след някогашното си раняване, Хил надигна бирата си.

— Предлагам да прием за теб — каза той. — Не съм сигурен какво си направил, но все пак поздравления.

— Възползваме се от нова възможност, докато още можем — отвърна Крейн и чукна чашата си с шотландско уиски в бутилката

бира, след което отпи. — Винаги съм искал да ръководя свое собствено правителство.

— Глупости — рече Хил. — Единственото, което винаги си искал, е да сложиш край на земетресенията. И съвсем ненадейно купуваме имот на Луната.

— Не е ненадейно. Обмислям това от много време... от години насам. Досега просто не беше възможно. Не ти казвам всичко, за което мисля, Бърт.

— Така е. Изобщо не ми каза, че Съми е жена.

— Смятах, че ако си толкова тъп, че да не разбереш — отвърна Крейн, — аз няма да съм човекът, който ще ти го каже.

Това бе тяхна стара шега. Всъщност, нито един от двамата им не беше имал ни най-малка представа за Съми. Нейната история беше смайваща и почти трагична. През тези години се бяха случили толкова много неща.

Само месец след нападението срещу Проекта, президентът Гидиън се бе подхлъзнал на парче сапун във ваната си и незабавно бе починал — поне такава версия разпространи Белият дом. Съми стана президент и веднага назначи за свой вицепрезидент Кейт Мастърс. Тъй като „Лиян Инт.“ и „Йо-Ю“ си бяха поделили избирателите, Съми успя да спечели гласовете и на двете компании, след което победи на Изборите за президент през ноември 2028-а.

Именно Съми положи основите на онова, което в крайна сметка доведе до създаването на ислямска държава. Поради, както сама се изрази, „здравословни причини“, тя реши да не се кандидатира отново през 2032 г., въпреки че по време на мандата си беше уравновесен и уважаван държавен глава. Тогава, на същата пресконференция, тя разкри истинския си пол и заяви, че „вече не може да се преструва на мъж“.

Кейт Мастърс се бе кандидатирила и беше спечелила, правейки огромен скок напред от и без това силното си влияние, като заложи на антикитайските настроения в обществото. Икономическото състояние продължаваше да се влошава заради масовите санкции, наложени върху китайските бизнес интереси от страна на световното ислямско движение, чиито глобални възгледи бяха най-меко казано етноцентрични.

Когато бе подложена на преглед в психиатрична клиника, причините за отказа на Съми Чан да се кандидатира отново незабавно станаха очевидни. Пол, любовникът, с даден от нейния чип, бе успял изцяло да овладее живота ѝ и взимаше сам всички нейни решения, избираше съветниците ѝ и я завличаше във все по-задълбочаваща се спирала на ксенофобия и самовглъбеност. В крайна сметка се беше затворила съвсем в себе си. Пол не допускаше вътре никой друг.

През този период Крейн бе поддържал непостоянен контакт с нея и по настояване на Кейт, купи от „ЙОЮ-ЛИ“ наследствените ѝ земи, които после ѝ даде под наем за вечни времена за един долар годишно. Съми имаше нужда законен развод с Пол — и го получи. Присъствието му бе толкова силно, че след отстраняването на чипа, той остана в нея. Тя не бе единствената с такъв проблем. Милиони бяха прирастили към чиповете на „Йо-Ю“ и за да се бори с последствията от тях, се беше появил цял нов клон медицината, наречен „Изместване на личността“.

Съми Чан прекара четири години в клиника. „Йо-Ю“ беше принудена да отпусне милиарди долари за болници и обезщетения на пристрастените чипита и понесе такъв удар, че се принуди да се слее с вечния си конкурент в корпорацията „ЙОЮ-ЛИ“. Чипът „Приятел“ последва съдбата на динозаврите, докато в същото време образователните чипове печелеха популярност. През 2035-а на имплантация на порт се подложи самият Крейн и откри, че устройството е безценно за неговите изследвания.

Междувременно, през 2036 г. Кейт Мастърс беше преизбрана и сега караше последните две години от втория си мандат. Съми тихо живееше в наследствените си земи в Китай.

Стоуни бе починал една година след катастрофата на Проекта.

За Крейн обаче, последните десет години бяха истински кошмар. Скоро след арестуването и осъждането на Талиб, когато истината за проекта „Импириъл вали“ излезе наяве, общественото съчувствие рязко се обърна. Той, Крейн, бързо стана престъпник заради това, че изобщо бе дръзнал да си помисли да взривява ядрени бомби... за това, че бе дръзнал да повярва, че може да промени самата субструктура на Земята или че има правото да се опита.

Гласът му стана глас в пустиня. През дългите години той безспирно се опитваше да предупреждава сънародниците си за

ужасната катастрофа, която щеше да сполети Калифорния. Оглушителното мълчание, с което се посрещаха предупрежденията му, беше по-лошо от обидите, по-лошо от присмеха към записаните, написаните или директните му послания. И накрая бе изоставил всяка надежда.

И животът му беше ставал все по-празен... и по-празен.

После обявиха Луната за продан и Крейн бе почувствал как нещо го бодва под лъжичката. Той се беше вкопчил за него.

— Наистина ли ще вдигнеш... сгради там горе, а? — попита Хил.

— Така възнамерявам — отвърна Крейн. — Искам да построя цял град, Бърт. Място, където хората биха искали да живеят.

— Ти също ще живееш там, така ли?

Крейн се усмихна.

— Не, приятел. Струва ми се, че и двамата имаме малко прекалено големи усти и сме твърде опаки, за да станем пионери.

Хил се отпусна назад и тежко въздъхна.

— Изпитвам истинско облекчение. Просто не бих могъл си представя, че през цялото време ще стоя в някой от онези проклетни скафандри. Какво ще стане, ако ти се наложи да кихнеш или да си издухаш носа?

— Понякога обаче ще ходим там. Трябва да се свърши много работа, да се вземат важни решения. — Крейн отпи от уискито си и се загледа към група строителни работници с техните мускулести екзокостюми, които влязоха в бара и седнаха на една от масите в дъното. — Не ми харесва идеята да завися от Земята за снабдяването с вода — каза той. — Чудя се дали бихме могли да взимаме лед от Марс и да го превозваме дотук сами. Който контролира водата, контролира и околната среда.

— Колко души искаш да пратиш там?

— Поне няколко хиляди.

— От месеци си се запалил по този проект. На мен ми се струва безумен. Защо е всичко това? Какъв е смисълът?

Крейн сбърчи лице и допи уискито си. После вдигна чашата във въздуха и привлече вниманието на бармана. Мъжът кимна и отиде да вземе бутилката скоч.

— Всичко е заради онези пари, които ми остави Стоуни — обясни той. — Не успях да измисля нещо, което да е достатъчно важно... достатъчно трайно, за да ги вложа. После се отвори тази възможност.

— Но защо?

— Някога имах аквариум... е, всъщност, на два пъти, но онзи, за който говоря, е от времето, когато живеех при леля ми — уточни Крейн. — Сам си спестих парите за него. През годините имах най-различни рибки, но веднъж пуснах вътре скарида, изящно, красиво мъничко създание. Не успях да открия нищо, което тя да яде. След известно време започна да изяжда сама себе си, ден след ден, парче по парче, само за да остане жива. Накрая засегна някой жизненоважен орган.

Той се обърна и погледна към Земята, огромна, синя и покрита с облаци. Ученият посочи към нея.

— Според мен, те правят тъкмо това — самоизяждат се живи. Убиват в Божие име и сляпо унищожават самата екосистема, която поддържа живота им.

— Хората са си хора — сви рамене Бърт.

— Действителното значение на думите ти е, че хората са животни — отвърна Крейн. — А аз ти казвам, че не трябва да е така. Можем да създадем цивилизация, истинска цивилизация, изградена на основата на истинското разбиране на самите себе си и на вселената ни. Купих имота откъм тъмната страна, защото не искам хората ми да виждат как Земята умира пред очите им. Моят... град може би ще е последната надежда за човешката раса, Бърт. Ето защо се захващам. Достатъчна ли е за теб тази мечта?

— Не си успял да спасиш Земята, затова искаш да създадеш нов свят, така ли?

— Приемам това тълкувание.

— Как ще наречеш това място?

— Чарлзтаун. Ще го нарека Чарлзтаун.

Бърт кимна с овлажнели очи.

— Струва ми се, че наистина е чудесно, докторе. Наистина е чудесно.

[1] Недиференцирани полови жлези. — Б.пр. ↑

[2] Южно море (лат.). — Б.пр. ↑

21. ОГНЕНИЯТ УРАГАН

Противопожарната преграда Ширахега — Токио, Япония, 1 септември 2045 г., 12:00 ч.

От въздуха противопожарната преграда Ширахега не можеше да не се забележи, въпреки че се намираше в най-големия град на света. Представляваше жилищен блок или отскоро поредица от апартаменти, предназначени да прекъснат огнения ураган, предизвикан от силно земетресение и да предпазят най-северните райони от по-бедните южни части на града. Това беше Великата Токийска стена.

Крейн и Бърт Хил бяха в пътническото отделение на спасителен хелос на Червения кръст. На пейките до и срещу тях седяха десетина санитарни в бели дрехи, предимно младежи. Те не знаеха кой е Крейн, нямаха никакво отношение към застаряващия човек, който някога бе държал света под властта си със своите проучвания и трагедии.

Санитарите ахкаха, докато гледаха през изпъкналите навън илюминатори на големия кораб. Гледката на ширналия се под тях Токио можеше да вземе дъха на всеки. Сградите на големия град доминираха над пейзажа и все пак вниманието привличаха тъкмо заобикалящите го райони, порутените жилища на трийсет и трите милиона души. Сгъшените една в друга по тесните улици дървени къщи го правеха да прилича на покрит с кърпки юрган. Милиони дървени къщи. Повече, отколкото би могъл наистина да си представи човешкият ум. На гледката вярваха единствено очите.

Но най-лошото беше, че до къщурките имаше огромни резервоари пропан, които понякога бяха по-големи от самите жилища. Тук все още използваша газ. Когато започнеше земетресението — а то щеше да започне скоро, — бързо щяха да се възпламенят пожари. За петнайсет минути една трета от Токио щеше да изгори до основи, щяха да бъдат унищожени половин милион сгради. Ръката на Крейн го болеше.

— Ти си пълен глупак да дойдеш тук — каза Хил, — заради силно земетресение. Не си го правил от '28-а. Някой би трябвало да те заведе на психиатър.

— Ти си най-отвратителния човек, когото познавам — отвърна Крейн. — За мен е пълна загадка защо те търпя.

— Имаш нужда от мен, защото изобщо не можеш да се грижиш за себе си. По дяволите, досега да си умрял поне двайсет пъти, ако не бях аз. И сега съм тук да ти кажа, че този път може да е двайсет и първия. Обзалагам се, че доктор Боумън не ти е дал благословията си.

— Не му казах нищо — призна Крейн. Не можеше да се избави от Боумън, откакто преди една година лекарят му съобщи, че има рак на дебелото черво, причинен от радиоактивното облъчване по време на битката в Импириъл вали. Ракът бе причината сега да е тук — искаше още един път да преживее силно земетресение. Бяха изминали седемнайсет години, откакто не си позволяваше да присъства на мястото на земетресение — самонаказваше се, Бърт беше прав за това — и все пак колкото и силна да бе болката и ненавистта му към Звяра, също толкова могъщо беше ликуването и вълнението му. Трябваше да се противопостави на Звяра.

Когато се разболя, Крейн се намираше в лунната база Чарлзтаун и контролираше безкрайните дребни подробности на проекта, който бе толкова мащабен и при толкова неподходящи за живот условия, че можеше да пречупи всекиго. Никога преди не се беше разболявал истински. Когато го откриха, ракът бе в напреднала фаза. Подложиха го на химиотерапия, после му казаха, че тялото му ще свърши останалото. Онова, което не му казаха, беше ужасната цена, която щеше да плати физически. Войната, водена от тялото му, продължи осем мъчителни месеца. Когато най-после свърши, той се бе избавил от рака, всъщност, имунизиран срещу повечето форми на болестта, но беше слаб и лесно се уморяваше. А днес щеше да присъства на земетресение, каквото никога не бе виждал.

Токио се намираше на мястото, където се събираха четири плочи: Филипинската, Тихоокеанската, Евразийската и провлачилият си през Японския и Изуския разлом край на Северноамериканската. В точката на сливане на Японския и Изуския разлом щеше да стане силно земетресение, което щеше да разруши по-голямата част от Токио.

През последните години около Доклада „Крейн“ се беше развил зловещ сценарий. Презиран от мнозина и уважаван от други, Докладът се използваше от съвсем малко хора, които планираха съобразно с него

приключенията и смъртта си. Винаги, когато се предвиждаше силно земетресение, стотици, а понякога и хиляди хора отиваха на мястото, за да се подложат на изпитание. Подобно на борбата с бикове, мъжете го използваха като доказателство за мъжествеността си. Други виждаха в него възможност за драматично самоубийство.

Противопожарната преграда се мержелееше долу — назъбен прорез от плътно построени една до друга сгради, който изсичаше града на две. Стоманените им капаци вече бяха здраво затворени, огромните водни оръдия чакаха. По ирония на съдбата днес беше 1 септември, традиционният за земетресения ден в Япония още от 1 септември 1923 г. — четирийсет хиляди души бяха изгорели в огнения ураган, който изцяло бе унищожил Едо, както тогава наричаха Токио. През онзи ден общо бяха загинали сто и петдесет хиляди души.

Хелосът се насочи към Ширахеда. Върху една от централните сгради бе построена малка наблюдателна станция, покрай която имаше площадка за хелоси. Пилотът зави и ги приземи точно в центъра на площадката. Младите санитарии наизскачаха веднага, щом машината докосна покрива, ряха тук, за да помагат на оцелелите — защото освен останалите по служба, винаги имаше хора, които отказваха да се евакуират.

Крейн и Хил слязоха последни. Ученият се дръпна, когато Бърт понечи да му помогне.

— Може да съм сакат — каза той със сумтене, докато скачаше на площадката, — но не съм съвсем сакат.

Едва бяха изминали няколко секунди от стъпването му на покрива, когато почувства първия трус.

— Усети ли го, Бърт?

— Сър? — измърмори Хил.

Крейн усещаше трусовете нагоре по краката си; те започваха да разтърсват цялото му тяло и го караха да вибрира като камертон.

— Струва ми се, че е по-добре да отидеш на мястото си. Ще започне съвсем скоро.

За металната предна стена на противопожарната преграда бяха закачени колани. Хил му помогна да закопчае своя. Той вдигна бинокъла, който висеше на колана. По съседните улици долу все още празнуваха групи хора, мнозина от които облечени в еднакви дрехи. Едни бяха в черни лъскави костюми с яркочервени райета от рамото до

глежена. Други, само млади мъже, носеха дрехите си завързани на вързопчета на плещите си. Трети бяха облечени като клоуни. Всички те млади, глупави хора. Наричаха ги Люлеещите, защото предизвикваха геологията по свой собствен начин.

Още по-нататък в града можеха да се видят самоубийците, хора на всякаква възраст, търсеци нестабилна сграда, по която да се покатерят, някоя голяма постройка, под която да зачакат. Люлеещите стояха достатъчно близо до противопожарната преграда, за да могат да избягат. Самоубийците безцелно се скитаха, но гледаха да са по-далече от Ширахега, за да не успеят да стигнат до нея по време на огнения ураган. Онези, които просто отказваха да повярват в земетресението, бяха по домовете или службите си и вършеха обичайната си работа.

— Имаш ли малко време за един стар приятел? — разнесе се някакъв глас иззад него. Той се обърна и видя Съми Чан. Косата ѝ стигаше до раменете, очите ѝ бяха гримирани с бледосини сенки.

— О, Господи — възкликна Крейн. Когато Съми се втурна да го прегърне, той разтвори ръце. — Дай да те погледна.

Тя отстъпи назад след кратката им прегръдка. Носеше черен гащеризон, туристически обувки и изглеждаше секси. Очевидно се справяше чудесно с възрастта: усилията ѝ да овладее емоциите си през целия ѝ живот бяха оставили удивително малко бръчки по лицето ѝ. Всъщност, осъзна Крейн, Съми беше красива — още повече, защото очите ѝ бяха по-приятелски, отколкото някога ги бе виждал, по-близки. Той кимна. Беше успял да види, че е здрава и напълно спокойна.

— Какво правиш тук? — попита той, докато тя отиваше да прегърне вече закопчалия се Бърт Хил.

— Чух, че идваш и реших да намина — отвърна Съми. — На практика сме съседни.

От земята се надигна силен тътен. Сградата започна да се люлее и Крейн хвана Съми. Той я дръпна до стената и ѝ помогна да се закопчае.

— Дръж се! — извика ученият. — Трусът ще е ужасен! Сградата яростно се залюля настрани — С-вълни, при това силни, разтърсваха земната мантия. Трусът не спираше, а се усилваше, в атаката се включиха и П-вълните, които караха земята да се надига и спуска.

Крейн се хвана за фасадата пред него с все още силната си дясна ръка и впи поглед в града на двайсет етажа под него. Хората се щураха,

пред лицето на катастрофата всички забравяха фалшивите си героични планове.

Те тичаха, падаха, хвърляха се назад към преградата. По улиците се отваряха огромни, тътнещи пукнатини и групата от голи Люлеещи изчезна в пастта на Звяра.

Люлеенето се усилваше, цели квартали просто се срутваха там, където земята ставаше течна. Трясъкът на стъкло и бетон от падащите сгради се сливаше с тътена на земетресението в непреодолима звукова стена. От събарящите се постройки се надигаше пращен облак и се разпространяваше над града.

Взривовете започнаха само трийсет секунди след началото на катастрофата. Падаха мостове и прелези, като смазваха коли, пълни с евакуиращи се в последната минута и изсипваха върху разпадащия се град хора и автомобили.

И тогава лумнаха пожарите.

Бяха изминали деветдесет секунди, а земята още се вълнуваше и разпукваше. Преградата под тях скърцаше. На десетина метра от групичката им хелосът, който ги бе докарал, отскочи настрани и се преобърна през ръба на сградата.

— Казах ти, Крейн — извика Хил. — Пак сме точно насред проклетото земетресение.

— И е страхотно — тихо отвърна Крейн, чиито вътрешности горяха, отново живи! Можеше да усети как се изпълва със силата на Звяра, как врагът отново му връща живота. Не се бе чувствал толкова добре от години насам.

— Погледни към Токийския залив — силно задъхана каза Съми и хвана болната му ръка.

Заливът беше празен и грозния, назъбен белег на разлома се виждаше в тинята на няколко километра от тях.

— Онзи вятър — рече Хил.

— Огненият ураган предизвиква вакуум, като поглъща целия кислород около себе си — високо обясни Крейн, за да надвика шума. — Онзи вятър е просто въздухът, който нахлува обратно, за да запълни пространството.

Люлеенето се беше забавило. Но огненият ураган се приближаваше към тях и поглъщаше Токио квартал по квартал.

— Усещате ли топлината? — попита Съми, вдигнала ръце пред лицето си. Сега пожарът представляваше непрекъсната линия с дължина шестнайсет и широчина над три километра. Той ревеше към тях на разстояние от километър и половина и то бързо се смаляваше. В този момент ги разлюля вторичен трус.

Стелеше се гъст дим. Кръвта на Крейн бе по-гореща от пъкъла, пред който стоеше. Огромен и неотслабващ, огънят се вълнуваше като океан с блестящи вълни, които смазваха и разбиваха, издигайки се като яркооранжев прибор.

И тримата вече се бяха облели в пот, когато се включиха водните оръдия, за да изстрелят вода под налягане, стена от пода, която да спре стената от огън. Гъста водна мъгла отрази яркооранжевия блясък и предизвика миниатюрни дъги наред пожара. Едно от оръдията бе насочено право нагоре и водата обливаше покрива на сградата, като ги охлаждаше и мокреше краката им, преди да попадне в отточните канали и да се насочи назад към огъня. Същата сцена се разиграваше по цялата преграда. Ширахега беше единствената надежда на града.

Температурата бе висока, неимоверно висока. Бърт смъкна маската от лицето си и се закашля.

— Добре ли си? — извика в ухото му Крейн.

Бърт се изкашля и се изплю.

— По дяволите, казах ти, че не бих могъл да седя в космически скафандър... нали? Но мога да го издържа толкова дълго, колкото и ти! Съми беше омаяна и се смееше.

— Ти си върхът! — изкрещя тя. От косата ѝ се процеждаше вода и гримът от очите ѝ се стичаше надолу по лицето ѝ.

— Не съм го измислил аз... само го предвидих — извика в отговор Крейн. Жегата проникваше под дрехите му. Лицата и на трима им бяха кървавочервени.

Нататък по сградата се разнесоха възклицания. Хората гледаха нагоре. Крейн ги последва. Небето над него беше оранжево, огънят се опитваше да прескочи преградата, за да вземе жертвите си от другата ѝ страна.

— Дърветата пламтят като факли! — каза Крейн. Той се откопча и се извърна от южната страна, за да погледне на север, следван по петите от Съми и Бърт.

Северната половина на града вече бе в развалини и чак до скрития в дим хоризонт пламтяха малки пожари. Евакуационният парк долу беше претъпкан с хора, които някак си бяха оцелели от труса и огнения ураган. Две дървета вече горяха и хората лежаха сгъшени на земята, за да избягнат дима. По същия начин сто и два̀сет години преди това бяха загинали всички в Едо.

Крейн погледна, назад към преградата. Повечето от водните оръдия стърчаха от самата постройка, но три от големите — с размера на гаубици — бяха подпрени на покрива. Той се обърна към Хил.

— Мислиш ли, че ще можеш да се справиш с едно от онези неща? — попита ученият.

— Ако е механично, няма проблем — отвърна Хил и отново смъкна маската си, за да се изхрачи...

— Вземи югоизточното — каза Крейн. — Обърни го назад, към парка. Давай! Веднага!

Съми покорно го последва до югозападното оръдие, онова, което сочеше право нагоре. Беше огромно и достатъчно тежко, за да не поддаде под силното водно налягане. От гърба му стърчаха две големи дръжки. Крейн и Съми ги хванаха и задърпаха, като бавно навеждаха и завъртаха оръдието, за да насочат водната струя над фасадата към парка.

Японците на покрива се затичаха към северната стена и погледнаха долу. После се обърнаха и любезно запляскаха с ръце.

Уморените Крейн и Съми Чан се наведоха над стената и погледнаха надолу към парка и към санитарите, които спокойно определяха най-тежко пострадалите и им оказваха първа помощ. Хил беше изчезнал някъде и се опитваше да уреди транспорта им от зоната на разрушението, тъй като бяха загубили хелоса си.

— Откога не сме се виждали? — попита Крейн. Беше му странно, но нямаше проблем да приеме Съми като жена.

— Не зная... петнайсетина години. Тогава още живеех като мъж.

— С Пол — усмихна се Крейн. — Всички те смятахме за хомосексуална. Виждаш ли се още с Кейт?

— Преди няколко месеца ми дойде на гости за една седмица. Същата стара Кейт. Беше в процес на развод с четвъртия си съпруг и се готвеше да се омъжи за пети път.

— Единствената неподвижна точка в постоянно променящата се вселена — отбеляза Крейн и се зачуди защо всъщност Съми е дошла да го види.

— Какво е положението с водата в света? — попита тя. — Предполагам, че Фондацията продължава да участва в проекти по прочистване на радиацията.

— Осигуряваме ежедневна информация, след като ни съобщят какво е направено, после даваме предположения за следващия ден. Изключително интересно е. Има един тип в Колорадо, Америка, и още един в Аржентина, които отклоняват подземни реки, изкарват ги на повърхността и контролират притока им, за да избягнат горещите райони. Положението очевидно все още е лошо и водните дажби продължават да са необходими, но мисля, че можем да очакваме обрат след пет-шест години.

— Ами Средният изток?

— Все още е горещ като лава — отвърна той. Тя беше добра, истинска професионалистка. — А сега ти ми кажи защо, по дяволите, всъщност си тук?

— Разбира се — усмихна се Съми и го потупа по ръката. — Имам за теб две предложения.

— Кейт Мастърс не е идвала тук на почивка, нали? — попита Крейн. — Агитирала те е, а? Предполагам, успешно.

— Всичките ти предположения са верни — кимна Съми и усмивката изчезна от лицето ѝ. — Крейн, в момента Америка е на ръба на расова война. По цялата граница на Ню Кайро се водят боеве. Въпросът за Абу Талиб засенчи всичко друго — даже логиката, даже самия живот.

— Не искам да слушам това — каза Крейн. — А когато Бърт се върне тук, той също няма да иска.

— Бърт ще изслуша точно това, което ти му кажеш — рече Съми.

— Това като обида ли трябваше да го приема?

— Не, честно. Той те е превърнал в свой идол. Знаеш го. Ще ме изслуша, ако ти го поискаш. Дай да си кажа думата, преди да си ме изхвърлил оттук. Заради старото време, а?

— Намирам целия този разговор за объркващ — призна Крейн. — Давай бързо.

— Добре. Останките от правителството във Вашингтон нямат представа какво държат в затвора. Кейт трябваше да амнистира Талиб още преди години, но не го направи заради уважението си към твоите чувства. Сега съжالياва. Хората на властта смятат, че той е някакво чудовище, повело Ню Кайро на ислямска кървава баня из Америка. Мюсюлманите мислят, че Америка държи Талиб като оскърбление за тях, като атака срещу техния религиозен водач.

— Нюкоум... религиозен?

— Жена му е единственият човек, който разговаря с него. Непрекъснато носи оттам всички тези съобщения, религиозния протокол на ИЩ. Тя е много влиятелна и убедителна. Хората ѝ вярват.

— И Кейт иска да изкара всичко наяве?

— Все още кипи от енергия, макар че се оттегли от политиката.

— Да, виждам как се е оттеглила.

— Просто ме изслушай. Тя иска да свидетелствате двамата с Бърт. Хората, които наистина познават Талиб. Гласът ти ще се чуе най-силно в страната, ако се обявиш за освобождаването му. И двамата знаем, че Дан няма да вдигне никакви бунтове.

— Видях го как стреля по Бърт. Той оглавяваше нападението, при което загина семейството ми. Смятам, че е способен на всичко.

— Прегледах всички дискове, всичко, което се е случило; — каза Съми. — Според онова, което видях, той е участвал в нападението, за да те спре, но и за да предотврати кръвопролитие. Стрелял е срещу Бърт в чиста самозащита. Ако не беше го направил, Бърт е щял да му размаже главата.

— Не разбираш ли — като произнасяше ясно всяка дума, бавно заговори Крейн, — че колкото и хора да са загинали днес, колкото и големи да са щетите, това нямаше да се случи, ако Нюкоум не бе повел онези хора срещу Проекта? Досега на планетата вече нямаше да има земетресения.

— Това са само предположения — възрази тя. — Нямаш представа дали останалата част от света щеше да последва плана ти.

— Мразя го — каза Крейн.

— Това е по-важно от отношенията помежду ви. Човешки животи...

— Вече не се занимавам със спасяване на животи — прекъсна я той.

— А какво правихме с това водно оръдие? — попита тя.

Ученият я погледна — искаше му се да може да сподели с нея, някак си да я остави да изпита болката, която продължаваше да го разяжда всеки път, когато видеше малко дете, всеки път, щом зърнеше съпруг и съпруга, хванали се за ръце. В очите му се появиха неканени сълзи.

— Той разруши живота ми, С-Съми — задавено рече Крейн. — Не искам пак да п-преживявам всичко това. Не искам да м-мисля за него. Не може ли просто да оставят въпроса да се реши сам, без мен?

— Не. Не може да се реши без теб. И точно ти си онзи, който не разбира. Не става дума само за освобождаването на Абу Талиб. Това ще освободи и Люис Крейн.

— И какво ще ми донесе?

— Може би покой... най-сетне.

Той продължително я изгледа.

— Каза, че имаш две предложения.

Съми вдигна очи.

— Искам да се ожениш за мен — безизразно отвърна тя.

— Какво?

— Пол заместваше теб — обясни Съми. — Годините, които прекарах с Пол, а после в опити да се избавя от него, бяха тежки и разрушителни. Сега съм на петдесет и две и нямам представа как да се държа с мъжете.

— Да не би да ми казваш, че ме обичаш? — попита Крейн.

— Винаги съм те обичала... вече почти от двайсет и пет години.

Крейн въздъхна и се плъзна по стената в седнало положение, цопвайки точно във водата, която продължаваше да се събира там.

— Мина толкова време, откакто изобщо съм мислил за това — каза той. — След Лейни... не съм имал никоя.

— Значи си готов за гроба, така ли? — попита тя. — Нима вече си мъртъв? Защото ако в теб е останала и най-малката искрица живот, ти сериозно ще обмислиш предложението ми. Разбирам работата ти, разбирам и теб. Знам, че е трудно. Винаги си ме мислил за мъж. Но не и аз. Никога. Бях актриса, която играеше ролята си. Обичам те, Крейн. И толкова дяволски се страхувам да не остарея и умра, без да споделя живота си с теб, че съм готова да седна тук във водата и да се правя на глупачка, само и само да съм близо до теб.

Крейн облегна глава назад на стената. Воят на сирените навсякъде около тях им напомняше къде се намират. Вчера той би се ужасил от предложението на Съми, но това беше вчера. Денят преди днес. Преди да открие, че в него все още има нещо, което не е съвсем празно.

— Е, кога ще уредим всичко? — попита той.

— Показанията за Кейт ли?

— Не — отвърна Крейн и й се усмихна. — Сватбата ни.

ФПС арест № 73 — Денвър, Колорадо, 13 март 2046 г., 10:45 ч.

Крейн седеше със Съми на твърда пейка пред залата за даване на показания в сивия, безцветен затвор и слушаше по слушалката си развълнувания говор на Джоуи Панатополус, порасналият син на господин Панатополус.

— Крейн... става. Чуваш ли ме? Става!

— Включили сте генераторите, така ли?

— Включихме ги и работят! В момента сме изцяло на термична енергия. Турбините пеят, топлината се канализира през куполите. Вече не се нуждаем от твърдо гориво или електроакумулатори. Сега Чарлзтаун сам се снабдява с енергия.

— Луната ни храни — каза Крейн. — Тя работи с нас, а не срещу нас. Свършили сте страхотна работа, Джоуи. Татко ти щеше да се гордее с теб.

— Искан ми се да можеше да е тук горе, за да го види.

— Да... на мен също. Той беше единствения човек, освен теб, на когото бих доверил сондирането на ядрото.

— Той ми беше учител.

— Зная. Моите поздравления за всички в Чарлзтаун. — Крейн понечи да изключи, после добави: — Нека днешният ден е почивен за целия град. Днес постигнахме независимостта си. Нека го празнуваме всяка година.

— Готово — съгласи се Джоуи. — Ще ти се обадя пак утре.

— До утре. — Крейн погледна към интерфейса си и каза „край“, с което връзката се прекъсна.

Съми го прегърна.

— Добри новини?

Той видя обичта в очите ѝ и се усмихна.

— Успяхме да сондираме ядрото и сега използваме енергията му.

— Никога не съм се съмнявала, че ще успееш.

— Ти никога не си се съмнявала в нищо, което съм казвал — отвърна той, наведе се и я целуна по върха на носа. — Точно затова винаги съм искал да работиш за мен.

— Така е, защото още не си правил грешки — усмихна се тя.

— Само веднъж — рече Крейн и мигновено усети, че радостта от добрата новина от Чарлзтаун изстива. — А сега може би два пъти.

— Не се самоизмъчвай — посъветва го Съми и посочи с пръст към лицето му. — Ще се притесниш ужасно. Освен това знаеш, че постъпваш правилно.

Крейн се намръщи.

— Наистина ли, Съми? Аз му вярвах, а той тотално злоупотреби с доверието ми.

Тя сви рамене.

— Ти му отне приятелката и Дан просто ревнуваше.

— Недей да омаловажаваш нещата. Това не е...

— Тъкмо ти свеждаш всичко до въпроса кой кого е наранил. — Съми бързо го прегърна, после притисна лицето му в дланите си. — Крейн, аз те обичам, но когато решиш, ставаш твърдоглав и сляп. Проповядваш търпимост и благоприличие, но се държиш като всички останали — опитваш се да си втълпиш някакво все по-усилващо се чувство на болка и загуба, после гледаш кой кого наранил повече. Не можеш да поставяш връзките си със света на такава основа.

— Съми, аз...

Тя допря показалец до устните му.

— Чуй ме: никой не те кара да простиш на Нюкоум. Силата на болката ти си е само твоя работа. Но, за Бога, Крейн, този човек е прекарал в изолация седемнайсет и половина години. Сега те моля да разбереш, че справедливостта е възтържествувала и толкова, после можеш да говориш за Дан Нюкоум, когото някога си познавал.

— Той беше страхотен учен.

Тя му се усмихна.

— Тогава му го кажи. Това е всичко. Опитай се да надраснеш чувствата си. Кажи истината.

Крейн кимна и се наслади на прегръдката ѝ. Чудеше се какво ли става вътре в момента. Бърт даваше показанията си. Напред-назад по коридора се разхождаха в очакване други метиси. От време на време те хвърляха нервни погледи към Крейн и когато ученият срещнеше очите им, се извъръщаха.

Беше му странно да ги види, сподвижници, предполагаше. Всички те отчаяно искаха Нюкоум да бъде освободен — но защо? Бяха прекалено млади, за да го познават или да се вълнуват за него като личност. Искаха от него нещо друго, нещо по-фундаментално.

Крейн осъзна, че те искат единство, затворена верига от вярвания и идеи, кладенец, от който да черпят. Всъщност, това искаше всеки. Тъкмо такава бе и целта на Чарлзтаун. А Нюкоум беше техният най-висш държавник, също както Крейн за Чарлзтаун. Кранчето, от което се изливаха идеите.

— Моля те, кажи ми, че още не си гласувал — разнесе се от дъното на коридора гласът на Кейт Мастърс. — Кажи ми, че не съм го пропуснала.

Мастърс никога не влизаше просто в стаята, а по-скоро връхлиташе вътре. Носейки се към тях в леката си шифонена дреха, тя успяваше да раздвижи дори безцветния коридор. Не изглеждаше остаряла нито с един ден през последните двайсет години.

— Здравей, здравей — каза Кейт и целуна Крейн по бузата. — Как е щастливото семейство?

Съми скочи на крака и я прегърна.

— Ние сме на ред — съобщи тя. — Радвам се, че успя.

— Че съм успяла ли? Та това е най-голямото нещо, което изобщо съм правила. — Мастърс седна до тях и се наведе напред, за да може да говори и с двамата им. — Повярвайте ми, ако това днес не стане, спокойно можете да си съберете багажа и да се преселите в друга страна. Нещата там наистина загрубват. Свидетели сме на постоянна ескалация на напрежението от двете страни на границата с Ню Кайро — от едната страна е нашата армия, от другата е тяхното опълчение. Може да пламне цялата страна.

— Чувал съм и по-лоши прогнози — отвърна Крейн.

— Какво ти е? — попита го Мастърс.

— Просто е раздразнителен, това е всичко — махна с ръка Съми. — Все още има проблем с Т-А-Л-И-Б.

— Знам правописа, по дяволите — каза Крейн. — Освен това го наричаме Ньюкоум, нали си спомняш?

Мастърс докосна ръката му с длан.

— Няма да ме подведеш, нали?

— Остави ме на мира, Кейт.

— Няма да те оставя. Трябва да понесеш отговорността си и да уредиш този въпрос, преди нещата да излязат извън контрол.

— Защо цялата отговорност да лежи върху моя гръб?

— Вече знаеш отговора — студено заяви Мастърс и се изправи. — Ще се видим вътре. — Тя тръгна към залата за показания.

— Сега пък разстрои нея — въздъхна Съми и неодобрително изцъка.

— Правиш ли изобщо нещо друго, освен да уговаряш някого?

— Не. Това е най-големият ми талант.

— А, не знам — усмихна се Крейн. — Снощи ми показва някои номера.

— Замълчи — прошепна тя и го плесна по рамото. — Някой може да те чуе.

Вратата на залата отново се отвори и навън излезе Бърт Хил, отпуснал рамене и свел надолу глава. Хил веднага се съгласил да свидетелства и Крейн от своя страна отказа да му въздейства по какъвто и да е начин. Двамата изобщо не бяха обсъждали чувствата си, нито пък какви показания ще дадат.

— Добре ли си? — попита ученият, а Съми добави:

— Какво стана?

— Аз съм пълен глупак, ето какво.

Крейн го хвана за ръката.

— Бърт...

— Искях да го унищожа — прекъсна го Хил. — Искях да го излича от лицето на Земята. По дяволите, откакто ме рани, съм само наполовина мъж. Но... но влязох през тази врата... — Бърт изглеждаше объркан, дори наранен.

— Какво стана? — високо настоя Съми. — Бърт, ако...

Крейн вдигна ръка и я накара да замълчи. Той се обърна кимна.

— Влязох вътре — продължи Хил, — и... и го видях. О, Господи, сърцето ми се разкъса. Беше доктор Дан, но... но... о, Боже. — Той притисна ръка към гърдите си. — Трябва да седна.

Мъжът се стовари на пейката и с невиждащ поглед поклати глава. Дишаше тежко.

Вратата се отвори и оттам се показа забулена жена.

— Люис Крейн — извика тя и когато ученият ѝ махна, му даде знак да влезе вътре.

— Ще се оправяш ли сам? — попита Съми.

Бърт измърмори утвърдително и Съми и Крейн ръка за ръка влязоха в залата за показания.

В единия край на залата стояха петдесетина души. Места за сядане нямаше. Тълпата представляваше смесица от застаряващи екраномани и граждани на Ню Кайро. Видеозаписите бързо се превръщаха в хоби само за хората на средна възраст, тъй като чиповата технология бе достатъчно напреднала, за да може по-младото поколение да намира причина за съществуването си вътре в собствения си череп. Отрасналите единствено с интерфейса си деца от техническото поколение бяха в предните редици на гигантския Чип-порт.

Сред тълпата от облечени в пъстри роби хора Крейн позна Хадиджа, нейната изправена и стройна фигура, огъня в очите ѝ. От двете ѝ страни стояха младо момче и момиче, децата на Нюкоум, предположи ученият. В ума му неканен проблесна малкият Чарли. Мартин Азиз не се забелязваше сред публиката. Интересно.

В другия си край залата беше разделена с жълта линия, която никой не пресичаше. Там имаше бюро, обикновено металносиво пластмасово бюро. Зад него седеше мъж в тъмен костюм. На главата си носеше митра на червени и бели карета, отличителният белег на чиновническата класа. Зад гърба му стоеше китаец, навярно представител на корпорацията „ЙОЮ-ЛИ“. До бюрото имаше завинтен за пода стол.

И тогава видя Нюкоум. Окован за стената. Косата му бе снежнобяла, брадата също. Беше уморен и изтощен, очите му бяха мрачни и пусти. Около него стояха четирима полицаи, сякаш можеше да избяга. Новите им черни униформи и заплашителните им маски ги правеха да приличат на чудовища от детските книжки, на троли, изпъзтели изпод някой мост. Крейн осъзна, че по време на, както сега я наричаха, касапницата в Импириъл вали полицаите са загубили много

свои колеги и се чувстват така, сякаш лично са заинтересувани от показанията.

— Д-р... Крейн? — каза мъжът с митрата, който използваше писалката си като показалка и четеше направо от екрана на бюрото си.

— Аз съм Крейн.

— Приближете се.

Крейн се подчини и застана пред бюрото, готов да положи клетва.

— Потребител ли сте? — попита мъжът.

Ученият едва не се изсмя.

— Ами, разбира се, че съм. Всички са потребители.

— Отлично — сериозно кимна мъжът. — Моля, седнете.

Крейн седна. Чиновникът плъзна по повърхността на бюрото към него пластинка.

— Това е стандартният договор — поясни той, — потвърждаващ, че сте дошъл по своя собствена воля, че Службата за сигурност „ЛОК-М-ТАЙТ Инк.“ притежава всички интелектуални права, свързани с тези свидетелски показания и че за участието си няма да получите възнаграждение. Ако приемате договора, притиснете палеца си върху пластината.

Крейн го направи, после се отпусна назад и се обърна отново да погледне Ньюкоум. Беше му трудно да изпита омраза към предизвикващия жалост, напълно съсипан човек, който бе окован като животно. Погледите им се срещнаха. Продължително. В хлътналите му очи Крейн откри мъка, но и нещо друго. Въпреки ужаса, в който се беше превърнал животът на Ньюкоум, очите му продължаваха да излъчват гордост.

Крейн погледна към Съми. Тя му кимна, но изглеждаше притеснена и нервна.

— Имате думата, доктор Крейн — заяви безименният мъж зад бюрото.

Крейн прочисти гърлото си — нямаше никаква представа какво да каже. Чувствата му бяха пълен хаос. Той отвори уста и просто остави думите да се изливат.

— Жена ми... хм... извинете ме, преди да вляза тук г-жа бившият президент ми напомни, че единственото, което трябва да направя, е да кажа истината — започна Крейн. — Въпросът е: чия

истина? Моята истина? Или освен нея има някаква по-голяма истина? Аз съм човек на науката, какъвто беше и доктор Нюкоум. Станахме хора на науката, защото мразим бремето на субективността. Винаги съм се опитвал да се придържам към по-висшата истина на науката, на познанието, но не съм успявал. Ако искате да научите моята истина, ще ви кажа, че мразя онзи човек там. Все още не мога да повярвам, че ме е наранил в толкова много отношения. Той отне мечтите ми.

Крейн поклати глава.

— Това е моята субективна истина. Но каква е аналитичната ми истина? Аналитичната ми истина е, че това е човек, когото някога обичах изключително много и който допусна грешка, довела до трагични последствия. Грешката му беше, че търгуваше с богове, че продаде науката за Аллах, а оттук продаде и цели, които не познаваше. Той е също толкова стандартен продукт на религията си, колкото съм и аз на моята, и също толкова нейна жертва. Но сега не става въпрос за жертви. Всеки е жертва. Точно това ми напомни Кейт Мастърс. Преди да умрем, ние загубваме всеки и всичко, което е било важно за нас, а после губим и самите себе си. Трябва да надраснем собствената си жертва и да погледнем на нещата мащабно, да видим онова, което сме оставили назад и което ни следва.

Той усети, че гласът му неволно се извисява и осъзна, че не става дума за Нюкоум, нещо, което Съми вече бе разбрала. Ставаше дума за Чарлзтаун и за действителното изкуство на спойката на обществото.

— Толкова е лесно да оправдаем извършеното от нас насилие и причинената от нас болка. Това винаги е първата най-естествена реакция. Трябва да се запитам как е правилно да постъпя? — Крейн безстрастно погледна към мъжа зад бюрото. — Мога ли да задам на затворника няколко въпроса?

Бюрократът кимна.

Крейн се изправи и се приближи до Нюкоум. Лицето на негъра се сбръчка в изражение, което беше почти весело.

— Изплатил ли си на обществото дълга за престъпленията, които извърши?

— Цялата сметка, плюс бакшиша — незабавно отвърна Нюкоум. Крейн се усмихна, когато разбра, че е прекършено тялото му, но не и умът му.

— Възнамеряваше ли да убиваш когото и да е през онази нощ, когато отиде в проекта „Импириъл вали“?

— Не.

— Разкайваш ли се за случилото се?

— Разкайвам се за погубените животи. Винаги съм се разкайвал.

Това не е начинът.

— Съгласен съм. Агресивен човек ли си по природа?

— Аз съм учен.

— Да — каза Крейн. — При това много добър, сър — прибави той, като се обърна към господин Безименен.

— Благодаря — отговори Нюкоум. — И ти не си лош.

— Смяташ ли се за цивилизован, доктор Нюкоум?

— Името ми е Талиб. Да, смятам се за цивилизован.

— Даже след като си прекарал близо една трета от живота си в затвора?

— Вече отговорих на въпроса ти.

Крейн се приближи и застана на сантиметри от лицето му.

— Поемаш ли отговорността за смъртта на жена ми и сина ми?

— Не — с леко задавен глас отвърна Нюкоум. — Смъртта на жена ти и сина ти беше моето наказание за всичко оставало, което извърших.

Вдигнал длан пред устата си, Крейн отстъпи от него. Бе потънал в собствената си болка и загуба и никога не си беше помислял, че любовта на Дан към Лейни може да е също толкова силна, колкото неговата.

Той погледна към затворника, наистина го погледна и видя огледало на собствената си душа, на собствените си чувства. Двамата видяха в очите си едно и също и Нюкоум кимна в знак на съгласие с една огромна истина. Крейн залитна и отстъпи няколко крачки назад.

В залата се надигна смут. Хадиджа си пробиваше път през зрителите, за да излезе навън. Децата му я следваха по петите.

Крейн тежко преглътна и отново срещна погледа на Нюкоум. Душата му бе вихър от чувствата, разтърсващи го като силови вълни.

— Мисля — тихо продължи той, — че съм достатъчно мъж, за да те освободя, без да ти прощavam и че ти можеш да получиш свободата си, без да искаш моята прошка. И мисля, че тъкмо това се нарича цивилизованост.

Обърна се и погледна към Съми. По страните ѝ се стичаха сълзи. Крейн се приближи към чиновника зад бюрото.

— Сър — почти прошепна ученият, — смятам, че обществото ни е стигнало на кръстопът. Две велики нации се сблъскват и се разкъсват една друга като разлома, който разцепва Калифорния на парчета. Господин Ню... Талиб е точката на натиск на плочата, буферът, който пречи на двете общества да тръгнат напред. Тази точка поема целия натиск и ако той не бъде облекчен разломът ще се разцепи съвсем, безпричинно унищожавайки много неща.

Крейн сведе очи към пода.

— През целия си живот съм мразил земетресенията заради онова, което ми отнеха. По същата причина мразех и господин Талиб. Какъв пълен... какъв пълен глупак съм бил. — Ученият вдигна поглед към зрителите. — Разбрах, че омразата не е в състояние да постигне нищо добро. Тя е само разрушителна. Тя е действената проява на страха. Какво ни носи тя? С какво ни помага? Моля ви да освободите този човек, независимо колко можете да го мразите или да се страхувате от него. Облекчете натиска върху разлома за благо на всички. Талиб не представлява опасност за никого и вие със сигурност го разбирате. Той е просто човек, който е допуснал грешка, и това е всичко. Нека си иде вкъщи и всички ние да оставим миналото зад гърба си.

С тези думи той веднага излезе навън, без да поглежда към Нюкоум. Болката все още го измъчваше, но повече от всеки друг, Крейн винаги бе знаел, че животът е болка.

В коридора ученият размени поглед с жената на Нюкоум — тя го мразеше, въпреки показанията му в полза на затворника. Хадиджа имаше вид на човек, способен на дълбок и търпелив гняв. Жалко. Тя рязко се обърна и застана в защитния кръг на метисите.

Крейн седна до Бърт, който го погледна и кимна.

— И ти не си го унищожил, нали? — Крейн поклати глава.

— Двамата просто сме стари глупаци, ето какво сме.

— О, я стига, по дяволите — махна Крейн и остави главата си да се облегне назад на бежовата метална стена. — Животът продължава. Не можеш да съществуващ заради омразата, не и истински.

Вратата се отвори и с широка усмивка на лице навън излезе Съми.

— Ти успя! — каза тя и бързо се приближи, за да го прегърне.

След секунда коридорът се изпълни с хора, които аплодираха. Обърканият Нюкоум се носеше върху вълна от обич и подкрепа. Нито един от двамата мъже не погледна другия в очите. Стомахът на Крейн се сви, щом видя царските почести, които отправяха на Нюкоум, но болката не беше толкова силна, колкото би била само допреди ден.

И това се наричаше прогрес.

22.10-ТА ПО РИХТЕР

Фондацията, 3 юни 2058 г., около 12:00 ч.

Крейн можеше точно да определи времето, когато беше разбрал, че животът му е свършил: пролетта на 2055-а. Един ден бе започнал да преглежда записните кубове и да вади всички грамоти, награди и медали, които бе получил за повече от един век опити да убие звяра в себе си. Бе поставил най-важните си награди в рамки и те висяха по стените на кабинета му във Фондацията, докато не запълниха цялото пространство. И той се беше загледал в тях, потънал в размисъл. Именно тогава разбра, че живее в миналото, а не в бъдещето. Именно тогава започна да се готви за днешния ден.

Седеше в кабинета си заедно с младеж на име Тенъри и се срамуваше, че изложбата по стените изглежда безвкусна и самохвална. Говореше само, за да привлеча вниманието на Тенъри и да не му позволява да се оглежда.

— Защо искате да се присъедините към малката ни колония? — попита Крейн.

— Чувал съм, че тя е... различна — отвърна Тенъри, чиято къдрава червена коса падаше до раменете му. Младежът беше двайсет и четири годишен. — Чух, че се опитвате да създадете нов свят, основан на логиката, в който хората мислят, преди да действат. — Той се засмя. — Винаги съм искал да живея в такъв свят, защото ми се струва, че съм заобиколен от манияци.

— Съвсем вярно — потвърди Крейн и погледът му се спря на глобуса в централната зала. Той бавно се въртеше, а светлините и звуковите му сигнали показваха геологичното движение върху Сан Андреас. — Ботаник ли сте?

— Не — поклати глава младежът. — Фермер. Просто съвсем обикновен фермер. Имам научна степен по земеделие, но...

— Но тя е безполезна, що се отнася до действителното земеделие, така ли?

Тенъри кимна.

— За да ставаш в 5:30 сутрин е нужно нещо повече от научна степен. Освен това се интересувам от лунния прах.

— Да. Зная. Стерилна почва, напълно лишена от каквито и да е органични съставки. И все пак, смесена с обикновена пръст...

— Прахът от Морето на изобретателността, който получавам от Чарлзтаун, увеличи производството ми на царевица почти с петнайсет процента. Чух, че и вие имате смес.

Крейн отново се усмихна. Това момче му харесваше много.

— Да. Алувиална пръст от Ганг, Амазонка, Хималаите. Смесвахме до петдесет различни почви, като търсехме най-добрата киселинност и естествен хранителен баланс. Това интересува ли ви?

— Дали ме интересува? — Тенъри погледна към дланите си, после пак към Крейн. — Жена ми ме накара да ви попитам нещо. Чуваме, че на Луната има много проблеми с водоснабдяването...

— Не и в Чарлзтаун — прекъсна го Крейн. — Когато ислямските консорциуми установиха контрол над цялото снабдяване на Луната с вода, те започнаха да я използват като средство за изнудване, определиха дажби, заплашиха, че ще спрат доставките, ако Луната не стане ислямска държава. Вече бяхме предвидили такава възможност и тайно копаехме вечен лед на Марс. Сега имаме постоянна, сигурна система за транспортиране оттам и на всеки шест седмици пристига прясна вода. Надяваме се да разполагаме достатъчно, за да я продаваме на другите колонии — така ще спечелим малко пари и ще запазим независимостта на района.

— Късмет.

— Би трябвало аз да ви го пожелаая. Вие сте онзи, който ще живее в Чарлзтаун.

— Вие няма ли да дойдете там?

— Не и както вие си мислите — усмихна се Крейн. — Добре дошъл при нас.

— Значи съм приет?

— Вие, жена ви Мона и двете ви деца. — Ученият се замисли за миг. — Лана и Санди. В колонията ни трябва хора и като вас. Смятам, че постепенно тя ще се превърне в последното убежище за човечеството. И като такава, трябва да е представлявана от добри и достойни хора.

— Тук не знаем почти нищо за Чарлзтаун.

— Нарочно — отвърна Крейн. — Ние не си правим реклама. Подходящите хора обикновено сами ни откриват. По този начин сме нещо като морски фар.

— Какви са правилата?

— Бъдете добри — каза Крейн, — и живейте живота си. Нямаме полиция, затвори и съдилища. Всичко е създадено като за едно голямо семейство. Цялата печалба отива за поддържането на самия град. Останалото се поделя. Хората изглеждат доволни от положението. Да ви кажа честно, не зная. Градът като че ли се развива сам, създава свой собствен начин на живот. Преди много време разбрах, че нямам всички отговори. Аз изслушвам кандидатите. Ако ги харесам, заминават. И обратно. Вие сте последният.

— Последният кандидат ли?

Крейн кимна.

— Последният, когото ще изслушам. С вас жителите на Чарлзтаун стават пет хиляди. Аз само осигурих продуктите. От вас зависи как ще ги сготвите.

— Там има ли училища?

— С всички удобства като тук, макар че образованието ни проявява изключителна старомодност. Учим децата да използват собствения си мозък, а не интерфейса си. Освен това не знам религията да играе много важна роля в живота на Чарлзтаун.

— Моята религия винаги е била увереността в собствените ми сили — каза Тенъри и се изправи. — Кога тръгваме?

— Утре — отвърна Крейн. — От моя комплекс в Колорадо Спрингс. Вземете толкова багаж, колкото можете да носите.

На вратата се показа Бърт Хил.

— По дяволите, Крейн. Още дори не си започнал да си събираш партакешите.

— За всичко си има време, Бърт. Запознай се с нашия нов гражданин на Чарлзтаун Джаксън Тенъри.

— Градът е откъм тъмната страна, нали знаете — предупреди Хил и стисна ръката на младежа.

— Зная.

Хил навири глава.

— И вие сте толкова луд, колкото и останалите от нея там горе — поклати глава той и отново погледна към Крейн. — Трябва да

тръгваме, ако наистина искаш да изнесеш онова тъпо телевизионно шоу.

— Добре — кимна Крейн и също се изправи. — Ще придружим господин Тенъри до хелоса му.

Мъжете излязоха от кабинета. Фондацията беше истински пчелен кошер — учени и работници се щураха наоколо и носеха сандъци с екипировка и лични вещи. Мендънхол се евакуираше. След няколко часа останките от Фондацията щяха да се превърнат в част от остров Байя, новото допълнение към картата на Тихия океан.

Минаха през залата с глобуса и Крейн се спря да хвърли последен поглед към машината, която въплъщаваше всичките му мечти и разочарования. Някога бе принадлежала на Лейни. Оттогава с нея бяха работили мнозина други, включително и Съми, която две години преди това бе починала от генетично създаден канцерогенен вирус. Вирусът беше разпространен от Братството, терористичното крило на Религията на космичната единност — космиците, които се стремяха да създадат своя собствена държава, свободна от религиозното преследване на мюсюлманския свят. Болестта беше погубила близо четирийсет милиона души из Целия свят, преди да мутира в обикновен грипен микроб, към който Крейн имаше имунитет поради някогашния си сблъсък със същото заболяване. Брат Ишмаил без да иска му бе спасил живота.

Съми... В крайна сметка именно Съми беше направила днешния ден възможен с работата си върху глобуса. Именно Съми накара Крейн да разбере, че няма отговорите на всички въпроси и че не е единственият, който трябва да владее болката на живота. Именно на Съми принадлежеше идеята, която обобщаваше целия му живот и която правеше днешния ден — 3 юни 2058-а — кулминация на всичките му мечти, надежди и очаквания. Ако Лейни беше неговата най-голяма любов, Съми Чан Крейн бе неговият най-голям учител. Тя беше осмислила и живота, и смъртта му.

Крейн изцяло бе преразгледал идеята си за Чарлзтаун заради успеха на Съми да го накара да свидетелства. Беше разбрал, че не е по-умен от който и да е друг, когато трябваше да се каже на хората какво да правят. Това напълно променяше нещата.

Съвместно преживените им години бяха най-хубавите, най-щастливите в живота му и той се чувстваше двойно по-щастлив, че е

познавал две жени със забележителен характер и прозорливост, две жени, които бе обичал много и чиято загуба не беше желал да приеме.

Понякога му бе трудно да си представи, че е познавал Съми в продължение на близо петдесет години, а Лейни — по-малко от пет. В мислите му годините се свиваха като разломни линии. Докато всичко останало се променя, умът помни единствено онова, което иска да помни. Може да изчезне цяло десетилетие, а една година да изглежда като вечност. Когато ненадейно отнемат някому любовта, тя завинаги остава жива.

Под наставленията на Съми, той най-после се беше научил да се отпуска. Научил се бе да управлява лодка и двамата заедно се бяха заели с океанография. Бе видял окончателното изграждане на Чарлзтаун и с радост предаде управлението му на собствените му жители. Бе видял окончателното пречистване на водните системи от радиация, когато товарните кораби на Крейн откараха всички радиоактивни отпадъци в орбита около Луната и после ги изстреляха към Слънцето. Нещата, които бе видял, нещата, които умът му бе запазил, го изпълваха. Никой човек не би могъл да иска повече и той вече не се измъчваше от провала в падината Солтън — просто едно от многото неща, които му се бяха случили. Една от многобройните му мечти.

Годините бяха изтичали бързо, но оставяха след себе си милиони спомени, достатъчни за един толкова дълъг живот. Какво повече можеше да иска човек?

Глобусът все още работеше и щеше да продължава да работи, докато силите на Природата не го разчупеха на парчета. Самата Фондация се беше разполовила между неговия щаб в планината Шайен и планетарната станция на остров Уайт^[1], ръководена от добри и опитни хора.

Те излязоха от джамията и застанаха в равнината на скалния перваз Мендънхол. Въздушното пространство около Фондацията бе пълно с постоянно прииждащи хелоси. Едно от нещата, които беше научил през седемдесет и една годишния си живот, бе, че независимо колко отрано знае за нещо човек, той винаги чака до последния момент, за да се погрижи за него.

— Нима всичко това наистина ще изчезне още днес? — попита Тенъри, докато го изпращаха до взетия под наем хелос.

— Да — потвърди Крейн и целият му живот се плъзна през ума му като вълна. — Ще изчезне, но няма да бъде забравено. Животът се променя, независимо дали го искаме.

Развълнуван и без да дава пукната пара за Калифорния, младежът се качи в хелоса.

— Нямам търпение да кажа на Мона. Тя наистина ще полудее от радост. Искате ли да им предам нещо, когато стигна там горе? Някакво послание?

— Да — отвърна Крейн. — Кажете им да постъпват правилно. — Той затвори вратата на машината и се усмихна на мъжа. После се обърна и се отдалечи, придружен от постоянно кашлящия Хил.

— Знаеш, че нямаш достатъчно време да си събереш багажа — каза той, като поведе Крейн към пътническия хелос, паркиран на сред целия останал рояк.

— Точно така — разсеяно отвърна Крейн. — Не държа на нищо.

— Днес си в много добро настроение. Мислех, че ще ти е ужасно тежко и се чудех какво ще правя с теб, когато разбереш, че с мечтата ти наистина е свършено.

Крейн прегърна през рамо едрия мъж.

— Нищо никога не свършва, Бърт. Просто цикълът се завърта побавно. Освен това направих всичко, за да предотвратя тази катастрофа — всичко.

— Ти си луд, знаеш ли?

— Да! — натъртено отвърна Крейн. — Великолепно луд. Днес е само началото, Бърт.

— Началото на какво?

— На етап две — намигна му Крейн.

Хил поклати глава.

— Ще накарам някой да ти събере нещата, преди да тръгнем — подхвърли той, когато стигна до лъскавия, тумбест кораб и се качи, за да помогне на Крейн.

— Както искаш.

Седалките бяха плюшени и Крейн се отпусна на своята, все още вперил очи в сградите на Фондацията, в къщичките по хълмовете, в покрития коридор от жилището на Лейни до неговото. Никога повече нямаше да види тези места и все пак не изпитваше съжаление. Те щяха да продължат да живеят по свой собствен начин.

Корабът плавно се издигна и беззвучно ги понесе към Лос Анджелис. Небето беше пълно с други кораби — заминаваха си стотици хиляди хора, които се насочваха към бежанските лагери в Орегон и Аризона. Макар на населението безброй пъти да бе обяснявано, че всичко от Импириъл вали до Сан Франциско на север ще изчезне, повечето хора все още смятаха, че земетресението ще е като онова, което бяха преживели, мислеха си, че след края на трусовете просто ще се върнат по домовете си.

Крейн не беше сигурен каква ще е съдбата на Байя. В района прииждаха огромни тълпи от космици, докато в същото време толкова други хора бягаха оттам. Възнамеряваха да обявят Байя за независима държава в мига, в който се откъснеше от континента, за островна република, принадлежаща единствено на тях. Можеха дори да успеят. В Америка нямаше структура на властта, която да се опита да им попречи, а ислямският свят вече рухваше под собствената си тежест, след като останалите неислямски държави образуваха отбранителни и икономически съюзи срещу тях. Нови, целеустремени държавници израстваха от такива места като Стокхолм и Торонто. Ислямът винаги бе представлявал по-скоро емоционален, отколкото икономически въпрос. Щом бе достигнал границите на яростното си господство над света, неговите представители незабавно започнаха да се карат помежду си и с това настъпи краят на единството им. Крейн обичаше да наблюдава как колелото се върти.

Ню Кайро също се разпаднаше. Отношенията му с останалата част от Америка се бяха влошили веднага, щом Съединените щати успяха да организират неислямски съюзи, които впоследствие понесоха цената на две скъпо струващи войни с Централноамериканската ислямска държава заради търговски спорове.

Абу Талиб бе поел религиозната и политическата власт в Ню Кайро една година след освобождаването си, веднага след убийството на Мартин Азиз. Както и в случая с Мохамед Ишмаил, убиецът на Азиз изобщо не беше разкрит. След показанията и освобождаването на Талиб пътищата му с Крейн не се бяха пресичали. Когато Крейн го бе виждал по телевизията, негърът тихо и спокойно говореше за единство и братство. Изглежда основната част от политическата работа вършеше жена му, а той се задоволяваше да стои в сянка. В последно време Крейн много мислеше за Нюкоум — не за Талиб. И съжаляваше,

че не се е свързал с него, за да се помирят. Следващият му проект навярно щеше да се хареса на Дан.

Хелосът прелетя над Военната зона, отново превърнала се в нормална част от града, и се насочи към булевард „Сънсет“ и студията „КАБС“, където се предполагаше, че трябва да даде интервюто си, направо от сърцето на пожара. Пътищата и в града, и извън него бяха задръстени от коли и хелиеви гравитомобили. Крейн се зачуди дали бягащите хора вече ще имат достатъчно време, защото още докато хелосът се спускаше към паркинга, той усети, че натискът върху разлома до връх Пинос наближава точката на разцепване. Разломът Импириъл също се разцепваше и поставяше началото на процеса на разделяне на Калифорния от Калифорнийския залив през езерото Солтън и разлома Сан Хасинто чак до Сан Франциско. Междувременно Емерсъновият разлом до Ландърс щеше да се разцепи под Солтън и да постави началото на процес на разкъсване, който щеше да се разпространи на деветстотин и шейсет километра до връх Шаста и в резултат през следващите няколко години Невада и Аризона щяха да се окажат на Тихоокеанския бряг. Крейн нямаше да е тук, за да види всичко това. Беше дал своето и бе повече от готов да остави света на... как се изрази Тенъри... на манияците. Думата му харесваше. Манияците.

Излязоха от хелоса и се озоваха сред хаоса на открития град. Навсякъде около тях се трошаха витрини и бандити плякосваха магазините. Онези, които бяха прекалено бедни или глупави, за да избягат оттук, празнуваха преминаването на града в техни ръце. Виеха сирени, но не можеха да се видят каквито и да е представители на властта. Градът се намирал на ръба на собствената си вечност.

— Наистина ли искаше да дойдеш тук — попита Хил, — за да видиш това?

— Искам да му се насладя — отвърна Крейн и тръгна към сградата. Някаква загубила управление кола зави покрай тях, за да се разбие в тухлена стена, размазвайки шофьора в предното стъкло. — Целият ми живот е свързан с този град.

— И не си намислил нищо безумно, нали? — с подозрение го изгледа Хил, когато Крейн влезе през вратата.

— Зависи от определението на „безумно“.

Озоваха се в студения мрак на малка, едноетажна сграда. Крейн бе възбуден и развълнуван. Още от смъртта на Съми беше броил дните до днешния. Тя би се гордяла с него.

В празното фоайе към тях забърза мъж с миникамера на мястото, където трябваше да се намира окото му. Носеше лъскав, жълтеникавозелен костюм с набрана риза и златиста вратовръзка.

— Вие сте Крейн, нали?

— Точно така.

— Казвам се Абидан. Страхотно шоу ни устройхте. — Мъжът се потеше и изглеждаше нервен, разтреперан.

— Заслугата не е моя — отвърна Крейн. — Тук ли ще останете?

— Такава е работата на журналистите, сър. Остават на поста си.

— Такава е работата и на геолозите, синко. Хайде да започваме.

— Ще излъчваме оттук — каза Абидан и ги поведе през призрачното студио, без хора, само с пиукащи уреди. — Това е главното новинарско студио. Имаме възможности за връзка с четири хиляди и седемстотин станции за разпространение на новини из целия свят и сега ще установя контакт с всички тях.

Той отвори вратата пред тях и ги въведе в малко студио, представляващо дневна, заобиколена от черни завеси. Осветлението беше оскъдно.

Когато влязоха в стаята, Хил ахна.

— Кучи син — изръмжа той.

На един от столовете седеше остарелият Абу Талиб, облечен в обичайния си черен костюм, но без феса си. Негърът се изправи.

— Това, че сме стари, момче, не означава, че не мога да те набия — наежи се Хил. Крейн протегна ръка, за да го накара да замълчи.

— Всичко е наред, Бърт. Всъщност е направо отлично. Като едно време. — Вълнението му се усилваше. Всичко си идваше на мястото — при това без да се налагат неговите усилия. Мечтите наистина се превръщаха в действителност.

Той измина празното пространство до мебелите. Протегнал ръка, Абу Талиб, който изглеждаше на стотици години, стоеше и топло се усмихваше.

— Радвам се да те видя, стари приятелю — рече той и стисна ръката на Крейн.

— И аз се радвам да те видя... Как трябва да те наричам? Ваше високопреосвещенство или господин Талиб, или...

— Наричай ме Дан — усмихна се той. — Мисля, че така е най-удобно и за двама ни.

— Дами и господа — заговори Абидан, насочил окото камера към тях, — започва срещата между двама големи врагове. Единият е човекът, който искаше да спаси Калифорния. Другият е онзи, който искаше да убива, за да го спре.

— Не е много стимулиращо — отбеляза Талиб и поклати глава към Абидан, сякаш журналистът бе непослушно дете. — Така си беше, Крейн. — Той кимна към фигурата на няколко крачки от него. — Бърт.

— Доктор Крейн — продължи Абидан, — как се чувствате да сте тук в навечерието на катаклизма заедно с човека, който разруши вашия живот?

— Ако господин Абидан иска битка, струва ми се, че ще стане много разочарован — засмя се Крейн. Хил тихо изръкопляска.

Нюкоум силно сбърчи вежди.

— Господин Абидан вече се държи прекалено нелюбезно — тихо заяви той. — Мисля, че ако изобщо иска някакво интервю, трябва да млъкне и да ни остави да говорим. Не се тревожете — ухили се той на Абидан и бръчките на остарялото му лице се нагънаха една в друга като хармониката на акордеон. — Съвсем скоро ще свършим.

— Защо дойде тук? — попита Крейн негъра. — Имаш държава, която да управляваш.

— За това ще разговаряме, когато камерата се изключи. Можем ли да седнем, моля? — посочи той към един от столовете. — Кръстът ми вече не е като едно време.

— При мен нищо не е като едно време — каза Крейн и седна. — И умирам да разговарям с теб. Имам предложение.

Нюкоум се отпусна назад и дълбоките му, хлътнали очи пробляснаха.

— Предложение — повтори той. — Заинтригуван съм.

Абидан се насочи към третия стол, но Нюкоум му махна да спре.

— Бърт, ела тук и седни с нас. Нека онзи младеж да постои прав... макар да се обзалагам, че няма да остане прав, когато започне земетресението.

Тримата се засмяха. Крейн посочи към Абидан.

— Знаеш ли как да се спасиш, момче? — попита той, после погледна към Бърт и Дан. — Вижте го, той вече се поти. Трепери толкова силно, че картината сигурно се тресе. Вече мога да го чуя там долу, в Импириъл вали — разломът вие като ранено животно, докато се разцепва и тласка земята още по на запад, разтърсвайки в спазми връх Пинос. Разбираш ли мащабността на онова, с което толкова безразсъдна си се заел, младежо? Онези хора по улиците... те са невежи, извън контрол, луди или самоубийци. Мъжете, които седят пред теб, не се боят от смъртта. А ти?

Онемял, Абидан поклати глава.

— Ще ти се наложи да видиш на живо — продължи Крейн, чудовищно цунами на изток от Лос Анджелис, докато Тихият океан се хвърля, за да запълни огромния отвор в тялото на Земята. Знаеш ли, че ще видиш улиците да експлодират пред очите ти? После, когато земетресението свърши, ще трябва да живееш с последствията от него. Първо ще свърши прясната вода. После, когато се върнеш към праисторическите условия, ще се развихрят болести. Готов ли си да погребеш два милиона трупа? Тъкмо това ще трябва да направиш, за да избегнеш болестите и смрадта, докато не започнеш да смърдиш на смърт от собствената си пот, домът ти, приятелите ти и всичко останало ще са изчезнали.

— Да не си мислиш — обърна се към Абидан Ньюкоум, — този катаклизъм ще прилича на леко оттласкване на сал от речен бряг? Опитай се да си представиш силите, които са в състояние да изравняват със земята и да издигат планини също толкова лесно, колкото ти си отваряш окото. Разбираш ли, че Лос Анджелис няма никакъв шанс да оцелее когато разломът Елисейски полета разцепи целия град е накара много квартали да потънат на километри под земята, за да не се покажат никога повече? Калифорния ще се разцепи на части. Ще бушуват такива пожари, каквито не са били виждани на тази планета от милиони години. Наистина ли е важно за теб да умреш в Калифорния, и то сега?

Абидан преглътна и поклати глава. Окото-камера не се движеше с главата му.

— Добре — кимна Ньюкоум. — Защото искам да ни оставиш да си кажем приказката, а после да се метнеш на коня си и да се разкараш

оттук. Предстоят ти добри години. Опитай се да останеш жив заради тях. Не бъди като онези идиоти по улиците.

— Б-благодаря ви — прошепна Абидан.

— Изненадан съм — каза на Нюкоум Крейн. — Научил си се как да използваш властта.

— А ти си се научил от време на време да си държиш устата затворена — отвърна Нюкоум. — И двамата сме се променили.

— О, Господи — изпъшка Хил и обели очи. — Да започваме.

Крейн се наведе към камерата и посочи към Нюкоум.

— Този човек ме преследва от деня, в който го взех на работа през 2023-а. Този човек никога не е бил съгласен с мен по каквото и да е въпрос в този проклет живот.

— Защото беше диктатор — засмя се Нюкоум. — И имаше тайна цел.

Крейн вдигна ръце във въздуха.

— Предполагам, че днес можем да видим защо я пазех в тайна.

— Нито един от двамата ви нямаше да направи нищо, ако не бях аз да ви преча да се хванете за гушите — обади се Хил. — На мен трябва да благодарите.

— Благодаря, Бърт — едновременно казаха те.

— Моля. Така или иначе няха друга работа.

Крейн отново се обърна към камерата. Абидан видимо трепереше и истинското му око беше широко отворено. Човекът почти бе изпаднал в паника от слабия предварителен трус, който изтътна под тях, разтърси мебелите и събори редицата от прожектори на пода. Тримата се изсмяха, когато журналистът падна на земята.

— Тук няма да е безопасно още дълго — рече Хил.

— Дай аз да го направя. — Крейн се изправи от стола си и се приближи до Абидан, който лежеше свит на кълбо върху пода, покрил главата си с ръце.

— Претърколи се и погледни към мен, синко — каза Крейн. Абидан бавно се отпусна и се претърколи по гръб. Червената светлина на окото камера погледна нагоре към учения.

— Искам да се махна оттук — прошепна журналистът.

— На паркинга ме чака хелос — отвърна Крейн. — Запазил съм едно място за теб. Само ме остави да си кажа думата. — Той погледна право към окото камера на Абидан. — Дами и господа, нещата, които

говорим, не са преувеличения. Ако живеете на запад от разлома Сан Андреас, вие сте в смъртна опасност. Не смятайте за даденост, че ще сте в безопасност където и да е.

Крейн дълбоко си пое дъх и се приготви да се хвърли в познатата реч, безполезно надявайки се, че има хора, които го слушат и които се нуждаят от съвета му.

— Ако не можете да избягате на изток от разломната линия през следващия един час, не влизайте в домовете си. Те са смъртоносни капани. Избягвайте големите дървета. Застанете на колкото се може по-голямо открито пространство. Този съвет ще спаси някои от вас, други няма. През живота си лично съм присъствал на шейсет земетресения и съм бил на мястото на стотици други. Повярвайте ми. Лос Анджелис: разрушен. Санта Барбара, Сан Бернардино, Сан Диего, Тихуана и всички големи градове от Байя до Сан Франциско навярно днес ще загинат. Послушайте ме, ако не искате да загинете с тях. Не можете да контролирате това с разума си. То ще се случи и ще се случи с вас, освен ако не направите нещо веднага! Веднага!

Крейн се върна назад.

— Това е. Край на предаването. Нека хората да вървят.

Той помогна на Абидан да се изправи на крака.

— Хелосът е на паркинга. Отиди там.

Абидан се затича.

— Трябва да поговорим — каза Нюкоум и застана до Крейн пред мебелите.

— Имаш ли хелос?

Негърът поклати глава.

— Интересно — изглежда го Крейн. — Добре дошъл си на моя.

— Благодаря ти.

— Хайде — подкани ги Хил. — Да се махаме от това проклето място.

Той ги поведе към паркинга. Абидан вече беше закопчал предпазния си колан на една от десетте пътнически седалки. Хил се качи и протегна ръка на Крейн.

— Ти тръгвай — поклати глава Крейн.

— Няма да дойдеш — с тъжно примирение рече Хил. — Знаех си, че готвиш нещо. — После погледна към Нюкоум.

— Аз също — усмихна се негърът.

Лицето на Хил помръкна и той не можа да промълви нито дума.

— Ти ми помогна да кажа последно сбогом на двете си съпруги, Бърт — заговори Крейн и се приближи до товарната врата, за да го прегърне — без сълзи, без съжаление. И двамата се бяха справили според силите си и в това нямаше нищо тъжно. — Помогна ми да преживея смъртта на сина си. Помогна ми, когато бях най-зле и си мислех, че никога повече няма да се усмихна. Спасявал си ми живота хиляди пъти и по хиляди начини. Благодаря ти.

— Аз... аз не мога да дойда с теб на това пътуване — подсмръкна Хил. Той се отдръпна назад, закашля се и се изхрачи. После премести поглед от Крейн към Нюкоум и обратно. — Още не съм готов за това.

— Не съм и очаквал — каза Крейн. — Освен това трябва да се науча да върша нещо сам. Седни, Бърт. Нали разбираш, че трябва да затворя кръга?

Хил кимна, после седна.

— Ще ми липсваш, докторе.

Крейн кимна, усмихна се, после плесна с длан по стената на машината и вдигна палец към пилота, който веднага издигна хелоса във въздуха.

Имаха около един час.

— Искаш ли да се поразходим? — обърна се Крейн към Нюкоум.

— Звучи добре. — Негърът се наведе към Крейн и прошепва: — Знаеш ли, всъщност бих желал да пийна нещо.

— Това не е според догмите на исляма.

Нюкоум широко се ухили.

— Като имаме предвид обстоятелствата, мисля, че Аллах ще разбере.

— Добре. Хайде да намерим ресторант върху някой покрив, някой наистина висок, където ще можем да почувстваме удара.

Те тръгнаха през града — навсякъде около тях царуваше разрушение и анархия. В земния живот на Крейн се бе променило толкова много и толкова много бе останало същото. Там бяха плякосващите магазините разбойници, там бяха Люлеещите, които сега се наричаха Сеизмоси, самоубийците и космиците, облечени в бели роби с червеното Трето око на гърдите. Днес Крейн беше един от

тях и си мислеше, че може би винаги е бил такъв. Част от града гореше. Разбойниците помагаха на земетресението. Поучително.

Двамата вървяха напред, без някой да ги закача. Самоубийците винаги се познаваха и хората автоматично им осигуряваха уединение, за да умрат сами.

След няколко пресечки на ярка слънчева светлина и топъл вятър в града на ангелите те откриха нестабилен на вид небостъргач от стомана и много стъкло от комплекса Уилшир. Асансьорът, който водеше до ресторанта на покрива, работеше. Материалът, от който беше построена сградата, наистина бе опасен.

От ресторанта във всички посоки се разкриваше прелестна гледка към града. Те разбиха стъклената врата и влязоха вътре, после избраха маса с изглед на запад. Крейн отиде зад бара и донесе бутилка добро шотландско уиски. Небето беше пълно с хелоси, които кръжаха като рояк мухи — търсачи на любопитни гледки, които се готвеха да наблюдават как умира един свят и сред болки се ражда нов.

— Защо правиш това? — попита Крейн, когато намери две чисти чаши. Не бепил алкохол почти от петнайсет години.

— Така затварям и моя цикъл. В затвора прекарах години, като си мислех за този момент... предполагам, че е един вид собственото ми наказание.

— Ти плати своето, Дан. — Крейн се върна с бутилката и чашите и ги напълни догоре с уиски, сода и лед. — Остави това.

— Ако беше на мое място, щеше ли да можеш да го оставиш?

Крейн вдигна чашата си.

— Не зная. Хайде да прием. За теб, стари приятелю.

— И за двама ни — вдигна на свой ред питието си Нюкоум, после сбърчи лице от вкуса на първата глътка алкохол от десетилетия. — Изглеждаш ужасно щастлив, като се има предвид, че това е последният ден от живота ти.

— Край и начало — отвърна Крейн. — Самият ти също изглеждаш доста щастлив.

— Шегуваш ли се? Та аз направо съм в екстаз. Това е първото истинско решение, което взимам самостоятелно от близо трийсет години. В продължение на седемнайсет години всяка сутрин се събуждах с клуп. Смъртта определено не ме плаши.

— Аз умрях още преди години — каза Крейн, загледан как чашата му с уиски трепери и искри, реагирайки на земните вибрации. — После се върнах. Сега разбирам, че животът и смъртта са само думи. Вече не мразя земетресенията. Странно как се променя всичко. — Той отпи продължително. Стомахът му вече гореше. — Като че ли ще се напия.

— Аз също — засмя се Нюкоум. — И ще ми трябват само около пет минути.

Крейн кимна.

— Все още не те разбирам. Моята работа тук отдавна е свършила. Нямам търпение да продължа нататък. Но ти... ти имаш жена, семейство, обществени и политически задължения.

— Нека сме наясно по въпроса за задълженията ми — с широко отворени очи и усмихнат каза Нюкоум. — Странна история, но тъкмо това открих, когато излязох от затвора. Жена ми, която спеше с всеки мъж, чиито гащи успееше да смъкне, лично беше убила брат си Ишмаил, за да го премахне от пътя си. Бе устроила нещата така, че да изглежда като политическо убийство и да го използва за пропагандни цели. После подмолно работеше срещу другия си брат Мартин, докато не ме освободиха. Тогава накара верните си хора да убият Мартин Азиз, така че аз да мога да се превърна в полубожество за пред хората и в неин личен слуга.

— Хм... изобщо не съм предполагал, изобщо.

— Не съм свършил — каза Нюкоум и отпи нова глътка. — Затворът ме промени. Не изпитвах какъвто и да е стремеж към власт или слава. Бях готов на всичко, за да мога да се върна към геологията, но нямаше начин, бях станал символ на ислямското единство за милиони хора. Жена ми каза: „държ речите“. Така че държах речите, които пишеше тя. Бях просто неин рупор. Отдадох цялото си време за благото на хората. Господи, колко ми беше тежко. Но амбициите на Хадиджа не познаваха граници. Имаше три покушения срещу живота ми. Успях да проследя и трите — водеха към любящата ми съпруга, в последния случай, подпомагана от моя любящ син, който очевидно беше причината за всичко. Повярвай ми, Хадиджа ще управлява Ню Кайро чрез Абу ибн Абу. Тя управлява чрез мен достатъчно дълго. Щастлив съм, че ще се махна.

— Животът ти е бил адски гаден, Дан.

Нюкоум поклати глава.

— Не съм искал всичко това. За всичките шейсет и седем години на живота ми, най-щастливите — и най-хубавите — си години съм прекарал с теб, когато работех по ЗТ-еко и обикалях света в преследване на проклетите ти демони. Работата ми с теб бе единствения принос на целия ми живот.

— Показанията, които дадох за теб, изцяло ме промениха — призна Крейн. — Това най-после ме накара да се погледна с други очи. Очовечи ме. Люис Крейн беше в състояние да престане да се прави на Господ. И съм благодарен на Съми за това. Тя беше страхотна жена.

— За Съми — отново вдигна чашата си Нюкоум.

Двамата пиха.

— В показанията си каза нещо, което запомних завинаги — заговори Нюкоум, докато наблюдаваха океана в далечината. Слаб дим от десетки различни пожари замъгляваше гледката. — Каза, че можеш да ме освободиш, без да ми простиш и че аз мога да продължа да живея, без да ти искам прошка. — Той поклати глава. — Не мога. Искам прошката ти сега, Крейн. Не искам да... продължа нататък без нея.

— Простил съм ти от години, Дан — отвърна Крейн. — Трябваше да го направя, за да продължа с Чарлзтаун, за да оставя всичко зад себе си.

— Но ти изобщо не ми го каза.

— Не... не ти го казах. И ти се извинявам. Това, че днес те виждам, е моят шанс да поправам онази грешка, надявам се окончателно.

Двамата пресушиха чашите си и отново ги напълниха.

— Чарлзтаун е онази лунна колония, с която си свързан ли?

— Да — потвърди Крейн и се наведе към Нюкоум. — Имаш ли някакви пари?

— Искаш да кажеш дали имам в джоба си ли?

— Не. Пари, пари.

— Червив съм от пари — вдигна рамене Нюкоум. — Държавните управници имат прекрасно финансово състояние. Успях да събера неколкостотин милиона.

— Искам да ми ги дадеш — рече Крейн, — и ми се струва, че трябва да побързаме. — Той кимна към прозореца. Сградите се

люлееха. Земните вибрации от земетресението в Импириъл вали се усещаха на север чак дотук.

— За какво са ти? Ти също се готвиш да умреш.

— Имаш ли чип-порт? — попита Крейн, като едва доловимо размазваше думите.

Нюкоум бързо кимна.

Крейн извади с пинсети от интерфейса си малък чип. Той подаде пинсетите на Нюкоум, който първо не уцели порта си, после откри процепа и се отпусна назад на стола си.

Крейн се усмихна, когато негърът затвори очи. Чипът представяше Чарлзтаун — оптиковидеообиколка на града, примесена с емоциите на Крейн. И после идваше Планът.

Преживяването, предназначено да се възприеме от мозъка като идея, пазена цял живот, всичко, което Крейн знаеше и вярваше за Чарлзтаун, се просмука чрез осмоза в ума на Нюкоум само за миг — чувствата на Крейн, неговите чувства. Със скоростта на мисълта.

— О, да... — усмихнато кимна Нюкоум. — Това е чудесно. Разбирам.

Той извади чипа от порта си.

— Удивително е — поклати глава негърът и го върна на Крейн, който го пъкна в интерфейса си и за първи път го излъчи към лунните системи. — Наистина ли си готов за това?

— Съми го измисли — отвърна Крейн. — Последните си години прекара в работа върху него. Всички ние сме част от онзи глобус, Дан.

— Да не би да ме...

— Да те моля да се присъединиш към нас ли? Да! Ще го направиш ли?

— Крейн, ти, кучи сине! — изсмя се Нюкоум. — В крайна сметка успя да победиш системата. Разбира се, че ще се присъединя към вас. Това е предложението на целия ми живот.

— Добре. Тогава първо да вземем парите ти — каза Крейн. — Мисля, че жена ти и децата ти няма да имат нужда от тях.

В този момент започна тътенът, силен, по-силен от Токио. Сградите навън яростно се залюляха. Нюкоум посочи към пода, към плъховете, които бягаха от дупките си в стените.

— Не можеш да избягаш от това даже и на прекрасните места! — надвика той шума от трошенето на стъкло и съдове. Крейн хвана

бутилката, точно когато масата се преобърна.

— Банкови сметки — извика Нюкоум и интерфейсът му автоматично отвори сметките му.

— Сметка Чарлзтаун — рече Крейн в интерфейса си. — Приеми трансфер на идентифицирани капитали.

Небостъргачът се люлееше, стъклата на прозорците изскачаха от рамките си и изминаваха трийсетте етажа, за да се пръснат на земята. Огромни сгради се срутваха навсякъде около тях. Океанът кипеше в далечината. Гледката бе прекрасна, вълнуваща.

— Прехвърли всички средства — каза Нюкоум и двамата мъже протегнаха ръце, за да сложат отпечатъка от палеца си върху интерфейса на другия.

— Трансферът извършен — съобщи интерфейсът в слушалките им.

— Чудесно — усмихна се Крейн и извади нов чип. — А сега, бързо, пъхни го в порта си.

— Какво е това?

— Ще копирам ума ти и ще го вкарам в компютрите. Чипът е празен.

— Дай ми го! — извика Нюкоум. Покрай него прелетя стол. Негърът тежко се стовари на пода, но задържа чашата си с уиски в ръка. Земетресението ревеше навсякъде около тях.

— Дръж! — каза Крейн.

Нюкоум протегна ръка, хвана чипа и го вкара в порта си.

— Давай... бързо! — изкрещя Крейн.

Столовете и масите подскачаха по пода, цялата сграда стенеше и танцуваше. Крейн се наслаждаваше на преживяването. Още един-два труса и ресторантът щеше да се окаже на първия етаж.

Нюкоум задейства устройството и главата му се разтрепери, докато чипът изсмукваше ума му в два и половина сантиметровото парче чиста пластмаса. Небостъргачът ревеше и опасно се люлееше. Застанал на колене, Крейн продължително отпи от уискито си.

Нюкоум извади чипа от порта.

— Готов съм — заяви той и го подаде на Крейн, който бързо го пъхна в интерфейса си и започна да го излъчва. — Господи, готов съм.

Разтърси ги яростен гърч и ги запрати в другата част на ресторанта, блъскайки ги в бара, който летеше към тях. И тогава, с

усилването на разкъсващата агония, Звярът започна наистина да реве.

— Това е най-невероятното нещо — надвика воя Крейн, — но ръката... не ме боли!

Сградата започна да се събаря и върху тях се посипаха парчета от тавана. И в този миг светът се срути. Люис Крейн измъкна чипа от собствения си порт и го пъкна в интерфейса си в момента, в който усети, че пада... пада...

... образът се отдръпна. Далечина. Събарящ се град, къщичка от карти, построена в тренажорен самолетен тунел, пометена от вятъра само за миг.

[1] Остров до южния бряг на Англия, графство. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Географският образ изчезна и на негово място се появи лунен пейзаж. Геодезическите куполи, отразяващи ярката слънчева светлина и простиращи се чак до хоризонта, бяха свързани помежду си с въздушни коридори, тунели и проходи. Точно по средата на картината се виждаше централен площад, сред който доминираше работещ глобус — лунна Проекция на Кинг.

— И ето как, деца — каза виртуалният Люис Крейн, докато вървеше из класната стая на четвъртокласниците, — се появи лунната база Чарлзтаун.

Като държеше зад гърба си болната си ръка със здравата, той стигна до предната част на стаята. Виртуалният Люис Крейн беше проекция на глобуса и съществуваше в електрическите му заряди. Не бе истински, но все пак беше Люис. И той с гордост поглъщаше всичко около себе си, резултат от собственото му въображение.

— Вие сте хората — продължи Крейн, — които ще създадете този... град. Какво ще правите с него ли? Моля ви само да използвате разума си, преди да решите и да почувствате болката на другите толкова силно, колкото чувствате собствената си. — Виртуалният Крейн се усмихна. — Искам да ви представя няколко души, които може би ще познаете.

Той протегна здравата си ръка към вратата и в стаята влязоха Бърт Хил, Дан Ньюкоум, Съми Чан и Лейни Кинг. Виртуалното аз на Крейн изпита прилив на радост, когато децата ахнаха от щастие, а после приветстваха с ръкопляскане другите умове, съхранени от учения в машината.

Лейни, Дан и Съми застанаха при него в предната част на стаята.

— Вярвайте — рече Крейн и се приближи да прегърне хората, които бяха осмислили живота му. — Вярвайте в мечтите. Те никога не умират.

Той се обърна към вратата на класната стая. Лейни вече гледаше нататък, а Хил, Ньюкоум и Съми широко се усмихваха.

— Е, стига си стоял там — извика Крейн. — Покажи се и дай на децата да те видят.

— Да, моля те — добави Лейни.

И за огромна радост на баща му, майка му и на другите му възрастни приятели, малкият Чарли Крейн, едва на годинка и половина, неуверено влезе през вратата и протегна ръчички напред.

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Преди много години се намирах в един делхийски хотел, когато усетих под краката си леко вибриране.

— Нямах представа — казах на домакините си аз, — че в Делхи има метро.

— Няма — отговориха те.

Това беше първата ми и единствена среща със земетресенията — тогава как ми е хрумнала идеята за „10^{-та} по Рихтер“? Ами, първото ми вдъхновение несъмнено беше земетресението в Нортридж през януари 1994 г., последствията от което гледах по местната телевизия. Между 1-и и 3-и февруари, докато събитията все още бяха свежи в ума ми, захвърлих в около 850 думи схематичен план за роман, който незабавно пратих по факса на агента си Ръсел Гейлън. Нямах необходимите познания, за да задвижа въпроса по-нататък, тъй като информацията ми за Калифорния се ограничаваше до паркинга и фойето на хотел „Бевърли Уилшир“. Така че цялата тежка работа беше поверена на Майк Маккуей и той великолепно се справи с нея.

Друг много важен импулс бе програмата „Калифорнийски земетресения“, създадена от Джон Хинкли, компютърният гений, чиято програма за виртуална реалност „Вистапро“^[1] направи възможни илюстрациите на Марс в книгата ми „Снеговете на Олимп“. Тя обхваща над 20 000 — цифрата е вярна, 20 000 — земетресения за периода 1992–94 г. Когато се включи, програмата показва карта на Калифорния и човек може да избере по цветовия код всички земетресения между 1 и 6 магнитуд. После трусовете могат да се представят със скорост от една секунда равна на една минус до една секунда равна на една година. Опцията за увеличение дава възможност да се наблюдават и детайлите.

Когато се включи, картината е удивителна... и ужасяваща. Из цяла Калифорния избухват малки кръгчета с различни цветове и големина, а малко по-късно ясно се забелязват очертанията на разлома Сан Андреас, както и втора разломна линия по източната граница на

щата. В централния район няма нито едно земетресение и веднага се вижда къде би искал да си купи имот всеки разумен човек. Земетресението в Нортридж е наистина зрелищно, особено ако се проследи в увеличение. Когато се наблюдава на най-ниска скорост, се виждат буквално стотици вторични трусове, които продължават цяла седмица. Това наистина е една много страшна програма и аз съм изненадан, че Калифорнийската търговска камара не е забранила износа ѝ — или че не е обявила Джон (който продължава да живее там!) за *persona non gratissima*.

През годината след подписването на договора за „10^{-та} по Рихтер“ не получих каквото и да било съобщение от Майк, нито пък му пратих свои идеи. Така че когато получих ръкописа, нямах представа какво да очаквам. Той бе свършил толкова удивителна работа по материализирането на моя план, че аз четях написаното с постоянно усиливащо се вълнение и все по-трескаво прелиствах страниците в нетърпението си да разбере какво се е случило по-нататък...

Макар че на няколко пъти активно съм си сътрудничил с други автори — особено с Джентри Лий в поредицата за „Рама“, — това е първият случай, когато съм давал идея, за да бъде разработена от друг писател изцяло по негово желание. Но може да не остане последен: открих, че така си осигурявам цялото удоволствие на творчеството... и нито един от самотните часове на робски труд над компютърната клавиатура.

Надявам се, че сте харесали романа толкова, колкото и аз.

Едва месец, след като написах горната бележка, получих трагичната вест, че Майк току-що е починал от инфаркт на четирийсет и шест годишна възраст. Очевидно не е имало предварителни симптоми.

Искрено се радвам, че му писах веднага, щом получих ръкописа, за да изразя възхищението си от уменията, с което бе разработил моя схематичен план. И съм щастлив, че получих от него изключително приятелски и сърдечен отговор — несъмнено едно от последните му писма.

Макар никога да не сме се срещали, аз съм сигурен, че с безвременната му кончина научната фантастика загуби един от най-способните си и обещаващи автори.

Артър Кларк, 27 юли 1995 г.

[1] Разпространява се на една дискета от Progressive Products, P. O. Box 1575, Pablo Robles, CA 93447. — Б. а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.